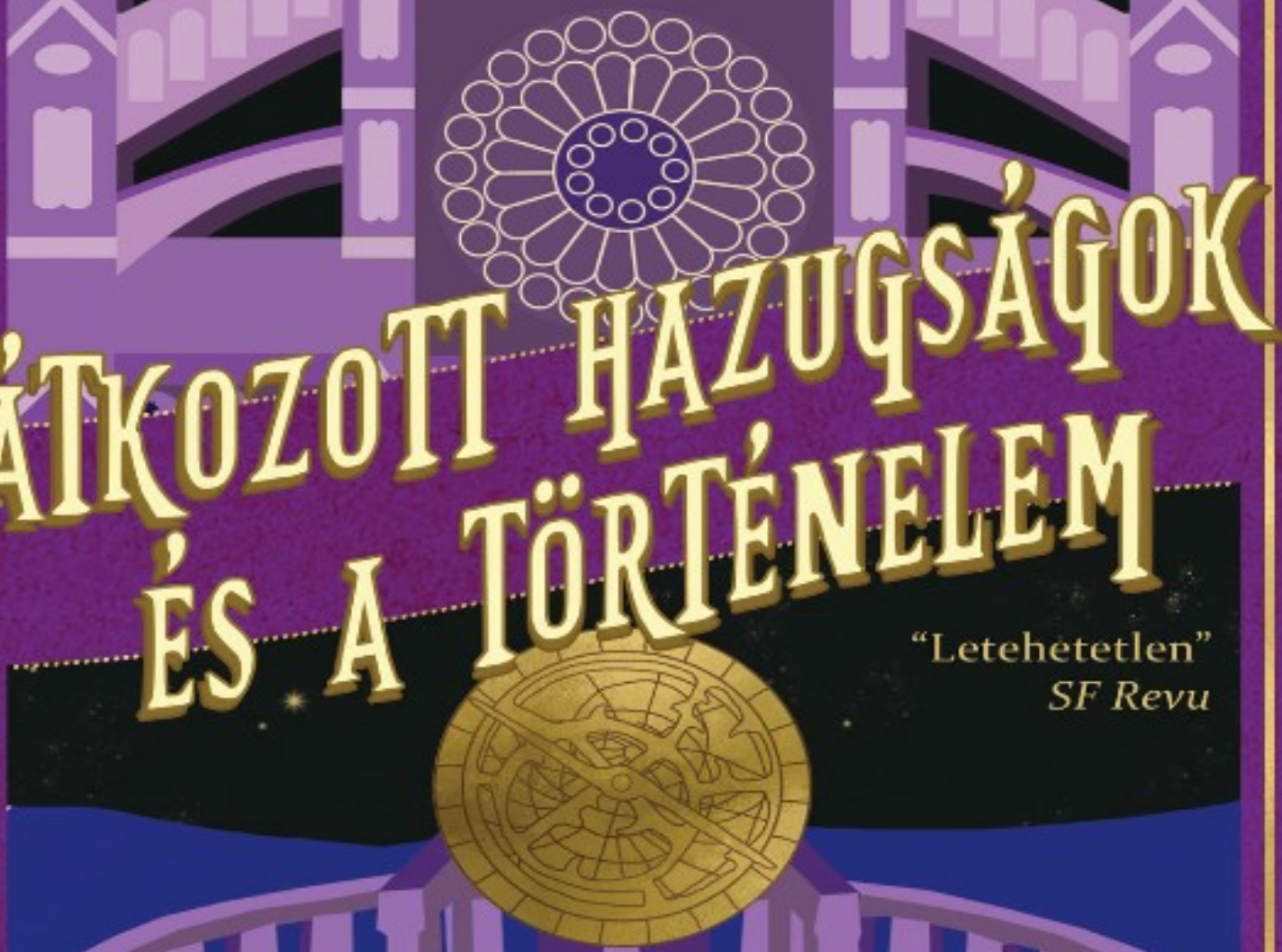
JODI TAYLOR

Nemzetközi bestseller

ÁTKOZOTT HAZUGSÁGOK ÉS A TÖRTÉNELEM

"Letehetetlen"
SF Revu

St. Mary-krónikák 7

A világhírű sorozat hetedik kötete

JODI TAYLOR

ÁTKOZOTT HAZUGSÁGOK ÉS A TÖRTÉNELEM

St. Mary-krónikák 7.

METROPOLIS MEDIA
2022

DRAMATIS-IZÉ

Dr. Bairstow – A St. Mary-apátságban működő Történettudományi Kutatóintézet igazgatója. A sorsa hajszálon függ. Nem egy boldog ember ezekben a napokban.

Mrs. Partridge – Kleió, Zeusz lánya, a történetírás múzsája, dr. Bairstow titkárnője. Nála általában alapállapot, hogy pipa Maxre, úgyhogy semmi újdonság, ami miatt aggódni kéne.

Max – vezető múltjáró. A megszokottnál is nagyobb bajban van.

Leon Farrell – a Műszaki Részleg vezetője. Ugyanolyan dühös Maxre, mint mindenki más.

Mr. Dieter – a Műszaki Részleg vezetőjének helyettese.

Dr. Tim Peterson – vezető kiképző és potenciális igazgatóhelyettes. Szintén a durva kegyvesztettség állapotában leledzik.

Ian Guthrie őrnagy – A Biztonsági Részleg vezetője. Haragszik Maxre, amivel nincs semmi gond, viszont csalódott Markhamben, ami annál nagyobb gond.

Mr. Markham – Guthrie helyettese. Ő is nyakig benne van.

Dr. Helen Foster – A Gyengélkedő teljhatalmú ura. Mindig haragszik mindenkire, úgyhogy itt sincs változás.

Diane Hunter – Főnővér és Mr. Markham gyengéd érzéseinek

szenvedő alanya. Valószínűleg már csak szánalomból áll szóba Mr. Markhammel.

Rapson professzor – A Kutatás + Fejlesztés vezetője. Rendszerint nem tartja a lépést a folyamatban lévő

eseményekkel, így viszonylag semleges.

Dr. Dowson – A Könyvtár vezetője. A folyó eseményekkel való viszonyát lásd eggyel feljebb.

Theresa Mack – A Konyha úrnője. Egykori városi terrorista, ennélfogva hajlamos még egy adag morzsasütivel jutalmazni a szabályszegést.

Mavis Enderby – A Gardrób főnöke. „Nem tudom, mit művelnek maguk állandóan, de nézze meg, mi lett ebből a ruhából... és ha tudná, milyen nehéz kiszedni a vérfoltokat...”

Rosie Lee – a Múltjáró Részleg vezetőjének titkárnője. Nem érdekli, mi megy körülötte. Különben is, rajta kívül mindenki idióta. Vívódik az aktuális balhéval. Lojális Maxhez és Petersonhoz, de nincs odáig azért, amit tettek. Aggódik a jövő miatt. Ami kellemes változás, mert régebben a múlt miatt idegeskedett.

MÚLTJÁRÓ RÉSZLEG

Gareth Roberts – Hamarosan ex-múltjáró.

David Sands – Ő az a fajta, akin az embernek mindig rajta kell tartania a szemét.

Mr. Clerk – múltjáró

Paula Prentiss – múltjáró

Tom Bashford – múltjáró

Elspeth Grey – múltjáró, minden lelkesedés nélkül.

Mr. Phillip Atherton – útkereső. El van varázsolva, de lojális.

Miss Elizabeth Sykes – útkereső. Dettó.

Miss Celia North – útkereső. Sosincs elvarázsolva. Csak addig lojális, amíg az a saját céljait szolgálja.

Malcolm Halcombe – valószínűleg Salcombe-ból.

Lisa Dottle – egy kicsit olyan, mint egy elázott hörcsög.

Clive Ronan – renegát múltjáró és rosszfiú. Már jó ideje nem látta senki.

A Thirsk Egyetem rektora és kisebb-nagyobb vezetői – hivatalosan ők a munkaadóink, és a pénz is tőlük jön. Éktelenül dühösek a St. Maryre, és a vérünkre áhítoznak.

Dr. Kalinda Black – a St. Mary és a Thirsk Egyetem összekötője. Szerencsére kimaradt az őrületből.

Miss Lingoss – volt múltjáró-tanonc, aki az izgalom kedvéért jelentkezett. Áthelyeztette magát a K+F-re, és ott meg is találta.

TÖRTÉNELMI ALAKOK

Brunswick Karolina – nem hivatalos királyné és professzionális bajkeverő. Kövér.

IV. György – Karolina még kövérebb férje.

Artur Dux Bellorum – igen, az az Artúr.

Öregember a barlangban – mi sem tudjuk, hogy ki volt, nyugodtan lehet tippelni.

Földnélküli János – János király. Hamarosan elveszít valamit a Wash-ban. Nem nagy meglepetés!

Herne, a vadász – Vagy nem. Valószínűleg egy hallucináció eredménye. Vagy nem.

Ezenfelül: ostromlott britek, fosztogató szászok, izgatott londoniak, természetfeletti jelenések, Rushford legkiválóbb bűnözői, kékkövek, éjszakai tolvajok, valószínűleg farkasok, egy rendkívül erkölcsös egyházfi, több könnyebb sérülést szenvedett időrendőr, meg nem határozott mennyiségű ürülékoldó, és Oscar, az ótvar.

Prológus

SOSEM VOLTAM odáig a szabályokért. Valahogy nem illenek sem hozzám, sem rám. Nem tudnám összeszámolni, hányszor álltam egy íróasztal előtt úgy, hogy valaki beszélt hozzám, néha egész hosszasan. Az egyetlen jó dolog rendszerint az volt, hogy egyedül rólam szólt a történet.

Hát, ezúttal nem. Most aztán tényleg komoly bajba kerültem. Ezúttal tényleg nagy hülyeséget csináltam. Hogy a legjobb szándéktól vezérelve tettem, az nem számított. Tényleg túl messzire mentem.

És még csak nem is szólhattam egy szót sem. Nem sokkal korábban dr. Bairstow, aki messzebbre lát, mint bárki más a St. Maryben, azt mondta nekem: „Óvatosabbnak kell lennie, Max. Sokkal óvatosabbnak. Elkezdett azon a határon járni, ami elválasztja az elfogadhatót attól, ami már nem az. Innen csak egy-két apró lépés kell, és azon kapja magát, hogy teljesen átment azon a határon. Hogy jó cél érdekében rossz dolgokat tett. Figyelmeztetem, hogy a jövőben legyen nagyon, de nagyon óvatos!”

Hallgatnom kellett volna rá, de hát persze hogy nem azt tettem. Ezúttal nemcsak átmentem a határon, hanem gyakorlatilag rúdugrással lendültem át felette.

És sikeresen belekevertem Petersont, akinek a St. Maryben való jövője enélkül is elég bizonytalannak tűnt.

És Markhamet is, akinek alighanem sikerült elintéznem, hogy soha az életben ne lehessen Guthrie őrnagy utódja, ha netán úgy alakulna a helyzet.

De még nem is ez volt a legrosszabb. Páran elvesztették az állásukat. Roberts, a legfiatalabb múltjáróm beadta a felmondását. Mindenáron egyedül akarta elvinni a balhét. Pár percig ő és dr. Bairstow ordítoztak egymással, aztán a fiú kirohant az épületből,

bevágta magát a kocsijába, és padlógázzal távozott az intézmény területéről. Ilyen állapotban nem lett volna szabad elengednem, de semmi sem tarthatta vissza.

És David Sands... a régi barát és szövetséges. Ő is felmondott.

Aztán, ami mind közül talán a legrosszabb: dr. Chalfont, a Thirsk Egyetem rektora, aki oly sokszor harcolt az oldalunkon –szintén kiszállt. Egy darabig állta a sarat, és küzdött értünk –ami igazán szép volt tőle, mivel sokkal jobban haragudott rám, mint bárki más, és ebbe dr. Bairstow-t is bele kell érteni –, ám azok, akik csak egy ilyen alkalomra vártak, elsöprő erejű támadást indítottak. Megengedték neki, hogy nyugállományba vonuljon. A megrendült egészsége miatt, ezt mondták, de ezzel csupán az embereket etették. Szóval, őt is elintéztem. És mindennek a tetejébe dr. Bairstow sorsa is hajszálon függött.

Ne szépítsük, csináltam én már ritka nagy marhaságokat. Sokszor voltam vakmerő, de még sosem tettem tönkre ennyit embert, és sosem végeztem akkora rombolást, mint ebben az esetben.

Ha minden igaz, a történet azzal kezdődött, hogy Bashford megpróbálta eljátszani Tell Vilmost.

1

JÓL VAN, EMBEREK – mondtam, mialatt bedübörögtem a férfiak betegszobájába a Gyengélkedőben, az egyik kezemben egy bögre teával, a másikban a munkabaleseti nyilvántartással. – Mi történt magukkal?

Bűntudatosan néztek rám. Bashford és Roberts múltjárók megszegték a szabályokat azzal, hogy az ágyon ültek. Sands a háttérben ücsörgött az egyik széken. Miss Lingoss az ablakpárkányon bírta kényelembe helyezni magát, így tökéletesen láthattuk az arra a napra megálmodott hajkölteményét. Vörösben, aranyban és narancsszínben pompázó, keskeny, háromszög alakú tincsek meredeztek az ég felé. A kollegina feje egészében véve úgy nézett ki, mint egy feldühödött kaktusz.

A darab gonosztevője – vagy dr. Bairstow kifejezésével élve: a katasztrófáért felelős idióta – párnáknak támaszkodva hevert az ágyon, érdekesen sápadtnak tűnt, a bal fülét kötés takarta, amit egy, a fején hetykén félrecsapva átvetett gézszalag rögzített.

Valaki kerített nekem egy széket. Ez az egyik előnye annak, ha valaki terhes: nem engedik állni. A jó ég tudja, hogy miért. Az ember lánya ülve is ugyanolyan terhes. Na szóval, kényelembe helyeztem magam, feltettem a lábamat Markham ágyára, az ölembe vettem az éjjeliszekrényén álló tálat, és nekiláttam felzabálni a szőlőjét. Markhamnek több esze volt annál, semhogy tiltakozzon. Mélyen, nagyon mélyen benne volt a szarban – a többi jelenlévővel együtt. Mondjuk, mivel ez mifelénk elég sűrűn megesik, senki sem izgatta magát miatta.

A nevem Maxwell, és én vagyok a Múltjáró Részleg vezetője –vagy a szokásos gyanúsítottaké, ahogyan néha nevezik a tisztelt munkatársakat. Minden jelenlévő a beosztottam volt, kivéve

Markhamet – vagy a pácienst, ahogyan néha nevezik. Vagy pedig, egy-két alkalommal: a vádlott.

Markham pár pillanatig aggodalmasan pislogott a lábamra, amit ugyebár cipőstől nyugtattam az ágyán, aztán megszólalt:

– Ha Hunter nővér bejön, engem fog hibáztatni ezért is.

Á, ez még egy érdekes dolog Markhammel kapcsolatban. Bátor, akár egy oroszlán, bármikor lelöveti, felrobbantja, felgyújtja magát, nagyobb magasságból zuhan le, semmint jót tenne neki, de mindez lepereg róla, mint a víz a vadkacsa hátáról. Ám egyetlen határozott szó a szőke, bolyhos hajú Hunter nővértől, és a fiú úgy néz, mint egy kiskutya, aminek téglát kötöttek a nyakába.

– Minél hamarabb tisztázódik az ügy, annál hamarabb húzok el innen – feleltem vészjósló hangon. – Tehát, ki kezdi?

Máig nem értem, hogy miért tettem fel ezt a kérdést. A St. Mary egyetlen munkatársa sem húzza meg magát, amikor ki kell állniuk, hogy elmondjanak egy történetet a saját szemszögükből. Természetesen valamennyien egyszerre beszéltek, és jól tették volna, ha előzőleg rászánnak némi időt arra, hogy megbeszéljék, mi legyen a hivatalos változat, de szép lassan eljutottunk oda is.

– Tell Vilmos – mondta Robert, és abban a pillanatban minden világossá vált számomra. De nem vetettem véget a jelenetnek, mert úgy gondoltam, rám fér egy kis szórakozás.

Valami olyasmi történt, hogy a fiúk között durva veszekedés – pardon, tudományos vita – kerekedett különféle mítoszok és legendák miatt, és valaki előrángatta Tell Vilmost. Onnan már rövid út vezetett a történethez, mely szerint Tell lelőtt egy almát a fia fejéről. Onnan még rövidebb út vezetett a kérdéshez, hogy egyáltalán lehetséges-e egy ilyen mutatvány. Onnan már csak egy apró lépés kellett ahhoz, hogy tegyenek egy próbát, és ebből elkerülhetetlenül következett az, hogy Markham elveszítette egy testrészét.

Annak idején, a 14. században Svájcot megszállták az osztrákok. Altdorf piacterén kiraktak egy kalapot egy póznára, és megparancsolták az embereknek, hogy hajoljanak meg előtte, amikor elhaladnak a közelében. Tell Vilmos nem engedelmeskedett. Híresen jól lőtt a számszeríjjal, és a helytartó, megvillantva az

osztrákok messze földön híres, káprázatos humorérzékét, úgy gondolta, hogy igazán vicces lenne rátenni egy almát a fia fejére, és felajánlani az apának, hogy lője le onnan, és akkor kegyelemben részesül.

És Tell meg is tette.

A jelekből ítélve több múltjáró nem hitte el mindezt, aztán egyik dolog követte a másikat, és két perc múlva a St. Mary-sek fele az udvaron állt, egy számszeríjjal és egy tál almával felszerelkezve.

Látják már, hogy merrefelé tartunk, ugye?

– Kinek az ötlete volt? – kérdeztem, és abból, hogy senki sem nézett Miss Lingoss felé, megtudtam azt, amit akartam.

– De akkor miért nem Miss Lingoss fején volt az alma? – érdeklődtem ártatlanul pislogva.

– Jaj, Max, ne csináld már! – mordult fel Sands. – Ha ráteszel egy almát a fejére, eltűnik a hajában, és soha többé nem látod.

Mondjuk, ebben volt némi igazság.

– Ki lőtt? – kérdeztem ekkor, és erre megdöbbentő módon egyik sem emlékezett.

Sóhajtottam egyet, és becsuktam a nyilvántartást. A munkavédelmi és biztonsági főizék kizárólag azért nem zárták be már évekkel korábban a St. Maryt, mert csak akkor kell hivatalos papírokat kitöltenünk, ha valakit bevisznek egy kórházba. És mivel van egy rendkívül jól felszerelt Gyengélkedőnk, a legtöbb balhét sikerül házon belül tartanunk. Bár, ha egyszer valaki utánanézne, hogy miért telik be legalább két baleseti nyilvántartás minden egyes hónapban, komoly bajban lennénk.

– Szóval, mi történt valójában? – kérdeztem, közben becsuktam a nyilvántartást, és ebből valamennyien tudták, hogy végre őszintén beszélhetnek.

– Az, hogy elmozdult – morogta Bashford, az ágy felé biccentve.

– Én aztán nem! – tiltakozott Markham felháborodottan.

– Az ég szerelmére, alig tíz lábra voltam tőled! Nem létezik, hogy elvétettem a lövést! Elmozdultál.

– Te egy csuklós buszt sem találnál el tíz lábról – vágott vissza Markham ingerülten. – Megmondtam, hogy egy tököt kéne használnunk!

Mielőtt egymásnak ugrottak volna, gyorsan közbeszóltam, és a sérülés jellege felől érdeklődtem.

– Elvesztettem a bal fülem felső részét – közölte Markham büszkén. – Úgy nézek ki, mint Spock. Nem a csecsemős hapsi, hanem az a másik.

– Szerintem – szólalt meg akkor Lingoss, minden bizonnyal a főbűnös –, a másikból is le kéne csippenteni egy darabot. És akkor meglenne a szimmetria.

– Mintha nem lenne mindegy... – dörmögte Bashford, aki a jelekből ítélve nem bocsátotta meg a célzó tudományát ért bírálatot.

– De ugye nem árt a külsőmnek? – kérdezte Markham aggodalmasan.

– Nem – állította Bashford –, annak semmi sem tud ártani.

– Ó, köszönöm! – válaszolta Markham, szemlátomást jobb kedvre derülve.

Én ugyan gyanítottam, hogy ők ketten máshogy értették ezt a dolgot, de ebben a pillanatban Hunter belépett a szobába. A kezében műszerekkel megrakott tálcát tartott, az arcán módfelett elszánt kifejezés ült, mi pedig, akik szabadon mozoghattunk, hirtelen nagyon jó okokat találtunk arra, hogy valahol máshol legyünk.

* * *

Nekem elsőrangú okom volt arra, hogy lelépjek – dr. Bairstow látni kívánt. Gyanítottam, hogy újabb ötletes próbát akar tenni Markham fizetésének csökkentésére azon az alapon, hogy csakis olyannak adhat teljes bért, akinek két teljes füle van, és most hirtelen lett egy biztonsági őre, aki csupán egy és háromnegyed füllel rendelkezett.

Mint már említettem, a nevem Maxwell, és a St. Mary

Apátságban működő Történettudományi Intézet Múltjáró Részlegének vezetője vagyok – ha valakit érdekel a teljes nevünk. Valós időben tanulmányozzuk és dokumentáljuk a történelmi eseményeket. Ha valaki időutazásnak nevezi, arra dr. Bairstow neheztelni fog, és azt a sorsot senki ne akarja magának! Pontosan ezért történt az, hogy mialatt az irodája felé ügettem, rászántam némi időt, hogy töröljek bizonyos állításokat a vallomásokból,

másokat átrendezzek egy kicsit, és így egy értelmes, de mindenekfelett meglehetősen pontos jelentést nyújtsak át neki azokról az eseményekről, amelyek révén Mr. Markham ismét elhullajtotta egy testrészét.

Átadtam Mrs. Partridge-nak a munkabaleseti nyilvántartást, ő pedig intett, hogy menjek be a Nagyfőnök irodájába.

– Jó reggelt, uram! – köszöntem illedelmesen.

– Á, dr. Maxwell! Foglaljon helyet! – felelte ő.

Engedelmeskedtem, és máris az íróasztalán fekvő küldetésmappákat fürkésztem. Ez elég érdekesnek ígérkezett.

Dr. Bairstow sosem vesztegette az időt arra, hogy a hogylétem felől érdeklődjön, amit én mindig nagyra értékeltem. Nem lett volna semmi értelme. Figyelemre méltóan nem szenvedtem reggeli rosszullétektől, beduzzadt bokáktól, nem kívántam rá bizarr ételkombinációkra, és általában véve nem jelentkeztek nálam a terhes nők általános és jellemző tünetei. Néha egy kicsit szórakozottnak tűntem. Leon, a férjem kétszer is a mosdókagyló alatti szekrénykében bukkant rá a sörére, míg a vécétisztító szer a hűtőszekrényben fagyoskodott, és ha Leon ezt a terhesség rovására akarta írni, nekem pont megfelelt.

– Két megbízatás – közölte dr. Bairstow. – Mindkettő a megszokott forrástól.

A Thirsk Egyetemről beszélt. A munkaadóinktól. Vagy legalábbis ők szeretik annak hinni magukat.

– És ezúttal mit kaptunk, uram?

– Az első IV. György megkoronázásának megfigyelése...

– Rendben – feleltem bölcsen bólogatva, közben gondolatban máris áttoltam ezt a megbízatást valaki másra. Bárki másra.

– A másik pedig... – folytatta dr. Bairstow, és rövid hatásszünetet tartott, mert ha van gyenge pontja, akkor az az, hogy egy kicsit szereti a drámát. – Arminius.

– Hermann, a germán! Király! – vágtam rá, egy szempillantás alatt fellelkesülve.

– Tényleg az lesz, csak nem magának – felelte dr. Bairstow, és hátradőlt. – Szeretném, ha Mr. Clerknek adná Arminiust.

– Micsoda? Miért?

Dr. Bairstow csupán felvonta a jobb szemöldökét, és jelentőségteljesen hallgatott.

– Terhes vagyok, uram! – csattantam fel felháborodva. – Nem beteg. Nem sérült. Nem cselekvőképtelen. Nem értelmi fogyatékos.

Erre felvonta a másik szemöldökét is, amivel egy hang kiejtése nélkül jelezte, hogy az én estemben talán mind a négy tétel fennáll.

– Ebben állapodtunk meg, dr. Maxwell – felelte aztán. –Semmi veszélyes ugrás. Ha nem akarja megnézni a koronázást, elküldhetem Miss Sykest. Amúgy is tapasztalatot kell gyűjtenie.

– Tehát vagy IV. György, vagy semmi.

– Figyelemre méltóan gyorsan értette meg, hogy mit óhajtottam közölni.

– A terhesség szuperképességeket ad, uram. Amit a St. Mary hasznára fordíthatna azzal, hogy engem küld a teutoburgi erdőbe, Mr. Clerket pedig a westminsteri apátsághoz.

– Kötve hiszem, hogy minden izgalomtól mentesnek találná ezt a megbízatást...

– De annyira... – kezdtem megint tiltakozni, de elhallgattam.

Dr. Bairstow felnézett, és odaszólt:

– Annyira...?

– Annyira... ez olyan kezdőknek való ügy, uram.

Dr. Bairstow megint hátradőlt, és felkészült, hogy jól érezze magát. Néha azt gondolom, hogy az én bosszantásom egyike a mindennapi, apró örömöknek, amiket megenged magának.

Ami engem illet, a fogaimat csikorgattam, és nem adtam fel.

– A teutoburgi csata az, ami megállította a Germánia meghódításán fáradozó rómaiakat – mondtam feszülten. –A történelem egyik fordulópontja, ennélfogva, uram, önnek egy tapasztalt múltjáróra van szüksége, aki vezeti a küldetést, és...

– Kételkedik Mr. Clerk képességeiben? – szólt közbe dr. Bairstow.

– Nem, uram, abszolút rátermett. Csak éppen ő nem... – Ekkor elhallgattam, hogy egy jó szót keressek ide, amivel nagy hibát követtem fel.

– Terhes – fejezte be dr. Bairstow helyettem a mondatot. – Az alku úgy szólt, hogy maga addig hajthat végre ugrásokat, amíg az egészségi állapota engedi. És meg kell mondjam, örömmel látom,

hogy ilyen jól van, még ha most olyan vörös is feje, hogy már-már lilának mondanám, továbbá, hogy csakis... békésebb megbízatásokat hajt végre. Határozottan emlékszem arra, hogy ön elé tártam ezeket a feltételeket, és még határozottabban emlékszem arra, hogy elfogadta őket.

Ezzel elkapott. A kérdéses percben annyira örültem annak, hogy nem vesz le az aktív listáról, hogy szinte bármibe beleegyeztem volna, de látni Arminiust – Hermannt, a germánt –, ott lenni a teutoburgi erdőben... megnézni a csatát, ami megállította a rómaiakat...

– Nem hiszem, hogy unalmasnak fogja találni azt a koronázást, dr. Maxwell – tette hozzá a Nagyfőnök. – Ha esetleg ez aggasztja.

– Sokkal izgalmasabb, mint egy nagyszabású ütközet, uram?

Dr. Bairstow ekkor átadta a két dossziét, és annyit mondott még:

– Biztosra veszem, hogy kihoz belőle valamit. És vigye magával Mr. Markhamet! Ehhez a küldetéshez valószínűleg nem lesz szükség két teljes fülre.

Tudtam, hogy Markham sem fog tapsikolni örömében. Egy nagyon komoly csata a teutoburgi erdőben, és egyikünk sem lesz ott... Hát igen, az élet néha kimondottan durva. A koronázások rendszerint irgalmatlanul hosszú, méltóságteljes és fenséges események, tele vannak pompával és ceremóniával, és mindenki nagyon szépen viselkedik. A legrosszabb, ami történhet az emberrel, hogy elfelejt vécére menni a kábé hat óra hosszú szertartás előtt.

Ennek a bizonyos koronázásnak akadt két vonása, ami valamennyire mentette a helyzetet. Konkrétan a bolygó két legkevésbé vonzó embere. Hadd mutassam be a főszereplőket!

A jobbomon, hölgyeim és uraim, György Ágost Frigyes, a volt régensherceg, de immár IV. György, Nagy-Britannia, Írország, valamint Hannover királya. Kövér. Élvhajhász. Brutális adósságot szedett össze. Szerencsejátékos. Iszákos. Mondjanak bármit, ő biztosan fogadott rá, meghágta, ivott belőle, vagy eladta annak, akik a legtöbbet kínálta érte. Ó, és törvényellenesen feleségül vette Maria Fitzherbertet.

Tőlem balra láthatják Brunswick-Wolfenbüttel Karolina Amália Erzsébetet. Kövér. Túlérzékeny – jó, ne szépítsük: full elmebeteg. Hisztérikus. Követelőző. Zsarnok. Koszos és büdös. Ez is összefekszik mindenkivel. Rikácsol és visítozik.

Azt hiszem, nyugodtan kijelenthetjük, hogy azzal, hogy kivonták egymást a forgalomból, nagy szívességet tettek a világnak.

A házasságuk katasztrófának minősült még az uralkodói mércék szerint is, ahol ugyebár a katasztrófát jelző léc elég magasra van állítva. A hírek szerint György három napon át atomrészeg volt az esküvő előtt, és a nászéjszakán bezuhant a kandallóba, ahol is elájult, az újdonsült feleség pedig – saját állítása szerint – hagyta, hadd feküdjön ott. És bizony a pletykák úgy szóltak, hogy az volt az egyetlen éjszaka, amit együtt töltöttek. Mivel kilenc hónappal később Karolina világra hozta a gyermeküket – egy kislányt –, csakis azt feltételezhetjük, hogy a fickónak voltak a legelszántabb, legcéltudatosabb spermái a... a spermák történelmében.

Na szóval, az apja, az őrült III. György halálát követően – aki egyszer a porosz királynak nézett egy fát (bár ez szerintem könnyen megeshet bárkivel), valamint kék vizeletet pisilt –György került a trónra. A felesége megjelent a koronázási ünnepségen, de bevágták előtte a westminsteri apátság ajtóit.

Hát ilyen megbízatásokat kap egy várandós múltjáró.

Mindenki más mehetett felvételeket készíteni a történelem folyását megváltoztató teutoburgi csatáról, én meg megkaptam a rohadt Brunswick rohadt Karolinát. És ezt megmondtam Leonnak is, az egész ügy első számú felelősének.

– Te vagy a hibás! – közöltem vele ingerülten. – Állandóan izélni akarsz, és emiatt kell most megnézem azt a félhülye némbert!

– Tényleg? – kérdezte Leon, akit őrjítően hidegen hagyott az én újabb megpróbáltatásom. – Nem emlékszem rá, hogy tiltakoztál volna. Sőt, úgy rémlik, kimondottan lelkes voltál a kérdéses időben. Még azt is csináltad a... tudod.

– Igen, de ez most nem számít – jelentettem ki sietve. A zavarba ejtő igazságokat egy módon lehet kezelni, mégpedig úgy, hogy nem veszünk róluk tudomást. Mint a politikusok. –A helyzet az, hogy hamarosan elugrom a 19. századi Londonba, hogy megfigyeljek pár

dagadt németet, amint egymással ordítoznak, és emiatt le fogok maradni a történelem egyik legfontosabb eseményéről.

– Így szólt a megállapodás – válaszolta Leon szelíden. –Továbbra is mehetsz a múltba, de csak békés, csendes küldetésekre. Még arra is emlékezni vélek, hogy a te ötleted volt.

– Igen, de csak azért, mert a másik lehetőség az lett volna, hogy egyáltalán nem ugrom.

– Amit nagyon könnyen elintézhetünk, ha nem vagy elégedett a jelenlegi körülményekkel.

Sóhajtottam egyet, és csak annyi mondtam:

– Nem, jól van ez így.

– Biztos? – kérdezte Leon, és hirtelen aggodalmasnak tűnt.

Én meg szokás szerint bűntudatot éreztem. Szegény Leon... Sosem panaszkodik, de néha a dolgok egyáltalán nem könnyűek a számára.

– Persze, minden rendben – válaszoltam, és rádöbbentem, hogy valóban ezt érzem.

2

JÓLLEHET GYÖRGY már 1820 januárjában az apja örökébe lépett, a koronázási ünnepséget csak a következő év július 19-én tartották meg. Ennyi idő kellett neki ahhoz, hogy megtervezze. Talán elfelejtettem említeni, hogy cefetül hiú is volt. Azt akarta, hogy az övé legyen minden idők legnagyobb, legmenőbb koronázási ünnepsége. Hatalmasabb még Napóleonénál is – aki ugyebár császár volt.

Kolosszális összeget költött a bulira. A parlament megszavazott neki 100 000 fontot – ami még manapság is komoly pénz –, és később, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy ennyi nem lesz elég, kapott még 138 000-et. A teljesen összeg manapság olyan 9,5 millió font lenne. A tradicionális korona –Eduárdé – valamiért nem kellett neki, ezért rendelt magának egy újat. Még a Hope-gyémántot is megszerezte, amit előzőleg a francia koronaékszerekből szedtek ki. Ha valaki vet egy pillantást a Brighton Pavilionra – György szerény, tengerparti vityillójára –, láthatja, hogy a fiú nem aprózta el a dolgokat.

De sajnálatos módon, akárhogy erőlködött is, a megkoronázása nem a látványosságokról, nem a különlegességekről, de még csak nem az ő csodás személyéről híresült el, hanem a feleségéről, a szörnyű Brunswick Karolináról, aki olyan műsort csinált, hogy mindenki őt figyelte.

Július 19-én valóságos forróság köszöntött Angliára. És ez egyszer a divat a nőknek kedvezett. Csinos kis nyári főkötőt viseltem, aminek a szalagját jókora masnira kötöttem a jobb fülem alatt, valamint világoskék selyemből szabott, magasított derekú sétálóruhát. Mivel fiatal lánynak már aligha minősültem, a karomat ruhaujj fedte, és az öltözetet mérsékelt mennyiségű fodor díszítette. Az anyag vékony,

könnyű és kellemes tapintású volt. És végre szóba sem került az a kurva fűző.

Markham viszont piszkosul be volt csomagolva. Frakkra emlékeztető, hosszú, sötétzöld felöltőt és egzotikus hímzésekkel díszített mellényt kapott a Gardróbban, valamint feszes bricseszgatyát és csizmát. Ha mindez nem lett volna elég, bonyolult csomóval megkötött nyakkendőt viselt, ami feltolta az állát, és emiatt úgy nézett ki, mint aki ugyancsak fenn hordja az orrát. Még el sem indultunk, már csorgott róla a víz. Tényleg nem akartam kiröhögni a fiút, de nem kevés elégedettséget éreztem amiatt, hogy ezúttal végre nem én érzem magam borzalmasan a ruhám miatt.

A Hawking hangárban találkoztunk, a kedvenc kompom, a Nyolcas előtt. Igen, kicsit megviseltnek nézett ki, de hát ezt rólunk is el lehetett mondani, nemde?

A kompok a mi műveleti központjaink. Egyszerű kőkunyhónak néznek ki, rendkívül erősek és szívósak, és megbízhatóan elvisznek minket a kiválasztott korszakba. Ezenfelül szűkösek, büdösek, és a vécéjük sosem működik jól. A Nyolcasban az a keverék terjengett, mint mindig: izzadság, túlterhelt elektromos eszközök, vizelet, berohadt kárpit és káposzta szaga.

Bevonultunk, és beraktuk a holminkat a tárolóba. A konzol a falra szerelt képernyő alatt állt, amin a műszakiakat láttuk, akik sietős mozdulatokkal vonszolták a berendezéseiket a biztonsági határon túlra. A padlóhoz szegecselt ülések ormótlanok és kényelmetlenek voltak, de a létfontosságú felszerelés – a teáskanna és pár bögre – a helyén várakozott, bevetésre készen. És mivel az én kompomról beszélünk, pár doboz csokis keksznek is kellett lennie valahol.

Vastag kábelkötegek futottak és tekergőztek a falakon, valamint a mennyezeten. Jelzőfények villogtak a konzol műszerei és kisebb-nagyobb képernyői között. A belső tér egészében véve kaotikus, leharcolt, high-tech és állat menő volt. Mint Markham és én. Mi több, mint az egész St. Mary.

Leon a Műszaki Részleg vezetőjeként személyesen ellenőrizte a koordinátákat.

– Mindent betápláltunk – jelentette végül –, a visszatérő ugrás adatait is.

– Nagyon szépen köszönjük – hálálkodtam rendkívül udvariasan, azzal letelepedtem a bal oldali ülésbe, és végignéztem a műszerfalon.

– Vigyázz magadra! – búcsúzott Leon, mint mindig.

– Természetesen – feleltem erre, mint mindig.

Rám mosolygott – csakis rám! –, azzal kisietett az ajtón, ami rögtön bezárult mögötte.

Markhamre pillantottam, és azt kérdeztem tőle:

– Felkészült?

– Felőlem mehetünk!

– Számítógép, indítsd az ugrást!

– Ugrás indítva – közölte a gép.

És a világ fehérbe borult.

* * *

Ezen a napok sokan mozogtak az utcákon, de hát Londonban jártunk, ahol minden egyes napon rengetegen zsezsegnek az utcákon. Ugyanakkor, ahhoz képest, hogy ez a koronázás napja volt, nem láttam annyi embert, mint vártam volna. A király számított rá, hogy a felesége jelenetet rendez, ezért, hogy elvonja a tömeget, egy sor esemény zajlott a westminsteri apátságtól távol. A Green Parkban egy ballon felereszt ésére készültek, ráadásul faelefántokat úsztattak fel a Temzén. Én magam ez utóbbit sokkal szórakoztatóbbnak tartottam, mint azt, hogy bámuljam a dagadt pingvint és nem kevésbé puffadt barátait.

Ebben a korai órában a hőmérséklet még elfogadhatóan alacsony volt. Elácsorogtunk egy kicsit, beszívtuk a friss kenyér kellemes illatát, mi több, kávé illatát is éreztem, ami emlékezetem szerint először esett meg velem egy küldetés során. Ó, és a lovak szagát is éreztük, természetesen. A kimelegedett, izgatott lovak különösen erős szagot bocsátanak ki. Az utcákat máris szemét és trágya borította. Seprűvel felszerelkezett fiúk járkáltak mindenfelé, és egy-egy lezseren odahajított pennyért tisztára söpörték az utcát bárki előtt. Örültem, hogy a szoknyám a bokámig ért, míg a lábamon erős félcipőt viseltem. Nem mellesleg: egyetlen múltjáró sem megy soha,

sehová megfelelő lábbeli nélkül. Ellenkező esetben csak magára hívná a bajt.

A westminsteri apátság közelében tisztább utcák fogadtak minket – nyilván feltakarították őket az alkalom tiszteletére –, de a tömeg is mind sűrűbb lett.

– Tartsa a kezét a költőpénzén! – javasolta Markham, mialatt átkormányozott engem egy nagyobb csoporton.

– Micsoda? Miért?

– Zsebtolvajok.

– Á!

Mindig is régi, kedves ismerősként tekintettem a westminsteri apátságra.

– Tudja, én már jártam itt – avattam be Markhamet a nagy titokba, mialatt átfurakodtunk a sokaságon, hogy jobban lássunk. – Nyolcszáz évvel ezelőtt. Az volt az első igazi küldetésem. Peterson és én itt jártunk, amikor lerakták az első köveket. Közvetlenül a Hitvalló halála előtt.

– Tényleg? – dünnyögte Markham, és félretolt egy férfit, aki egy lobogót akart ránk sózni. – És hogy ment?

– Egész jól. Egy rohadt nagy kőtömb pár ujjal vétett el minket, és Peterson levizelt engem.

– Aha... akkor a Múltjáró Részleg mércéi szerint nagy siker lehetett...

Az úti célunkat elérve lecövekeltünk, és csendesen ácsorogtunk. A kamerámat a kezemben tartottam. A csuklómon himbálózó, csinos retikülben egy kábítópisztoly és paprikaspray várakozott bevetésre. Készen álltunk a kezdésre. És nem kellett annyit várnunk, mint eredetileg gondoltam. A királyné alighanem úgy gondolta, hogy ha időben érkezik, akkor könnyebben bejut a székesegyházba. Paták csattogását hallottuk, közben egy kocsis ordítva kergette el az útból a gyerekeket, és ezek a hangok hirdették a királyné érkezését. A tömeg felmorajlott. Az emberek izgatottak lettek, mert valamennyien tudták, hogy Karolinát nem hívták meg – ami azt jelentette, hogy jó kis muri lesz itt mindjárt.

Te jó ég, de dagadt volt! És alig hittem el, hogy mit bírt felvenni erre az alkalomra. Szerencsére valaki megakadályozta abban, hogy a

kedvenc viseletében jelenjen meg, ugyanis olykor elöl derékig nyitott ruhában mutatkozott nyilvánosan. Az esemény komolyságának köszönhetően visszavett egy kicsit, de nem nagyon.

Bő szabású, fehér szaténruhát viselt, ami terjedelmes melle alatt összeszűkült, onnan lefelé szabadon hullott a földig, és hátul rövid uszályban végződött. A haja – túl sötétnek tűnt ahhoz, hogy természetes színű legyen – a feje tetejére feltornyozva meredezett, és fehér strucctollak villogtak felette. Máris kivörösödött arca körül huncut loknik himbálóztak. Förtelmesen ronda gyémánt nyakláncot viselt, ami nem sokat takart el közszemlére tett, hatalmas kebléből. Ugyanilyen randa gyémánt karkötők vágtak bele mélyen kövér karjának foltos bőrébe. A fehér szaténruha legkülönfélébb pontjai brossok villogtak. Esküszöm, ha megállt volna a tükör előtt, és odaszólt volna az öltöztetőinek, hogy „Vágjátok hozzám az egészet, és mindent szúrjatok be oda, ahol éppen megakadt!”, akkor sem végezhettek volna pocsékabb munkát. A máskülönben profi udvarhölgyeinek alighanem megszakadt a szívük, amiért ilyen külsővel kellett elengedniük.

Elképzelni sem tudtam, hogy mi akadályozza meg azt a temérdek húst és hájat, hogy kibukjon a ruhából.

– Azt a kurva... – dörmögte Markham mellettem – ilyesmit sem sűrűn lát az ember.

Karolina nehézkesen kimászott a hintóból – két markos inas kellett a művelethez –, megállt egy kis időre, hogy az elámult nézők felhördülhessenek – ez speciel nem jött össze neki –, aztán elindult a székesegyház ajtaja felé, ami továbbra is nyitva állt, mert az utolsó vendégek még most vonultak befelé.

Mialatt a királyné a bejárat irányába tartott, néhány tagbaszakadt, ronda alak állta útját, akik röhejes módon apród egyenruhát viseltek. A király a feleségét ismerve bajra számított, és hivatásos ökölvívókat bérelt fel, hogy távol tartsa az asszonyt, és ezt a csapatot maga a híres Gentleman Jackson vezette. Mindez alapjában véve talán jó ötlet lett volna, de az, hogy apródnak öltöztették őket, bizonyosan nem volt az.

Hogy valóban képesek lettek volna lefogni, netán lecsapni őnagyságát ennyi ember szeme láttára, az sosem derült ki. A nézők

a pillanat drámaiságát megérezve hirtelen elhallgattak. Karolina ott állt előttük, és egyetlen, árva udvarhölgy sem kísérte. Arra gondoltam, hogy szánalmasnak és meglehetősen kicsinek látszik (bár rettentő kövérnek is). Felemelte a fejét, és azt kiabálta:

– A királyné! A királyné vagyok! Engedjenek be!

Azt állítani, hogy a hangja messze szállt, szépítő kifejezés lenne. Ugyan a lovak nem bokrosodtak meg a környéken, de több helyen is felröppentek a galambok, hogy talán soha többé ne térjenek vissza.

A nézők ordítva és röhögve fejezték ki, mennyire tetszik nekik a koronázást megelőző műsor, és felkapták a kiáltást:

– A királyné! A királyné!

Semmi sem történt, aztán a lárma lassan elhalt, mert mindenki látni akarta, hogy Karolinának mi lesz a következő húzása.

Nem álltam messze tőle, így egész jól hallottam a folytatást.

Erős akcentussal beszélve, de roppant méltóságteljesen azt mondta:

– Anglia királynéja vagyok!

Azzal felkapta a szoknyáját, és megpróbált átnyomakodni két karfiolfülű apród között, akik mindketten akkorák voltak, mint a rodoszi kolosszus.

Valahol a székesegyház belsejében egy hivatalnok azt kiabálta:

– Tegyék a dolgukat, az isten szeremére!

És a következő pillanatban a masszív ajtók bevágódtak, de akkora dörrenéssel, hogy azt három utcával odébb is hallották.

A tömeg most tényleg felhördült. Ez valami égbekiáltó sértésnek minősült. Igaz, Karolinát nem koronázták meg, de a király felesége volt, és akármennyire gyűlölték is egymást – és cefetmód gyűlölték egymást –, ez akkor is nagy nyilvánosság előtt elkövetett, nagyon durva sértés volt.

Karolinának le kellett volna lépnie. Az lett volna az egyetlen helyes húzás, ha összeszedi magát, visszatér a hintójához, és elhajtat. Ha most elment volna, méltóságteljesen és egészségesen, ő győzött volna. A tömeg ekkor még őt támogatta. De Karolina lévén, természetesen, elszúrta az egészet.

Dühödt rikoltást hallatott, a földhöz vágta strucctollas legyezőjét, felkapta a szoknyáját úgy, hogy botrányosan sokat mutatott meg

abból a vaskos lábából, és futásnak eredt.

Nem sétált, lépkedett, ballagott, andalgott, vonult, poroszkált, lépdelt vagy totyogott, hanem futott, márpedig ebben a korban a nemesi származású nők nem futottak. Főleg nem ennyi ember szeme láttára. A legtöbbjük valószínűleg azt sem tudta, hogyan kell csinálni. Hogy egy hercegnő – egy uralkodó felesége –felemelje a szoknyáját, közszemlére tegye a lábát, és fusson, na az egész egyszerűen elképzelhetetlen volt.

Csakhogy megtörtént. Karolina futott. Jó, őszinte leszek: inkább csak úgy döcögött előre.

Az emberek kíváncsian várták a folytatást, és a nyomába szegődtek, így gyakorlatilag egy egész hatalmas tömeg követte.

– Gyerünk! – adta ki a vezényszót Markham, közben megfogta a karomat, és mi is elindultunk.

Őszintén szólva, aggódtam Karolináért. Már ebben a kora délelőtti órában is elég meleg volt. Ő pedig szépen felhúzta magát. És rettentő túlsúlyt kellett cipelnie. A tetejébe még futott is! Mindez, így együtt aligha tett jót neki. Jól tudtam, hogy mi vár rá: ma este ágynak esik, és három hét múlva meghal. Nagyon nem kellett volna ezt csinálnia.

A székesegyház mellett futott, kerülgette az útjába eső, döbbenten tátogó embereket, akik nyilván azt latolgatták magukban, hogy úgy mégis mi a fene folyik itt.

Mi tudtuk, hogy a kerengő elé tart.

– A rohadt életbe! – dohogott Markham, aki továbbra is szilárdan markolta a karomat, mialatt emberek siettek és lökdösődtek mellettünk. – Ez megőrült? Nem fogják beengedni. Miért nem látja be? Miért nem megy haza? Ebből csak baj lesz!

Karolina először a keleti folyosónál próbálkozott, de odabent valaki hamarabb ért oda, és bezárta az ajtót. A királyné megrángatta a kilincset, és az öklével megdöngette az ajtót, ám az nem nyílt ki előtte. A gigászi épület fenségesen és csendesen tornyosult fölébe.

Pár pillanatig csak állt, aztán megint elindult, mint akit senki sem rettenthet vissza. Ezúttal a nyugati folyosóhoz sietett.

Tényleg kőkeményen rászánta magát, hogy bejusson. Én meg azon töprengtem, hogy mi történhet odabent. Hallják a kinti lármát a

zenétől? Ott gubbasztanak valamennyien a kellemes hűvösben, és figyelik a kívülről beszűrődő, idegesítő hangokat?

Karolina a nyugati folyosónál sem járt több szerencsével, ahol is megtorpant, és kivörösödött képpel fújtatott úgy, hogy a keble szaporán hullámzott. És higgyék el nekem, bőven volt ott kebel, ami hullámozhatott. A fejdíszére erősített strucctollak elferdülve meredeztek, a ruhája úgy szétesett, hogy szinte már nem is lehetett tisztesnek nevezni. Ha valamikor, akkor most jött el a perc ahhoz, hogy a közvetlen környezetének egyik tagja odamenjen hozzá, megfogja a kezét, és szelíden visszavezesse a hintóhoz. Ha lettek volna valódi barátai ebben az országban, valaki alighanem megtette volna neki ezt a szívességet. De csak állt, meglehetősen magányosan a körülötte kialakult kör közepén, és a nézők néma csendben várták, hogy most mi következik. Én pedig gyanítottam, hogy a királyné ekkor ismerte fel, mennyire egyedül van.

Másrészről, ő volt saját maga legádázabb ellensége. Sarkon fordult, és megint nekilódult, az útjában álló emberek pedig fejvesztve menekültek előle. Ezúttal a Westminster Hall felé tartott, a koronázási bankett helyszíne felé, ahová a kora időpont dacára máris sokan megérkeztek a meghívott vendégek közül.

Innentől a történet megszűnt viccesnek lenni, és átfordult komolyba. Ugyanis, Angliában történt mindez. Az *establishmenttel* senki sem szórakozhat. Manapság sem érdemes megtenni, és főleg nagy őrültség volt 1821-ben. Lehet rá mondani, hogy ódon, begyepesedett, önző és folyton újratermeli önmagát – és valóban ódon, begyepesedett, stb. –, de ebben az országban az a hatalom fészke. Nagyjából olyan sebességgel halad, mint egy köszvényes gleccser, de nincs is szüksége nagyobb sebességre. Az *establishment* egyszerűen megy előre, és lassan, de biztosan összezúz mindent, ami az útjába áll. Vállalhatatlan hercegnők nem okoztak számára problémát sem a múltban, sem a jelenben. Valaki parancsot harsogott. Katonák sorakoztak fel egy szempillantás alatt, és hirtelen nagy-nagy csend lett a környéken.

A katonák szuronyt szegeztek Karolina arcának. És komolyan gondolták a dolgot. A királyné végre megállt, és hitetlenkedve, döbbenten pislogott. A homlokáról csorgó verejték elkente a festéket

az arcán, a haja szanaszét állt. A szoknyája szegélyét, és apró, puha cipellőjét por és lótrágya borította. A hóna alatt sötét foltok terjengtek. A dermedt csendben tisztán hallottuk a zihálását.

Nagyon sajnáltam őt, viszont úgy tűnt, számára nem okoz gondot, ha megbotránkoztató látványosságot csinál magából. Úgy visított, hogy attól féltem, a környéken megrepednek a falak. Az egyértelmű volt, hogy nem örül a helyzetnek. És nem adta fel.

A következő részt nem láttuk, mert a tömeg meglódult, mivel mindenki látni és hallani akarta azt, ami történik, de én tudtam, hogy Karolina nem törődik az egésszel, és továbbra is küzdeni fog azért, hogy bejusson valahogy. Dühödten rikácsolt, németes akcentusa jobban érződött a szavain, mint eddig, és az az éles hangja még a távolabb állókhoz is simán eljutott. A nézők jóindulata fogyatkozni kezdett, és úgy tűnt, a dolgok mindjárt kocsmai verekedéssé fajulnak, amikor a főkamarás helyettese végre intézkedett, megoldotta a problémát, és Karolina előtt megint bevágódott az ajtó.

Az ember azt hinné, hogy ekkor végre feladta, ugye?

Hát nem adta fel. Megint felkapta a szoknyáját – ezúttal is sikerült megbotránkoztatóan sokat megmutatni abból a randa bokájából és lábából –, és visszafutott a székesegyházhoz, a Költők sarkánál lévő ajtóhoz. Markham és én, akik tudtuk, hogy hová megy, már korábban elindultunk, és a helyszínen voltunk, mire Karolina megérkezett. A feje ekkor már nem is vörösben, hanem lilában pompázott, és a melle kifordult a ruhájából. És gúnyosan üvöltöző tömeg követte. Az emberek az évek során hozzászoktak ahhoz, hogy a királyi család tagjai olykor nagy nyilvánosság előtt hülyét csinálnak magukból, így nem hatotta meg őket ez az uralkodóhoz legkevésbé sem méltó jelenet. Karolina átlépett egy határt.

Én még ekkor is sajnáltam, akármilyen szörnyű nőszemélynek bizonyult is. Durván megalázták, méghozzá fél London előtt. És biztosra vehette, hogy a történet bejárja egész Európát. Ha életben maradt volna, röhögés fogadta volna mindenütt.

De nem maradt életben. Azon az estén megbetegedett. Senki sem tudta megállapítani, hogy miben szenved, de három héttel később meghalt. Azt állította, hogy a koronázás napján valahol, valaki

megmérgezte, és érdekes módon, mialatt a halálos ágyán feküdt, felbukkant körülötte egy Stephen Lushington nevű férfi, aki titokban Lord Liverpoolnak, a kor miniszterelnökének dolgozott. Az igazán szomorú az, hogy talán valóban megölték a királynét. Ezt már valószínűleg sosem fogjuk megtudni, és abban az időben nem érdekelt senkit.

Mindenesetre, amikor Karolina a Költők sarkának bejáratánál állt, Sir Robert Inglis fojtott hangon érvelve megpróbálta rávenni, hogy távozzon. A hölgy mindkét kezével az oldalát, illetve a keblét markolva lihegett és fújtatott. Az mostanra teljesen egyértelművé vált, hogy nem fogják beengedni a székesegyházba. Sir Robert nagyon udvariasan és halkan beszélt, és mialatt az ökölvívók, illetve a bevágódó ajtók láttán a királyné csak még elszántabban küzdött, hogy bejusson, ez a tiszteletteljes meggyőzés végre hatott rá valamennyire.

Ám az én figyelmemet egy apró folt ragadta meg, ami Karolina fehér kesztyűjén vöröslött. Alig lehetett látni, olyan kicsi volt, és még arra is láttam esélyt, hogy nem a saját vére. Talán hozzáért valakihez a kézfejével. Mindenesetre gondolkodóba estem. Tegyük fel, hogy az ő vére van a kesztyűn... És ma este megbetegszik. Három hét múlva pedig ez a hercegnő, aki oly sok gondot okozott, meghal.

Nem tudom, hogy Sir Robert mit mondott neki. Talán máris kezdte rosszul érezni magát. A harci tűz kihunyt benne. Leeresztette a vállát, de még a fejékébe szúrt strucctollak is lekonyultak. Három durva külsejű apród csendesen elvezette a gúnyolódó nézők előtt, és beemelték a hintójába. A végsőkig dacoló Karolina integetett a tömegnek – senkit sem sikerült meghatnia –, aztán elindult a hintó.

Óhatatlanul eszembe jutott a róla szóló, népszerű és kínos versike:

Kegyes királynő, könyörgünk mi néked,
menj el, és tovább ne halmozd a vétked,
vagy ha ez nagyon nehezedre esne,
azért csak tűnj el, mindenesetre.

Markham és én rászántunk egy pillanatot, hogy összeszedjük magunkat, és felkészüljünk a küldetés második részére: a király

érkezésére.

Markham letörölte az izzadságot a homlokáról. Én ellenőriztem a kamerámat, és készítettem néhány felvételt az apátság környékéről. Viszonylag jó helyet találtunk magunknak a nyugati bejárat közelében, és türelmesen vártuk a Westminster Halltól induló menetoszlopot, mivel tudtuk, hogy a király késni fog.

A 19. században nem tettek ki korlátokat, és más módon sem irányították-terelték-ellenőrizték a tömeget, amiből az lett, hogy mindenki ment, amerre akart, önfeledten lődörgött, és jól érezte magát. Az utcákon egymást követték a lovaskocsik, amelyek újra meg újra elakadtak a tömeg miatt, bérkocsik, szekerek, taligák keveredtek gyalogosokkal, ideges hivatalnokokkal, koldusokkal és szájtátiakkal.

Hajtók szidták a járókelőket, akik végtelen örömmel küldték el őket a fenébe. Az egyre melegebb levegőt felhevült lovak és emberek szaga töltötte meg, ami finoman szólva is orrfacsaró volt.

És hát a lárma... Emberek ordítoztak, kocsikerekek zörögtek és csattogtak a kövezeten, valahol egy zenekar játszott. A túl sűrű tömeg miatt nem láthattam őket, de hallottam, hogy köröskörül kutyák ugatnak mindenfelé. Megjegyeztem magamnak, hogy nézzek utána: rohangáltak-e vérszomjas kutyafalkák London utcáin ebben a korszakban.

Aztán terjedni kezdett a hír, miszerint a menetoszlop elindult a Westminster Halttól, mire mindenki lábujjhegyre állt, és a nyakát nyújtogatva nézelődött.

Markham és én azzal múlattuk az időt, hogy feltűnés nélkül felvételeket készítettünk a fontos emberek érkezéséről. Mindenkiről dőlt a verejték, és mindenki nyugtalannak látszott. A ruhákat maga György tervezte, és az Erzsébet-kor, valamint a Stuart-kor viseletén alapult. Én meg úgy véltem, hogy a fiú pályát tévesztett. Király lett belőle, pedig buliszervezőnek kellett volna mennie.

A felvonuló méltóságok előtt kosárral felszerelkezett fiatal lányok haladtak, és én örömmel láttam, hogy a középkori hagyományt felelevenítve gyógynövényekkel hintik be a király előtt az utat, a ragályok elleni védekezés jegyében.

Aztán végignéztük, hogy beviszik a koronaékszereket a székegyesházba. Már csak azért is megérte volna elugrani ide, hogy láthassam az úgynevezett állam kardját. A sok csillogó cuccot püspökök követték. Nekem fogalmam sem volt, hogy ki kicsoda – az én szememben az egyik püspök pont olyan, mint a másik –, de biztosra vettem, hogy a felvételek alapján valaki majd képes lesz azonosítani őket.

Ekkor szünet következett. Körülöttem mindenki azon erőlködött, hogy meglássa végre a királyt. Szárnyra kapott a hír, hogy késni fog. Állítólag elszakított valamit távozás közben, és mivel ő György volt, kicsit pánikban esett.

Tolakodtunk és helyezkedtünk egy kicsit, de mindenki nagyon jóindulatúan viselkedett, és érzékelni lehetett, hogy az emberek egyre izgatottabbak.

És végül megérkezett. Pazar öltözetet viselt, kövér volt, és különös módon lenyűgöző is. Minden, de minden eltúlzott volt körülötte. Az uszálya hossza majdnem elérte a harminc lábat, és gyönyörű, arany hímzés díszítette. A kalapján hosszú, fehér madártollak bólogattak. A nézők elhallgattak, és megint csak lábujjhegyre állva nyújtogatták a nyakukat, hogy jobban lássanak. A férfiak levették a kalapjukat, a nők pukedliztek, amikor a király elhaladt előttük. György rettenetesen kövér volt, és népszerűnek semmiképpen sem mondhattuk. Egy vagyont költött erre a napra – de mialatt elvonult az emberek előtt, mindenki tiszteletteljesen hallgatott. Elvégre a királyuk volt, és ezekben a pillanatokban nem tűnt nevetségesnek.

Még abban a vékony ruhámban is izzadtam. Markham alighanem megfőtt, és bizonyosnak tűnt, hogy György bármelyik pillanatban lángra lobbanhat. Hogy mindenki megcsodálhassa azt a csodás szerkóját, a lökött alak utasítást adott, hogy az a hatalmas, hordozható napellenzője kicsivel lemaradva kövesse őt, így telibe kapta a napot. Kerek és vörös képén patakokban folyt a verejték. A bal kezében selyem zsebkendőt hordozott, amivel hol a képét törölgette, hol pedig a tömegnek integetett. Pont odanéztem, amikor egy inas kicsempészte a kezéből az egyiket, és egy tisztát csúsztatott a markába.

Én ezt a látványt is elég szomorúnak találtam, mert György fiatalkorában egész jól nézett ki. De mire eljött a koronázás napja, a jó svádájú, fiatal hercegnek nyoma sem maradt –leszámítva alighanem az ő saját emlékezetét. Az a benyomásom támadt, hogy annak a kidülledő szemének és apró, rózsabimbó szájának köszönhetően úgy néz ki, mint egy nyűgös csecsemő, viszont tény, hogy ezúttal jófej módjára viselkedett. Ide-oda forgolódva integetett az embereknek, és a nézők jellemző módon, a csordaösztönnek engedelmeskedve, éljeneztek és integettek az uralkodónak, akit korábban minden lehetséges alkalommal kigúnyoltak. György tudta, hogyan dolgozza meg a tömeget, és még én is azon kaptam magam, hogy nehezemre esik elhinni, hogy ez az a férfi, aki ocsmányul bánt a feleségeivel, elárulta a barátait, és belekeveredett minden elképzelhető és elképzelhetetlen botrányba.

A székesegyház bejáratánál megállt. Az apródok – ezúttal igaziak – felkapták és kiterítették a harminc láb hosszú uszályt. Hallottam, amint György meglepően magas hangon odaszól nekik, hogy húzzák szélesebbre, hogy mindenki láthassa az aranyszín hímzést, aztán fanfárok harsogása közepette még egyszer, utoljára integetett a tömegnek, majd bevonult a székesegyházba, hogy Nagy-Britannia, Írország és Hannover Isten kegyelméből uralkodó királyává koronázzák.

Miután a fanfárok elhallgattak, csend telepedett a környékre, és a vonuló vendégek követték az uralkodót az épületbe.

– Hát... ez egész jól ment – mondtam Markhamnek, holott addigra már rég meg kellett volna jönnie az eszemnek.

Mert alig fejeztem be a mondatot, amikor egy vörös képű, nagy hasú férfi, mialatt lendületesen integetett valakinek, oldalról nekem ütközött, és sikeresen kiverte a kezemből a kamerát.

Normál esetben a csuklómra szoktam húzni a szíját, pontosan az ilyen eseteket megelőzendő céllal. Hogy azon a napon miért nem tettem meg, azt nem tudom. Hallottam, hogy koppan egyet a kövezeten.

Lenéztem, hogy kiderítsem, hová esett, és megint hallottam, hogy zörög – valaki odébb rúgta. Tudtam, hogy pillanatok kérdése, és rátaposnak, akkor viszont nagy bajban leszek.

Látni véltem egy pillanatra, és lehajoltam, hogy a lábak között átnézve szemmel tartsam, közben elindultam felé. A tömeg oszladozni kezdett, amiből persze jókora kavarodás támadt. Családok és baráti társaságok gyülekeztek, és mindenki egyszerre mozgott a tér összes lehetséges irányába. Valaki meglökött, és persze elterültem a macskaköveken.

– Max! – kiáltotta azonnal Markham valahol a közelemben.

Nem használtam ki a ragyogó lehetőséget arra, hogy közelről is megvizsgáljam a vastag mocsokréteggel lepett köveket, hanem összegömbölyödtem fektemben, hátha akkor kevesebben rúgnak belém.

– Hol van? – kiabálta Markham.

– Itt! – feleltem fennhangon, és megpróbáltam felállni, bár közben nem éppen elegáns stílben legalább annyit mutattam meg a lábamból, mint nemrégiben a hamarosan néhai walesi hercegnő.

– Igen, ezzel nagyon sokat segített! – dohogott Markham a közelemben. – Egy kicsit többet is elárulhatna!

– Ó, te jóságos... – mondta ekkor valaki, ezzel egy időben két jókora, rózsaszín kéz jelent meg a látóteremben, majd az ismeretlen jótevő talpra segített. – Adjanak helyet a hölgynek! –bömbölte mérgesen, mire az emberek sietve eltisztultak előlem.

A félrecsúszott főkötőmet meg tudtam igazítani, de a méltóságom odalent maradt, a mocskos kövezeten, amelyen az imént még magam is heverésztem. Lesimítottam a ruhámat, amennyire csak tudtam, és igyekeztem nem gondolni arra, hogy mit fog szólni Mrs. Enderby, amikor meglátja, hogy feltöröltem London utcáit az ő kéklő ruhakölteményével.

– Nagyon köszönöm, uram – rebegtem elhaló hangon. –Örökre lekötelezett a kedvességével.

Markham is megérkezett, és zihálva kérdezte:

– Jól van?

Biccentettem egyet. A megtermett férfi kék szerzsből szabott, kétsoros zakót viselt, amitől az eleve széles mellkasa még szélesebbnek hatott. Előbb vetett egy szigorú pillantást Markhamre, amivel azt üzente neki, hogy jobban kéne vigyáznia rám, aztán a

jobb keze ujjaival lazán megérintette a kalapját, és otthagyott minket.

– Elejtettem a kamerát – súgtam Markhamnek, és cefetmód pánikoltam, mert a berendezés mostanra bárhol lehetett.

– Jól van – felelte a társam, és körülnézett. – Nem valószínű, hogy valaki meglátja, hát még hogy felkapja, vagyis, a legrosszabb, amit történhet vele, az az, hogy széttapossák. Dr. Bairstow majd pár pillanatig csúnyán néz magára, aztán annyi.

– Meg kell keresnünk – mondtam úgy, hogy alig figyeltem Markhamre.

– Meg, de ezúttal próbáljon talpon maradni! Az emberek a végén még azt hiszik, hogy teleszívta magát ginnel.

– Bárcsak úgy lenne...

Markham erre megfogta a karomat, és kiadta a vezényszót:

– Maga néz balra, én nézek jobbra!

– Nem itt van. Valaki elrúgta. Hallottam, hogy pattog a kövezeten.

A tömeg mostanra kissé megritkult. A ceremóniát olyan laza határásra tervezték, ezért sokan elmentek, hogy addig valahol máshol szórakozzanak, egyenek, illetve egy csendes sarokban könnyítsenek magukon. A nyilvános vécék ebben a korban még nem tünedeztek fel, így a legtöbben vagy egy falnál pisiltek, vagy egyszerűen leguggoltak az utcán. Ahol én az előbb henteregtem egy jót. És erősen kívántam, hogy ez most bárcsak ne jutott volna eszembe.

Egyszerre voltunk szerencsések és balszerencsések.

Szerencsések, mert akármilyen kevés esély látszott rá, megtaláltuk a kamerát.

És balszerencsések is, mert mialatt felé siettünk, és úgy tíz-tizenkét láb választott el tőle, valaki hamarabb ért oda hozzá.

3

A FÉRFI NEM VISELT sem kalapot, sem sapkát, és hosszú, zsíros hajfürtök vették körül az arcát. Bokáig érő, koszos felöltő lógott rajta, amiből olyan berohadt bűz áradt, hogy azt messziről érezni lehetett. Hirtelen azt láttam, hogy a fickó lehajol, felveszi az én megviselt, de még sértetlen kamerámat, és megforgatja a kezében.

Ledermedtem, mire Markham elengedett, továbbment a férfi felé, és odaszólt neki:

– Á, jó uram, látom, megtalálta! Nagyon köszönöm!

A férfi nem mondott semmit, csak gyanakodva fürkészett minket. Noha gyanítottam, hogy dr. Bairstow el fogja harapni a torkomat érte, mégis azt reméltem, hogy a készülék tönkrement. Ugyanis a fickó bármelyik pillanatban aktiválhatta, és ha a legközelebbi épületen megjelent volna Karolina hercegnő keblének tíz láb magas, vetített képe, akkor aztán tényleg lett volna mit megmagyarázni.

A durva bőrű, rossz fogú alak még egy pillanatig merőn bámulta Markhamet, majd sarkon fordult.

A rohadt életbe...

– Menjen! – mondtam tétovázás nélkül a társamnak. – Megyek maguk után. Az adóvevőjét kapcsolja aktívra!

Markham pillanatok alatt beleveszett a tömegbe, én pedig követtem, ahogy csak bírtam. Hallottam, hogy liheg és átkozódik, de alig tudtam figyelni rá, mert nem egykönnyen vágtam át a sokaságon. Az emberek itt már korántsem viselkedtek olyan udvariasan, mint nemrég az apátság közelében. Amikor végignéztem magamon, azzal kellett szembesülnöm, hogy az én szépséges ruhácskám tele van undorító, barna foltokkal. Ennek meg a félrecsúszott főkötőmnek köszönhetően alighanem úgy néztem ki, mint Hogarth metszetein a munkásosztály szegény asszonyai, akik túlontúl szoros kapcsolatba kerültek az alkohol démonával.

Mindenesetre a tömeg egyre ritkult. Sokan valószínűleg a folyó felé vették az irányt, mert ki ne akarta volna látni a Temzén úszó faelefántokat? Még én is kíváncsi voltam rájuk.

A hátamat egy falnak vetve, szorgosan legyezgettem magam, közben vettem pár mély lélegzetet, majd csendesen megszólaltam:

– Hol van most?

Rögtön meghallottam Markham hangját a füldugómból:

– Körülbelül száz yarddal maga előtt. A fickó befordult egy sikátorba. A sarkon van egy taligás árus. Amúgy pont most érem utol.

– Az ég szerelmére, legyen nagyon óvatos! – rimánkodtam kétségbeesetten. – Ha darabokban viszem haza, Hunter nagyon dühös lesz.

És erre már nem kaptam választ.

Megint csak: a rohadt életbe!

Elindultam, és bajra utaló jeleket keresve figyeltem a környéket.

Könnyen megtaláltam a taligás árust, befordultam a sarkon, tettem még két lépést – és megtorpantam. Egy másik világba érkeztem.

A széles utcák, a kőépületek, a jó ruhát viselő emberek, a virágzó nagyváros ismertetőjegyei hiányoztak innen. A napfény és a külvilág hangjai nem hatoltak be a sikátorba. Erős félhomály és csend uralkodott ezen a helyen.

A keskeny utcácska legfeljebb tíz láb széles lehetett a legszélesebb pontján. Épületek szegélyezték mindkét oldalon –házaknak aligha nevezhettem őket. Nem nyúltak túl magasra, viszont egymás felé dőltek a szűkös térben, mint amikor az öreglányok összedugják a fejüket egy kis pletykálkodáshoz. Hosszú, sötét árnyékot vetettek a sikátorra, amelynek az alját még ebben a nyári melegben is sajátos mocsár borította. A földön régóta halmozódott a szemét, a szennyvíz, a háztartási hulladék, az állati ürülék, a sár és a rothadó szalma, és ez a kellemes réteg egyre vastagodott, mígnem az ajtók küszöbénél is magasabbra ért. Valahányszor esett az eső, pokolian büdös trutymó alakult ki, ami alighanem beszivárgott a házak földszintjére.

És az emeleteken sem lehetett sokkal jobb a helyzet. Kevés tetőt borított igazi cserép, és egyik sem látszott vízállónak. Vagy akár még biztonságosnak sem. Az apró ablakokat redőny vagy deszkaborítás takarta. Üvegről errefelé talán még csak nem is hallottak. A falakon nagy, nedves foltok sötétlettek, amelyek a rég szétesett esőcsatornáktól terjedtek lefelé, míg hasonló foltok hatoltak felfelé abból az ingoványból, amiben a házak álltak. Gyanítottam, hogy amikor ez a kettő találkozik, az épületek valószínűleg összedőlnek.

A levegőben irgalmatlan bűz terjengett. A londoni ipar még csak ekkor indult be, de az infrastruktúra rettentően elmaradt attól, ami elfogadható lett volna. A szegények megdöbbentő körülmények között éltek. Nem jutottak tiszta ivóvízhez, és csatornázás nem létezett. London folyóit barnára festette a temérdek szenny. Rengeteg ember számára csak a betegség, a nélkülözés és a kétségbeesés voltak azok a dolgok, amiben sosem szenvedett hiányt.

Hirtelen neszt hallottam a közelből, mire előkaptam a ridikülömből a kábítópisztolyt, és csendesen osontam előre az egyik nedves fal mellett.

És megláttam őket: két sötét alak birkózott egy ajtóban. Már nyitottam a számat, hogy felkurjantsak: „Hé”, és rohamra induljak, hogy segítsek Markhamnek, amikor valaki elkapott hátulról, és megpróbálta megmarkolni a ridikülömet.

– Ó, uram, könyörögve kérem, ne raboljon ki! – nyivákoltam szánalomra méltó stílben, aztán megpördültem, és beleküldtem egy töltetet a támadómba.

Hallottam, hogy Markham a nevemet kiabálja, aztán tompa dobbanás jelezte, hogy valaki elterült a földön. Megint bepánikoltam, mert tudtam, hogy ha sebesülten viszem haza Markhamet, akkor Hunter átmegy szörnyetegbe, de az semmi lenne ahhoz képest, amit akkor kapnék, ha holtan vinném haza.

Szerencsére feleslegesen aggódtam. Markham peckes léptekkel kivonult az árnyékból, és felmutatta az én ütött-kopott kamerámat.

– Csodával határos módon még működik – közölte roppant elégedetten.

– Köszönöm – feleltem, és átvettem tőle a készüléket. – Jól van?

– Csak egy jelentéktelen sérülés – válaszolta Markham. – Kicsit elért a kés hegye.

– Mi van?

– Nyugalom! – szólt rám kissé lihegve. – Tényleg csak egy karcolás, és őszintén szólva, annyi ruhát viselek, hogy talán csak egy ostromágyú lövedéke hatolna át ennyi rétegen.

A kézfejére kapta a sebet, ami hosszú volt ugyan, de szerencsére valóban nem tűnt mélynek. Előkaptam egy zsebkendőt, bekötöttem Markham kezét, közben afelől érdeklődtem, hogy mikor kapott utoljára tetanusz elleni injekciót.

– Tudom is én – felelte a vállát vonogatva. – De Hunter szinte hetente belém nyom valamit, úgyhogy nem aggódom túlságosan. Viszont ne felejtse el majd elmesélni neki, milyen hősiesen viselkedtem és küzdöttem!

Kimentünk a sikátorból, az utcára érve elrendeztük magunkon az öltözetünket, és mialatt így tettünk, jobb kéz felől érkezett egy bőrkamáslit és széles karimájú kalapot viselő egyházfi, aki totálisan félreértette a helyzetet. Előbb vádló tekintettel meredt ránk, aztán lelassított. Te jó ég, ez most meg fogja menteni a lelkünket...

Mi őt bámultuk, ő meg minket. Nem tudtam kitalálni, mit is mondhatnék. A lelkész a zsebeiben kotorászott. Ne már, még röplapot is kapunk?

De mielőtt bármi történt volna, Markham színre lépett, és megoldotta az ügyet – ő fogalmazott így utólag.

A lelkész felé tolt engem, és odaszólt neki:

– Szemrevaló teremtés ám ez, nagyságos! És nagyon tiszta. Meglehetősen tapasztalt. És máris viselős, úgyhogy nem kell attól tartania, hogy pár év múlva a klérus új, apró tagjai kopognak az ajtaján, ha érti, mire célzok ezzel. Hát nézze, jó uram, én mindig örömmel állok az egyház rendelkezésére, úgyhogy a mai napon beszélhetünk némi árengedményről. Ami a szolgáltatást illeti, van benne kézimunka, és...

A lelkész folyamatosan nyitotta-csukta a száját, mialatt kereste a szavakat, amelyekkel leírhatta volna a romlottságunkat. De hirtelen meghallotta, hogy jön valaki, és alighanem attól tartva, hogy az emberek félreértik a helyzetet –vagy inkább pontosan annak látják,

ami –, hirtelen sarkon fordult, és gyors léptekkel menekült a közelünkből. Markham a kalapját udvariasan megemelve nézett utána, és elégedetten vigyorgott.

De csak addig, amíg kapott egyet a vállába, aztán ráförmedtem:

– Maga prostit csinált belőlem?

– Hát, megtettem, ami tőlem telt, és őszintén szólva, Max, szerintem a vége felé majdnem sikerült rávennem a fickót a dologra. Ha egy kicsit bedobta volna magát, hogy vonzóbbnak tűnjön, most lenne egy kis költőpénzünk.

Erre belevágtam az öklömet a másik vállába is, majd fújtam egyet, és a fejemet csóválva megjegyeztem:

– Alighanem egyenesen a hatóságokhoz szalad.

– Csodás – válaszolta Markham, és lemondóan sóhajtott. –Még egy évszázad, amibe sosem térhetek vissza. És maga is hogy néz ki...

– Majd azt mondjuk, hogy elestem.

– Ó, ez jó lesz... mert ha terhes nők elzuhannak, az sosem ad okot az aggodalomra.

– Az ég szerelmére – fakadtam ki ingerülten –, hagyjon már békén a terhességgel! Ez egy állapot, nem pedig betegség.

– Dr. Foster meg fog ölni engem.

– Ha nem fejezi be a nyüszítést, én nyírom ki!

Markham erre már csak sóhajtott egyet, én pedig folytattam:

– Figyeljen ide, állapodjunk meg, hogy mit fogunk mesélni! Nem azt mondjuk, hogy elestem, hanem azt, hogy... fellöktek.

– Igen, ez pont úgy hangzik, mintha olyan kiválóan végeztem volna a munkámat.

– A tömegben bárkivel megeshet, tökfej! Azt mondjuk, véletlen volt, és senki sem hibás érte. Na, ez így egész jól hangzik.

– Hogyan hangozhatna jól az, hogy a kövezeten fetrengett, és a csőcselék átgázolt magán?

– Á, hát erről van szó! – állapítottam meg fene bölcsen bólogatva. – Attól retteg, hogy Helen mit fog szólni, igaz?

– Miért, maga nem?

– Én nem félek dr. Fostertől – jelentettem ki roppant gőgösen, abban a biztos tudatban, hogy ha ez a szövegem valaha Helen

fülébe jut, nagy árat fogok fizetni érte. – Figyeljen, Markham, el kéne tűnnünk innen. Megint kutyaugatást hallok, és arra aztán végképp nincs szükségünk, hogy megtámadjon minket egy falkára való veszett kutya.

– Menjünk a parkba! – javasolta Markham. – Ott kajával várják a népet, hogy mindenki örüljön. Megnézzük a virágokat, maga megmossa az arcát, egyenesre huzigálja a főkötőjét, és általában véve tisztességes nőhöz illő külsőt ölt, mielőtt visszatérünk.

És pontosan ezt tettük.

* * *

Ez egyszer sem dr. Fostert, sem Hunter nővért nem érdekelte különösebben a Markham kézfején húzódó karcolás – vagy *hosszú, mély, vágott seb,* ahogyan ő nevezte újra meg újra. Azt hiszem, bosszantotta egy kicsit az, hogy ezúttal nincs a figyelem középpontjában.

– Megemelkedett a vérnyomásod – közölte velem Hunter.

Na, itt nagyon résen kellett lennem, mert azt mondtuk nekik, hogy nem kerültem semmiféle veszélybe, és ha arra jutottak volna, hogy még egy teljesen egyszerű, dögunalmas ugrástól is magas lett a vérnyomásom, akkor aligha engedtek volna több küldetésre a terhesség alatt.

– Nos – feleltem önfeledten mosolyogva –, lehet, hogy sor került egy icipici, teljességgel jelentéktelen civakodásra.

– Lehet, hogy sor került rá?

– Valószínűleg sor került rá.

Hunter sóhajtott, és az irattartójára csíptetett papírt nézegette, mialatt Markham és én a lábunkat felpolcolva üldögéltünk, teát iszogattunk, és vártuk, hogy a nővér végezzen.

– Eszel naponta legalább öt darab gyümölcsöt vagy zöldséget?

– Igen, természetesen – vágtam rá, míg magamban azon csodálkoztam, hogy mi a fene köze van ennek Brunswick Karolinához.

Hunter bepipálta a „nem” kockát. De akkor mi a fenének kérdezi meg, nemde?

– Rászánsz legalább egy órát naponta arra, hogy lazíts és pihenj?

Pár órával korábban még a westminsteri apátság körül futkostam egy illetlenül aktív walesi hercegnő után. De a béke és a harmónia érdekében – és persze Markham érzelmei miatt is – azt feleltem:

– Ó, hogyne! Épp az imént sétáltam egy jót a parkban, kellemes napsütésben.

– Tényleg? – kérdezte Hunter, és valamiért sóhajtott egyet. –Ez mikor történt?

– Most mondtam: az imént.

– Úgy értem, melyik korban?

– Á, vagy úgy! A 19. század elején. Kifejezetten kellemes volt. Senki sem halt meg. Legalábbis az orrunk előtt nem. Senki sem támadott meg minket. Nem pattant ki földrengés.

– Akkor mégis mi a fenével töltöttétek az időt? – mordult fel Helen.

Én pedig roppant méltóságteljesen azt feleltem:

– Kulturális élményeket szereztünk, kérlek.

Erre felírt valamit a papírjára, majd azt kérdezte:

– Mi a helyzet a gátizomtorna-gyakorlatokkal?

Markham meglepetten pislogott a nővérre, és félénken megszólalt:

– Ezt most melyikünktől kérdezi?

– Magától értetődik! – vágtam rá sietve, még ha nem is ugyanazt értettük a dolog alatt. – Negyvenöt perces gyakorlatok Farrell főnökkel, és olyan gátizmod lesz, hogy mogyorót törsz vele!

Erre mélységes csend támadt, aztán Markham odasúgta nekem:

– Mi az a gátizom?

– Valami, amivel mogyorót lehet törni.

– Nekem is van olyanom? Néha jól jönne.

– Ha azt akarja, hogy a mogyorója meg legyen törve, szerintem Hunter nővér boldogan segít...

Végül közölték velünk, hogy a Gyengélkedőn kell maradnunk, egy laza tizenkét órás megfigyelés erejéig, de csak hat óra lett belőle, mert az Arminius-küldetés résztvevői is visszatértek, és szükségük volt az ágyakra.

Az ekkor már morcos Markhamet és engem is kizsuppoltak, és eltiltottak az alkoholtól. Őt hét napra, engem pedig az életem

hátralévő részére.

4

SZEMÉLYESEN HALLGATTAM meg az Arminius-küldetés résztvevőit, amint az érintettek elhagyták a Gyengélkedőt. Pár órát kellett csak ott tölteniük, leszámítva Bashfordot, aki szokás szerint kapott egyet a fejére, és még ráfért a pihenés.

– Nem is tudom, felismerném-e ezt az alakot úgy, hogy nincs agyrázkódása – dohogott Ian Guthrie, mialatt átadta a jelentését.

– Nem nagy a különbség, alapból ütődött egy kicsit – állította Sykes vigyorogva, mire többen bólogattak.

– Jól van, akkor vágjunk bele! – mondtam fennhangon. – Mr. Clerk, szeretné kezdeni?

Mindenki elhallgatott, aztán Clerk megszólalt:

– Mondok én valamit, Max. Még manapság sem szívesen szorulnék be a teutoburgi erdőbe, hát még i. sz. 9-ben.

A többiek erre nagy okosan bólogattak, Clerk pedig tovább beszélt:

– Quinctilius Varusnak alighanem elment az esze, amikor odavitte a légióit. Sötét, nyirkos és hihetetlenül csendes, Max. Semmi madárdal, sehol egy apró rágcsáló. Sehol, semmi életjel. Isten a tanúm, már a csata előtt is kísérteties hely volt, és most húszezer halott római, valamint a segédcsapatok elesettjeinek szelleme röpköd a fák között.

– Nem tudom, mi járt Varus fejében – tette hozzá Prentiss. –

Nemcsak megbízhatatlan értesülések alapján cselekedett, de még felderítőket sem küldött ki, sőt hagyta, hogy a csapatai elváljanak egymástól. Nem jelentettek komoly kihívást. Ami ott ment, az inkább tömegmészárlásnak nevezhető, semmint csatának.

– Ti hol voltatok?

– Az idő java részében egy fán – felelte Prentiss. – De majd a jelentésben is fogsz olvasni róla, hogy nagyon rossz látási viszonyok

uralkodtak azon a környéken. Álladóan ködös, és nem sok napfény hatol be a hatalmas fák közé. A kamerák sem sokat értek, úgyhogy főleg a hallásunkra kellett hagyatkoznunk.

Elképzeltem őket, amint ott gubbasztanak a fákon, görcsösen kapaszkodnak az ágakba, mialatt alattuk felaprítanak egy egész hadsereget. És nem is akármilyet. Egy római hadsereget! Na, *ez* az, amivel a valamire való múltjárók foglalkoznak, nem pedig dagadt hercegnőket hajkurásznak westminsteri apátságok körül...

Ők tovább magyaráztak, én pedig láttam magam előtt az egészet. A párafelhőkkel teli, sötét erdőt. A keskeny utat – az egyik oldalán domb, a másikon mocsár. A vérszomjas germán törzseket, amiket Arminius egyesített. Az egyre elkeseredettebb rómaiakat. Egyesek harcoltak. Mások menekültek. Varus a kardjába dőlt. A helyettese lelépett, és magával vitte a lovasságot.

A túlélőkre szörnyű folytatás várt. Egyeseket vallási ceremóniák keretében feláldoztak – a holttestüket pedig megfőzték. Néhány szerencsést váltságdíj fejében elengedtek. Sokan rabszolgák lettek, míg a legtöbben szörnyű halált haltak. És a rómaiak soha többé nem keltek át a Rajnán.

Mindannyiukat meghallgattam, begyűjtöttem a jelentéseket, megnéztem a felvételeket, láttamoztam az iratokat, közben meg nagyokat sóhajtoztam, amiért lemaradtam az egészről, végül mindent elvittem dr. Bairstow-nak, aki már várt, mert szeretett volna pár szót váltani velem.

* * *

– Caer Guorthigirn – közölte dr. Bairstow, azzal átnyújtott egy dossziét és két adatkockát.

Azonnal jobb kedvre derültem. Egy brit erőd a walesi határ közelében... Ez sokkal ígéretesebbnek hangzott annál, mint amikor az ember lánya a rögzítésükről elszabadult, terjedelmes királyi kebleket néz.

– Csodálatos, uram! – vágtam rá lelkesen. – Pre- vagy posztrómai?

– Poszt – felelte dr. Bairstow. – A 6. század közepe. Azt kérem, derítsen fényt arra, hogy ezt a bizonyos erődöt védelmi céllal építették-e vagy valami másért. Talán ceremoniális célokra. És hogy megerősítették-e a rómaiak távozása után. Végül is, ez a szász betörések kora. Feltérképezik és megfigyelik a helyszínt, valamint a környező területet. Igazán hálás lennék, ha egyszer s mindenkorra tisztázna bizonyos, a védőfalakkal kapcsolatos, bosszantó kérdéseket, mielőtt a professzor és dr. Dowson elkezdik ténylegesen ütni egymást. Maga állíthatja össze a csapatát, de szeretném, ha dr. Petersont is magával vinné.

– Ezek szerint visszakerült az aktív listára, uram?

Néhány hónappal korábban Peterson megsérült Rouenben, 1431-ben. Valaki más meghalt. Felbukkantak az időrendőrök, és én a szemükbe hazudtam. Ennyit tudok elmondani arról a bizonyos küldetésről.

Peterson valóban nagyon súlyos sérülést szenvedett, és bár szorgalmasan gyógytornázott, illetve részt vett rehabilitációs foglalkozásokon (amiket rendszerint Markham szervezett, ennélfogva alighanem illegálisnak számítottak volna a civilizált országokban), a bal karja sosem lett a régi. Mivel alapból jobbkezes volt, határozottan állította, hogy a probléma a legkevésbé sem gátolja semmiben. Ugyanakkor, így is akadtak rossz napjai, amikor fel kellett kötnie a kezét. És Mrs. Enderby tervezett neki pár igen tetszetős kendőt.

Fekete selyem: „a hivatalos alkalmakhoz”. Ezt Peterson állította, de alighanem ködösített, mint mindig, amikor valamit komolyan kellett volna venni.

Egy fehér alapon piros pöttyös, vidám darab: „szabadidős tevékenységekhez és sportoláshoz”.

Egy kékben, vagyis a Múltjáró Részleg színében pompázó kendő: „a mindennapokra”.

És végül egy sejtelmesen csillogó, sötétvörös selyemcucc. „A romantikus pillanatokhoz – állította Peterson, a galád. – Amikor szeretném lenyűgözni Helent.”

Jómagam úgy véltem, egy vörös selyemdarabnál azért több kell ahhoz, hogy valaki levegye a lábáról dr. Fostert, és ezt meg is

mondtam Timnek.

– Jól megy a szeme színéhez – válaszolta erre, és én vele röhögtem. Pontosan úgy nézett ki, mint mindig: magas volt, laza, és lezserül vigyorgott. Már csak én emlékeztem arra, amikor falfehéren, eszméletlenül feküdt a komp padlóján, és a vére lassan átáztatta a szőnyeget? Vagy amikor utóbb meglátogattam, és teljesen kétségbeesve küzdött, hogy feldolgozza azt, ami történt vele? Orvosi és minden más szempontból is teljesen felgyógyult. Én voltam az egyetlen, aki néha eltöprengett azon, hogy Peterson korántsem érzi olyan jól magát, mint ahogyan mindenki gondolja? Mindenesetre, ha úton volt afelé, hogy visszakerüljön az aktív listára, akkor a válasz úgy hangzott: igen.

– Ez igazán jó hír, dr. Bairstow – mondtam nagyokat bólogatva.

Ő pedig egyetértett velem, majd feltettem a következő kérdést:

– A Thirsktől kaptuk ezt a megbízatást, uram?

– Ahogy mondja. Most, amikor a nemrégiben megtalált Botticelli-festmények miatti lárma lassan elhal, alig várják, hogy megkapják a következő nagy és jelentős leletet.

– Az étvágyuk kielégíthetetlen, nemde, uram? Szörnyeteget teremtettünk.

– Így van, de egy jóindulatú szörnyeteget – felelte dr. Bairstow.

– Pillanatnyilag rendkívül kedvesen bánnak velünk, és ami a fő, meglepően bőkezűek is, és én szeretném kiélvezni ezt az állapotot, ameddig csak lehetséges.

– Majd átgondolom a dolgot, uram. Perszepoliszhoz mit szólna?

– Egyszerre egy küldetésre összpontosítson, dr. Maxwell!

– Természetesen, uram, de mint azt bizonyára észrevette, pillanatnyilag elég sokat dolgozom.

– Ezt a sajnálatos problémát könnyen orvosolhatjuk, dr. Maxwell – válaszolta dr. Bairstow, és tudott rezzenéstelen képet vágni hozzá. – Ha netán azt hallanám dr. Fostertől, hogy ön túlhajszolja magát...

* * *

Petersonon kívül Sandset választottam, mert mindig is érdekelték a posztrómai dolgok, valamint Robertset, mégpedig azért, mert

Herefordshire-ből származott, és Markhamet, mert – ahogyan ő mondta – valakinek rajtunk kellett tartania a szemét.

– Te jó isten! – hördült fel Leon, amikor bevonultunk a kompba. – Petersonnak másfél keze működik, Sandsnek hiányzik az egyik lába, Markhamnek eltűnt egy fél füle, és Roberts arcán továbbra sem nő említésre méltó szőr!

Roberts erre felháborodottan felkapta a fejét, és megtapogatta a szája környékét, talán abban a reményben, hogy hátha kiserkent ott valami az elmúlt fél órában.

– Én nekem mim hiányzik? – kérdeztem, a csapatomat ért bírálat miatt kissé sértődötten.

– Semmi, ami miatt aggódnod kéne, Madárijesztő!

* * *

Vékony gyapjú alsóruhát viseltem, azon pedig egy vastagabbat. Mindkettő jellegtelen barna árnyalatban játszott, de melegen tartottak, és csak ez számított. A hajamat felkötöttem egy vászondarabbal, és begyömködtem alá a végeket. Gyorsan elkészíthető, takaros frizura.

Könnyű bőrcipőt kaptam, ami ugyan kopottnak és megviseltnek nézett ki, de valójában erős és strapabíró volt –azért tervezték ilyenre, hogy ne vonzza a cipőtolvajokat. Nekem ugyan még sosem lopták el lábbelimet, de Bashford elmesélte, hogy megesett vele, és az volt élete egyik legszégyenletesebb élménye.

– És az még hagyján – tette hozzá a végén –, ha nem lett volna elég, hogy zokniban kellett végigcsinálnom a küldetést, amikor visszaértem, Mrs. Enderby rosszallón nézett rám, és te is tudod, hogy az milyen.

Tényleg tudtam. Ritkán térünk vissza küldetésből úgy, hogy semmi sem terített be minket. Sár, vér (a sajátunk és másoké), különféle testnedvek (a sajátunk és másoké), ürülék (rendszerint nem a sajátunk, bár mindig fennáll a lehetőség, hogy a megbízatás izgalmasabban alakul a vártnál), állati trágya, rothadó zöldségdarabok – a lista szinte a végtelenbe nyúlik. És aztán jön az, hogy Mrs. Enderby a maga utánozhatatlanul egyedi módján

rosszallón néz ránk. Sosem mond semmit, de ettől valahol még borzalmasabb a dolog.

Ezúttal az Ötösnél, az egyik nagyobb komp előtt gyülekeztünk. Dieter és Leon odabent dolgoztak, az utolsó ellenőrzést végezték. Bevonultunk, beraktuk a holminkat a tárolókba a műszaki eszközökkel, kamerákkal és lámpákkal együtt. Én csak rögzítőt és egy váltás ruhát csomagoltam. Többen is szigorúan figyelmeztettek, hogy nem cipelhetek nehezet, ami nekem rohadtul megfelelt. Nem állt szándékomban felemelni semmit, ami nehezebb egy bögre teánál. Sands levágta magát az egyik ülésre, szemügyre vette a műszereket, én pedig gyorsan elfoglaltam a másik ülést, mielőtt Peterson odaért volna hozzá.

– Nem én vezetek? – kérdezte panaszos hangon.

– Nem! – vágta rá egyszerre mindenki, aki hallótávolságon belül tartózkodott. Ha Peterson vezet, hajlamos úgy landolni, hogy megérkezés után a komp egy darabig még pattog és csúszik. Ha csúcsformában van, a célul kijelölt helyszíntől jó fél mérföldre állunk meg. Nem tudom, hogyan csinálja. És erős a gyanúm, hogy ő sem.

De ettől ezúttal nem kellett tartanunk. Készen álltunk az indulásra.

* * *

A Caer Guorthigirn csodálatos, dombtetőre épült erőd volt, ráadásul az egész régióhoz ezernyi legenda kötődött. Állítólag errefelé égett halálra Vortigern – nyilvánvalóan Vortigern királyra gondolok itt, nem pedig Mrs. Mack imádott macskájára. A rómaiak is ezen a környéken fogták el a híres Caractacus királyt. Ezenfelül, létezett ott egy régi barlang, amit W. S. Symonds tiszteletes tárt fel 1871-ben, és amelyben épen megőrződött, újkőkorszaki tárgyakat találtak – kovakő eszközöket, valamint mamutok, barlangi medvék, oroszlánok, gyapjas orrszarvúak és más érdekes állatok csontjait. Artúr barlangja néven ismerik, bár ez önmagában véve nem sokat jelent. Az a vidék tele van Artúr-barlangokkal. A fiú egy kicsit olyan, mint Erzsébet királynő. Ha a legendáknak hinni lehet, Angliában nem létezik olyan tiszteletre méltó ház, amiben Erzsébet legalább egyszer ne szállt volna meg, míg a jelek szerint Artúr alkatilag képtelen volt

elmenni egy barlang előtt úgy, hogy ne ugrott volna be, hogy letegye a fejét pár órára.

Mi ezúttal semmit sem veszíthettünk. Úgy gondoltuk, ha az erőd továbbra is lakott, akkor páratlan lehetőségünk lesz megfigyelni és dokumentálni egy működő erőd mindennapi életét. Ha pedig nem, ha az emberek teljesen elhagyták azt a dombot, akkor nemcsak felderíthetjük és feltérképezhetjük a környéket, hanem csodás kilátást biztosító helyeken piknikezhetünk. A 6. század java része a betolakodó szászok ellen védekező britek harcairól szólt, de ezen a környéken viszonylagos béke uralkodott. Mi pedig arra készültünk, hogy végzünk egy kis laza, könnyed felderítést. Én még arra is számítottam, hogy lerajzolom, amit tudok. Nem kellett kapkodnunk, ez egyszer bőven kaptunk időt, hogy elvégezzük a melót úgy, hogy jövő kedden, még a délutáni tea előtt ismét a St. Maryben legyünk. Küldetés végrehajtva.

És így természetesen egy háború kellős közepén landoltunk. De most tényleg, mit csinálunk rosszul?

* * *

Meredek lejtőre érkeztünk. Egy rohadás meredek lejtőre. A komp erősen megdőlt, mígnem működésbe lépett két hidraulikus láb, amik egyenesbe hoztak minket, és ismét stabilan álltunk. Mondjuk, a „stabil” kifejezés eléggé viszonylagos fogalom egy múltjáró csapat esetében.

– Itt valami nem stimmel – dörmögte Sands, a képernyőket fürkészve. – Az adatok szerint délelőtt tizenegyre jár az idő. Már ha nem döglöttek be a műszerek. Mi van itt? Miért van ilyen sötét?

Markham a külső kamerák képét mutató monitorra nézett, és annyi mondott:

– Füst.

– Füst? – ismételtem meg a szót. – Ég valami?

Elfordítottuk a kamerákat, és megosztottuk a képernyőt. És ekkor azt láttuk, hogy odakint emberek mozognak körülöttünk, és valamennyien egy irányba tartanak: felfelé a dombon.

Nők kiabáltak, és megpróbálták egyszerre terelni a gyerekeket, valamint a háziállatokat. Birkák rohangáltak mindenfelé. Sok helyen disznók álltak a lábukat jól megvetve, amivel azt jelezték, hogy egy tapodtat sem hajlandóak továbbmenni. Jó néhány férfi a vonuló embereket segítette: a megfelelő irányba lökdösték őket, vagy segítettek áttolni a megrakott taligákat a puhább talajú foltokon. Egyesek karddal a kézben álltak, és nem kellett látnunk, hogy idegesen pillantgatnak egy bizonyos irányba, enélkül is tudtuk, hogy mi történik. Ami körülöttünk zajlott, az egy evakuáció volt.

Emberek küzdötték felfelé magukat a meredek emelkedőn. Sokan súlyos csomagok alatt görnyedeztek, de még így is segítették egymást. Gyakran megtörtént, hogy elesett egy kisgyerek, és addig gurult lefelé, amíg valaki elkapta és talpra állította. Megint fordítottunk egyet a kamerákon, és megpróbáltuk megkeresni a menekülők úti célját, ami történetesen ugyanaz volt, mint a miénk: a Caer Guorthigirn.

– Akkor most mit csinálunk? – kérdezte Peterson, és rám nézett.

A helyes eljárás az lett volna, ha azonnal távozunk.

– Megyünk, és körülnézünk, mi mást? – feleltem, és kissé ingerült lettem attól, hogy egyáltalán felmerült a kérdés. –Nincsenek feljegyzések arról, hogy a 6. század elején lett volna errefelé egy nagyobb mészárlás, úgyhogy viszonylag biztonságban vagyunk. És a thirski népség aligha lesz boldog, ha most visszamegyünk, és elölről kezdjük az egészet. Kaptunk egy kiváló lehetőséget arra, hogy közelről megfigyeljünk egy kora középkori konfliktust, úgyhogy rajta, dolgozzunk egy kicsit!

Ami tökéletes indoknak tűnt ahhoz, hogy megint bajba kerüljünk – gondolom, ezzel mindenki egyetért.

* * *

Magunkhoz vettünk egy-egy takarót és pár csomagot abból a magas kalóriatartalmú, ótvar kétszersültből, amit soha, senki nem szokott megenni. Ezek az izék úgy két hüvelyk vastagok, és speciális, az emberi harapásnak ellenálló anyagból készülnek. Ha valaki vízben vagy tejben áztatja őket, nevezheti reggelinek azt, ami keletkezik.

Ha teába mártogatja, mondhatja vajas keksznek. Ha hozzávágja az ellenségéhez, akkor azzal megsérti a genfi egyezményt, és bíróság elé kerül az ellenfél katonáival való kegyetlen bánásmód vádjával. A múltjárók legfeljebb akkor fanyalodnak rá, ha már minden más ehető elfogyott a környéken, még a patkányok is.

Végül megtöltöttük a kulacsokat, és kivonultunk, hogy megnézzük, mit nézhetünk meg.

A kompot szinte összefüggő növényzet rejtette. A közvetlen környékünkön magas, karcsú fák álltak elég sűrűn, de szerencsére nem olyan sűrűn, hogy akadályoztak volna minket a mozgásban. Ősz volt, így barna és aranyszínű levéltakaró borította a talajt. És ezekben a pillanatokban is szállingóztak levelek odafentről.

Az alattunk lévő völgyből füst szállt fel, amit a szél a domb felé sodort. Átnéztem a fák közötti réseken, és itt-ott villódzó fényeket láttam. Házak égtek odalent, de hogy egy támadó hadsereg gyújtotta fel őket, vagy a saját gazdájuk, azt nem tudtam megállapítani.

Egyelőre senki sem figyelt fel ránk. Minden irányból érkeztek menekülők, és valamennyien a hátukon hordozták vagy a mellükhöz ölelték azt, amit indulás előtt értékesnek ítéltek.

Tőlünk nem messze egy férfi és egy nő küzdött egy ormótlan, kétkerekű taligával, ami valamiért megakadt. Odamentünk, feldobtuk rá a holminkat, aztán Roberts és Markham nekivetették a hátukat, és tolni kezdték. Hamarosan a kerék hangos cuppanás kíséretében kiszabadult a sár fogságából, majd valamennyien folytattuk az utat felfelé.

A körülöttünk lévő emberek viselkedése arra utalt, hogy nem menekülnek valami elől, hanem valami felé sietnek. Egy biztonságos hely felé. Nyilván a dombtetőn álló erődhöz igyekeztek, amit már láttam ugyan, ha megálltam, és felemeltem a fejemet, de azért még nagyon távolinak tűnt.

– Max, vissza kéne menned – javasolta fojtott hangon Peterson.

– Teljesen jól vagyok – válaszoltam. – Más terhes nők is vannak, és egyik sem nyávog amiatt, hogy milyen meredek a domb.

Tovább másztunk felfelé. Az emelkedő, ami már eleve meredek volt, itt már szinte függőleges lett. Arra összpontosítottam, hogy

szorgalmasan rakosgassam egyik lábamat a másik elé, és ne veszítsem el az egyensúlyomat. Felkaptam egy vastag, száraz faágat, és azt használtam hol túrabotnak, hol mankónak. Ahol lehetett, bokrokba és alacsonyan lógó ágakba kapaszkodva húztam magam felfelé a látszólag végeérhetetlen dombon. Az idő hűvös volt, és ritkás eső szemerkélt, de még így is csorgott a verejték a hátamon. Egyre jobban ziháltam, és éreztem, hogy vadul kalapál a szívem, de nem adtam fel. Egy mukkot sem szóltam, csak összepréseltem a két fogsoromat, és tovább küzdöttem. Egyik láb a másik elé. És megint. És megint.

Az emelkedő még meredekebbre váltott, és az utolsó szakasz rémálomnak bizonyult. Hogy mi az ördögért akarna valaki megtámadni egy ilyen erődöt, az teljes rejtély volt számomra. Biztosra vettem, hogy miután a harcosok felküzdik magukat idáig, kétrét görnyedve szívják magukba a levegőt, amennyit csak bírnak, közben azt hörgik: „egy percet kérek, aztán csinálhatjuk tovább", mialatt a védők nyilakkal és lándzsákkal szórják meg őket. Ami engem illetett, felőlem megtarthatták volna a hülye erődjüket, én meg eléldegéltem volna a szépséges, lenti területeken. A szépséges és *sík* területeken.

– Mindjárt felérünk – sípolta mellettem Peterson, aki szintén piszokmód lihegett.

– Jól vagy? – szóltam oda Sandsnek, mert észrevettem, hogy sántít egy kicsit.

– Ó, remekül – recsegte Sands, és mélyen előrehajolva megtámaszkodott a térdén. – A rohadt életbe, mondjátok, hogy már nincs messze!

Szerencsére tényleg nem volt messze.

A dombtető közelében majdnem minden fát kivágtak, hogy a védők tisztán láthassák a közeledő ellenséget. És most számos helyen hosszú, vastag fatörzsek feküdtek egymásra halmozva, gondosan kiékelve.

– Ügyes! – zihálta Peterson. – Kiütik az ékeket, a rönkök megindulnak lefelé, és letarolnak mindenkit, aki még nem köpte ki a tüdejét, vagy nem vitte el a szívroham. És alighanem szépen felgyorsulnak, vagyis nem tudsz elugrani előlük. Itt nem lehet

egyszerű feljönni. És nézzétek csak! – Körbemutatott, és folytatta: – Csak errefelé jöhetsz, mert máshol mindent sűrű bozót borít.

Jól látta a helyzetet. A természetes adottságokat és a rendelkezésre álló anyagokat felhasználva szinte bevehetetlenné varázsolhatták az erődöt azok, aki itt kerestek menedéket. Előrenézve láthattam a kiugró sziklákat, amelyeket ügyesen belefoglaltak a magas kőfalakba. Már tényleg nem sok hiányzott.

Hamarosan egy jól kirajzolódó, viszonylag széles úton ballagtunk. A gödrök és a kátyúk fel voltak töltve apró kövekkel. Itt is meredek emelkedőn vonszoltuk magunkat felfelé, de szilárd talaj volt a lábunk alatt. Erről a sávról gondosan eltakarítottak mindent, ami fedezéket nyújtott volna – ezen a helyen a támadók nem rejtőzhettek tovább, itt már harcolniuk kellett. Közvetlenül a Caer Guorthigirn falai alatt.

Levettük a holminkat a taligáról, ami amúgy sem mehetett tovább. Amikor utoljára láttam, beletolták egy, a legkülönfélébb anyagokból és tárgyakból emelt sáncféleségbe. Ekkor félrehúzódtunk, látszólag azért, hogy kifújjuk magunkat, de valójában szerettem volna felvételeket készíteni magáról az erődről, valamint a felé áradó embertömegről, ami még ekkor is hosszú, kígyózó sor formájában nyúlt végig az úton.

A szél még több füstöt hozott, ami egyre jobban kaparta a torkomat, és a szaga összevegyült a nedves avar és föld szagával.

– Azt a... – ámuldozott Roberts, és alig tudott nyugton maradni izgalmában. – Sokkal nagyobb, mint gondoltam. Gyerekkoromban sokat játszottunk idefent. Akkor egy fenyőligetben állt, így sosem láttuk át az egészet.

Egyenesen előrenézve két jókora, zárt udvart láttam, az egyiket jobbra, a másikat balra. Mindkettőt fal vette körül –méghozzá szárazon rakott kőfal. Na, ezzel eldőlt az a bizonyos vita, bár hogy ki győzött, azt akkor és ott nem tudhattam.

A két zárt terület között az út összeszűkült, és mindkét oldalon magas fal szegélyezte, amelyek tetejéről mindenféle kellemetlen dolgot lehetett zúdítani a főkapu felé tartó támadók nyakába. Ez az utolsó szakasz körülbelül húsz yard hosszú lehetett, legfeljebb olyan széles, mint egy szekér, és a jókora, kétszárnyú kapunál végződött.

Fegyveres férfiak ácsorogtak ott, és biztatták az embereket, hogy menjenek át olyan gyorsan, ahogy csak lehet.

Megijedtem egy pillanatra, mert átvillant az agyamon, hogy ugyan mi a fenét válaszolunk, ha megkérdik, hogy kifélék-mifélék vagyunk, de aztán eszembe jutott, hogy ettől aligha kell tartanom. Egyszerűbb idők voltak ezek, az efféle várak mindenkinek menedéket nyújtottak.

Simán átengedtek minket a kapun, és amint bejutottunk, határozottan beterelték a csapatomat a jobbra eső udvarba. A többi civillel és a háziállatokkal együtt. Nyugodtan kitehettek volna egy táblát, amin az áll: „Feláldozható népség erre", egy, az irányt jelző nyíllal együtt, természetesen.

A harcosok a bal oldalon gyülekeztek, a kisebb, de magasabb fallal övezett udvaron. Egy pillanatra megláttam úgy harmincnegyven zsúpfedeles, kerek kunyhót, aztán a tömeg egyszerűn besodort a jobb oldali udvarba. Azt tippeltem, hogy békeidőben az emberek laknak a kisebb várrészben, míg a nagyobbikban dolgoznak, és ott tartják az állataikat.

A bejáratnál megálltunk és körülnéztünk.

– Szereznünk kell magunknak egy saját területet – mondta halkan Markham. – Egy bázist, ahol lerakhatjuk a cuccot, és összegyűlhetünk, ha elszakadnánk egymástól.

Megint körülnéztem. Jókora udvaron álltam, amit kőfal övezett. Ezt nem rakták olyan magasra, mint a másik oldalét, de ha valaki felfelé jött a domboldalon, a fal bőven a feje fölé magasodott.

– Az elülső fal közelében nem lesz jó – folytatta Markham –, azzal csak magunkra hívnánk a bajt. Erre! – Átvágtunk a füves területen egy, a hátsó falnál lévő, csendesebb sávhoz. Ha lábujjhegyre álltunk, láthattuk az itteni lejtőt, ami annál is meredekebb volt, amelyiken felküzdöttük magunkat. Köröskörül erdővel benőtt dombok emelkedtek, amelyek kivétel nélkül az ősz aranyló színeiben pompáztak.

– Fogadni merek, ha nem lennének ott azok a fák, láthatnám a házunkat – jelentette ki Roberts vigyorogva. – Pontosabban, láthatnám, ha már megépült volna.

– Merrefelé? – tudakolta Peterson.

– Nagyjából arra – felelte Roberts, és mutatta az irányt. –Látod azt a kisebb dombot? A közepe táján, a bal oldala felé. Ott fog állni a ház, az ablakai egyenesen felénk néznek majd. Tőle balra lesz két fészer, velük szemben a marhaistállók és a fejőházak. Kettő van belőlük. Kettő lesz belőlük. A silótorony meg ott fog állni.

Elhallgatott egy pillanatra, sóvár tekintettel kémlelte a messzeséget, majd hozzátette:

– Azt hiszem, a fára ácsolt kunyhóm valamerre... – kicsit odébb mozdította kinyújtott karját – arrafelé lesz. Ez annyira király!

Peterson derűsen mosolygott. A St. Mary munkatársai közül nem soknak van családja. Különösen olyan rokonaink nincsenek, akikkel még szóba állunk. Vagy akik szóba állnak velünk.

– Mennyien vannak? – érdeklődött Tim.

– Ó, az egy elég nagy farm! Több mint kétszáz tehén...

– A családodról beszélek, te idióta! És te miért nem élsz velük? Jókat lovagolnál a környéken...

– Harmadik gyerek vagyok – közölte Roberts töretlenül jókedvűen. – Odahaza nincs rám szükség. És a tejelő tehenészet elég kockázatos vállalkozás. Az én drága jó anyukám kifejezetten örült, amikor eljöttem otthonról szerencsét próbálni az európai történelem unalmas világában.

Ezt a kijelentést általános elképedés és hitetlenkedés fogadta.

– Neked van anyád? – érdeklődött Peterson.

– És két húgom is – felelte Roberts bólogatva.

– Kockázatos? – mordult fel ekkor Markham. – Tejelő tehenészetben dolgozott, az ég szerelmére! Mi baj történhetett?

– Látta már, hogy mekkora egy tehén? – kérdezett vissza Roberts. – Közelről? Úgy értem, egészen közelről? Na, engem már harapott meg tehén... jó, szóval megcsócsált a szájával, és alaposan összenyálazott, de az is megtörtént, hogy megrúgott vagy odébb lökött az egyik. A bátyám rondán megvágta a lábát láncfűrésszel. A traktorral simán fel lehet borulni – nekem is összejött –, és az apám egész nap ott állt az ágyamnál, várta, hogy magamhoz térjek, és miután ez megtörtént, megpróbált megfojtani. Vannak vegyszerek, amik kimarják az ember szemét, és szétszedik a tüdejét. És akkor ott van még az időjárás. Az ember könnyen leég...

– Egy pillanat... – szólt közbe Markham. – Walesben?

– Jó, akkor sok ibolyántúli sugárzás éri.

– Bocs, de muszáj megkérdeznem – mondta ekkor Peterson. – Anyukád mit tud a munkádról?

– Azt hiszi, hogy egy könyvtárban üldögélek, bölcs gondolatokat forgatok a fejemben, okos elméleteket dolgozok ki, és semmi esetre sem leszek ótvaros, nem kapok el különféle spéci fertőzéseket, nem szaggatom darabokra magam szögesdróton, nem betegszem meg tetanuszban, és nem találom magam egy feldühödött tehén alatt.

A választ mélységes csend követte.

– Azt hiszem – mondta végül Sands –, van valami abban, amit anyukád gondol. Legjobb tudomásom szerint még egyetlen múltjáró sem találta magát egy feldühödött tehén alatt.

– Na, csak várjál... – mormoltam borúlátón.

– Ez az! – jelentette ki hirtelen Markham, és ezzel valamennyiünket visszarántott a valóságba, majd ledobta a csomagját. – Itt jó lesz. Csendes és szélvédett. Ez lesz a táborunk, és abban a pillanatban, hogy azok a valakik betörnek a kapun, akárkik legyenek is, átmászunk a falon, és lerohanunk a lejtőn a komphoz. Semmi vita! Jól van... fegyverekkel hogy állunk?

A múltjárók ugyebár nem okozhatnak sérülést a kortársaknak – főbenjáró bűnnek számít –, ezért csakis védelmi célú eszközöket viszünk magunkkal a küldetésekre. Ott és akkor a szokásos kábítófegyverekkel és paprikaspray-vel szerelkeztünk fel. Én néhány hajtűvel is. És ha ezek egyike sem hatott volna, a múltjárók azon természetes képességére kellett volna hagyatkoznunk, amelynek révén képesek vagyunk nagy távolságokat gyorsan, nagyon-nagyon gyorsan megtenni.

Annyi bökkenő akadt, hogy a soros küldetés résztvevői közül egyvalaki műlábon járt, egynek gyenge volt a karja, egynek hiányzott egy darab a füléből, egyvalaki gyermeket várt, ráadásul egyiknek sem volt annyi esze, amennyi kellett volna.

* * *

Kényelembe helyeztük magunkat a falnál. Onnan, ahol ültünk, tisztán ráláttunk az udvar kapujára. Még ekkor is emberek siettek befelé, jóllehet egyre kevesebben. Leltárt készítettünk, és azt az eredményt kaptuk, hogy az élelmünk körülbelül két napra elég, a vizünk pedig huszonnégy órára.

– Vizet biztosan tudunk szerezni – állította Peterson magabiztosan. – Lennie kell víztartaléknak idefent, máskülönben az ellenségnek csak annyit kéne tennie, hogy leül odakint, a kapu előtt, és vár.

Hamarosan kiderült, hogy jól gondolta. Két kút is volt az udvarunkon, mindkettőt sáros, felforgatott föld vette körül. Amennyire meg tudtam állapítani, az egyiket az embereknek tartották fenn, a másikat az állatoknak. Láttam továbbá nyolctíz kunyhót, amelyek egy, az udvar közepe táján álló, jókora fészerféleséget vettek körül. Az utóbbi épület falánál kisebb szalmaboglyák magasodtak, valamint gabonával teli zsákok sorakoztak. Az erőd másik oldala felől pörölyök és kalapácsok csengő csattogása hallatszott, és a közelünkben is volt két kovácsműhely. Távolabb, a körülzárt terület másik végében körülbelül harminc birka, számos disznó, valamint hat apró, vézna tehén ácsorgott. Faágakból összetákolt kerítés vette körül őket, hogy ne csatangoljanak el. Mindig meglepődtem, amikor szembesültem azzal, hogy valaha milyen kicsik voltak a haszonállatok. A juhok egy része akkorára nőtt, mint egy nagyobb kutya, míg a disznók – legalábbis ezek a disznók –egyáltalán nem azok az imbolyogva közlekedő, kövér szörnyetegek voltak, mint amikhez manapság szokva vagyunk. A teheneket sár borította, és a csontjaik majd átszúrták a bőrüket. Mindegyiknek a fején szarv ékeskedett, és nagyon messze estek a modern kor csillogó szőrű, fekete-fehér foltos, masszív frízeitől. Ugyanakkor elég jámbornak tűntek. Mindegyik máris leeresztette a fejét, és elkezdett legelni.

– Nagyon nyugodtnak látszanak – állapította meg Peterson, és gyanítottam, hogy az emberekről beszél. – Nyoma sincs pániknak.

Ebben is igaza volt. Az emberek lerakták a holmijukat, és nekiláttak, hogy kényelmesen elhelyezkedjenek. Vagy nem fenyegetett komoly veszély, vagy annyiszor csinálták már ezt, hogy a félelem rég kiveszett belőlük.

– Vagy nagyon bíznak abban, hogy képesek lesznek megvédeni a várat – tette hozzá Peterson.

– Vagy hogy megmentik őket – dörmögte Markham.

– Kitől? Mitől kellene megmenteni őket?

Erre valamennyien rám néztek.

– Fogalmam sincs – válaszoltam őszintén. – Annyit tudok, hogy a rómaiak távozása után ez a vidék sebezhető és védtelen volt. A szászok idővel benyomultak, de ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy a dolog róluk szól. Lehet, hogy csak egy helyi határvita... vagy egy ellopott csorda miatt ugrottak össze valakikkel.

– Igen, ez könnyen elképzelhető – felelte Peterson bólogatva.

Végignéztem a közvetlen környezetünkön. Az emberek barátságosan üdvözölték egymást, lepakolták a motyójukat, és kialakították a táborhelyüket.

Azok a férfiak, akiket láttam, hosszú ujjú, durva szövésű gyapjúinget és gyapjúnadrágot hordtak. A legtöbbjük övvel összefogott ujjasfélét is viselt. Zseb egy sem akadt, nyilvánvalóan, viszont a derékszíjukon erszény lógott, és abban tárolták a fontos és értékes dolgokat. Sokan kardot hordtak, de legalább egy tőrt mindenki tartott a derékszíján. Majdnem valamennyien cipőféleséget is viseltek, ami egyetlen bőrdarabból készült, amire egy másik bőrt varrtak talpnak.

A nők szintén hosszú ujjú, de vászonból készült alsóinget hordtak, aminek a nyakát szorosra húzták. A ruhaujjakat lekötötték, zsinórral vagy fonattal. A felsőruhát csattal vagy brossal fogatták össze a válluknál, és a kelta csomók tűntek divatos népszerű díszítő elemnek. Ezenkívül a nők is derékszíjat viseltek, amiről szintén erszény lógott. A férfi és a női cipők között nem sok különbség akadt, de azt megfigyeltem, hogy a nők egy részén gyapjúzokni van. Akárcsak rajtam, vagyis talán kijelenthetjük, hogy a nők és az ő jéghideg lábuk nem csak a modern kor kísérőjelenségei.

A legjobban a színeken lepődtem meg. Azt tudtam, hogy zöldségfélékből és bogyókból készített festékeket használtak, és akármerre néztem, vörös, barna és okkersárga árnyalatokat láttam, de kéket vagy zöldet nagyon keveset. Az én modern anyagokhoz szokott szememnek a szövetek durvának, vastagnak és nehéznek

tűntek. Ám ebben a korban a gyakorlatiasság irányította a divatot, ami abból is látszott, hogy a szoknyák boka felett végződtek, így nem értek bele a sárba. Érdekes módon nem minden nő fedte be a fejét. Megjegyeztem magamnak, hogy meg kell próbálnom kideríteni, ez az egyedülálló státuszukat jelzi-e, vagy a valláshoz van valami köze. A fej befedése a kereszténység terjedésével lett mind népszerűbb, és nem tudtam biztosan, hogy a 6. században ezen a vidéken a kereszténység mennyi teret nyert.

Tőlünk jobbra, nagyjából tizenöt-húsz lábnyira egy sokgyerekes család táborozott le. Egy, a fal mellé állított, vesszőből font ketrecféleségben három tyúk tiltakozott lármásan rikácsolva a sorsa ellen. A felnőttek leterítették a pokrócokat, ahogyan mi is az előbb, kicsomagoltak néhány fazekat, egy rendkívül értékes fémserpenyőt, és nekiláttak tüzet gyújtani.

Pár pillanattal később már vidáman lobogtak a lángok.

– Azta... – ámuldozott Peterson őszinte csodálattal. – Ennyi idő alatt még Markham sem tud felgyújtani semmit.

– Akar fogadni? – kérdezte Markham kissé sértődötten. – Megmutassam?

– Ne! Eszébe ne jusson! – tiltakozott Tim ijedten.

A szívverésem mostanra visszatért a normál értékre, és eljött az idő, hogy megdolgozzunk a fizetésünkért. Talpra álltam, és belekezdtem az eligazításba:

– Nem ártana, ha egy kicsit körülnéznénk. Két csapatra oszlunk, és megnézzük, hogy mit nézhetünk meg. Markham, Roberts és Sands, ti arra menjetek! Peterson és én megpróbálunk bejutni a vár másik részébe. Oda, ahol a katonák vannak. Ott remélhetőleg többet is megtudhatunk arról, hogy mi folyik itt.

– Kiváló terv – helyeselt Sands, és tényleg tök jó lett volna, ha beengedtek volna minket. De elhajtottak a pitlibe, először egész udvariasan, aztán megtaszították Petersont. Ami elég egyértelmű üzenet volt: oda csak katonák léphetnek be, a civilek húzzanak el. Így hát ezt tettük.

Távolabbra húzódtunk, és a kaput figyeltük, amelyen az őrök ekkor hajtották be az utolsó menekülteket. A kaput nem zárták be,

csupán megálltak a nyílásban, de tisztán látszott, hogy szükség esetén egy szempillantás alatt képesek belökni a jókora szárnyakat.

Nem mintha szükség lett volna erre. Mint minden, magaslatra épült erőd, ez is kiválóan védhető hely volt. Innen fentről időben megláttak bárkit, még mielőtt akár nyíllövésnyi távolságba érkezett. Ezenfelül, az én szerény véleményem szerint, mindenki, aki feljutott a tetőre, leült egy fél órára – és talán még egy oxigénpalackot is kerített magának –, mielőtt belekezdett volna bármibe, ami erőkifejtést igényelt.

Peterson és én körbejártuk a területet. Jobbra-balra kanyarogva kerülgettük a kisebb táborokat, amelyek mindenütt gyorsan kialakultak, ahol a nők munkához láttak. Gyerekek rohangáltak mindenfelé, hogy folyton láb alatt legyenek. Az idősebb férfiak közül sokan kimentek az elülső falhoz, majd lefelé nézve mutogattak, magyaráztak és bólogattak. Arra gondoltam, hogy talán régi csaták emlékeit elevenítik fel.

Úgy becsültem, hogy kicsivel több mint száz ember gyűlt össze ezen az udvaron, főleg nők, gyerekek, öregek, valamint az ő háziállataik. Fogalmam sem volt, hogy a harcosok hányan lehetnek, és egyértelműnek látszott, hogy nem jó ötlet körülöttük bóklászni és faggatni őket. Más már nem is hiányzott, mint hogy kémeknek nézzenek minket.

* * *

Egy idő után a fülem kezdett ráállni az itteni beszédre. Amit hallottam, annak egy része a walesi nyelv régi változatának tűnt, egy része óangolnak, amiből néha meg tudtam különböztetni egy-egy szót, mi több, egy kevés latin is megütötte a fülemet, pedig hol jártak már a rómaiak... Egy asszony szájából hallottam, aki két kisfiúhoz beszélt. Sejteni véltem, hogy azt mondja nekik, viselkedjenek rendesen, máskülönben elviszi őket a medve. De aztán, mialatt bejártuk a területet, egyre többször hallottam a szót: Ursus. A Medve. Mindenki a medvéről beszélt. Igyekeztem nagyon figyelni, de azt nem tudtam kivenni, hogy ez most jó dolog-e vagy rossz. Akárki volt ez a bizonyos Ursus, nagy tisztelettel beszéltek

róla. Aztán, amikor elhaladtunk egy nagyobb embercsoport mellett, amelynek tagjai szinte ordítva beszélgettek, hirtelen megértettem. A kiejtés zavart meg, mert ők walesi nyelven beszéltek, én meg angolul hallgattam őket, de ekkor a felismerés úgy vágott belém, mint egy villámcsapás.

Egy bizonyos „Art”-ot emlegettek.

Te jó isten...

És hirtelen a szó különböző módon kiejtett változatait hallottam mindenfelől. Mindenki ezt hajtogatta.

Ursus. (Ezt kábé úgy ejtették: arszösz.)

Arth. (Ezt meg úgy: arsz.)

Artus.

Artúr...

A szívem akkorát dobbant, hogy azt hittem, kitöri a bordáimat. Az nem lehet... Nincsenek feljegyzések arról, hogy errefelé is harcolt. Nem lehet ekkora mázlink...

Peterson váratlanul elkapta és nagy erővel megszorította a karomat. Ő is felfigyelt, és ugyanarra a következtetésre jutott.

– Max... – suttogta döbbenten.

– Tudom.

Ezzel egy időben a füldugóm Sands hangját közvetítette:

– Max...

És ekkor hirtelen történt valami. Páncélt és fegyvert viselő férfiak nyomultak be a kapun, majd szétváltak, és elkezdtek embereket talpra rángatni, illetve a kapu felé vonszolni. Először úgy tűnt, teljesen találomra választják ki őket, de aztán felismertem a rendszert: a férfiakat szedték össze. A hadra fogható férfiakat.

– Begyűjtik a harcképes férfiakat – jelentette Sands. – Úgy tűnik, ezúttal a frontvonalban leszünk.

Ám egyikükön sem látszottak az aggodalom jelei.

Én viszont nyugtalan lettem.

– Ti nem vagytok harcképesek – mondtam halkan. – Egyikőtök sem. Ha összegyúrnánk titeket, akkor sem adnátok ki egy épkézláb embert. Hiányzik a fél fületek, a lábatok, a felkarizmotok. – Ekkor Robertsre is gondoltam, és hozzátettem: – És az arcszőrzetetek.

Na, most már tényleg bajban voltunk. Nem kizárólag a tényleges harc miatt, bár az is elég veszélyesnek ígérkezett, hanem azért, mert mi, múltjárók nem ölhetünk meg kortársakat. Soha, semmilyen körülmények között. A régi szép időkben megmentettünk néhányat – és ne higgyék, hogy ez nem vezetett súlyos problémákhoz –, de még sosem öltünk meg senkit. Nem úsznánk meg élve. Ha nem a történelem intézne el minket, akkor dr. Bairstow bizonyosan megtenné. Még ha félretesszük is a kérdést, miszerint „kik vagyunk mi, hogy eldöntsük, ki marad életben, és ki hal meg", a történelemnek elég határozott véleménye van a dolgaiba belekontárkodó múltjárókról. Végzetesen határozott véleménye.

Másrészről valószínűnek tűnt, hogy nem maradunk életben olyan sokáig. Talán egy durva összecsapás készülődött ezen a helyen, és ha valaki leltárt készített volna a társaim testrészeiről, mindegyiknél hiány mutatkozott volna. Leszámítva persze Robertset, cserébe ő úgy nézett ki, mint aki nagyjából tizenkét éves korában megállt a fejlődésben.

Mindenkit visszarendeltem a táborhelyünkhöz, és hamarosan össze is gyűltünk, majd figyeltük, hogy mi történik körülöttünk. Nem tudtunk sem lelépni, sem elrejtőzni. Csak csendesen álltunk, mialatt két katona odajött hozzánk, valamennyiünkön végignézett, aztán a kapunál gyülekező csoport felé biccentett.

Némán és mozdulatlanul néztem a társaim után. Semmit sem tehettem, és nem óhajtottam felhívni magamra a figyelmet. Körülöttem néhány asszony sírdogált és jajgatott, de a többség beletörődött a dologba. Az egyik nő kétségbeesetten kapaszkodott a két fiába, akik legfeljebb tíz-tizenegy évesek lehettek. Két katona közrefogta őt, és elhúzta a gyerekektől, de szelíden, minden bántalmazás nélkül. Az anya aztán csak állt, falfehérre sápadva, alighanem sokkos állapotban, majd más asszonyok odasiettek hozzá, körülvették, és elvitték valahová.

Magányosan ácsorogtam a táborhelyünkön. A fejem felett a meleg szél foszlányokra szaggatta a felhőket, amelyek aztán megtépázott lobogókra emlékeztető alakokat öltve úsztak az égen. Összehúztam magamon a köpenyemet, de nem azért, mert fáztam, hanem mert ettől kicsivel védettebbnek éreztem magamat.

Hamarosan végignéztem, hogy a társaim csatlakoznak a nagyobb csoporthoz, majd az egész társaságot elindították a kapu felé. Az újonnan besorozottak legtöbbje vagy nagyon fiatal, vagy nagyon öreg volt. Egy-kettő sántított. Gyanítottam, hogy ők másodrendű katonának fognak számítani – a golyófogók 6. századi változatának.

Peterson megfordult, vidáman mosolyogva integetett nekem, aztán eltűnt a szemem elől.

Hamarosan a többiek is.

Azon kaptam magam, hogy alig tudok lélegezni. A társaim szörnyen hátrányos helyzetbe kerültek. Mit fognak csinálni? Mi lesz, ha megölnek valakit? A történelem talán még azt sem engedi meg nekik, hogy védjék magukat. És nem menekülhetnek el, mert azzal azt kockáztatnánk, hogy kivégzik őket dezertálásért. Én magam sem tehettem semmit. Sehogyan sem segíthettem rajtuk. A lelki szemeim előtt lepergett egy szörnyű jelenet, amelynek során a vérszomjas, nekivadult szászok lerohanják őket. És ők meghalnak anélkül, hogy harcba szállnának. Mert az a helyes. Mert az az, amit a múltjáróknak tenniük kell. Talán már soha többé nem látom őket... Egyiküket sem.

Csak álltam ott, és gyötörtem magam a különböző látomásokkal, amelyek végül már arról szóltak, hogy az őrjöngő támadók olyan kicsi darabokra aprítják a társaimat, hogy még a holttestüket sem tudom visszavinni a St. Marybe. Gondolatban láttam őket, amint az ellenséges gyűrűbe zárva sorban, egyenként elesnek, mert nem védekezhetnek. Egyre szorosabban öleltem a felsőtestemet a két kezemmel, és megpróbáltam nyugalmat kényszeríteni magamra, hogy aztán kitaláljak valamit. Az a vad ötletem támadt, hogy kiszököm a kapun, visszasietek a komphoz, és a St. Maryből hozok segítséget. Ha Guthrie őrnaggyal és egy biztonsági csapattal térek vissza, valószínűleg sikerül kimentenünk a társainkat...

De be kellett látnom, hogy ez nem fog menni. A kaput őrizték, egy teremtett lélek sem juthatott át rajta. És még ha sikerülne is kijutnom a várból, mit tehetne Guthrie azon kívül, hogy még több ember életét teszi kockára?

Mélyen belemerültem a gondolataimba, így jócskán megkésve döbbentem rá, hogy egy ideje minden lárma elhalt a környéken, de

még így sem jöttem rá ennek jelentőségére. Aztán hirtelen teljes csend támadt körülöttem, és mindenki a fülét hegyezve hallgatózott.

Rövidesen meghallottam valamit, ami mintha mérföldekről érkezett volna. Előbb csak tompa zúgásnak tűnt, aztán morajlásnak, végül pedig többé-kevésbé egyszerre mozduló lábak ritmikus dübörgésének. Felismertem, mert hallottam már ilyesmit, méghozzá Colchesterben, amikor Boudica serege közeledett.

Ekkor már tudtam, hogy szó sincs itt semmiféle határvitáról vagy elhajtott marhacsordáról. Szászok tartottak a vár felé. Talán nem egy teljes hadsereg, hanem csak egy kisebb portyázó csapat. Vagy talán, a lenti hangzavarból ítélve, több portyázó csapat. Megpróbáltam felidézni, hogy a Wye ebben a korban hajózható volt-e eddig a környékig. Elképzeltem a sárkányfejjel díszített hajókat, amint felfelé siklanak a folyón, néma csendben, amit legfeljebb egy-egy evező halk nyikordulása tör meg. A lelki szemeimmel hatalmas termetű, tagbaszakadt férfiakat láttam, amint kigázolnak a partra, a kezükbe kapják a kardjukat, maguk elé emelik a pajzsukat, és belevetik magukat az erdőbe.

Ez volt a klasszikus módszer: szürkületkor érkeztek, amikor már elég sötét volt ahhoz, hogy meg lehessen állapítani a pontos számukat. Ráadásul, az éjszakához fűződő félelmek miatt a védők mindent felnagyítva és eltúlozva érzékeltek, és reggelre kellően idegesek lettek. Aztán felkelt a nap, és a fénye fegyvereken és páncélokon csillant meg... Ismertem ezt, mert jártam már ostromlott városban. Azt is tudom, hogy bár a védők kezdetben biztonságban érzik magukat a magas falak mögött, ez nagyon gyorsan átfordulhat abba az érzésbe, hogy ugyanazon falak csapdába ejtik őket.

Pislogtam párat, mert a szél könnyeket csalt a szemembe, és visszafordultam a mi hirtelen sivárrá és üressé vált táborhelyünk felé. A fiúk ott hagytak nekem egy plédet, meg némi élelmet, amiért hálás voltam. Beburkolóztam a pokrócba, nekidőltem a falnak, és lehunytam a szemem.

Arra riadtam fel, hogy valaki kurjant egyet mellettem, és oldalba bök. A helyes reakció az lett volna, ha egy szempillantás alatt felpattanok, védőállásba ugrok, készen arra, hogy azonnal és hatékonyan védjem magam minden lehetséges veszéllyel szemben.

Ehhez képest összevissza hadonásztam a pléd alatt, mert képtelen voltam kidugni alóla a karomat, és az lett a vége, hogy eldőltem ültömben. És ekkor egy pillanatra megörültem annak, hogy Petersonék nincsenek a környéken, mert kegyetlenül kiröhögtek volna.

Szerencsére nem fenyegetett semmiféle veszély. Egy idős asszony állt előttem, vigyorgott rám azzal a fogatlan szájával, és mutogatott. A szomszédaim meghívtak magukhoz. A család ekkor magából az idős asszonyból – aki a nagymama lehetett –, egy viszonylag fiatal anyából, valamint meghatározhatatlan mennyiségű gyermekből állt, akik egyszer sem maradtak veszteg annyi időre, hogy megszámolhassam őket.

Megosztották velem az ennivalójukat. Nekik is alig voltak tartalékaik, és mégis, mindenüket megosztották velem. Kemény, lapos kenyeret kaptam, amit óvatosan csócsálgattam, mert tele volt finom kőporral, ami nyilván a malomkövekről került a lisztbe. Ezt forró, sós főzetbe mártogattuk, ami a jó ég tudja, mit tartalmazott – és inkább nem akartam rákérdezni –, aztán egy darab kemény, száraz sajt következett. Húst senki sem kapott. Vetettem egy pillantást a tyúkokra, amik valahogy gyűlölködve néztek vissza rám, mintha tudták volna, hogy mi jár a fejemben. Mindenkinek mindenből kevés jutott, és észrevettem, hogy a nagymama a gyerekeknek adta a sajtját.

Átmásztam a saját batyumhoz, előhúztam egy csomag mindenki által megvetett, magas energiatartalmú borzalmat, és szétosztottam közöttük a tartalmát. Nekik valamiért ízlett, és egy érdekes folyadékkal öblítették le, ami úgy nézett ki, mintha valakinek a hólyagjából szívták volna le, vagyis bizonyára sör volt.

Mire befejeztük az evést, besötétedett. Ekkor egymásra mosolyogtunk, majd magamra tekertem a pokrócomat, és megpróbáltam aludni. A hátam mögött a tyúkok neszeztek, és furcsa hangokat adtak ki, amelyek hallatán az az érzésem támadt, hogy megpróbálnak öngyilkosságot elkövetni. Igazán nem tudtam, hogy miért idegeskednek. A tyúkok értékesnek számítottak – még ha ez az állapot rövid ideig tartott is. Én viszont tudtam, hogy ha holnap

rosszul alakulnak a dolgok, akkor mi, emberek még annyi ideig sem maradunk életben, mint az aprójószág.

A kemény földön feküdtem, és épp megéreztem, hogy a nedvesség kezd átszivárogni a plédemen, amikor a füldugóm Peterson hangját közvetítette:

– Tudsz beszélni?

– Igen.

– Miattunk ne idegeskedj, rendben vagyunk. Azt hiszem, nincsenek elragadtatva tőlünk. Hátra raktak minket. Pár zsák stratégiailag fontos lisztet őrzünk.

– Tényleg? – kérdeztem, és a megkönnyebbülés elsöpörte a nedvesség miatti rossz érzéseimet.

– Igen. Még fegyvert sem kaptunk – felelte Peterson. – Egy pillanat. Várj egy kicsit...

Hallottam, hogy valahol a közelében emberek beszélnek, aztán ismét megszólalt:

– Tessék, kellett nekem pofáznom. Kaptunk három, kardnak látszó tárgyat.

– Úgy tudtam, négyen vagytok...

– Aha, Robertsnek egy botot adtak. Szerintem lánynak nézték.

Hallottam, hogy Roberts elhaló hangon tiltakozik valahol a háttérben, aztán Tim odaszólt neki:

– Figyelj, már többször megmondtam, hogy növessz némi szőrt a képedre. Nem olyan nehéz. Csak pár napig ne borotválkozz! Max, itt vagy még?

– Nem! Eluntam magam, és elkóboroltam. Persze hogy itt vagyok.

– Most le kell tennünk magunkat. Holnap nagy nap lesz.

– Rendben – feleltem, és igyekeztem vidáman beszélni. – Csak próbáljátok nem elfelejteni, hogy hátul kell maradnotok!

– Nem lesz semmi baj – állította Peterson magabiztosan. – És te is vigyázz magadra! Kellesz nekünk, hogy legyen kinek eldicsekedni a hőstetteinkkel, amikor találkozunk.

Erre már csak horkantottam egyet, de Tim megszakította az összeköttetést.

* * *

Valószínűleg tényleg nyugovóra tértek. Ami az ő esetükben talán nem is okozott nehézséget – Markham egy ruhaszárító zsinóron is el tudott volna aludni –, de nekem esélyem sem volt rá. A tyúkok folyamatosan zörögtek, a nagymama horkolásától tán még a holtak is felébredtek, és ha mindez nem lett volna elég, a kovácsok egész éjjel ütötték-vágták a fegyvereket és a pajzsokat. Emberek jöttek-mentek körülöttünk, és a jelek szerint kizárólag kiabálva tudtak kommunikálni egymással. A távolban izgatott kutyák ugattak, vagy éppen a holdat köszöntötték harsány tutulással, amikor előbukkant egy-két percre a megtépázott felhők közül.

A hátamon feküdtem, és az eget bámultam, amin néha feltünedeztek a csillagok. A levegő hőmérséklete egész kellemesnek bizonyult, bár a szél mintha eső szagát hozta volna.

Egy órával napkelte előtt feladtam a kilátástalan küzdelmet. Felültem, és hogy megdolgozzak a reggelimért, fát raktam a szomszéd család halódó tábortüzére, és hamarosan ismét lobogtak a lángok. Elmajszoltam az utolsó kétszersültemet, és aztán, pontosan akkor, amikor keleten az ég alja világosodni kezdett, megszólaltak a kürtök.

Az első gondolatom az volt, hogy tessék, megint megtörténik – mindjárt kezdetét veszi a harc –, de aztán eszembe jutott, hogy nincs a világon az a hadsereg, ami képes lenne észrevétlenül feljutni erre a dombra. Akárkik közeledtek, nem szászok voltak. Paták távoli, tompa dübörgését hallottam. Kiáltások harsantak. A kapunál ismét felbőgtek a kürtök.

Körös-körül az emberek talpra ugrottak, és izgatottan ordítozva a falhoz siettek, én pedig követtem őket.

Pillanatokon belül Peterson is jelentkezett:

– Max, történik valami.

– Észrevettem – feleltem kurtán.

Magam is a falhoz futottam, közben észrevettem, hogy a lábam remeg az izgalomtól. A szívem vadul kalapált. Az ujjaim is reszkettek, de valahogy sikerült előkotornom a kamerát. Mert ha az közeleg, akire gondolok... Némi üggyel-bajjal odanyomakodtam a falhoz, lábujjhegyre álltam, és lenéztem a lejtőre.

Gyorsan közeledtek, a hatalmas, erős lovak vágtában nyomultak felfelé. Fenséges látványt nyújtottak: a sörényük lobogott, a patáikkal magasra rúgták a földet. Nagyjából harmincan lehettek. Megszólalt egy kürt, és érdekes dallamot játszott – ezt üdvözlésnek szánták. Valahol a hátam mögött, a kapu közelében álló falról egy másik kürt felelt. Előbb mély, zengő hang szakadt ki belőle, ami komornak és vészjóslónak tűnt. Aztán ez is büszke, harcias dallamot játszott, amivel viszonozta az iménti köszöntést. Éreztem, hogy a nyakamon felmerednek a szőrszálak.

Úgy vágtattak ki a kora reggeli ködből, mintha bosszúálló istenek lettek volna. Csupa tajték és düh. Felettük hosszú zászló lobogott a szélben. Az eddig látott háziállatokkal éles ellentétben a lovak, amiken a közeledő harcosok ültek, megtermett és jól táplált állatok voltak – az izmaik hol jócskán kidudorodtak, hol megnyúltak, mialatt felfelé vágtáztak a meredek emelkedőn. Ezek csatalovak voltak, amiket megtanítottak harcolni és gyilkolni.

A lovasaik szintén durva fickóknak látszottak – nem a legendák délceg lovagjainak. Keménykötésű, elszánt képű férfiak tartottak a vár felé. A nyergükön kard és harci fejsze függött, a pajzsukat a hátukon hordozták.

A falakon belül hihetetlen izgalom lett úrrá mindenkin. Az emberek egymást lökdösve próbáltak olyan helyre jutni, ahonnan jobban láthattak. Gyerekeket ültettek fel a fal tetejére, és az apróságok vidáman integettek. Körös-körül az emberek éljeneztek. És az „Art” szót hallottam mindenhonnan.

Aztán eszemben jutott, hogy én itt és most elvileg melózok, ugyebár. Gyorsan aktiváltam a kamerámat, feltűnés nélkül tartottam, és fojtott hangon soroltam azt, amit láttam:

– Ujjatlan mellényféleségek. Durva szövetből szabott ingek és nadrágok. Bőrcsizmák. Körülbelül harmincan vannak. Jó lovak. Kengyelek. Hátul tíz tartalék ló. Három pedig rakományt szállít.

Kiszolgáló személyzet: lovászok, kovácsok. Talán egy orvos. Ezt nehéz megállapítani. Sehol, semmi vallási jelkép.

A kapu kinyílt. A tömeg meglódult, az emberek éljenezve és kiabálva futottak, hogy üdvözöljék az érkezőket. A nagymama ezúttal is boldog örömmel vigyorgott rám.

Sikerült olyan közel kerülnöm a jövevényekhez, hogy láttam a csizmájukon a sárfoltokat, a ruhájuk szövetének mintázatát, és a hónuk alatt a sötét foltokat. A zászló alatt lovagló férfin tartottam a szememet, akinek kócos, összetapadt haja a ló vágtájának ritmusában emelkedett és zuhant alá.

Peterson jelentkezett:

– Úgy tűnik, valaki odáig van a látványos és drámai belépőért!

De ez egyszer ez a valaki nem akárki volt. Tudtam, hogy ki az. Láttam a zászlót, amint elsuhant előttem. Láttam rajta a vörös sárkányt, amint dühödten fújja a tüzet.

Artúr Pendragon érkezett a várba.

5

MIT TAGADJAM, rohadtul szerencsés ember vagyok. Nem kevés hőst láttam már a saját szememmel. Például Hektórt és Akhilleuszt, amint egymással harcoltak Trójánál. Láttam V. Henriket, amint diadalt aratott Azincourt-nál. Még Leonidászt is láttam Thermopülainál. A saját szememmel láttam eleven legendákat, és ekkor, ha jól értelmeztem a jeleket, minden idők egyik legnagyobb hőse volt előttem.

Körülöttem mindenki azt kiabálta: „Artúr”, vagy a név valamilyen változatát, közben az emberek ugráltak örömükben, mintha az ő puszta jelenléte elég lett volna a győzelemhez – és amennyire én tudtam, ez valóban így volt. Valahol kutyák ugattak már-már őrjöngve, és a lárma csordultig töltötte a fejemet, míg végül attól tartottam, hogy mindjárt szétrobban. Gyorsan megtámaszkodtam a falon, nehogy eldőljek.

Aztán meghallottam Petersont, amint az mondja: „Max”, de én nem voltam abban az állapotban, hogy képes lettem volna válaszolni. Mert *ő* jött ide. *Artúr* jelent meg a várban. Az az Artúr. A Pendragonok vörös sárkányos zászlója alatt lovagolt. A saját jelképe alatt.

Hirtelen rádöbbentem, hogy olyan erővel szorítom a fal peremét, hogy két ujjam végéből vér serkent. Rákentem a kövekre, hogy szerencsét hozzon, mert ebben a korban a kövek vért kívántak, és a múltjáróknak szükségük volt minden elérhető szerencsére.

Valaki alighanem rázúdíthatott egy vödör vizet a kutyákra, mert hirtelen elhallgattak, én pedig megint képes lettem tisztán gondolkodni.

Ellöktem magam a faltól, és figyeltem az embereket, amint lassan távolodva visszatértek a táborhelyükre, de közben továbbra is izgatottan beszélgettek. A fiúk botokat kerítettek, lelkesen vívtak, és

persze mindegyik azt hirdette magáról, hogy ő Artúr. Eddig mindenhonnan ezt a nevet hallottam, és most idejött, és én láthattam őt. Egészen közelről. Olyan közelről, hogy majdnem meg tudtam érinteni. Az igazi Artúrt.

Felejtsék el a középkori legendák királyát! Felejtsék el a mítoszokat és a tündérmeséket! Nem találta meg Camelotot. Sem a kerek asztal lovagjait. A Szent Grált nem is kereste. Nem ölt sárkányokat, és nem mentett meg szorult helyzetbe jutott, szépséges leányzókat. Nem kísérte Merlin nevezetű varázsló. Ezek csak kedves mesék. A valóságban nem csinált semmi ilyesmit.

Hogy akkor mit csinált? Harcolt. Hadvezér volt, egy *dux bellorum,* vagyis hadúr. És a külsejéből ítélve egy kicsi vaddisznó is. Felejtsék el az aranyszőke hajú, magas hőst! Az igazi Artúr zömök, széles vállú, rövid lábú férfi volt. Hosszú haja zsíros fürtökben himbálózott az arca körül. Csupasz karján tekintélyes izmok dagadoztak. Később, amikor alkalmam nyílt közelebbről is megnézni, láthattam, hogy mindkét kezén arany karkötőt visel, amelyek egy-egy, a saját farkába harapó sárkányt ábrázoltak. Nincs kezdet és nincs vég... Ez lett volna a nagy király legendájának eredete? A karkötőkön kívül nem viselt más ékszert vagy egyéb díszt.

Egyes leírások szerint Artúr pajzsát Szűz Mária képe díszítette. Máskor és máshol talán valóban így történt. Vagy ezt csak úgy kitalálták, hogy ezzel is népszerűsítsék a kereszténységet. Ezen a napon a pajzsán a vörös sárkány díszelgett, ahogyan a zászlóján is. A kísérőitől csak egy, a vállán lógó, megfakult bőr különböztette meg, ami feltételezésem szerint medvéé lehetett. De sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy csupán farkasbőr, viszont a reklámnak ugyanúgy remekül megfelelt.

Egy régi elmélet szerint Artúr nem egy személy volt, hanem több – több törzsfő, akik a vidék különböző területein éltek, elszántan harcoltak a szászok ellen, és az alakjuk valahogyan egyetlen, fenséges, legendás hőssé olvadt össze. Emellett szól például az érv, miszerint egyetlen férfi és a serege nem vívhatta meg az összes csatát, amit általában Artúrnak tulajdonítanak, de ekkor elém került egy lehetséges magyarázat. Így harcolhatott annyi helyszínen, szerte az országban. Egy kisebbfajta, gyorsan mozgó seregnek parancsolt.

Egy kicsi, de kiválóan szervezett, mozgékony lovascsapatnak, ami különböző pontokon lévő támaszpontokat használt, és nagy távolságokat tudott megtenni nagyon gyorsan. Így tudott hatékonyan segíteni a betolakodók ellen küzdő, szorongatott helyzetbe került briteknek. Látványos belépőkkel érkezett mindenhová. Felszította a harci kedvet az emberekben. Mert mindenki tudta, hogy a lovasság mindig megérkezik, és mindig a lehető legjobbkor.

Felnéztem az égre. A nap már felkelt, de az égbolt még sötét maradt. Körös-körül, a völgyekben mindenütt füst áradt felfelé.

A fal felett átnézve, a vastag fák közötti réseket figyelve meg-megpillantottam egy jókora, közeledő embertömeget. Fáklyák villóztak a félhomályban. A szél harci dobok dübörgését hozta felénk.

Nem egyszerre léptek, így nem ritmikus döngést hallottam, hanem egybefüggő, tompa morajlást. Néha kiáltások harsantak, amelyek alighanem parancsok lehettek, de egyetlen szót sem értettem belőlük. Megpróbáltam megbecsülni, hányan tartanak felénk, de csak egy folyton mozgó sokaságot láttam a lenti sűrűben.

Az ég borult volt, a fák között párafelhők lebegtek. Ritkás permet szitált. A kezemmel lehúztam a ruhámról az apró vízcseppeket, és azt latolgattam, hogy mennyire lehetünk biztonságban idefent. A ruhám nedves lett. A fű már tiszta víz volt, a talajon sárfoltok terültek el. Mennyire lehet könnyű felfelé rohanni azon az átok emelkedőn, egyik kézben karddal, a másikban pajzzsal? Úgy, hogy közben nyilak záporoznak felülről? És szemből rohadás nagy fatörzsek érkeznek gurulva és pattogva? Irányítatlanok és irányíthatatlanok. Mindent szétzúznak, ami az útjukba kerül. Mennyire könnyű megcsúszni a vizes füvön vagy egy sárfolton? Vagy beleragadni egy tüskés bokorba? Vagy felnyársalódni egy hegyes faágra? Hogyan fognak feljönni a dombra? Támadó alakzatban? Vagy csak lehajtják a fejüket, a fogaikat csikorgatják, és rohamra indulnak?

Tudtam, hogy hamarosan minden kiderül. Eljött az idő, hogy megdolgozzak azért a megalázóan kevéske fizetésemért.

* * *

Számos csatát néztem már végig. Ez is a munkámhoz tartozik. És nem szoktunk hátul őgyelegni, ó, nem! Peterson és én az íjászok közelében hasaltunk Azincourt-nál. A bosworth-i csatát úgy vívták meg, hogy Markham és én gyakorlatilag a kellős közepében voltunk. Amikor az ember egy ütközet helyszínén tartózkodik, és olyan emberek veszik körül, akiknek nincs más céljuk, mint lemészárolni egymást, amilyen gyorsan csak lehetséges, az valami szörnyű. Nem tudni, hogy mi történik közel s távol, sem azt, hogy mi van a barátokkal... Hallgatni a kürtök bőgését, a kiáltásokat, a kardok csattogását, a sebesültek és a haldoklók ordítását és hörgését... Nem látni semmit, sebezhetőnek és tehetetlennek lenni... Tényleg nem tudom szívből ajánlani senkinek. Különösen nem ajánlom azt a részt, amikor az ember lánya magatehetetlenül kuporog egy épületbe zárva, és csak hallgatja, hogy begőzölt szászok kaparásszák a zsúptetőt, közben izgatottan kiabálva tippelgetnek, hogy miféle jutalom várja őket – nők, kincsek, kaja-pia –, és jól tudja, hogy ha az ellenséges katonák itt vannak, akkor az azt jelenti, hogy a védők meghaltak, haldokolnak, vagy elmenekültek, hogy a vár elesett, és a győztesek azért jöttek, hogy megkapják a jutalmat. És higgyék el nekem, hogy ez aztán végképp nem jó érzés!

* * *

De vegyük csak sorra az eseményeket.

Ismét a körülöttem zajló dolgokra fordítottam a figyelmemet. A lehető legóvatosabban felvételeket készítettem az udvarról, a falnál összegyűlt emberekről, valamint a felfelé nyomuló seregről is, bár ennek java részét még most elrejtette a hajnali köd.

Teljesen biztosra vettem, hogy az igazán érdekes dolgok az erőd másik oldalán történnek, és reméltem, hogy Petersonék mindent ellenőrzésük alatt tartanak, és ők is dolgoznak. Már ha tudnak időt szakítani rá a stratégiai fontosságú liszt őrzése mellett, persze.

A védőfalon ismét megszólalt az a nagy kürt. Ezúttal nem köszöntést bőgött, hanem riasztást adott. Az egyszerű dallam újra és újra megismétlődött, az erős, mély hang vészjóslónak hatott, és

alighanem eljutott még a távolabbi dombokhoz is. Ezzel egy időben felemelték a zászlót, ami egy csattanással kibomlott. Amint a vörös sárkány láthatóvá vált, harsány és harcias üvöltözés vette kezdetét a falakon belül.

Mi, a nők és a gyerekek is éljeneztünk. Magas, vékonyka hangok vegyültek a férfiak mély bömbölésébe, és kitartóan kiabáltunk, hogy összeszedjük minden bátorságunkat.

Az előbb még azt latolgattam, hogy mennyire lesznek harcképesek a szászok, amikor felvergődnek a tetőre, és alig vártam, hogy lássam, de a lehetőség gyorsabban jött el, mint gondoltam volna. Olyan váratlanul és hirtelen, hogy mindenki meglepődött, ismét megszólalt az a mély hangú kürt, és egyhangú bőgésével valamilyen parancsot közölt. A következő pillanatban kinyílt – már-már kirobbant – a kapu, és a lovasság kivágtatott az erődből, élén magával Artúrral, aki mindkét kezében kardot tartott, és a vállához kapcsolt medvebőr vízszintesen lobogott mögötte.

A roham gyorsasága láttán a torkomon akadt a lélegzet. Hogy a szászok rá akartak-e szánni egy-két percet arra, hogy kifújják magukat, immár nem számított, mert nem kaptak időt ilyesmire. Felemelték a fejüket, és azt látták, hogy egy hatalmas lovakból, vérszomjas harcosokból és villogó kardokból összeálló fal száguld feléjük.

Egy pillanatra elgondolkodtam azon, hogy Artúr miért mond le az erőd nyújtotta biztonságról, és ütközik meg szemtől szemben a szászokkal, de hamar rájöttem, hogy részéről ez a logikus lépés. Nem engedhette meg magának, hogy hetekre beszoruljon egy erődbe. Ez nem az ő stílusa lett volna. Gyorsan mozgott, és mindig ott bukkant fel, ahol a legkevésbé számítottak rá. Építette a legendát. Sosem engedte át a kezdeményezést a szászoknak. Így hát, egyenesen nekik ment. Hát persze hogy ezt tette.

Mellette szólt az az előny, amit a megdöbbenés és az ámulat biztosított neki. Az is őt támogatta, hogy lejtőn vágtatott az ellenség felé. Teljes sebességgel vágódtak bele a szász seregbe. Emberek repültek jobbra-balra, vagy tűntek el a lovak lábai alatt. Azokat, akiket az állatok nem löktek félre vagy tapostak le, a harcosok vágták darabokra, mielőtt felemelhették volna a pajzsukat.

Artúr úgy küzdött, mint egy oroszlán. Vagy mint egy harcos. Vagy egy hős. Mindkét kezében kardot fogott, és egyszerre sújtott le jobbra és balra. Amikor az egyik fegyvere kettétört egy sisakon, előkapta hosszú nyelű fejszéjét, és azzal vagdalkozott tovább, mint egy démon. A lova, amit mostanra vérfoltok és cseppek tarkítottak, szintén harcolt. Megvasalt patái szinte minden pillanatban emelkedtek és lezuhantak, vagy éppen oldalra villantak, mialatt a fenséges állat rúgta és taposta a körülötte lévő embereket.

A rohammal súlyos veszteséget okoztak az ellenségnek.

Artúrékat egy kisebb csapatra való gyalogos követte, akik végeztek azokkal, akik túlélték a lovasság támadását. Mivel a szász sereg ekkor még szétterült a domboldalon, egyelőre a védők álltak jobban. Jókora rés nyílt a támadók soraiban.

Artúr embereit a puszta lendületük átvitte ezen a nyíláson. Egy pillanatig attól féltem, hogy a sebességük és tömegük áldozatául esve tovább robognak, de alábecsültem őket. Megszólalt egy kürt, és egyszerre megállították a lovakat. Némelyik majdnem leült fékezés közben, hogy időben lelassuljon. Aztán elfordultak, egy szempillantás alatt támadó alakzatot vettek fel, és új rohamra indultak – ezúttal felfelé a dombon. A lovasság és a gyalogság közé került szászok jól érzékelhetően meginogtak.

Újabb csapat rohant ki a kapun, közben nyílzápor sötétítette el az eget, amikor a falakon felsorakozott íjászok lőni kezdték a szászok mindkét oldalszárnyát. Sziszegő halál zuhogott a levegőből. Az emberek úgy dőltek el, mint a kivágott fák. Némán figyeltem az előttem zajló mészárlást, és elgondolkodtam. Ez nem tartozott Artúr híres tizenkét csatája közé, de nagyon vadnak tűnt. Milyen lehetett a badoni vagy a camlanni ütközet?

Ugyanakkor alábecsültem a szászokat. Nem Artúr volt az egyetlen a környéken, aki hallott már a taktika nevű fogalomról.

A szászok kisebb csoportokba váltak szét, amivel rákényszerítették a lovasokat, hogy szintén szétváljanak, amitől a hatékonyságuk jelentősen lecsökkentek. Artúr még korántsem aratott győzelmet. És ezek a szászok alighanem azok ősei lehettek, akik majd a pajzsfalat tartják Hastingsnál. Ekkor már biztosra vettem, hogy ami az orrom

előtt zajlik, az nem egy kisebbfajta összecsapás, hanem egy nagyszabású, véres csata.

A kisebb szász egységek rákényszerítették a védőket, hogy az ő feltételeik szerint harcoljanak. Egy körülbelül húszfős csapat tagjai lehajtották a fejüket, és megindultak a nyitott kapu felé. Figyelmeztető kiáltások harsantak, és Artúr azonnal vágtatott, hogy felvegye velük a harcot. Csakhogy útját állta egy másik, minden bizonnyal öngyilkos hajlamú szász társaság, amelynek tagjai feláldozták magukat azért, hogy a társaik eljussanak a kapuhoz. Szörnyű veszteségeket szenvedtek, de elérték a céljukat.

A kapu őrei nekivetették vállukat a szárnyaknak, hogy zárt állásba tolják őket, mielőtt megérkeznek az ostromlók, de elkéstek.

A szászok – vérfoltokkal tarkított, megtermett férfiak – úgy vagdalkoztak, mint akik megőrültek. Éreztem, hogy az erek szaporán lüktetnek az agyamban. A jelek arra utaltak, hogy az ellenség mindjárt betódul az erődbe. Ezért nem maradtak fenn feljegyzések erről a csatáról? Mert Artúr elvesztette? Ez egy olyan ütközet, amit hagytak szép csendben feledésbe merülni? Mert nem járult hozzá a legenda építéséhez...

A mi udvarunkat védő katonák elhagyták a falat, és elkezdték a nagy, központi fészer felé terelni a nőket és a gyerekeket. Én csendesen ácsorogtam a falnál, és reméltem, hogy nem vesznek észre, de persze hogy észrevettek. Egy férfi karon ragadott, húzott egy darabig, aztán belökött a többiek közé. Mindenkit betereltek a fészerbe. A saját biztonságunk érdekében. Legalábbis ezt reméltem.

– Tim, jól vagytok? – kérdeztem halkan.

– Miattunk ne aggódj! – felelte suttogva Peterson. – Még most sem nézik ki belőlünk, hogy a liszt őrzésén kívül másra is jók vagyunk. Veled mi a helyzet?

– Mindjárt bekényszerítenek egy nagy pajtába más, nem harcoló felekkel együtt. Fontossági sorrendben megyünk befelé: állatok, gyerekek, háztartási eszközök, mindenfelé limlom, aztán a nők. – Elhallgattam egy pillanatra, mert nem tudtam mit mondani, végül csak annyit tettem hozzá: – Vigyázzatok magatokra!

– Te is!

– Tim...

Peterson nem felelt.

– Tim... – suttogtam ismét.

Peterson ezúttal megszólalt, és kissé remegő hangon azt mondta:

– Meg kell tennem ezt, Max. Be kell bizonyítanom a világnak, és saját magamnak is, hogy nem vagyok hasznavehetetlen.

Tudtam. Annyira tudtam, hogy nincs teljesen rendben, holott mindenki azt hitte, hogy igen. De én *tudtam.*

– Tim... – mondtam halkan.

– Igen?

– Ha egyáltalán nem lenne karod... vagy lábad... Vagy akár, ha elhagynád valahol a fejedet... az én szememben akkor sem lennél hasznavehetetlen.

Erre megint hallgatott egy sort, és amikor épp készültem megszakítani az összeköttetést, annyit mondott:

– Te sem az én szememben.

* * *

Nem tudtam, mennyit tiltakozhatok, és nem akartam gyanúsnak tűnni. Körülöttem a nők maguk köré gyűjtötték az állatokat és a gyerekeket, és részrehajlás nélkül a fészer felé hajtották őket. Teljesen logikusnak tűnt, hogy eltüntessenek minket onnan, ahol könnyen bajunk eshet. Megtisztították az udvart, hogy a katonák szabadon mozoghassanak. Én pedig jobb híján hagytam, hogy betoljanak az épületbe az öregekkel, gyerekekkel és négylábúakkal együtt.

Amint mindenki beért, becsukták az ajtót, és odakint máris koppant a gerendának is beillő zárórúd. Egyszerűen bezártak minket. Ami azt jelentette, hogy akármi fog történni, semmit sem tehetek. Persze tudtam, hogy a saját biztonságunk érdekében jártak el így. A harc már tőlünk néhány lépésnyire dúlt, a védőfal másik oldalán, de az ösztöneim kétségbeesetten tiltakoztak az ellen, hogy egy épületben ácsorogjak, amit nem lehet elhagyni. Óhatatlanul eszembe jutott, hogy mi történt a colchesteri Claudius-templomban. A rómaiak bezsuppolták a családjaikat az épületbe, hogy biztonságban legyenek, és nem volt semmi gond, mígnem Boudica felküldte a

harcosait a tetőre. Felfeszítették a cserepeket, és beugrottak a tehetetlen emberek közé. Aztán olyan mészárlás-orgiát rendeztek, hogy a padlókat vörösre festette a vér, és egyetlen római – férfi, nő vagy gyerek – sem maradt életben. Egy város teljes lakossága halt meg azon a napon.

Megpróbáltam kilesni az ajtó egyik keskeny résén. Amennyire láttam, csupán két katona állt odakint, karddal a kézben.

Elhátráltam onnan, és elgondolkodtam. Ez a két őr felesleges pazarlásnak tűnt. Ha a szászok tömegesen benyomulnak az udvarba, mire menne velük szemben két, azaz kettő fő? Aztán persze kapcsoltam: nem azért rakták oda őket, hogy a szászok odakint maradjanak, hanem azért, hogy mi idebent maradjunk.

Körülnéztem, hogy felmérjem a helyzetet. A pajta elég nagy volt ahhoz, hogy kényelmesen elférjünk benne. Szalma, por, állatok és föld szagát éreztem. Ablak egy sem akadt, de a falak résein fény szűrődött be. A tetőt vastag gerendák tartották, azokon faágak feküdtek, azokon pedig a szalmakötegek, és ezt az egész szerkezetet négy központi faoszlop támasztotta alá. A padló egyszerű döngölt föld volt, az ajtó alatt kőküszöb nyúlt végig. Az épület egészében véve szilárdnak, tartósnak és strapabírónak tűnt.

Az egyik falnál szénaboglya áll. Nem egy nagy boglya, gyanítottam, hogy a téli tartalék maradéka lehet. A birkák máris rájártak, amikor nem figyeltek rájuk.

Az emberek elhelyezkedtek, ahogy tudtak. Az öregek letelepedtek középen, és az ölükbe vették a legkisebb gyerekeket. A nagyobbak és néhány nő elhajtotta a juhokat a szénától, és leültek a szélére. Aggasztó módon a gyerekek nagyon csendben voltak. A szemüket tágra nyitva, a fülüket hegyezve üldögéltek. Mi is füleltünk, mert az elmúlt percek során odakint is elcsendesedtek a dolgok.

Mi történik? A szászok visszavonultak, és hazafelé vették az irányt? Ez nem tűnt valószínűnek. Újabb, mindent eldöntő rohamra készülnek? Ez már annál inkább.

Elviselhetetlennek éreztem a csendet. Amikor az ember nem tudja, hogy mi folyik körülötte, az nagyon gáz. Odaléptem az ajtóhoz, és óvatosan megnyomtam kifelé. Engedett egy ujjnyit, de csak annyit. Nem mehettünk ki.

Gyanítottam ugyanakkor, hogy befelé több út is vezet. A lelki szemeimmel láttam néhány tagbaszakadt, szőke fickót, amint felszaggatják és félrehajigálják a szalmakötegeket, és a kezükben véres kardot szorongatva leugranak közénk. Vagy a fegyvereikkel kibontják a sárfalat, hogy aztán nekünk essenek.

És ekkor rájöttem, hogy van valami baj a képzeletemmel –talán a terhesség miatt, vagy a fene tudja –, merthogy a szászokat semmi sem akadályozhatta meg abban, hogy megöljék a két őrt, levegyék a zárórudat, és egyszerűen besétáljanak az ajtón.

Aztán arra gondoltam: de igen, valami megakadályozhatja őket. Mi.

Elgondolkodva bámultam az ajtót, majd körülnéztem, és azt láttam, hogy a nagymama ugyanígy tesz. És gyanítottam, hogy az ő fejében pontosan ugyanaz jár, mint az enyémben.

A letűnt korok embereiről hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy butábbak voltak nálunk, mert nem tudtak autót vezetni, és nem értettek a számítógépekhez. Mondjuk, ez a kettő rám is igaz, de hagyjuk. Viszont, a nagymama, aki talán csak a negyvenes éveit taposta, bár sokkal idősebbnek nézett ki, szinte bizonyosan végigcsinálta már ezt a dolgot az élete folyamán. Ahogyan a többiek java része is. Zavaros és mozgalmas korszak volt ez. A távozó rómaiak után hatalmi vákuum keletkezett, amit a szászok igyekeztek kihasználni. Artúr tizenkét híres csatát vívott meg az ország különböző területein, aztán Camlannél elesett.

Megint körülnéztem. Ebben a korszakban a nők nem harcoltak, de azért védekezhettünk. Nem kellett tétlenül üldögélve várnunk, amíg valaki bejön azon az ajtón.

És a jelek szerint ez a gondolat többek fejében is felderengett egyszerre.

Kisebb csoportba verődve álltunk az egyik tartóoszlopnál.

A nyelvi akadályok ezúttal is megvoltak, de én mimikával és mutogatással elég jól meg tudom értetni magamat másokkal. Az egyik sarokban zsákokból rakott halom magasodott. A külsejükből ítélve már jó ideje ott lehettek. Gyanítottam, hogy gabonát tartalmaznak, és elég rosszul tárolták őket, mert a patkányok már

többet is kirágtak, de jó nehéznek tűntek, és az ajtószárnyak befelé nyíltak. Kezdésnek éppen megfeleltek.

Rámutattam előbb a zsákokra, majd az ajtóra, a körülöttem lévő asszonyok pedig bólogattak. Találtunk egy régi ekevasat is, amivel sikerült kiékelni az ajtót, aztán egy rakás kő következett. Elképzelni sem tudtam, hogy mi a fenéért tárol valaki köveket egy pajtában, de most jól jöttek, mert hozzávághattuk őket azokhoz, akiknek nem tetszett a képe.

Néhány nő szerszámféleségeket kerített valahonnan. Sajnos nem kaszákat vagy sarlókat, hanem régi fanyeleket, amikkel legfeljebb ütni lehetett. De higgyék el nekem, még egy vödör is durva fegyver lehet, ha kellő rosszindulattal használják. És mi készen álltunk, hogy nagyon rosszindulatúak legyünk.

Nekiláttunk megépíteni a barikádunkat. Ami úgy általában a barikádokat illeti, nem ígérkezett valami nagy számnak. Úgy véltem, hogy nagyjából öt, esetleg hat másodpercig fogja feltartóztatni a támadókat, de legalább csináltunk valamit. Minden jobb volt annál, mint tétlenül ücsörögni, és várni, hogy mi fog történni velünk. Ez legalább megadta az illúzióját annak, hogy urai vagyunk a helyzetnek, és elterelte a figyelmünket az odakint zajló eseményekről. A férjekről, apákról, fivérekről és munkatársakról, akik az életükért harcoltak. És a mi életünkért is.

Sajnálatos módon túl hosszú időre nem tudta elterelni a figyelmünket.

Nagyon meglepődtem, amikor a füldugóm váratlanul Peterson hangját közvetítette:

– Max, mi a helyzet?

Zihálva beszélt, de nem érződött a hangján, hogy megsebesült volna.

– Biztonságban vagyunk. Minden nő itt van, és őrzik az ajtót – feleltem, és nem tettem hozzá, hogy mindössze két katona szobrozik odakint. – Ti hol vagytok?

– Még most is hátul, biztonságban – felelte Peterson. – Mi vagyunk a tartalék. Aggodalomra semmi ok. Bevetésre készen állunk. Már csak a parancsot várjuk.

A háttérből őrjítő lárma hallatszott. A szászok alighanem a társaim közvetlen közelében jártak. Kiáltások harsantak.

– A francba! – szitkozódott hirtelen Peterson. – Kezdünk, Max. Később jelentkezem.

Tudtam, hogy harcolni fognak. Hasztalan lett volna mást várni tőlük. És majdnem biztosra vettem, hogy meg fognak halni. Vagy a szászok végeznek velük, vagy maga a történelem, és ha megpróbálják azzal megúszni a dolgot, hogy nem hajlandóak harcolni, akkor a britek ölik meg őket. És ott van Peterson – aki be akarja bizonyítani saját magának és a világnak, hogy még most is száz százalékig működőképes. Meddig tarthat ki? Meddig tarthat ki bármelyikük?

Mialatt ezek a nyomasztó gondolatok forogtak a fejemben, Peterson szaggatottan azt mondta:

– Tarts ki, Max! Felétek mennek!

És ezzel megszűnt az összeköttetés.

Csakugyan felénk tartottak. Kiabálást és fémnek ütköző fém csendülését hallottam, méghozzá egyre közelebbről. A pajtába szorult emberek mozgolódni kezdtek: ösztönösen közelebb húzódtak egymáshoz.

Valami nagyot koppant az ajtón. Az emberek megugrottak ijedtükben, és hátráltak. A lelki szemeimmel láttam, hogy a minket védő őröket lekaszabolják, mialatt a szászok tömegesen özönlenek be a falakkal határolt udvarba, körbeveszik a pajtát, ordítanak, és a kardjukkal ütik a pajzsukat. Aztán keresni kezdik, hogyan juthatnak be.

Körülöttem a gyerekek halkan sírdogáltak félelmükben. Még közelebb húzódtunk egymáshoz, és elszántan markoltuk szánalmas fegyvereinket. Még a birkák is abbahagyták az evést.

Találtam magamnak egy krikettütő formájú és méretű deszkadarabot. A jó ég tudja, hogy mit akartam csinálni vele. Az iskolában pocsékul kriketteztem, de arra gondoltam, hogy csak könnyebb lesz eltalálni egy nagy, böszme szászt, mint azt a nyamvadt kis labdát. Legalábbis ezzel próbáltam nyugtatni magamat. És persze a krikettben nem fordul elő, hogy a labda gyilkos szándékkal száguld az ember felé. Az a hokiban van.

Néma csendben álltunk, csak a lélegzetvételeket kísérő hangok és néha ruhák suhogása hallatszott. Aztán valaki tüsszentett egyet a por miatt.

A nagymama az ajtóval szemben állt, pontosan mellettem. Továbbra sem tudtam, hogy mi a fenét fogok csinálni. Nem harcolhattam. Egyszerűen nem tehettem meg. Arra gondoltam, hogy ha csak gyengéden ütök meg valakit, azt a történelem még elnézi nekem. Más nők is csatlakoztak hozzánk, az arcukon elszánt kifejezés ült. A babákat és a kisebb gyerekeket elrejtették a szénában.

A néma csendben tisztán hallottuk a szászok neszezését, mialatt megkerülték a pajtát. Nem tudtuk, hogy hányan vannak, de úgy ítéltem meg, hogy hatan-heten lehetnek. A többség még máshol harcolt.

Lassan fordultunk, mindig abba az irányba néztünk, ahonnan a hangokat hallottuk. Idebent egy pisszenés sem hallatszott. Még a csecsemők is csendben voltak. A nők szorosan markolták a fegyverüket, és készen álltak, hogy védjék magukat és a gyermekeiket.

Erős kísértést éreztem, hogy beszéljek a társaimmal, és megtudjam, mi van velük, de tudtam, hogy ha már biztonságban lesznek, hívni fognak. Ha pedig bajban voltak, úgysem tehettem értük semmit, és a legkevésbé sem hiányzott nekik az, hogy megzavarjam őket.

Vártunk.

De nem sokáig.

6

AZT HISZEM, még egy vad, lármás, nyílt roham sem olyan félelmetes, mint az, amikor az ember tehetetlenül áll, és még suttogni sem mer. A szászok odakint járkáltak, és fojtott hangon beszélgettek egymással.

Nem tudták, hogy mi van az épületben. Gyanították, hogy a nők és a gyerekek, de nem tudták biztosan. Amennyire tudhatták, az is megtörténhetett volna, hogy hirtelen kitárul az ajtó, kiront rajta húsz állig felfegyverzett harcos, és pillanatok alatt felaprítja őket. Így aztán újra meg újra körüljárták a pajtát. Hallani lehetett, hogy néha végighúzzák a kezüket a fal egy-egy szakaszán – nyilván gyenge pontokat kerestek. Az ajtó hasadékain keskeny fénykévék vetültek a padlóra, és némelyik rés néha elsötétedett, mert valaki óvatosan belesett rajta. De nem volt szerencséjük. A pajtában erős félhomály uralkodott, és nem mertek sokáig nézelődni. Egyikük sem óhajtott kardpengét kapni a szemébe. Valahol a távolban még tombolt a csata, de ők csakis erre az épületre összpontosítottak.

Én pedig büszke voltam magunkra. Senki sem sikítozott. Senki nem esett pánikba, és nem próbált elmenekülni. Valamennyien féltünk, az biztos. Többen zihálva lélegeztek, de ezt leszámítva senki nem adott ki hangot. Még a csecsemők sem. Mindenki tudta, hogy ha a kinti alakok egyszer rájönnek, hogy csak védtelen nők és gyermekek vannak idebent... külön jutalom gyanánt néhány tucat haszonállattal... Semmi esélyünk nem lett volna.

Valaki megpróbálta kinyitni az ajtót. Halk csikorgás jelezte, hogy kiemeli a keresztrudat, aztán a rúd a falnál koppant. Valaki óvatosan megnyomta befelé a két ajtószárnyat. Körülbelül egy ujjnyit mozdultak, és nem többet. A zsákokból emelt barikád kitartott.

Aztán újra próbálkoztak, és ezúttal többen nyomták az ajtót. Egy-két zsák megmozdult, de csak ennyi történt.

A többiek felé fordultam, és bátorítón bólogattam. Ahány másodpercig kitartott a mi barikádunk, annyival kerültünk közelebb a megmenekületéshez. Csak addig kellett kitartanunk, amíg Artúr győzelmet arat.

Mozdulatlanul álltunk, elszántan szorongattuk mit sem érő fegyvereinket. Végighúztam az alkaromat a homlokomon. Sokan gyűltünk össze a zárt térben, és a levegő hamar felmelegedett. Nagyon be voltam reccsentve. Ezt csak a tények tisztázása végett közlöm.

A csend mintha az örökkévalóságig tartott volna. Feladták, és leléptek? Visszatértek a társaikhoz? Vagy csak elmentek, hogy könnyebben megszerezhető zsákmányt keressenek? Ez nem tűnt túl valószínűnek, mivel a környéken mi voltunk a legkönnyebben megszerezhető zsákmány.

Moccanás nélkül álltam, a tekintetemet az ajtóra szegezve, és vártam a legcsekélyebb jelet, ami elárulja, hogy a szászok még odakint vannak.

És ekkor a hátam mögött valaki felborított vagy elejtett valamit. Sosem tudtam meg, hogy ki és mit. Mindenesetre egy fából készül tárgy koppant egy másikon. Nem volt túl hangos, de így is elárult minket. A támadók most már tudták, hogy idebent vagyunk.

Előbb suttogást hallottam, majd valami mintha kaparászta volna a falat. Egy pillanatig elképzelni sem tudtam, hogy mi a fene történik, de hirtelen valami lehullott a tetőről.

Felnéztem, és végigjárattam a tekintetemet a négy oszlopon, a gerendákon, az ágakon és a szalmakötegeken. Semmi sem volt lerögzítve, ami azt jelentette, hogy a tető nem sokáig fogja feltartóztatni a katonákat. Egyszerűen feltépik, és beugranak közénk. Mi pedig nem tudunk kimenni...

Szinte mindenki egyszerre jutott el ehhez a következtetéshez. A nők rávetették magukat a barikádnak, és elkezdték félrehúzni a zsákokat. Ki kellett jutnunk. Odakint sem várt minket nagyobb biztonság, de legalább mozoghattunk. Ott elfuthattunk, vagy találhattunk egy helyet, ahol meghúzzuk magunkat a csata végéig. Mert azt teljesen biztosra vettem, hogy Artúr győzni fog. Az egyetlen kérdés az volt, hogy mi akkor életben leszünk-e még.

Az idős emberek kirángatták a gyerekeket a széna alól. Az anyák magukra kötözték a csecsemőket, majd ismét összeállltak egy csomóba, és továbbra is a kezükben szorongatták szánalmas fegyvereiket. Valamennyien rettegtek. Sokan sírtak, hatalmas könnycseppek gördültek le porlepte arcukon. Félelem homályosította el a szemüket, mialatt ide-oda kapkodták a fejüket, hogy minden pillanatban lássák, mi történik körülöttük. De a helyükön maradtak.

Mert a nők génjeiben van valami. Valami, ami talán az idők hajnaláról származik, abból a korból, amikor az ember még a táplálékklánc alján helyezkedett el, amikor még számtalan élőlény veszélyt jelentett a számára. Valami, ami a pocsék esélyek dacára arra készteti a nőket, hogy forduljanak szembe a támadóval, vessék meg a lábukat, a fogaikat villogtatva vicsorogjanak, aztán emeljék fel a fegyverüket, és védjék a gyermeküket.

Megint szalma és por hullott ránk. Felnéztem, és megláttam egy nyílást, abban pedig egy arcot, ami mellett hosszú hajfürtök lógtak. A férfi egy pillanatig minket bámult, aztán hátrafordult, és kiabált valamit. A következő pillanatban eltűnt onnan, és egy másik arc jelent meg. Majd harsány röhögés hallatszott.

Hirtelen megjelent odafent egy másik lyuk, és jókora szalmacsomók hullottak ránk.

A hátam mögé is vetettem egy pillantást. Három asszony és egy öreg férfi küszködtek, hogy elhúzzák a súlyos zsákokat. Nőkből és gyerekekből álló csoport gyűlt össze mögöttük. Körülöttem öt-hat további nő várakozott – egyedülállók lehettek, mint én –, és felfelé néztek.

Egyedül azzal nyertünk egy kis időt, hogy a hülyék a tető legmagasabb pontján tépték fel a szalmát. Ha onnan leugrottak volna, okvetlenül eltörték volna a lábukat, és ahogyan a körülöttem állók arcát néztem, gyanítottam, hogy nem kegyelmeznének annak az ellenséges katonának, aki képtelen védeni magát.

Két férfi megpróbált leereszteni egy harmadikat. Pár pillanatig csak lógott és rúgkapált, mert így is túl magasan volt ahhoz, hogy leugorjon. Hirtelen ötlettől vezérelve a kőrakáshoz ugrottam, és elkezdtem dobálni a három alakot, mire többen is követték a

példámat. Én elég jól dobok, és a felettünk kalimpáló fickó hirtelen nagyon szeretett volna valahol máshol lenni.

Kiabálni kezdett, hogy húzzák fel, de a társai harsányan röhögve elengedték. A harcos nagyot nyekkent, és elterült a földön. Egy idős férfi durván félrelökött minket, és egy emberfej méretű követ két kézre fogva odaugrott a szász katonához. Egy pillanattal később borzalmas reccsenés hallatszott.

És ekkor lett egy kardunk.

Az öreg – egy félszemű, sebhelyes képű férfi – felkapta a kardot, szakavatott mozdulatokkal megsuhogtatta, végignézett a penge mentén, és elégedetten mordult egyet. A másik két szász harcos abbahagyta a röhögést, és még gyorsabban tépte-szaggatta a tetőt. Ágak és szalmacsomók záporoztak ránk. Immár jóval lejjebb voltak, majdnem a falnál, aminek a teteje legfeljebb fejmagasságban volt, és onnan már nyugodtan leugorhattak. De nem tették meg. Jókora nyílást téptek a tetőbe, és mindent, amit felszedtek, egyből ledobták ránk. Tisztán láttam az eget, és hallottam az ütközet lármáját. De a szászok nem ugrottak le.

A karddal felfegyverkezett öreg kapcsolt elsőnek. Elfordította a fejét, és kiabált valamit. Az ajtónál dolgozó asszonyok kettőzött erővel rángatták a súlyos zsákokat.

És ekkor én is rájöttem: ezek ránk gyújtják a pajtát! Behajítanak pár fáklyát a szénával, fával, valamint szalmával teli épületbe, és pillanatok alatt lángba borul az egész. Ők pedig odakint várnak, és lekaszabolják azokat, akik menekülni próbálnak. Azonnal ki kellett jutnunk a pajtából, máskülönben vagy a tűz és a füst végez velünk, vagy a szászok.

Hallottam, hogy emberek kiabálnak körülöttünk. Most már nagyon sokan voltak. És akik felettünk voltak, elindultak lefelé. Nyilván nem akartak ott lenni, amikor röpködni kezdnek az égő fáklyák.

Az ordítozás még hangosabb lett, és kardok csattogása vegyült bele. Ádáz harc dúlt az épület körül. Lehet, hogy megmentenek minket? Semmit sem láttunk. Fogalmunk sem volt, hogy melyik irányból várható a legdurvább veszély. Akkor most idebent vagyunk nagyobb biztonságban, vagy odakint? Megjegyeztem magamnak, hogy soha többé nem hagyhatom, hogy így beszoruljak valahová. És

akkor megszólalt az a vékonyka, gunyoros hang, ami oly sokszor szokta megkeseríteni az életemet éjnek évadján, amikor valamiért nem tudok elaludni, és azt mondta: „ahhoz előbb ki kell jutnod innen!”

Valami mozgott felettem. Felkaptam a fejemet, és fényt láttam. A következő pillanatban fekete füstcsíkot húzó, égő fáklya zuhant be az épületbe, és pontosan a legnagyobb ághalom közepébe érkezett.

A szoknyámat megemelve odarohantam, és tapostam a lángokat, ahogyan csak bírtam, közben átkoztam a tényt, hogy valahol elhagytam a takarómat. Kisvártatva többen csatlakoztak hozzám.

Tapostam és rugdostam, és pont semmire nem mentem vele. A tűz gyorsan elharapózott.

Valakinek végül sikerült kinyitnia az ajtót, és ekkor meleg levegő söpört végig rajtam. Az eddig viszonylag kicsi lángok azonnal felszöktek, és hirtelen pokoli tűz tombolt előttem. Valaki megragadott hátulról, és húzni kezdett. Szikrák szálltak felfelé, részben a lyuk, részben a még ép tető felé. Rémült állatok húztak el mellettem. Egy kurva birka majdnem fellökött. Most képzeljük el egy pillanatra, hogyan nézne ki az indoklás a halotti bizonyítványban: halálra taposta egy megvadult juh.

Bármit, csak ezt ne! Szóval, hallottam, hogy valahol a közelemben férfiak kiabálnak. Valaki megragadott, a levegőbe emelt, és futásnak eredt. Csak remélni tudtam, hogy azért, mert meg akar menteni.

A pajtában uralkodó forróság után a szabad levegő kifejezetten hűvösnek hatott. A szellő kellemesen legyezgette az arcomat. Valaki a földre fektetett, aztán a nagymamát láttam magam felett. A számhoz tartott valamit, és én akaratom ellenére ittam pár kortyot az ördög vizeletéből. Vagy sörből, ahogyan a sörfőző ipar képviselői emlegetni szokták. Nem érdekelt különösebben. Ideiglenes belevesztem egyfajta ködös eufóriába, ami részben azért tört rám, mert alaposan teleszívtam magam füsttel, részben pedig azért, mert életben maradtam.

Azt hittem, csak egy pillanatra hunytam le a szememet, de amikor ismét kinyitottam, a pokrócomban csomagolva feküdtem a földön, és Peterson mellettem ücsörgött.

– Hát, erről eszemben jut egy szép emlék – dörmögte sejtelmesen mosolyogva. – Te eszméletlenül heversz, és a bugyidat mutogatod...

Felnéztem rá, és azt motyogtam:

– Már megint lepisiltél, ugye?

– Ezúttal nem – válaszolta nagy boldogan. – Tudod, ahogyan az ember öregszik, egyre jobban képes uralkodni a hólyagja felett.

Én mindig azt hittem, hogy ez fordítva van, de Tim olyan vidámnak tűnt, hogy elengedtem a dolgot, és inkább azt kérdeztem:

– Mi van a többiekkel?

– Mindenki jól van, legyél nyugodt! És mindenkinek pontosan annyi végtagja van, mint a küldetés elején.

– Hol vannak?

– Részt vesznek a rendrakásban. Igen, a harcosok kapják a sört és a nőket, de takarítaniuk is nekik kell. Legalábbis ezt mondtam nekik.

Hirtelen elkaptam a karját, és aggodalmasan feltettem a nagy kérdést:

– Ugye nem öltetek meg senkit?

– Természetesen nem! – felelte felháborodva. – Profik vagyunk, ha nem tudnád.

Erre tudtam volna mondani egyet s mást, de inkább nem tettem. Nem akartam vitával tölteni a nap hátralévő részét.

Az egyértelmű volt, hogy Artúr megnyerte a csatát. A vörös sárkányos zászló lobogott felettünk. A halottakat összeszedték és elszállították, a sebesülteket ellátták.

Emberek jöttek-mentek mindenütt.

A pajta, amiben kibekkeltük az ütközet végét, még ekkor is füstölgött. A tető java része eltűnt, de a falak sértetlenek maradtak. Az állatok békésen legelésztek a rögtönzött karámokban.

Egész kellemes csata utáni jelenetek zajlottak körülöttünk. Láttam már ennél sokkal rosszabbakat is.

Peterson segített felülni, és közben azt dörmögte:

– Minden rendben?

Lenéztem magamra, és azt feleltem:

– Igen, azt hiszem. Megpörkölődött szoknya. Megfelelő számú végtag. Az ifjú Farrell úgy rugdos, mint aki megveszett, és kicsit fáj a fejem, de máskülönben jól vagyok.

Tim vizet adott, és én boldogan öblítettem ki a számból a sör ízét.

– Jól van, akkor most mesélj! – kértem aztán. – Mi történt? Féltem, hogy vagy a szászok nyírnak ki titeket, vagy a történelem. Hogyan maradtatok életben?

– Max, óriásiak voltunk – felelte Peterson roppant önelégülten.

– Ebben egy pillanatig sem kételkedtem, de most tényleg, mit csináltatok?

– Egymással harcoltunk – közölte vigyorogva.

– Micsoda? Hülyítesz, ugye?

– Nézd, itt senki sem visel jelvényt vagy egyenruhát, és senki sem ismer minket – magyarázott Peterson. – Úgyhogy szembefordultunk egymással, és küzdöttünk. Én Robertsszel vívtam, Sands és Markham pedig belekezdtek egy élethalálharcnak látszó valamibe. Ütöttük-vágtuk egymást. Közben a kardunkat suhogtattuk, ordítottunk, mint akiknek elmentek otthonról, és csattogtattuk a fegyvereket, hogy minden nagyon meggyőző legyen. Néha egyikünk elesett, és elterült a földön, hogy pihenjen egy keveset. Időről időre partnert cseréltünk, vagy egyszerre négyen csaptunk össze, amikor unatkoztunk, és a jelekből ítélve működött a dolog, ugyanis ha valaki felbukkant körülöttünk, csak ránk nézett, és hagyta, hadd csépeljük tovább egymást.

Csodálattal néztem rá, és meghatottan suttogtam:

– Tim, ez zseniális... Jól sejtem, hogy a te ötleted volt?

Sikerült olyan képet vágnia, hogy egyszerre tűnt abszolút büszkének és szerénynek, és azt dünnyögte:

– Hát...

Szerettem volna megkérdezni, hogyan bírta a karja, de ebben a pillanatban befutottak a többiek. A kezükben undorító löttyel teli korsót tartottak, és máris olyan sörszag lengte körül őket, hogy megszédültem.

Sóhajtottam egyet, és azt mondtam:

– Úgy látom, Mr. Markhamnek ismét sikerült megsebesülnie. Ezúttal is fejbe verte saját magát?

– Szó sincs róla – felelte roppant méltóságteljesen, és már eléggé kásásan beszélt. – Hallottunk a pajtáról. Tényleg maga gyújtotta fel?

– Nem. Mi több, megpróbáltam eloltani. Arra már rájöttem, hogy az utolsó pillanatban mentettek ki minket. De mondják csak, maguk be vannak rúgva?

– A győztes mindent visz. A szomszédban nagy buli van. Magáért jöttünk. Csak ne feledje, hogy nem ihat!

– Késő – dörmögtem, mert eszembe jutott a nagymama söre. Peterson felsegített, aztán magam köré kerítettem a plédemet, és követtük a mi erősen imbolygó úti kalauzainkat a szomszédos várrészbe, ahol végre alkalmam nyílt alaposan körülnézni.

Jóval kisebb volt a másiknál, és sokkal kevesebb épület állt rajta. Emberek mozogtak, ültek és feküdtek mindenfelé, és mindenki lazított és szórakozott. Egy nyárson jókora állattetem forgott, és isteni illatot árasztott. Hirtelen rádöbbentem, hogy órák óta nem ettem semmit. Kicsivel odébb durván megformált asztalok álltak, amiken valami rettenetes izével teli korsók sorakoztak. Frissen sült, lapos kenyérféleségek hevertek magasra halmozva jókora kosarakban, más kosarak méztől csöpögő süteményt tartalmaztak. Vettem magamnak egy tekintélyes adagot, és két másodperccel később tetőtől talpig elborított a ragacsos anyag. Nagy számban tapadtak hozzám a rögzítetlen tárgyak: falevelek, szöszök, por, repülő rovarok, Mr. Roberts – még az ujjaim is összeragadtak.

Találtunk egy helyet, ahol biztonságosan letelepedhettünk –mielőtt a mi kis boldog társaságunk háromötöde eldőlt volna –, és kényelmesen elhelyezkedtünk. Még manapság is emlékszem a nedves fűre, a sülő hús és a kenyér illatára, az izgatott beszédhangokra, a nevetésre és a kiáltozásra. Minicsaták zajlottak körülöttünk, hogy a családtagok is megcsodálhassák a férfiak ügyességét és bátorságát. A kisfiúk botokkal kardozva villogtak az apjuk előtt. Még a kutyák is jelezték, hogy életben vannak, folyamatosan csaholtak és tutultak a távolban.

Valaki alighanem bezárta őket valahová, és a hús illata az őrületbe kergette valamennyit. A nagy össznépi céges buli kora középkori megfelelője zajlott körülöttünk.

Két kisebbfajta csapat kötélhúzásba kezdett úgy, hogy a kötél egy tábortűz felett feszült. Nagy boldogan erőlködtek, a többiek röhögve

biztatták őket, aztán a kötél átégett, és az összes versenyző mindenki mérhetetlen örömére hanyatt esett.

Ekkor egy másik verseny vette kezdetét, hogy a fiatal férfiak vetélkedhessenek és menőzhessenek: derékig vetkőztek és köveket hajigáltak. Én meg hátat fordítottam nekik, mert amúgy is nehezemre esett összpontosítani.

Sor került némi birkózásra is, és nem egykönnyen lehetett megállapítani, hogy mennyire barátiak az egyes küzdelmek. Mialatt figyeltem őket, ketten is elterültek a földön – de lenyűgöző módon úgy, hogy egy csepp sör sem löttyent ki a bal kezükben tartott korsóból.

Egy tág – nagyon tág – kör közepén egy fiatal férfi késekkel zsonglőrködött. Feltűnően részeg volt, és alighanem ezért úszta meg élve.

Mindenütt a túláradó öröm és a vidámság jeleit lehetett felfedezni. A felnőttek kiabáltak és nevettek, a gyerekek izgatottan rohangáltak, a birkák pedig csúnyán néztek mindenkire.

Találkoztunk a nagymama fiával. A nevében szerepelt az, hogy Alf, ennél többet nem értettem belőle. Fiatalabb volt, mint amennyinek hittem. A kifejezetten kedves arcú hapsi fogai között széles hézagok sötétlettek, és ezekben a percekben az összes gyereke rajta lógott. Egy a vállán ült, egy a hátán csimpaszkodott, egy a combját ölelte, egy pedig a bokája körül portyázott. A felesége boldogan mosolyogva állt mellette. Alfvalami a jelek szerint ép bőrrel megúszta az egészet. A nagymamát majd szétvetette a büszkeség, de az is lerítt róla, hogy mérhetetlenül megkönnyebbült. Folyton rám mutogatva magyarázott, és gyanítottam, hogy a pajtában történtekről mesélt a fiúnak. Aki mosolygott, bólogatott, aztán mondott valamit, amit én ugyan nem értettem, de Peterson később megesküdött, hogy a fickó vételi ajánlatot tett rám.

És egész idő alatt egy zeneszerű valami szólt. Egyesek énekeltek, mindenki vedelt, mintha az élete múlt volna rajta, és általában véve jól éreztük magunkat oly módon, amit az ember csakis akkor tapasztal meg, amikor hirtelen és váratlanul azon kapja magát, hogy életben van.

Le kellett volna lépnünk. Igen, az lett volna a legjobb, ha szép csendesen összeszedjük a felszerelést, és eltűnünk onnan. De nem tettük meg. Nem sűrűn tudjuk megfigyelni azt, ami egy csata után történik. A legtöbb küldetésünk úgy ér véget, hogy ész nélkül visszamenekülünk a kompba, és vészhelyzeti kivonásért rimánkodunk a számítógépnek. Kifejezetten kellemes volt elüldögélni pár órát barátok között.

Artúr időközben rendbe hozta magát. A verejtékben úszó, sáros harcos eltűnt. Megmosta és kifésülte a haját, bár az így sem lett aranyszínű, inkább világosbarnában pompázott. Szabadon kibontva hordta, és a válláig ért. És érdekes módon, nem viselt szakállat.

– Aha! – csapott le Roberts, amikor ő is felfedezte ezt az érdekes tényt. – Hát, ha Artúr megvolt szakáll nélkül, akkor én sem foglalkozom vele, az biztos!

– Mintha lenne más választásod – jegyezte meg Sands galádul vigyorogva.

Artúr barátságos vezetőnek bizonyult, körbejárta az egész udvart. Bemutattak neki egy csomó férfit – sejtésem szerint azokat, akik kitüntették magukat a csata során. Sokat nevettek, és nagy erővel szorongatták egymás kezét. És igen, Artúr megközelíthető volt. Gyerekek rohangáltak és keringtek a lába körül, mígnem felkapta és a nyakába ültette az egyiket. Könnyen fel lehetett fedezni, hogy merre jár – mint a modern kor uralkodói, ő is világos színű öltözetet vett fel, hogy simán felismerjék. Királykék – naná! – köpenyét kelta csomóval díszített csattal fogatta össze a jobb vállán. Alatta vörös ujjasféleség volt rajta, ami a combja közepéig ért.

– Veszed ezt? – kérdezte halkan Peterson.

– Arra fogadhatsz – mormoltam szintén fojtott hangon.

Artúr nem jött a közelünkbe, és én nem tudtam eldönteni, hogy örüljek vagy szomorkodjak emiatt. Miután kötelességtudóan elvégezte a dolgát, egyszerűen letelepedett a földre a harcosai között, és átadta magát az élet örömeinek.

Be kell vallanom, kisebbfajta felfordulást okoztam, amikor felvágtam egy lapos kenyeret, és belegyömöszöltem a belsejébe egy vastag szelet ürühúst. Utólag belegondolva rájöttem, hogy a szendvics feltalálásáig még vagy ezer év volt hátra, és átkoztam

magam, amiért nem szabadalmaztattam a dolgot. Ha akkor észnél vagyok, manapság valamennyien sonkás maxwellekkel tömnénk az arcunkat. Vagy a ropogós baconos maxxie nyújtotta élvezetekben tobzódnánk. Létezne olyan, hogy melegmaxvell, húsos-csalamádés maxwell, és az uralkodó uborkás maxwell-lel traktálná a vendégeit... Hirtelen visszatértem a való világba, és rádöbbentem, hogy mindenki engem bámul, méghozzá aggodalmasan. Aztán Peterson odanyúlt, gyengéden kivette a kezemből a söröskorsót, és azt hiszem, ekkor valamennyien megkönnyebbültünk.

Aztán, amikor kezdett sötétedni, és pont arra gondoltam, hogy visszaterelem a csapatomat a komphoz, felbukkant egy férfi. Csendesen, lassan átsétált a táboron, megállt a tűz mellett – és egy csapásra mindenki elhallgatott.

Egyszerű, fehér, makulátlanul tiszta köpenyt viselt. Vittek neki egy széket, de udvariasan visszautasította. A kezében hárfát tartott, és gyengéden meg-megpendítette a húrokat.

Aztán felemelte a fejét, és énekelt. Egy szavát sem értettem, de a dalnak furcsa, akadozó ritmusa volt. Néha egy-egy hang a másodperc töredékével tovább szólt, mint kellett volna, vagy éppen váratlan szünet törte meg a várt dallamot. És minden egyes mondat után hosszú csúsztatás következett, aminek a végén a hangok elhalkultak, mintha a semmibe vesztek volna.

Az emberek abbahagyták az ivászatot. A kutyák is elhallgattak. Éreztem, hogy könnyek csorognak az arcomon. Ez a gyász dala volt, azoknak szólt, akik már elhagyták ezt a világot. Aztán az utolsó hang is elhalt, és senki sem tapsolt.

A férfi új dalba kezdett, ezúttal egy pörgős, állandó ritmusú számba. Azon kaptam magam, hogy a jobb lábam magától topog a földön. Ettől a zenétől talán a holtak is felkeltek, hogy táncra perdüljenek. Minden különösebb ok nélkül hatalmas kövekre gondoltam, amelyek a fizika törvényeivel dacolva áttáncolnak a tájon. A lelki szemeimmel láttam őket, amint engedelmesen a helyükre pattognak, és belecsúsznak a nekik előkészített gödrökbe, hogy aztán az örökkévalóságig ott álljanak. Eszembe jutott, hogy a Stonehenge régi neve úgy hangzik: Óriások Tánca, és az is, hogy a

legenda szerint Merlin, a varázsló kimondta a varázsigét, és a kövek táncoltak neki.

Hiszik vagy sem, akkor még egyszer sem látogattam meg a Stonehenge-et. Egyik korban sem. De sokszor gondoltam rá, hogy megteszem. Közelgett az utolsó ugrásom. Nemegyszer gondoltam arra, hogy felkeresem. És akkor megérinthetem a köveket. Sétálhatok közöttük. Láthatom őket abban az időben, amikor az építmény még fiatal volt.

Az énekes új dalba kezdett. Ekkorra már teljesen besötétedett. A zsonglőrködésnek és a többi versenynek vége szakadt. Körülnéztem, és azt láttam, hogy mindenki áll vagy ül egy jókora körben, és a zenét hallgatja. A férfi hangja valami csodálatos volt. Mi, a hallgatók lassan hajladoztunk jobbra-balra a zene igéző ritmusára. A férfi halkan, de tisztán énekelt, a szavai valahogy összevegyültek a tűzből felszálló füsttel és a szikrákkal, és lassan sodródtak a csillagok felé.

Nem tudom, hogy meddig ültünk ott a dalokat hallgatva. Végül elhaltak az utolsó hangok is. A közönség ekkor végre tapsolni kezdett. Az énekes a fejét szerényen lehajtva fogadta az elismerést. Aztán megtöröltem a szememet, és mire újra odanéztem, a férfi már eltűnt.

Az emberek sóhajtottak, megrázták magukat, és megint megtöltötték a korsókat. Innentől a buli kezdett eldurvulni. Egyre trágárabb és bujább dalok harsogtak. Körös-körül emberek tűntek el a sötétségben. Rengeteg nevetést és rikoltozást hallottam.

Végül Artúr is felállt, derékon kapott két kacarászó lányt, és velük együtt bevonult a neki fenntartott kunyhóba.

Markham, Sands és Roberts egymás vállát ölelték – bár hogy ezzel az egymást iránti érzéseiket mutatták-e ki, vagy máskülönben eldőltek volna, azt nem tudom –, és elindultak sört szerezni. Tim és én csendesen üldögéltünk. Ő fenékig ürítette a korsóját, én pedig vigyorogva megállapítottam:

– Most már tudjuk, hogyan kerül annyi vizelet Petersonba.

Erre csak horkantott egyet, és kivételesen nem vágott vissza.

Aztán, hogy megtörjem a csendet, kissé aggodalmasan bár, de feltettem a nagy kérdést:

– Hogy bírta a karod?

Szerencsére a félelmeim alaptalannak bizonyultak, Tim teljesen higgadtan és normálisan válaszolt:

– Egész jól. Azt hiszem, soha többé nem vívok karddal úgy, mint régebben, de simán tudtam harci botként forgatni egy lándzsát. Ha mindkét karomat tudom használni, tök jó leszek. Azt hiszem, gyakorolni fogok, miután hazatérünk. A harci bot is komoly fegyver, azt tudnod kell. És sokkal nagyobb a hatósugara, mint a kardé.

Nem szóltam semmit.

Tim felém fordult, és egy közeli tűz fényénél megláttam, hogy féloldalasan vigyorog rám, majd azt mondta:

– Szóval, nem vagyok hasznavehetetlen.

– Ez nekünk, a többieknek elég nagy meglepetés... –dörmögtem a fejemet csóválva.

Peterson rátette a kezét a karomra, én pedig a kezemet az övére, és kerestem a megfelelő szavakat, hogy mondjak még valamit.

Egyszer elmesélte, hogy szeretné feltenni Helennek azt a bizonyos nagy kérdést. Azóta nem hozta szóba az ügyet, én pedig nem akartam faggatni. De most gyanítani kezdtem, hogy Tim talán húzta az időt, és addig nem akarta megkérni Helen kezét, amíg nem hisz újra önmagában. Kinyitottam a számat, hogy eldadogjak egy óvatos kérdést, ám ekkor visszaértek a többiek, és a pillanat elmúlt.

Roberts a futóművét bevonva leroskadt mellém, és úgy vigyorgott, hogy a szája majdnem körbeért a fején. Széles mozdulattal végigmutatott a körülöttünk zajló, egyre szélsőségesebb jeleneteken, és megszólalt:

– A rohadt életbe, Max, mi aztán kurva nagy királyok vagyunk, mi?

Erre én is vigyorogtam és bólogattam.

Roberts megint körbemutatott, és folytatta:

– Megmentettük őket. Jó, egy kicsit Artúr is hozzájárult. Ezt a sok embert, Max. Tudod, folyton az jár a fejemben, hogy talán az őseim is itt vannak ma este. – És ekkor megint elhúzta maga előtt a jobbját, ami a mozdulat végén egy bizonyos irányba mutatott.

Elnéztem arrafelé, és azt kérdeztem:

– Úgy érted, a birkák között? Hát, ez sok mindenre magyarázattal szolgál...

– Mi? Nem, bocs, csak a karom valamiért így állt meg – felelte vihogva, majd hozzátette: – De azt meg kell hogy mondjam, ott, az a csinoska kifejezetten tetszik.

Markham elnéző mosollyal figyelte a fiút, és odaszólt neki:

– Te figyelj, az egy igazi lány!

Roberts erősen hunyorogva szemügyre vette a szóban forgó ifjú hölgyet, majd nagyokat bólogatva közölte:

– Azt én is tudom! – Azzal nekilátott feltápászkodni, és közölte velünk: – Azt hiszem, odamegyek hozzá, és köszönök neki.

Markham kapásból visszalökte a fiút a földre, és rászólt:

– Hogyne, aztán azon kapod magad, hogy ott áll veled szemben az apja, három nagybátyja, nyolc fivére és tizenhét unokatestvére. Maradj a birkáknál! Talán csábítónak találják azt, hogy olyan finom, simis az arcod.

Sands a fejét ide-oda forgatva körülnézett, és megjegyezte:

– Nem létezik, hogy Roberts innen származik. Mindenkinek van szakálla. Ott, annak a hapsinak az arcszőrében egy kisebbfajta ló is elveszne. Vannak itt hatéves kölykök, akinek szőrösebb a képe, mint a tiéd! A kecskéknek is van szakálluk. Sőt, még néhány asszonynak is.

Roberts előbb felháborodottan nézett mindenkire, és miután nem tudta visszanyerni uralmát a tagjai felett, elterült a földön. Pár másodperccel később már hangosan hortyogott.

Markham lenézett rá, és a fejét csóválva megjegyezte:

– Hogy ez is mekkora kamu... Nincs szakálla. Nem bírja a piát.

Nem létezik, hogy ez az ürge walesi legyen.

Gyorsan megvitattuk, hogy elvonszoljuk-e Robertset a táborhelyünkhöz, de ez igazából senkit sem érdekelt, így aztán a helyi „ott alszol, ahol összeestél” című eljáráshoz igazodva mi is ezt tettük.

7

NAPKELTEKOR ÉBREDTÜNK, áthűlve és nedves ruházatban. Már ebben a korai időpontban is sokan felkeltek, ide-oda járkáltak, és felszították a haldokló tüzeket, vagy újakat gyújtottak. A rendkívül ingatagon közlekedő Mr. Roberts kerített nekünk némi szikkadt kenyeret. Sörre még csak nem is gondolt senki. Peterson és én egymásra vigyorogtunk.

Az ég még sötét volt, és sehonnan sem szállt fel füst. Ott ültem a langyos, páradús szellőben, és körülnéztem. Tudtam, hogy Artúr egy darabig még távol tartja a szászokat ettől a vidéktől, de ha a legendák igazak, akkor Camlannél életét veszti, aztán a betolakodók visszatérnek, és akkor már senki sem fogja megállítani őket. Felnéztem az égre. Sötét felhők gyülekeztek odafent, és keleten halványan derengett a láthatár.

Peterson oldalba bökött, hogy visszatérítsen a jelenbe. Fontos dolog kezdődött a táborban.

Artúr kilépett a kunyhóból, és ezúttal is a jó ruháját viselte. Mindkét karját előrenyújtotta, és egy kardot hordozott rajtuk. Az összes jelenlévő múltjáró a kamerájáért nyúlt, mire Markham a szemét forgatta.

Egy csapásra teljes csend telepedett a környékre. Elképzelni sem tudtam, mi folyik előttünk. A kard jelenléte talán egy vallási szertartásra utalt. A kereszténység ekkor még nem terjedt el és erősödött meg az országban – ha ez valaha is megtörtént. Olvastam valahol, hogy a második világháború alatt számos templomból elvitték az oltárt, hogy biztonságos helyen tárolják, és pogány szimbólumok kerültek elő alóla. Gyanítom, az emberek igyekeztek bebiztosítani magukat arra az esetre, ha az új isten nem bizonyulna sikeresnek. És talán érdemes lenne kideríteni, hogy a pogány

jelképek visszakerültek-e a rejtekhelyükre, amikor a háború után visszarakták az oltárokat oda, ahol álltak.

De hamarosan rájöttem, hogy az, amit látunk, nem egy vallási ceremónia. Több férfi – alighanem a helyi közösség vezetői – felsorakozott Artúr mögött.

A csoport mögé pedig beálltak Artúr saját emberei. Aztán következett mindenki más, és persze valamennyien lökdösődtek, hogy jobban lássanak. Mi is felmarkoltuk a cuccunkat, és csatlakoztunk hozzájuk. A csapat elindult, kivonult a kapun, majd lefelé tartott a lejtőn. A talajt a lovak patái és a harcosok lábai eléggé felforgatták, és itt-itt még halott szászok feküdtek, de Artúr rendíthetetlenül haladt előre.

– A barlanghoz megy – suttogta Roberts a hátam mögött. –Artúr barlangjához megy.

Logikusnak tűnt, amit a cefet másnapos kolléga mondott, mert tényleg, Artúr azon kívül hova az ördögbe mehetett volna? De miért? A múltjáró-ösztönöm azt súgta, hogy most valami fontos dolog következik.

A hosszúra nyúló menetoszlop mogyorófák, bükkök, galagonyabokrok és tölgyek között kanyargott. Még egy-két tiszteletre méltó, ősöreg tiszafát is láttunk, amelyek alsó ágai a földet söpörték.

Aztán megpillantottuk az úti célt: jókora sziklaalakzat sötétlett a fák között. Megálltunk a kettős bejárat előtt, amelyen túl csak feketeséget lehetett látni. A tömeg csendben maradt, csak egy-egy fojtott suttogás hallatszott. Lábujjhegyen állva figyeltem, és újra meg újra körülnéztem. A köveken moha zöldellt, a repedésekben páfrányok nőttek. Borostyán borított szinte mindent. A talajt lehullott levelek vastag rétege takarta. A barlang előtti területet megtisztították, de a mellette álló fák ágai mélyre lelógva elrejtették a bejáratokat. Talán ezért nem láttuk meg az öreget, amikor előjött, mindenesetre egyik pillanatról a másikra ott állt előttünk.

Minden kedves jelenlévő egyszerre felhördült – az öt múltjárót és a Biztonsági Részleg egy szem képviselőjét is beleértve. Azok, akik legelöl álltak, tettek egy lépést hátra.

Artúr viszont rendületlenül állt ott, ahol az imént.

– Ki ő? – suttogta Peterson. – Egy druida?

A magas férfi szálfaegyenesen állt, csőrnek is beillő sasorra büszkén meredt előre, míg az álláról minden szakállak ősapja lógott. Egyenes szálú, ősz haja végigomlott a hátán, és majdnem a derekáig ért.

Pár másodpercig senki sem mozdult. Ha lehunyom a szememet, még manapság is látom a jelenetet. Az ősz káprázatos színeit. A barlang bejárata előtt várakozó tömeget, amelynek tagjai mozdulatlanok, csendesek, és éberen figyelnek. Artúrt, a maga vörös és kék ruhájában, amint felajánlja az öregnek az előrenyújtott karján fekvő kardot.

Fogalmam sem volt, mi történik előttem, de azt tudtam, hogy egy nagyon, de nagy fontos dolog.

Artúr mondott valamit. Egy szavát sem értettem, mindenesetre mély hangon, ünnepélyes stílusban beszélt. Esküt tett a kardra.

Az öreg férfi – elég koszos köpenyt viselt, és őt sem mondhattam volna tisztának – lépett egyet előre, és tiszteletteljes főhajtással átvette a kardot.

Körülöttem a harcosok akkorát sóhajtottak, hogy majdnem elfújtak. Egy szövetség köttetett meg az orrunk előtt.

A gondolataim száguldva kergették egymást. Artúr átadta a Caer Guorthigirn népének a kardját. Legalábbis *egy* kardot. Talán minden csata után ezt csinálta. Ezzel a szimbolikus tettel mutatta meg, hogy mostantól kiterjeszti a védelmét erre a környékre. Lehet, hogy így született az Artúr felséges és csodás kardjáról szóló legenda?

Erőlködtem, hogy vethessek egy pillantást magára a fegyverre. Nem láttam tisztán, de azt biztosra vettem, hogy nem az Excaliburt adta az öregnek, hanem egy teljesen egyszerű, hétköznapi kardot. A fegyverszakértőnk Peterson, de azt én is meg tudtam állapítani róla, hogy modern stílusú, fokozatosan elkeskenyedő, és a markolata jókora gombban végződik. Maga a markolat úgy nézett ki, mintha aranyból lett volna, de gyanítottam, hogy csak aranyozott. Ha aranyból lett volna, Artúr aligha osztogatta volna mindenütt az országban.

Artúr főhajtással tisztelgett, bár hogy a kard vagy az öreg előtt, azt nem tudtam eldönteni. Talán mindkettőnek. Az ősz hajú férfi

felemelte a fegyvert, feltartotta magasra, hogy mindenki jól láthassa, aztán háromszor megforgatta, majd továbbra is hallgatagon sarkon fordult, és belépett a barlangba – legalábbis azt hiszem, mert egy hosszú borostyánfüggöny részben eltakarta előlem –, és mire megint odanéztem, már eltűnt.

– Hová ment? – suttogta Roberts. – Jártam ebben a barlangban. Nem túl mély. Nem vezet sehová.

– Lehet, hogy a mi korunkban nem – felelte Peterson. – De ma... azt hiszem, mindent el tudok hinni.

Szerencsére volt annyi eszünk, hogy indulás előtt összekapkodtuk a holminkat. Egyikük sem vágyott rá, hogy még egyszer felvonszolja magát a dombtetőre. Mialatt a tömeg oszladozott, mi feltűnés nélkül besétáltunk a fák közé, aztán visszatértünk a komphoz.

A távolból paták dübörgése hallatszott. Ismét megszólalt a nagy kürt – ezúttal búcsúszót zengett. Artúrt máris elhívták, hogy valahol máshol harcoljon. Mialatt mi hazafelé tartottunk, ő már kelet felé vágtatott. A következő csatája felé...

* * *

Amikor visszaértünk a komphoz, azzal szembesültünk, hogy valaki egy halom faágat és tuskót támasztott az oldalának. Ami egyfelől az álcázás tervezőinek szóló dicséret volt, másfelől bosszantó körülmény, mert el kellett hajigálnunk mindent.

A hazatérés eseménytelenül zajlott. Zökkenő nélkül, finoman landoltunk, és működésbe hoztam a fertőtlenítő rendszert. Senki sem sérült meg. Na jó, súlyos sérülést nem szenvedett senki. Ez egyszer ép bőrrel, győztesen szállhattunk ki a kompból.

Megnyugtató mosolyt villantottam Leonra, aki visszavigyorgott, aztán valamennyien elvonultunk a Gyengélkedőbe, hogy Hunter a sárga földig lehordja Markhamet valamiért. Az éjszaka folyamán átválogattam az anyagokat, és megírtam a jelentésemet. Dr. Bairstow lelki nyugalmára való tekintettel bizonyos részeket rendkívül körültekintően fogalmaztam meg. Aztán, amikor még egyszer elolvastam az egészet, roppant büszke voltam magamra. Anélkül, hogy nyíltan kifejeztem volna, sikerült azt a benyomást keltenem,

hogy szerény személyem egész nap egy minden jóval felszerelt pajtában üldögélt, tökéletesen elkülönülve az odakint zajló, csúf eseményektől. Hogy leszereljem a Nagyfőnököt, részletes leírással szolgáltam a kardról, és azt javasoltam, adjuk meg a helyszínt a Thirsknek, hogy az ottani népség tovább vizsgálódhasson. Képzeljük el, ha még ott van valahol! Artúr kardja! Végül mindent aláírtam, összeraktam a jelentésemet a többiekével, és átküldtem dr. Bairstow-nak. Aki hamarosan megüzente, hogy másnap reggel nála kezdjek, mert rendkívüli módon örülne a társaságomnak.

* * *

Amikor megérkeztem, a jelentésem előtte feküdt az asztalon. Egyes részeket gondosan áthúzott szövegkiemelővel. Arra gondoltam, hogy megelőzöm azt, ami elkerülhetetlen, és lendületesen belekezdtem:

– Egy pillanatig sem voltam veszélyben, uram. A másodlagos telepen tartózkodtam, amit nem ért tényleges támadás. Valamennyien csendesen üldögéltünk, és végül megmentettek minket.

Ő azonban nem hagyta, hogy elaltassam az éberségét.

– Mindazonáltal, belekeveredett egy 6. századi fegyveres konfliktusba – állapította meg higgadtan.

– Csupán a széle ért el, uram. Mi több, nem is tartom méltónak arra, hogy a fegyveres konfliktus kifejezéssel illessük. Inkább csak egy 6. századi dulakodás volt.

– Noha rendkívül figyelmesen olvastam el a jelentését, dr. Maxwell – felelte ő –, úgy tűnik, képtelen vagyok megtalálni benne az indokokat, amelyek miatt nem tértek vissza a St. Marybe abban a pillanatban, amint nyilvánvalóvá vált, hogy érintettjei lesznek ennek a... dulakodásnak.

Én ezen annyira nem lepődtem meg, mivel egyetlen ilyen indokot sem írtam le. A lehetőség túl jó volt ahhoz, hogy kihagyjuk. És láttuk Artúrt. De még a kardját is! Az adott pillanatokban kissé hálátlannak éreztem a Nagyfőnököt. Azonban biztonságosabbnak tűnt az, hogy ezt inkább nem említem meg neki.

– Nos, uram, akkor még nem tudhattuk, hogy mi következik.

– Aha... szóval, körös-körül rettegő emberek sietnek, hogy mentsék az életüket, falvak lángolnak, katonák gyülekeznek, és ön ebből semmit sem vesz észre? Szabad javasolnom, hogy végeztessen szemvizsgálatot dr. Fosterrel?

A rohadt életbe! Ebből még lehetett baj. Sosem mondtam el senkinek, de néha, amikor egy csöppet elfáradtam, nem mindig tudtam elolvasni a kicsi betűket. Vagy igazából a nagyokat sem. A távollátással sosem volt gondom, simán meglátok egy felém robogó buszt. Mondjuk, a rendszámtábláján szereplő számokat nem tudom elolvasni. És ugyebár a múltjáró nem viselhet szemüveget a küldetések alatt... Így hát azt mondogattam magamnak, hogy ez csak a terhesség mellékhatása. Kellemetlen, de átmeneti.

– Hálásan köszönöm, uram – válaszoltam nyájasan mosolyogva. – Élni fogok a lehetőséggel, amint biztonságosan megtehetem.

Dr. Bairstow felnézett, és gondterhelten megjegyezte:

– Mostanáig nem volt tudomásom arról, hogy a szemvizsgálat veszélyekkel jár.

– Ó, csak a terhes nők számára, uram – feleltem kapásból. –A... sugárzás... igen, a vizsgálótábla sugárzása káros hatással lehet a magzat fejlődésére. Uram.

Hát igen, nem értettem, hogy miért is ne játszhatnám ki néha a terhes-kártyát. A terhesség miatt nem csinálhattam egy csomó jó dolgot, például nem ihattam alkoholt, nem tömhettem magam betegre csokoládéval, nem kaphattam jó küldetéseket, és így tovább, és így tovább, azért arra gondoltam, hogy egyszer-egyszer a hasznomra is fordíthatom ezt az állapotot.

Dr. Bairstow magasra felvonta a jobb szemöldökét, és hitetlenkedve megkérdezte:

– Sugárzás?

– Ahogy mondja, uram – válaszoltam teljes meggyőződéssel. – Bizonyára egyetért velem abban, hogy egy terhes nő nem lehet túl óvatos.

Dr. Bairstow hátradőlt, készen arra, hogy roppant jól érezze magát, mialatt átad nekem egy képzeletbeli ásót, amivel még

mélyebbre áshatom magamnak a vermet, amin már dolgoztam egy ideje.

– Bevallom, dr. Maxwell – kezdte megfontoltan –, nehezemre esik összeegyeztetni azt, hogy vonakodik alávetni magát egy olyan mérsékelten veszedelmes valaminek, mint egy szemvizsgálat, azzal a ténnyel, hogy lelkesen veti bele magát egy potenciális végzetes, kora középkori összecsapásba.

– Elképzelhetőnek tartom, uram, hogy megfelelő védőfelszerelés beszerzésével jelentősen csökkenthetnénk a vonatkozó veszélyeket – válaszoltam nagy ravaszul, mert a nyakamat tettem volna arra, hogy sosem fogja vállalni a költségeket.

– Kinek a részére? – kérdezte gyanakodva.

– Nos, uram, nekem... először.

– Igen, ezzel egyet tudok érteni – válaszolta dr. Bairstow. – De hadd tegyek valamit, amivel enyhíthetem az aggodalmait. Haladéktalanul megbízom Rapson professzort, hogy tervezzen meg egy ólommal bélelt wigwamféleséget, amit ön sajnálatos módon köteles lesz viselni, hogy csökkentsük a modern szemvizsgálatokkal járó ártalmakat. Ezenfelül, meg fogom kérni dr. Fostert, hogy készítsen felvételt önről a vizsgálat során, amit az intézmény valamennyi dolgozója megtekint majd, és ezzel, azt hiszem, hatalmas lépést teszünk annak érdekében, hogy amennyiben a tisztelt munkatársakat az önéhez hasonló félelmek gyötrik, jórészt eloszlassuk azokat.

Elhallgatott egy pillanatra, majd galádul kihasználva, hogy mukkanni sem tudok, elégedetten hozzátette:

– Elmehet, dr. Maxwell!

* * *

A következő lépésben dr. Bairstow értesítette a Thirsköt arról, hogy talán fennmaradt Artúr kardja. „Az egyik kardja” – mondogattam állandóan, de hát ki figyelt rám...

A thirski társulat lelkesedése az égig csapott. Amin nem is lehetett csodálkozni. Rendszerint mi végeztük a piszkos munkát, ők meg besöpörték az összes dicsőséget. Persze, megkaptuk a csekket,

aminek köszönhetően dr. Bairstow egész jókedvű lett – egy-két napra.

A rektor különösen boldog volt, és kaptam tőle egy levelet, amiben köszönetet mondott nekem és a csapat többi tagjának. És mivel ilyet még sosem csinált, gyanítottam, hogy ebből nagy durranás lesz. Mindenki úszott a boldogságban.

És többé-kevésbé én magam is, mert megint lehetőségem nyílt arra, hogy későbbre halasszam egy kínos probléma rendezését, nevezetesen, hogy mi a fenét kezdjek Elspeth Greyjel. Félreértés ne essék, ő az egyik legkedvesebb ember a földgolyón, de elég komoly gondot jelentett.

Körülbelül egy évvel korábban kimentettünk a múltból két, csapdába esett kollégát – Elspeth Greyt és Tom Bashfordot. Az a rohadék Clive Ronan lecsapott rájuk, és a római kori Colchesterben rekedtek, pontosan akkor, amikor Boudica megtámadta a várost. Az utolsó pillanatban kihoztuk őket, de az egyértelműen látszott, hogy az élmény mindkettőjüket nagyon megrázta. Bashfordot talán nem annyira, mert majdnem végig eszméletlen volt – Elspeth küzdött, hogy mindketten életben maradjanak –, és mialatt Bashford lelkesen vetette bele magát újra a melóba, Grey nem annyira. Adtam neki annyi időt, amennyi sejtésem szerint kellett neki, de az első küldetése – az ókori Egyiptomba ugrott – nem ment valami jól. Sőt, egyáltalán nem ment jól.

Tényleg nem tudtam, hogy mit kezdjek vele. Először is, teljesen kiképzett és tapasztalt múltjáró volt, és én vonakodtam megválni tőle. Másodsorban, valószínűnek tűnt, hogy ha ő távozik, akkor Ian Guthrie is vele megy, ami óriási veszteség lett volna a St. Marynek. Néha elgondolkodtam azon, hogy Guthrie máris ebbe az irányba mozog. Kinevezte Markhamet a helyettesének, és azokban a napokban gyakran láttam őket együtt. Markham azért kísérgette Guthrie-t, hogy felkészüljön a Biztonsági Részleg átvételére? Nagyon is lehetségesnek tűnt.

Ugyanakkor, Artúr kardja elfogadható kompromisszumot kínált. Miss Grey képviselte a St. Maryt abban az expedícióban, amelynek során az egyetem munkatársai előkotortak három eltűnt Botticelli-

képet. Magától értetődött, hogy ezúttal is ő vegyen részt a küldetésen. Ezzel a megoldással mindenki nyert.

Tájékoztattam Miss Greyt a helyzetről – azonnal elfogadta a megbízatást –, és már másnap átment a Thirskre. Hatalmas sóhajjal nyugtáztam, hogy megint sikerült elodáznom a probléma teljes és végső megoldását, és más feladatokkal foglalkoztam.

Hat héttel később, hihetetlen módon, megtalálták. Megtalálták Artúr kardját.

És röviddel később egy szép, nagy halom szar egyenesen belerepült a ventilátorba.

8

NEMIGEN SZÁMÍTOTTAM arra, hogy megtalálják a kardot. Tudtam, hogy a barlangban zajlottak már ásatások, és bár akkor még nem Artúr kardját keresték, személy szerint szentül hittem, hogy évszázadokkal korábban rábukkant valaki, és azóta csendesen heverészget egy magánygyűjteményben. Vagy olyan jól elrejtették annak idején, hogy soha, senki nem fogja megtalálni. Vagy már nem is létezik ezen a világot. Ezt az utolsó gondolatot nyugodtan tulajdoníthatják a terhesség miatt túl élénk fantáziámnak.

Kiderült, hogy egész más a helyzet. A kutatók végigmentek fémdetektorokkal minden ujjnyi helyen, és rábukkantak. Ki kellett vésniük a sziklából, de akkor is ott feküdt, több réteg kiszikkadt bőrbe burkolva.

A rektor küldött még egy levelet, és mellékelt hozzá egy csomó képet. Nem győztem ámuldozni – a kard meglepően jól megőrződött, és pontosan úgy nézett ki, mint ahogyan emlékeztem rá. Ha lehunytam a szememet, hallani véltem Artúr mély hangját, és láttam magam előtt az öreg férfi vékony, bütykös kezét, amint megfogja a fegyvert...

Mit tagadjam, hősök lettünk. Mindenki imádott minket. Különösen a rektor, akinek a helyzete valamiért ingataggá vált az utóbbi időben, és pont egy ilyen fényes siker kellett ahhoz, hogy alaposan megvesse azt a méregdrága, de mértéktartóan elegáns magas sarkúba bújtatott lábát.

Mérhetetlenül élveztünk egy ritka, szinte ismeretlen jelenséget, nevezetesen, hogy dr. Bairstow-nak tartósan jókedve volt, köszönhetően annak, hogy egy darabig nem kellett aggódnia az intézmény finanszírozása miatt. A folyosókon az a pletyka terjedt, hogy a körülményeket kihasználva összeállított egy olyan kívánságlistát, amiről korábban álmodozni sem mert, hát még leírni

és továbbítani az illetékeseknek. A St. Mary többi munkatársa tisztelettel és csodálattal tekintett ránk. Legalábbis szerettem ezzel áltatni magamat.

– Artúr kardja! – mondogatták az emberek állandóan, mindenütt.

– Artúr *egyik* kardja – feleltem én állandóan, mindenütt, hogy visszarángassam őket a földre.

De persze senki sem figyelt rám, és egy idő után engem sem érdekelt a dolog.

Nagyképűek lettünk? Úgy járkáltunk fel s alá, mintha mi nyaltuk volna hegyesre a piramisokat? Naná! Még szép! A helyünkben mindenki ezt tette volna. Artúr kardjáról volt szó, az ég szerelmére! *Arról* az Artúrról, és kis híján *arról* a bizonyos kardról! És mi találtuk meg. Pontosabban, nekünk köszönhetően találták meg. Magától értetődő volt, hogy elszálltunk.

Csak aztán kezdődtek a bonyodalmak.

* * *

Az első jel nem tűnt olyan vészesnek. Utóbb úgy gondoltam rá, hogy az volt a figyelmeztető lövés.

Általában nem nézem a híradókat. Amikor utoljára időt szakítottam rájuk, az akkor történt, amikor megint kitört a vita III. Richárd végső nyughelye miatt, és York városa vad háborút vívott Leicester városával, miközben a westminsteri apátság ugrásra készen várta, hogy megmérkőzzön a győztessel.

Ebben az esetben Peterson hívta fel a figyelmemet egy rossz fordulatra. Bezártak egy gyárat. Az ilyesmi általában nem foglalkoztat minket, de ez alig pár mérföldre a Caer Guorthigirntől történt.

– Azt hiszem, elmentünk a helyszín mellett – dörmögte Tim.

A képernyőt nézve hallgattam a bemondót. A vállalat egyik pillanatról a másikra csődöt jelentett, és beszüntette a működést. És jelentős munkaadó volt egy jellemzően mezőgazdasági régióban.

– Pénzügyi katasztrófa ez az egész környéknek – jelentette be a hírolvasó.

– A fél családom ott melózott – közölte Roberts komoran. – Az a fele, amelyik nem apám farmján dolgozott.

– Nagy csapás ez – dörmögte Peterson együttérzőn.

Roberts bólogatott, és elvonult.

Aztán a helyzet még rosszabbra fordult.

* * *

Akkor tudtam meg, hogy gond van, amikor Roberts rám talált a könyvtárban.

– Mi a baj? – kérdeztem tőle aggodalmasan. Az arcán vörös foltok virítottak – de hát csak nem sírt, vagy igen?

Letett elém egy helyi újságot, és reszkető hangon azt mondta:

– Ezt az anyukám küldte. Nézd meg, mi történt!

Kinyitottam az újságot, és belekukkantottam. Azonnal megláttam a „katasztrófa” szót. A rohadt életbe! Gyorsan elolvastam a cikket. Egy alaposan megrakott teherautó lefelé dübörgött egy dombon, az aljához érve nem sikerült bevennie a kanyart, és berobogott egy kocsma parkolójába. Két, ott álló autó kissé lelassította, de a lendület továbbvitte az egymásba akadt fémhalmot, és az egész, úgy, ahogy volt, belevágódott a zsúfolt kocsmába. Többen meghaltak, és még többen súlyos sérüléseket szenvedtek.

– Gareth, rettenetesen sajnálom – mondtam megrendülten. –Ez szörnyű... Ismerted valamelyik áldozatot?

Roberts nyelt egyet, és csak bólogatott, mert pillanatnyilag nem tudott megszólalni.

– Szeretnél kivenni pár napot? – kérdeztem ekkor. –Hazamenni a családodhoz? Nyilván mindenki le van sújtva.

– Nem kell, beszéltem velük telefonon. Jól vannak – felelte fojtott hangon. – Legalábbis a körülményekhez képest. De a lényeg az, Max...

– Igen?

Roberts az újságot babrálta, lassú mozdulatokkal, rendkívül gondosan hajtotta össze, majd végre megszólalt:

– Nem gondolod, hogy... Azok után, ami a gyárral történt, aztán meg ez az eset... nem gondolod, hogy ennek az egésznek köze van

ahhoz, hogy a Thirsk régészei elhozták onnan a kardot?

– Nem értelek – vallottam be az igazságnak megfelelően.

– Nem lehet véletlen, nemde? Elhozták onnan a kardot, Artúr védelmének jelképét, és hirtelen elkezdtek rossz dolgok történni. Tegyük fel, hogy ez is olyan, mint a londoni kő. Ismered a szöveget: amíg Brutus köve biztonságban van, London virágozni fog. Vagy olyan, mint az, hogy ha a hollók elhagyják a Towert, elbukik a királyság, és vele Nagy-Britannia is. Tegyük fel, hogy Artúr azért hagyta ott, hogy a környék népe biztonságban legyen, és ha elviszik onnan, azzal védtelenné válnak a...

Innentől kezdve összevissza zagyvált és makogott. Vártam egy kicsit, és szelíden közbeszóltam:

– Véletlen egybeesés. Rettenetes és félelmetes, de ez csak véletlen egybeesés.

– Ezek nem véletlen esetek! – tiltakozott Roberts. – Hanem katasztrófák. Először bezár a gyár. És most... ez.

Sosem láttam még ilyen idegesnek, és igazából nem is hibáztattam érte.

– Az ilyen csapások mindig hármasával jönnek, Max – mondta aztán. – Mi lesz a következő?

– Semmi. Nem lesz következő – válaszoltam megnyugtatónak szánt modorban. – Igen, Gareth, ezek tragikus véletlenek, de csak azok. Nézd, itt az újságban az áll, hogy elromlott a teherautó fékje. Műszaki hiba, nem valami természetfeletti katasztrófa. Semmi köze hozzánk. És főleg semmi köze hozzád.

Oly elkeseredetten szeretett volna hinni nekem...

– Tényleg így gondolod? – kérdezte feszülten.

– Igen, így – jelentettem ki határozottan. – Nem tudom elhinni, hogy az a tény, hogy elhoztuk onnan a kardot, bármilyen módon felelős akár a gyár bezárásáért, akár a balesetért.

– Rendben. Köszönöm, Max – felelte Roberts, azzal felkapta az újságot, és kivonult a könyvtárból.

Egy darabig csak néztem utána, aztán ismét az adatkockámra irányítottam a tekintetemet, és vagy negyedórán át bámultam úgy, hogy valójában semmit sem láttam.

* * *

A következő héten Roberts visszatért. Ezúttal az irodámban kapott el. Kopogás nélkül berontott az ajtón, és első pillantásra látszott rajta, hogy szörnyen megrettent.

– Max! – hörögte elfúló hangon.

Rosie Lee, az asszisztensem éppen teát készített a sarokban. Valamikor a múltban egyezményt kötöttünk: ő néha csinál nekem teát, én meg hagyom, hogy akkor pihenjen, amikor akar. A rendszer egész jól működött.

Tekintetbe véve, hogy Rosie Lee körülbelül annyira barátságos, mint egy kolerajárvány, azt vártam tőle, hogy ha beugrik hozzám valaki, találjon ki egy kifogást, és tűnjön el az irodából, de ezúttal nem tette meg.

Leültettem Robertset, Rosie Lee pedig letett elé egy bögre teát. És csak utána tűnt el az irodából. Gyanítottam, hogy a nap hátralévő részében már nem fogok találkozni vele, de ezzel akkor éppen nem foglalkozhattam.

Nem kerülgettem a témát, egyből rákérdeztem:

– Mi történt?

Roberts alig tudott megszólalni, de valahogy mégis megtette:

– Em... emlékszel? Emlékszel még?

– Mire? – kérdeztem, és igyekeztem megnyugtató hangnemet használni. – Fejtsd ki, hogy miről beszélsz, kérlek!

– Én megmondtam! – jelentette ki Roberts, miután valamennyire összeszedte magát. – Megmondtam, hogy összefüggés van a dolgok között. Nem hittél nekem, de én megmondtam! Hogy a csapások mindig hármasával jönnek. És most megint megtörtént.

– Te jó ég, csak nem egy újabb baleset? – kérdeztem riadtan.

Csak a fejét rázta, mert képtelen volt megszólalni. Mármost, én mindig tartok valamit az asztalom legalsó fiókjában az efféle vészhelyzetek kezelésére. Elővettem a palackot, és a tartalmából hullajtottam egy apró cseppecskét Roberts teájába. De tényleg csak egy cseppet, mert dr. Bairstow igen határozott nézeteket vall a munkaidőben történő piálásról.

Rávettem a fiút, hogy igyon pár kortyot, majd azt kérdeztem tőle:

– Tehát, miről van szó? Mondd el, mi történt!

Nyelt egyet, és azt nyöszörögte:

– Ó, Max...

– Mi van?

– Száj- és körömfájás...

– Hol? – kérdezem, holott már tudtam a választ.

– Apám farmján – közölte Roberts. – Kijelöltek egy ideiglenes zárt zónát. A farmot teljes zárlat alá vették. És valószínűleg a szomszédos gazdaságokkal is ez lesz. Minden leállt. Senki sem tudja mozgatni az állatait. Korlátozások vannak érvényben mindenütt. Tudom, hogy ezt kell tenniük, de egy csorda hamar lelegel egy adott területet, és ha nem tudod átvinni egy másikra, akkor külön takarmányt kell adnod az állatoknak. Ráadásul a legelő egyre vizesebb és sárosabb lesz, és a trágya elborítja az egészet, és nem lehet tisztán tartani a szénát, és az állatok nem tudnak mozogni a sártól, és semmit sem kezdhetsz az egésszel.

Az apám fejősteheneiről beszélünk. Három nemzedék alatt hozta össze a család. Díjakat nyertünk. A teheneknek nem számuk van, hanem nevük. Apám ismeri mindet, és most le fogják vágni őket. Ott, a farmon. Apám szeme láttára. Minden, amiért egész életében dolgozott, ott fog megsemmisülni az orra előtt. El fogják égetni a tetemeket a szeme láttára. Sosem lesz képes pótolni azt az állományt. És talán nem is akarja majd.

– Teljesen egyértelmű, hogy erről a betegségről van szó?

– Még nem erősítették meg. De úgy lesz. Tudom.

Átváltottam a képernyőt, aztán együtt néztük a hordozható terelőkorlátokról, plakátokról, fertőtlenítő állomásokról és aggodalmas arcokról készült felvételeket. Persze előszedték a régi anyagokat is, amelyek a romos kocsmáról szóltak, és hamarosan láthattuk a bezárt gyárkaput is, ami előtt bizonytalanul pislogó emberek álltak. Még a hírolvasó is elmondta, hogy a balszerencsés esetek sorozata alig egy hónap alatt térdre kényszerített egy eddig virágzó közösséget.

Roberts felém fordult, és fojtott hangon azt mondta:

– Artúr korában a szászok tették. Manapság... – a képernyő felé intett – ez.

– Gareth....

– Tegyük fel, hogy nincs vége, Max. Mit gondolsz, most mi következik?

És valósággal kimenekült az irodából.

Felhívtam Sandset, és utasítottam, hogy figyelje Robertset.

– Már rajta vagyok – közölte –, a bárban ülünk.

Erre rögtön elfogott az aggodalom, mire Sands tovább beszélt:

– Igen, hallom, hogy elfogott az aggodalom, de szerintem most ez a legjobb, amit tehetünk. Ha Robertset lelassítja a pia, nem fog elrohanni és hülyeséget csinálni.

– Beszél arról, hogy valami hülyeséget akar csinálni?

– Ó, igen!

– Egy pillanatra se téveszd szem elől!

– Vettem, értettem! – nyugtázta Sands az újabb parancsot.

Rögtön ezután felhívtam Petersont, majd rövid gondolkodás után Markhamet is. Hogy így hárman beszélhessünk arról, hogy valami éktelen nagy hülyeséget kéne csinálni.

* * *

Különösen cinikus húzásnak érződött az, hogy a St. Mary épületében tervezzünk meg egy ilyen szintű árulást, ezért azon az estén civil ruhába csomagoltuk magunkat, és a falu kocsmájában, a Falconberg Armsban gyűltünk össze.

Markham megrendelte az italokat, és bevettük magunkat a söntés legsötétebb sarkába, ahol csak vadászjeleneteket ábrázoló rézkarcok és lószerszám-díszek vettek körül minket.

– Szóval – mondtam én, hogy beizzítsam a dolgokat –, a szokásos szabályok érvényesek. Egyszerre csak egy ember beszél. Mindenki elmondhatja a véleményét. Semmi közbeugatás. Semmi erőszak. Mindannyian tudjuk, hogy mi a ma esti téma. Mr. Roberts, megtenné, hogy elkezdi?

Mindannyian tudtuk, hogy mi a véleménye, de bölcs ötletnek tűnt hagyni, hogy ő beszéljen elsőnek.

– Azt gondolom, mi idéztük elő a dolgokat – mondta fojtott hangon. – Pontosabban, nem kimondottan mi, de mi indítottuk be az

eseményeket. Azzal, hogy elhoztuk... hogy a Thirsk régészei elhozták onnan a kardot. Azért tették oda, hogy védje az embereket, és mi elhoztuk.

Ekkor hátradőlt, és ezzel jelezte, hogy végzett.

Peterson mocorogni kezdett, és megjegyezte:

– Ezt nem tudhatod biztosan.

– De igen, tudom – állította határozottan Roberts. – Nem létezik, hogy száj- és körömfájás járvány törjön ki az apám farmján. Egyszerűen nem lehetséges. Mostanában nem vett új állatot, még az állatvásárban sem járt hetek óta. Sem Monmouth-ban, sem Abergavennyben. És az egy díjnyertes állomány. Apám jobban vigyáz rá, mint ránk vigyázott valaha. És messze jobban, mint amennyire anyámra vigyáz. Legalábbis anyukám szerint.

– Nézd, az egy nagyon durván fertőző betegség – érvelt Peterson. – Járművek, emberek, szerszámok, más állatok is terjeszthetik, így gyakorlatilag bárhonnan jöhetett.

– Jó, rendben – vágta rá indulatosan Roberts. – Mi van a teherautó-balesettel? Állandóan járművek jönnek-mennek azon az úton, évtizedek óta. Még sosem fordult elő ilyesmi. Most miért történt meg, egyik pillanatról a másikra? És mi van a gyárral? Teljesen jól működött. Nem holmi titokzatos, megbízhatatlan cégről beszélünk – mezőgazdasági gépeket gyártottak. Családi vállalkozás volt, amit harminc éve alapítottak. Apám szerint tele voltak megrendeléssel. Akkor a bank hirtelen miért döntött úgy, hogy kihúzza a dugót a konnektorból? Én mondom nektek: a kard miatt van. Elhoztuk onnan a kardot, és egyszerre minden rosszra fordult.

Ekkor hosszas csend következett, majd Roberts azt kérdezte:

– Ugye, hogy nem tudjátok cáfolni mindezt?

– Nekem egy kicsit erőltetett elgondolásnak tűnik – jegyezte meg Sands szelíden.

Roberts ivott pár kortyot, letette a korsót, gondosan ügyelve, hogy az alátétre érkezzen, majd csendesen azt felelte:

– Egymást követik a csapások. Ki szeretné kitalálni, hogy mi lesz a következő? Na? Senki?

Erre megint kussoltunk, és az italunkat bámultuk.

– Akkor gondolkodjunk egy kicsit, rendben? – folytatta Roberts. – Mit szólnátok ahhoz, ha tűz ütne ki az iskolában? Hány embernek kell meghalnia, mire fontolóra veszitek, hogy talán igazam van? Mi számít tragédiának? Öt halott? Tíz? Még hány embernek kell meghalnia, mielőtt elfogadjátok azt, ami ott van, közvetlenül az orrotok előtt?

Ekkor már kiabált, mire gyorsan rátettem a kezemet az övére, és rászóltam:

– Csendesebben!

Roberts ingerülten elrántotta a kezét, és ismét nyitotta a száját, hogy úgy folytassa, ahogyan abbahagyta, de ekkor Markham közbeavatkozott:

– Ha Max azt mondja, hogy csendesebben, akkor tényleg vissza kéne fognod magad, nem gondolod?

Roberts nyelt egyet, majd gyorsan a szájához emelte a korsóját

– Jól van – mondtam ekkor –, most mindenki fékezze magát, és vegyen egy mély lélegzetet! Álljunk le két percre, és gondolkodjunk! Aztán szép sorban elmondjuk a véleményünket. Mindenki beszélhet. Senki sem szól közbe. Kérdések és a vita a végén. Most kezdjük!

Felkaptuk az italunkat, és mindannyian hallgattunk két teljes percen át, közben összeszedtük a gondolatainkat.

El lehet képzelni, hogy mennyi mondanivalója akadt mindenkinek. Az asztalon megjelent még két körre való ital. Én többször is felkerestem a mellékhelyiséget. Végül a dolgok lelassultak, és csikorogva megálltak.

– Jól van, akkor most szavazásra bocsátom a kérdést –jelentettem be roppant higgadtan. – Ki ért egyet Mr. Roberts teóriájával? Peterson?

Tim letette a poharát, és azt felelte:

– Szerintem lehet valami abban, amit mond.

És ezzel valamennyiünket alaposan meglepte.

– Mr. Sands? – folytattam, miután magamhoz tértem.

– Nem – felelte Sands a fejét rázva –, sajnálom, haver, de nem. Én azt gondolom, hogy csak balesetek történtek.

– Mr. Roberts?

– A kard miatt van – állította Roberts, és kihívóan nézett ránk.

– Mr. Markham?

Sóhajtott egyet, és a fejét csóválva közölte:

– Nem tudom. Tényleg nem tudom, és mivel nem tudom, azt mondom: lovak, és nem zebrák.

A mondásra célzott: ha az ember paták dobolását hallja, lovakra gondol, nem zebrákra. Vagyis, általában a legvalószínűbb magyarázat a helyes, és ebben az esetben a legvalószínűbb magyarázat úgy hangzott: a balszerencse műve az egész.

– Kettő-kettő – állapította meg Peterson, és fenékig ürítette a korsóját. – Rajtad múlik, Max.

Ekkor még nem volt késő. Még elhátrálhattunk a szakadéktól. És meg is tettem. Ugyanis azt feleltem:

– Mr. Sandsszel és Mr. Markhammel értek egyet.

Balszerencsés esetek. Tragikus, elszomorító, balszerencsés esetek.

Roberts nem úszott a boldogságban, de közölte, hogy elfogadja a döntést. Szokatlan csendben értünk vissza a St. Marybe. A nagyteremben elváltunk egymástól, és egyenesen a szobánkba mentem, ahol Leon azzal a hírrel fogadott, hogy lezárták az Artúr barlangjánál zajló ásatást, ugyanis beomlott egy árok, a föld eltemette a Thirsk két régészét, és az egyik életét vesztette.

* * *

Huszonnégy órával később ismét összegyűlt a társaság, de ezúttal az irodámban. A hevesen tiltakozó Rosie Lee-t az erőinket egyesítve elűztük. Ezúttal tényleg össze kellett hoznunk egy tervet.

– Visszavisszük a kardot – jelentette ki Roberts, mielőtt bárki más mondhatott volna valamit. – Elhozzuk a Thirskről, elmegyünk az erődhöz, és visszatesszük a barlangba. Meg kell tennünk, mielőtt még valaki meghal.

– A barlang az első, ahol keresni fogják – jegyezte meg Sands.

– Ezzel a részlettel majd akkor foglalkozunk, ha eljön az ideje – felelte Roberts. – Kezdjük azzal, hogyan lopjuk el a kardot!

– Nem! – mondta határozottan Markham, aki a mi saját bűnügyi szakértőnknek számít, ugyebár, bár inkább bűnözői oldalról ismeri a területet. – Először mindig azt kell kitalálni, hogyan távozunk egy

adott helyszínről. Nem az a lényeg, hogyan jutunk be, hanem az, hogyan jutunk ki.

– Honnan is kell kijutni? Egészen pontosan hol tárolják a kardot? Az az egyetem elég nagy...

– Jelenleg a múzeumukban őrzik – közöltem mindenkivel. – Pontosabban, egy dolgozószobában, a Zetland Könyvtár mellett. Ott tárolják a Byland-hagyatékot.

– Aha, akkor az a Northallerton kampusz – dörmögte Peterson.

– Pontosan – helyeseltem –, és nekünk így a jó, mivel Kal a fő irodaépületben dolgozik, ami a St. James kampuszon van. Némi szerencsével nem fog belekeveredni az ügybe.

– Ez tényleg tök jó – válaszolta Sands, és csodálattal nézett rám. – De te honnan tudod ezt?

– Onnan, hogy küldtem egy e-mailt a Thirsknek, és megkérdeztem.

– És megírták neked?

– Miért ne tették volna? Jelenleg istenek vagyunk a szemükben. Imádnak minket – válaszoltam, azzal felálltam, és bezártam az ajtót, majd visszatértem a helyemre, és folytattam:

– Mielőtt továbbmegyünk, van néhány dolog, amit meg kell jegyeznetek. Ha belevágunk, és megcsináljuk, vagyis visszavisszük a kardot a barlangba, nem is remélhetjük, hogy megússzuk. Még ha menet közben nem is kapnak el minket –bár szinte biztos, hogy lebukunk –, mindenki tudni fogja, hogy mi követtük el. Látni fognak minket az egyetemen. A térfigyelő kamerák felvételeket fognak készíteni rólunk, mialatt ide-oda száguldozunk az utakon. Ezt feltétlenül tudnotok kell. Még nem értük el a határt, amelyen túl már nem fordulhatunk meg. Ha valaki szeretne kiszállni, most kell megtennie.

– Arra gondoltunk már... – mondta Sands vontatottan – szóval, mi lenne, ha odaállnánk a rektor elé, és megkérnénk, hogy vitesse vissza a kardot? Ki tudja, hogyan reagálna.

– Az ég szerelmére, Artúr kardjáról beszélünk! – fakadt ki Roberts kétségbeesetten. – Sosem mondanának le róla. Viszont, alighanem gyanút fognának, és elraknák valahová, ahol nem férnénk hozzá.

– Emellett – fűzte hozzá Markham – megbocsátást mindig könnyebb kapni, mint engedélyt. Ezt nyugodtan elhihetik nekem.

Annyi időt és erőfeszítést szenteltünk ennek a küldetésnek, mint a múlt kutatását célzó megbízatásoknak.

Sőt, többet. Ezt ugyanis egyszerű eszközökkel kellett végrehajtanunk, vagyis ki kellett találnunk, mivel utazunk, és hogyan, útvonalakat kellett megterveznünk, és be kellett osztanunk, ki, mikor vezet.

Peterson a szemembe nézett, és felvonta a szemöldökét. Tudtam, hogy mire gondol, és alig láthatóan megráztam a fejemet. Nem akartam Leon kompját használni. Őt semmilyen módon nem keverhettük bele ebbe az ügybe, mert biztosan tudtam, hogy nem fogjuk megúszni. És egy gyereknek nem tesz jót, ha mindkét szülője börtönben van.

Amikor eljött az ebédidő, szünetet tartottunk – ha a St. Maryben valaki kihagy egy étkezést, automatikus gyanússá válik –, aztán ismét összegyűltünk. Térképeket és diagramokat rajzoltunk. Kidolgoztuk az útvonalat, aminek során sokat kellett mérlegelnünk, mivel az autópályákon ugyan gyorsan lehet haladni, cserébe tele vannak kamerával. Kieszeltünk egy tervet a bejutásra, és egy másikat a kijutásra. Megvitattuk, hogyan játszhatjuk ki azokat a korlátozásokat, amelyek a Caer Guorthigirn környékén várnak ránk. Egyetlen dolog részleteibe nem mentünk bele, nevezetesen abba, hogy a barlanghoz érve mi a fenét fogunk csinálni a karddal. Ezt ugyanis egész egyszerűen nem tudtuk.

Az egyértelműnek tűnt, hogy vissza kell vinnünk oda, de hogyan fogjuk elrejteni? Végül erről is vitáztunk egyet, de nem jutottunk sehová, és úgy döntöttünk, hogy majd akkor találjuk ki, amikor ott leszünk. Ami nagyjából a Múltjáró Részleg mottójának is tekinthető.

– És hogyan fogjuk ellopni? – vetette fel Sands.

– Azt bízzák rám! – felelte Markham. – Csak juttassanak be oda! A többit elintézem.

– Használhatjuk a St. Mary-s belépőinket – mondtam én –, vagyis, az épületbe való bejutás nem lesz nehéz. De a dolgozószobába csak az arra jogosultak léphetnek be.

– Kal megszerezheti nekünk a kulcskódokat és jelszavakat –vetette fel Peterson.

– Nem! – jelentettem ki azonnal és roppant határozottan. –Nem keverünk bele senki mást! – Végignéztem rajtuk, és folytattam: – Valamivel teljesen tisztában kell lennünk. Amire készülünk, az törvénysértés. Bűncselekményt fogunk elkövetni. Nincsenek illúzióim azzal kapcsolatban, hogy megússzuk-e vagy sem, és nektek se legyenek! Fogalmam sincs, hogy milyen következmények várnak ránk, de azt biztosra vehetjük, hogy nagyon durvák. A legkevesebb, hogy kirúgnak minket. És talán börtönbe kerülünk. Hogy a tudományos világ kitaszít valamennyiünket, az teljesen biztos. Ne tekintsétek ezt holmi romantikus kalandnak! Sem szent küldetésnek. Ellopunk valamit, ami nem a miénk.

– Ők is ezt csinálták! – csattant fel Roberts szenvedélyesen. –

A kard nem az övék! A Caer Guorthigirn népe kapta. Az övék, függetlenül attól, hogy ki találta meg. Vagy hogy kié a barlang. A kard az embereké. Nem lopjuk el, hanem visszavisszük a jogos tulajdonosainak.

Hát, ha ezt akarta bemesélni magának...

– Így is felfoghatjuk – feleltem bólogatva –, mindenesetre senkinek egy szót se! Nem fogunk belekeverni másokat. Sem Kalt, sem Rosie Lee-t, sem Huntert, sem senki mást. Nem rántunk magunkkal másokat.

Peterson rám nézett, és annyit kérdezett:

– Leont sem?

A szívem nagyot dobbant, és pár pillanatig összevissza kalapált. Nyeltem egyet, és igyekeztem nyugodtan beszélni, mialatt azt feleltem:

– Őt aztán különösen nem. Leon jelenleg dr. Bairstow helyettese. Lehetetlen helyzetbe hoznánk. Egyetértetek?

Valamennyien bólogattak, és szinte egyszerre mondták:

– Egyetértünk!

* * *

Peterson és Roberts lettek a sofőrök. Járművet Robertsnek kellett szereznie.

– Mr. Sands, maga a kocsiban marad, amíg mi bent leszünk – rendelkezett Markham. – Amikor az ember zsákmánnyal a kezében kirohan valahonnan, és azzal szembesül, hogy a kocsijára rátettek egy kerékbilincset, az végtelenül kiábrándító. Vagy ha időközben elvontatták a járgányt. Szóval, a maga dolga biztosítani, hogy gyorsan leléphessünk a helyszínről.

Sands némán bólogatott.

Magát a kard eltulajdonítását Markham vállalta.

És én... ?

A többiek mindenáron azt akarták, hogy maradjak itthon, de én kitartóan küzdöttem. És végül azzal győztem, hogy egyszerűen elengedtem a fülem mellett Peterson összes érvét.

– Gyermeket vársz, Max. – Ezzel kezdte.

– És nem akarunk benzinkutakon időzni – mondtam én –, ezért előre be kell készítenünk a kocsiba szendvicseket és innivalót. Ezt én intézem.

– Túl kockázatos neked – próbálkozott ismét Peterson.

– Mr. Roberts, kérem, gondoskodjon róla, hogy a jármű teljesen meg legyen tankolva, és kifogástalanul működjön!

– Tegyük fel, hogy valaki megsérül! Például te! – erőlködött Tim.

– Íme, az útvonalak – folytattam úgy, hogy egyetlen arcizmom sem rezdült. – Az első a St. Marytől a Thirskig, ez pedig a Thirsktől a Caer Guorthigirnig. Bejelöltem, hol fogunk megállni tankolni. Mindenki legfeljebb két órát vezethet egyhuzamban.

– Max, te nem jöhetsz!

– Kitaláltam egy fedőtörténetet, mert szükségünk lesz egy indokra ahhoz, hogy bemenjünk a Zetland Könyvtárba –közöltem, és kiosztottam a papírokat.

– Max!

– És előkészítettem a terepet azzal, hogy felhívtam a könyvtárost, és tudattam vele, hogy szeretnénk belenézni bizonyos kötetekbe.

– Figyelsz te rám egyáltalán?

– Nem! Naná, hogy nem!

– Nézd...

– És minden foglalás az én nevemre szól, vagyis, ha nem visztek magatokkal, sosem léptek be az épületbe, és főleg nem kerültök a kard közelébe – folytattam szemrebbenés nélkül. –Még most is szeretnétek itt hagyni? – Mielőtt igent mondhattak volna, gyorsan hozzátettem: – Az igazán nagy probléma akkor áll elő, amikor elérjük a barlangot.

– Nagyobb annál, hogy el kell lopnunk a kardot? – kérdezte Sands.

– Ó, igen! – vágta rá Markham. – A lopás a legkönnyebb része. Maxnek igaza van. El kell döntenünk, hogy mit kezdünk azzal az átkozott izével, miután megszereztük.

– Visszavisszük a barlangba – felelte Roberts türelmetlenül. –Ez a lényege az egésznek.

– És ennyi? – kérdezte Sands. – Betekerjük egy pokrócba, és letesszük valahol a barlangban? Mert ott már senki sem fog rátalálni? Erre gondolsz?

– Elássuk valahol – mondta Roberts.

– Ó, persze, mert a régészek nem képesek rábukkanni egy ilyen leleményes rejtekhelyre – válaszolta Sands nagyokat bólogatva, majd felém fordulva folytatta: – Max, tényleg ki kell találnunk valamit, máskülönben a semmiért vágjuk tönkre a St. Maryt és saját magunkat. Semmi értelme az egésznek, ha huszonnégy órával az akció után a kard megint a Thirskön lesz.

Na, erre mindenki bekussolt.

– Ezenfelül – mondtam aztán –, Artúr barlangjához sem lesz egyszerű eljutni. Zárlat alatt van az a környék. Valahol le kell tennünk a kocsit, és gyalog kell elvergődnünk odáig a földeken át. Felelősségteljesen kell eljárnunk. Nem vihetünk be fertőzést, és nem hozhatjuk ki onnan. Valakinek csórnia kell pár kanna fertőtlenítőszert, amit a kompokban használunk. Annyit, hogy le tudjuk fújni magunkat és a kocsit is.

– Ezt én elintézem – ajánlkozott Markham.

– Komppal kéne mennünk – dörmögte Roberts. – Pár perc alatt elintéznénk az egészet.

– És ekkor az egész St. Maryt belerántanánk – fűzte hozzá Peterson. – Nem. Amikor majd a trágyahegy összeütközik a

szélmalommal, teljesen egyértelműnek kell lennie, hogy csak ennyien csináltuk.

– Találunk megoldást – állította Roberts magabiztosan.

– Ezt nem tudhatod előre.

– De igen, tudom – állította konokul a fiú. – Artúr kardjáról beszélünk. A Caer Guorthigirn népének hagyta ott. Majd a kard utat talál magának.

Erre mindenki kétkedve nézett rá, és hallgatott.

Azt hiszem, egyedül azért nem vitatkoztunk vele, mert azt gondoltuk, hogy úgysem jutunk el odáig. A lelki szemeimmel máris azt láttam, hogy rendőrautók üldöznek minket az autópályán, helikopterek csapnak le ránk, talán még egy-két rakétát is kilőnek, aztán jön a letartóztatás, a kirúgás, a megszégyenülés, én meg a börtönben fogok megszülni...

Nagy nehezen befejeztük, és mindenki ment a dolgára. Valamivel később Peterson és én lassan ballagtunk a galérián.

– Azt hiszem, mindent megtettünk, amit lehetett, ugye? –kérdezte halkan.

– Igen, én is ezt gondolom – feleltem bólogatva.

– Mindig azt mondom: akármire vállalkozol, az alapokat sose hanyagold el! Akárminek nevezed, előzetes tervezésnek, a terep előkészítésének, előjátéknak, az elején tett erőfeszítések a végén mindig kifizetődnek.

– Helen tudja, hogy a kettőtök romantikus játszódását a terep előkészítésének nevezed a háta mögött? – érdeklődtem, abszolút ártatlan pofát vágva.

Tim lenézett rám, és aggodalmasan visszakérdezett:

– Nem mondod el neki, ugye?

– Az attól függ, mennyit ér meg neked a hallgatásom.

Peterson mosolygott, aztán már nem mosolygott, és azt mondta:

– Ha rosszul csináljuk ezt a dolgot... ha valamennyiünket kivágnak innen, akkor úgysem fog számítani.

Megálltam, és csendesen azt feleltem:

– Tim, ezt nem fogjuk megúszni, akármilyen jól csináljuk is.

– Tudom. Arra gondoltál már, hogy megpróbálhatnánk meggyőzni dr. Bairstow-t? Hátha rá tudná venni a thirski társaságot, hogy

lemondjon a kardról?

– Lemondjanak a kardról, csak mert néhány túlságosan élénk fantáziájú múltjáró ezt kéri? Szerinted megtennék?

– Nem, igazad van – válaszolta Peterson, és sóhajtott egyet.

– És ha előállnánk egy ilyen kéréssel, azonnal elárulnánk, hogy miben mesterkedünk. A lábunkat sem tehetnénk be az egyetem területére.

– Na, várjunk egy kicsit! – felelte ekkor, azzal megállított, és mindketten leültünk a lépcsőre, ami a múltjárók vitáinak és megbeszéléseinek egyik tradicionális helyszíne. – Miért csináljuk ezt?

– Úgy érted, ezt az egészet? – kérdeztem a nagyteremre mutatva, ahogy jelenleg is zajlottak az események.

– Igen, de most kifejezetten arra gondolok, hogy miért ásunk ki különféle tárgyakat a földből? – vetette fel Peterson. – Sosem gondoltál még arra, hogy ott kellene hagynunk mindent, ahol van?

Erre csak bólogatni tudtam. Volt valami abban, amit mondott. Néha én is elfilózgattam ezen. Ott vannak például a múmiák. Kiszedjük őket a nyughelyükről, és némelyiket kiállítjuk a múzeumokban, a többit pedig berakjuk egy-egy dohos, sötét raktárba. Attól, hogy több ezer éve temették el őket, teljesen rendben van ez az eljárás? Csak gondoljunk arra, hogy az egyiptomiak milyen szeretettel és tisztelettel bántak a halottaikkal, illetve a tárgyakkal, amikor eltemették őket. A szeretteik képmásai, a kedvenc állataik, útikalauzként szolgáló írások – mindent gondosan mellékük raktak, hogy teljes bizonyossággal beléphessenek a következő világba. Aztán, ebben a modern korban jövünk mi, vagy nem feltétlenül mi, de valaki jön. Én nem vagyok vallásos, de mások azok. Gyakran eltűnődöm azon, hogy mi van, ha elszúrjuk valakinek az esélyeit a túlvilági élethez azzal, hogy szétkapjuk a végsőnek gondolt nyughelyét, és szétszórjuk a kincseit a világban, arra gondolva, hogy az előző tulajdonosa már úgysem veheti hasznukat. Hány lelket ítéltünk arra, hogy hidegben és sötétségben bolyongjon mindörökké, és csakis azért, mert elvettük a számukra oly fontos tárgyakat, amiket oly féltő gonddal próbáltak megőrizni?

Végül csak megráztam a fejemet, és sóhajtottam egyet. Eszembe jutott, hogy bőven lesz időm erkölcsi kérdéseken tűnődni, amikor

majd magányosan kornyadozom egy börtöncellában.

* * *

Megállapodtunk, hogy a következő pénteken lépünk akcióba. A pénteki napokon nem sok minden történik a St. Maryben. A kérdéses időszakban nem voltak újoncaink, úgyhogy nem zajlottak vizsgák. Az intézmény dolgozói a péntek délutánt rendszerint a biztonságiak és a műszakiak véres csatájának –pardon, focimeccsének – szentelték, aminek a végén a résztvevők testületileg bevonultak a Gyengélkedőbe, ahol ellátták a sérüléseiket. Ezt követően az egész társaság bevette magát a bárba, ahol ordítva vitatkoztak, kérdőre vonták egymást, és persze mindenki vádolt mindenkit. A nap hosszúnak ígérkezett, de elképzelhetőnek tűnt, hogy visszaérünk, mielőtt valaki észreveszi, hogy eltűntünk. Vagy inkább, mielőtt észreveszik, hogy a többiek eltűntek. Én magam ugyanis, balszerencsés módon, férjezett asszony voltam.

A házasságnak, bármennyire hihetetlen is, akadnak árnyoldalai és hátulütői. Mi több, kifejezetten sok van ezekből, de a legtöbbje arról szól, hogy ki ette meg az utolsó csokis kekszet, ki hagyta a bakancsát olyan helyen, ahol átesik rajta az, aki nem néz a lába elé, és hogy miért kell ilyen-olyan helyekre dugni jéghideg lábakat, amikor valaki már pont elaludt volna.

A házasság igazi, nagy hátulütője az a megmagyarázhatatlan késztetés, amelytől hajtva a házaspár egyik fele állandóan tudni akarja, hogy hol van a másik. De tényleg: miért?

Az adott esetben két választásom volt: vagy hazudok, vagy elmondom az igazat.

Nem szeretek hazudni Leonnak. Megtehetném, ha akarnám, mert mindent elhisz nekem, akármit mondok, és éppen ezért nem hazudok neki. Azon az estén csak annyit mondtam neki, hogy másnap átmegyek a Thirskre – abban a biztos hitben, hogy hamarosan úgyis mindenről tudomást szerez. Szórakozottan bólogatott, és tovább bámulta az adatkockáját. Pár pillanatig még néztem őt, és az járt a fejemben, hogy talán most látom utoljára

szabad emberként – úgy értve: én vagyok utoljára szabad, nem ő –, aztán korán nyugovóra tértem.

9

NEM SZERETNÉM, ha bárki azt hinné, hogy csak úgy belevetettük magunkat az őrületbe, és nem gondoltunk a következményekre. Valamennyien jól tudtuk, hogy mit művelünk, és mi fog történni velünk, de azért belevágtunk, és csináltuk.

Napkelte előtt egy órával találkoztunk a parkolóban. Roberts már a kocsiban ült, és minket várt. Gyanítottam, hogy, mint a csapat többi tagja, ő sem sokat aludt azon az éjszakán. Markham válláról hátizsák lógott. Roberts és Peterson a térképeket szorongatták. Sands és én annyi szendvicset és vizet vittünk, amennyi egy antarktiszi expedícióhoz is elég lett volna.

– Van itt még valami – mondtam nekik, mialatt beraktuk a holmit a kocsiba. – Mindenkinek tökéletesen tisztában kell lennie azzal, hogy ez az egész az én ötletem volt. Rákényszerítettelek titeket, hogy végrehajtsátok az utasításaimat. Nem volt más választásotok.

– Szó sem lehet róla! – vágta rá Roberts, egy szempillantás alatt felháborodva.

– De igen, lehet róla szó – felelte Peterson rekedtes hangon, majd rám nézett, és azt kérdezte: – Teljesen biztos vagy benne?

– Igen, abszolút – feleltem eltökélten. – A St. Maryre is gondolnom kell. Amikor majd elkapnak minket, szükségetek lesz minden indokra, ürügyre és enyhítő körülményre. Mivel én vagyok a részleg vezetője, mindenképpen bukni fogok, ezért megparancsolom, hogy mentsétek magatokat. A jó ég tudja, hogy mekkora szarhalom repül bele a ventilátorba, de valamennyien a személyzet kulcsfontosságú tagjai vagytok, és a St. Mary nélkületek nem működne. Ennélfogva, az utasítás az –és tartsátok hozzá magatokat –, hogy mindent fogjatok rám, és mentsétek a bőrötöket!

– Dr. Bairstow egy pillanatig sem fogja elhinni – jegyezte meg Sands, és beledobta a zsákját a csomagtartóba.

– Nem, de lehetővé teszi számára, hogy engem feláldozva megmentsen titeket.

– Nekem kéne elvinnem a balhét – mondta Roberts komoran és eltökélten.

– Nem, az nem lenne jó – feleltem szintén határozottan. –A családjának épp elég baja van most. Semmi szükségük arra, hogy tovább rontsa a helyzetet. Engedelmeskedik, Mr. Roberts, vagy nem jön velünk!

Vonakodva bár, de bólintott.

Lassan gurultunk végig a behajtón, kavicsok ropogtak a kerekek alatt. A rushfordi utcákon kevés autó járt. Rátértünk a főútra, és máris északnak tartottunk. Senki sem beszélt.

Most, amikor eljött a pillanat, keservesen bántam, hogy belementem ebbe az őrültségbe. Nem kérdeztem meg a társaimat, de nem lepődtem volna meg, ha kiderül, hogy ők is ugyanígy éreznek. Ha durva dugóba kerültünk volna, vagy javították volna előttünk az utat, azt hiszem, boldogan megfordultunk volna, hogy visszatérjünk a St. Marybe. De sajnálatos módon az út üres volt, és gond nélkül, gyors iramban haladtunk. Ez is milyen jellemző, nem? Hol egy kurva torlódás, amikor éppen jól jönne?

A thirski lehajtónál letértünk az északi főútról, és tíz óra tájban megérkeztünk Northallertonba. Sands a Zetland Könyvtár – a valaha börtönként szolgáló épület – mögött parkolt le a kocsival.

Még indulás előtt hosszasan és lármásan vitatkoztunk azon, hogy viseljük-e a St. Mary-s egyenruhánkat. Ez egyfelől megkönnyítette volna a bejutást mindenhová, másfelől ezzel a módszerrel látványosan szégyenbe hoztuk volna az intézményt. Az utóbbit szem előtt tartva civil ruhát viseltünk, de legalább elegáns szerkót.

Sands a kocsiban maradt. Kitapétáztuk a szélvédőt mindenfelé engedélyekkel és parkolójegyekkel, mert ahogyan Markham többször kihangsúlyozta: a menekküléshez használandó kocsinak teljesen rendben kellett lennie.

Tudom, hogy a Nagyfőnök mindig úgy állítja be a Thirsköt, mintha az minden gonoszság fészke lenne ezen a világon, de az itteni dolgozók kedvesen fogadtak minket. Az egyik könyvtáros már előkereste azokat a köteteket, amiket e-mailben kértem. Lefoglaltak

nekünk egy asztalt egy csendes, nyugodt helyen. Még teát is kaptunk, hogy erőt merítsünk belőle a hosszú utazás után. Borzalmasan éreztem magam. És a társaim ábrázatából ítélve, ők is.

Udvariasan köszönetet mondtunk a könyvtárosoknak, és kényelembe helyeztük magunkat. Onnan, ahol ültem, ráláttam a hátsó falban álló, jellegtelen ajtóra, ami a könyvtár mögötti munkaterületre nyílt, és a mellette lévő, kis méretű billentyűzetre is. Az utóbbi szerkezet – szerencsénkre –dallamosan sípolt, valahányszor megnyomták egy-egy gombját.

Markham felállított maga elé egy könyvet, mit sem látva bámulta a lapokat, közben halkan zümmögte és dúdolta az elektronikus zár hangjait, és néha lefirkantott valamit egy papírlapra.

Én is kinyitottam pár könyvet, elővettem az adattáblámat, bejelentkeztem a könyvtár rendszerébe, és munkához láttam. A többiek is így tettek. A látszat szerint négy, keményen dolgozó kutató ült az asztalnál, akik a feladatuknak szentelték minden figyelmüket. Mr. Roberts néha összerezzent, de a könyvtárosok ugyebár szentül hiszik, hogy mindenki ugyanolyan lenyűgözőnek találja a régi könyveket, mint ők maguk, és egy olyan környezetben, ahol még egy hangosabb sóhaj is rosszallást vált ki a jelenlévőkből, egy csendes összerezzenés az erős izgatottság jelének számít.

Eljött az ebédidő, és az emberek eltünedeztek a környékünkről. Felálltam, mintha csak a tagjaimat és a hátamat akarnám kinyújtóztatni, és azt láttam, hogy az egész személyzetből mindössze egy fő maradt itt, aki csendesen pakolgatta a könyveket a terem távolabbi végében. Mindenki más elment, és tudtam, hogy ennél jobb lehetőségünk nem lesz.

Markham becsukta a könyvét, zsebre vágta a papírlapját, és annyit mondott:

– Megvan.

– Tényleg? – kérdeztem suttogva.

– Sima ügy – felelte halkan. – Adok egy tippet, dr. Maxwell. Csakis néma billentyűzetet építtessen be!

Elváltunk egymástól, álcázás gyanánt egy-egy könyvet tartottunk a kezünkben, és feltűnés nélkül szállingóztunk az ajtó felé.

Roberts minden korábbi tiltakozás ellenére az őr szerepét kapta azzal, hogy szerelje le azokat, akik esetleg minket keresnek. Megállt a „Vallások és szertartások” részlegnél, találomra levett egy könyvet, és mialatt kinyitotta, idegesen azt suttogta:

– És ha vannak kamerák? Nem kéne eltakarni az arcotokat?

– Az ég szerelmére! – felelte Peterson. – Egy terhes nő, egy rühösségben szenvedő törpe, és egy hihetetlenül jóképű férfi. Ezek kik lehetnének rajtunk kívül?

– Nem is vagyok annyira alacsony! – méltatlankodott Markham.

– Maga csak hallgasson, és nyissa ki az ajtót!

Markham vett egy mély lélegzetet, eldúdolt egy dallamot, és a billentyűzetet bámulta.

– Mindig a legfényesebb gomb az első – mormolta aztán, majd a nemzetközi hírnévnek örvendő zongoristákat utánozva megmozgatta és megropogtatta az ujjait, aztán egyetlen, gyors és magabiztos mozdulatsorral beütött egy számsort, lenyomta a kilincset, kinyitotta az ajtót, és félreállt az útból, hogy maga elé engedjen minket.

Egy tágas, nyitott munkaterületen találtuk magunkat. Köröskörül asztalok álltak, és számítógép-képernyők foglaltak el minden vízszintes felületet. Fiókos szekrények sorakoztak a falak mellette. De lelet – egy szál se.

– Erre! – adta ki a vezényszót Peterson, és átvonultunk a termen, egy másik ajtóhoz. Aztán hosszú folyosó nyújtózott előttünk, amelynek mindkét oldalán két-két ajtó állt. A rajtuk lévő táblákon a rendkívül hasznos A45, A49, B15 és M400 feliratok szerepeltek. Csak azt reméltem, hogy az itteni népség leletosztályozó rendszere lényegesen logikusabb, mint az, ahogyan az ajtókat számozták.

Ilyen helyzetekben a megoldás az, hogy nem szabad settenkedni. Úgy kell viselkedni, mintha minden jogunk meglenne ahhoz, hogy az adott helyen tartózkodjunk. Én mentem elöl, az adattáblámat a kezemben tartva. Készen álltam, hogy előadjam a fedőtörténetet, de nem volt rá szükség. Nem találkoztunk az égvilágon senkivel. Talán nem kellene leírnom ezt, de ha valaki szeretne betörni egy jelentősebb tudományos intézménybe, péntek délután tegye meg. Ha kérdezik, a mi mesénk úgy szólt volna, hogy eltévedtünk, és ezt

követően már csak annyit kellett volna közölnünk, hogy St. Mary-sek vagyunk, és mindenki hitt volna nekünk.

Végigmentünk a folyosón. Sorban bekopogtunk az ajtókon, és miután nem kaptunk választ, csendesen besurrantunk. Markham odakint őrködött, míg Peterson és én gyorsan megnéztük a különféle feliratokat és címkéket, majd visszatértünk a folyosóra. Az utolsó ajtó zárva volt.

– Aha! – mondta elégedetten Markham. – Megint itt a lehetőség, hogy tanúbizonyságát adjam az én pazar képességeimnek. Félre az útból, dr. Maxwell! Hadd férjek oda!

Nyugtalanul toporogtam, mialatt Markham megtette, amit kellett. Ezen a folyosón nem volt kamera, de ha valaki kérdőre vont volna minket, az eltévedésről szóló szöveg aligha szolgált volna magyarázattal arra, hogy Markham gyakorlatilag betörést követett el. Egyedül annak tudtam örülni, hogy a vészkijárat pont szemben volt az utolsó ajtóval, így baj esetén gyorsan leléphettünk.

Markham tényleg tudott valamit, mert alig pár másodperccel azután, hogy munkához látott, halk kattanást hallottam.

– Te jó ég, mekkora király vagyok! – dörmögte elégedetten, és a zsebébe dugott valamit.

Peterson és én nagy lendülettel megindultunk, de Markham a kezét feltéve megállított minket, és ránk förmedt:

– Egy pillanat! Magukat tényleg nem szabad felügyelet nélkül hagyni. Ha egy ajtót folyamatosan zárva tartanak, akkor valószínű, hogy riasztó van rákötve.

– Más már nem is hiányozna – mormolta Peterson.

Markham elővett egy apró zseblámpát, és halkan dödögve megvizsgálta az ajtókeretet, aztán a kilincs környékét is.

– Na? – kérdezte Peterson. – Mi van?

– Nem tudom. Valószínűleg nincs rajta riasztó.

– És hogyan fogjuk kideríteni?

– Kinyitjuk, és ha megszólal egy rohadt sziréna, akkor igen, van rajta riasztó.

– Nem tudja előre kiiktatni?

– Nem.

Ekkor a füldugóm Roberts kérdését közvetítette:

– Mi történik?

– Műszaki problémánk van – suttogtam. – Te csak tartsd nyitva a szemedet! És állj készenlétben, mert alighanem gyorsan kell távoznunk.

Markham megfogta a kilincset, és azt kérdezte:

– Tudják, hogy mit keresnek?

– Igen – felelte Peterson magabiztosan.

– Azt hiszem – mondtam én egy kicsivel kevésbé magabiztosan.

– Rendben – válaszolta Markham. – Akkor, háromra! Egy... –

Azzal kinyitotta az ajtót, és áttolt minket rajta.

– Hé, háromról volt szó! – fakadtam ki vádló hangon.

– Hazudtam – közölte Markham a vállát vonogatva.

– Mi van?

– Most törtem be egy tudományos csúcsintézménybe. Milyen alapon várta tőlem, hogy őszinte legyek? Na, most inkább igyekezzenek!

– Nem visít semmiféle sziréna – vágtam vissza ingerülten. –Ami azt jelenti, hogy rendben vagyunk.

Markham szánakozva nézett rám, és azt kérdezte:

– Hallotta már valaha a *néma riasztás* kifejezést?

– *...?*

– Ó...

– Most már mindegy, csak igyekezzenek! Én őrködöm.

Egy jókora helyiségben találtuk magunkat, amiben egy óriási, a padlótól a mennyezetig érő fiókos szekrény állt. Némelyik fiók keskeny volt, némelyik nagyon széles. Akadtak hosszúak és laposak, vagy éppen magasak és tágasak. Némelyik egészen kicsi volt. Egy részüket üveg borította kívülről, így látni lehetett a bennük lévő tárgyakat. A faelemek már megfeketedtek a kortól, de a rézfogantyúk fényesen csillogtak. Az összes illesztést gyönyörű csapolás rögzítette. Maga a szekrény is műremek volt. A fél lelkemet adtam volna azért, hogy szabadon kotorászhassak benne. És a gondolat nyomán sóhajtottam egyet. Nagyon valószínűnek tűnt, hogy ezt a napot követően sosem lesz rá lehetőségem.

Az adattáblámon keresgéltem a könyvtár nyilvántartásában, és hamarosan rábukkantam az azonosító számra. A meló könnyűnek

ígérkezett.

– Jól van – suttogta Peterson –, egy kardról van szó. Hosszú és lapos fiókot keress!

Felosztottuk kettőnk között a szekrényt, és amilyen gyorsan csak tudtuk, elolvastuk a fiókokra ragasztott címkéket. Mivel a könyvtárat a thirski népség üzemeltette, nem könnyítették meg a dolgunkat. A feliratok egy részét ceruzával vagy tollal kaparták oda, és a java részük olvashatatlanná fakult. Megint elkezdtem idegeskedni.

De ezúttal valóban feleslegesen tettem. Peterson szinte azonnal megtalálta a kardot. Egy külön erre a célra készített ládában feküdt.

Egész jól alakult a helyzet.

Odaügettem Petersonhoz, és a válla felett átkémlelve szemügyre vettem a leletet. A kard most valahogy... kicsinek tűnt, mintha összement volna. A rozsda már alaposan szétszedte. Réginek és valahogy elszomorítónak hatott. Emlékeztem még a képekre, amiket a rektor küldött. Hogy eshetett szét ilyen rövid idő alatt?

– Szép munka, Tim – mondtam elégedetten, azzal tettem egy lépést oldalra, aktiváltam az adóvevőmet, és beszélni kezdtem:

– Roberts, Sands! Megtaláltuk. Már csak ki kell jutnunk innen. Tartsátok aktív üzemmódban a kommunikátort, és készüljetek fel a gyors távozásra!

– Ez igazán biztató – jelentette ki Markham, és megint megmozgatta az ujjait. – Nem látok semmiféle biztonsági berendezést. Azt hiszem, megtehetjük, hogy egyszerűen csak kiemeljük. A láda marad. Tudom, hogy felér egy szentségtöréssel, de beledugom a kardot a nadrágomba, és kisétálunk. Majd azt mondjuk mindenkinek, hogy elmegyünk ebédelni, aztán meg nem jövünk vissza. És péntek van, ami azt jelenti, hogy minden bizonnyal két napba is beletelik, mire valaki felfedezi, hogy eltűnt. Még az is lehet, hogy az eltűnését nem kötik össze a mi felbukkanásunkkal. Kezdem azt hinni, hogy mégiscsak megúszhatjuk.

Óvatosan megérintette a kardot, és ebben a pillanatban Yorkshire északi részének összes riasztója visítani kezdett.

– A francba! – szitkozódott Peterson. – Finomkodásra nincs idő!

Azzal kikapta a kardot a fiókból, és átadta Markhamnek, aki egyszerűen kitolt minket az ajtón. Egyenesen a vészkijárathoz

ugrottunk, és Peterson egy rúgással kinyitotta. Végigfutottunk egy döglött legyekkel teli, poros folyosón, ami csak egy koszos tetőablakon át kapott némi fényt, aztán átrohantunk a végén lévő ajtón, és egy rakodóterületre érkeztünk.

Megálltunk egy pillanatra, hogy betájoljuk magunkat, és rendezzük a ruházatunkat, hogy elfogadható külsőt nyújtsunk.

Sands és Roberts egyszerre magyaráztak valamit, és természetesen egy szót sem értettem az egészből.

– Borult a bili, uraim – közöltem velük, amikor egy pillanatra elhallgattak. – Mr. Roberts, kérem, fáradjon vissza az autóhoz! Standard eljárás.

Ez utóbbi alatt azt értettem, hogy ne keltsen feltűnést. Ne nézzen senkinek a szemébe. Ne nézzen vissza. És ami a legfontosabb: ne fusson.

– Erre – mondta Peterson, és az aggódó kollégát alakítva megmarkolta a karomat, feltehetően abból kiindulva, hogy a terhesség miatt elvesztettem az irányérzékemet. Ami azért is marhaság, mert az nekem eleve nem volt.

– Szeretnék előre szólni – mondtam kissé lihegve –, hogy ha elfajul a helyzet, fogom magam, és elájulok. Vigyázz, hogy ne rántsalak le magammal!

Lassan gyalogoltunk a könyvtár külső fala mellett a parkoló felé.

Aztán Roberts jelentkezett:

– Elhagytam az épületet. Azt mondtam nekik, hogy már elmentetek ebédelni. Senki sem keresett titeket.

– Még nem – mormolta rosszkedvűen.

– Mindjárt az autónál leszek – közölte Roberts. – Látom Sandset.

– Miután odaért, maradjon ott! – parancsolta Markham. –Akármit lát vagy hall.

– Vettem. Megvan a cucc?

– Naná! – válaszolta Markham roppant vidáman, mit sem törődve a visongó riasztókkal, az ajtókon kirohanó emberekkel, az általános megdöbbenéssel, a káosszal...

Én már régóta ismertem ezt a játékot. Megszólalnak a riasztók. Az emberek tudják, hogy csak gyakorlat, vagy bombával fenyegetőzik valami hülye, vagy valami efféle. A részlegvezetőknek

marhaösztökére van szükségük ahhoz, hogy mindenkit kitereljenek, mert persze az összes idióta felháborodottan tiltakozik. „Még be kell fejeznem azt a táblázatot!” – ordítja az egyik, a másik meg azt mondja: „Ugye most viccelsz? Figyu, egész délelőtt azt vártam, hogy hozzáférést kapjak ahhoz az adatbázishoz!” A harmadik pedig kétségbeesetten hadarja: „Várj, vissza kell mennem a cuccért, amit reggel vettem / a táskámért / a cipőmért / a valamiért!” Senki sem tudja, hogy mi történik. A kiürítést irányító személyek a hajukat tépkedve próbálják rávenni a sok balféket, hogy menjen a kijelölt gyülekezési területre, ami MESSZE van az épülettől, emberek!

A biztonságiak ezalatt megpróbálnak bejutni, hogy kiderítsék, miért szólalt meg a riasztó. Megérkeznek a tűzoltók, és hiábavalóan keresnek valakit, aki el tudná mondani, hogy mi a fene történik. A könyvtárosok befejezik a fontos dokumentumok gyűjtögetését. Aztán a közemberek megpróbálnak eloldalogni, mit sem sejtve arról, hogy őket is ki akarják hallgatni, és az egész környéken káosz uralkodik.

Csakhogy mi St. Mary-sek vagyunk. Elboldogulunk a káoszban, mi több, többé-kevésbé az a lételemünk.

Feltűnés nélkül átvágtunk a kavargó tömegen, kivonultunk a díszes kapun, és mentünk tovább. Nagyon lassan sétáltunk, néha meg-megálltunk, és ámuldozva figyeltük az eseményeket, mert körülöttünk mindenki ezt csinálta.

Hirtelen megállt mellettünk egy autó, és majdnem szívrohamot kaptam, aztán megláttam Sandset. Nagyon sápadt volt, de nyugodtan viselkedett. Roberts már mellette ült. Bemásztunk a kocsiba, Markham rendkívül óvatosan, nehogy felnyársalja valamelyik fontos testrészét egy még fontosabb, óvilági ereklyével.

Sands lassan és óvatosan hajtott át a sokaságon. Senki sem beszélt. Elértük az utcát, ahol továbbra is sokan jöttek-mentek mellettünk. A közeli iskolába járó gyerekek, akiknek szintén ebédszünetük volt, elnyomták a cigijüket, és elindultak a könyvtár felé, hogy megnézzék, mi történik ott. Öltönyös hivatalnokok is szép számmal keveredtek bele a zűrzavarba. Akkor sem csinálhattuk volna jobban, ha eleve ezt tervezzük.

Mérsékelt sebességgel gurultunk a körforgalom felé, és közvetlenül előtte elsuhant mellettünk néhány szirénázó rendőrautó.

– Hajtson tovább! – rendelkezett Markham. – Ha megállítanak minket, kidobom a kardot az ablakon, és később visszajövünk érte.

– Még csak az kéne! Eszébe ne jusson! – förmedtem rá felbőszülten. – Az az izé felbecsülhetetlenül értékes, és nem fogja csak úgy belevágni egy árokba!

Az első kihajtónál elhagytuk a körforgalmat, és elindultuk Northallerton széle felé. Megfordultam, és kinéztem a hátsó ablakon. Valami azt súgta, hogy soha többé nem fogom látni ezt a helyet.

– Jól van – mondta Peterson, és kinyitott egy térképet. – Mr. Sands, legyen szíves dél felé hajtani!

* * *

És ekkor kerültünk szembe a problémával, amit nem igazán tárgyaltunk meg, mert előzőleg tényleg nem hittünk abban, hogy eljutunk idáig.

– Az jár a fejemben – mondta Sands, mialatt Leeds mellett robogtunk –, hogy talán nincs is semmiféle probléma. Talán eszükbe se jut benézni a barlangba. Miért tennék? Azt fogják feltételezni, hogy egy gyűjtő lopatta el a kardot, és már egy páncélszekrényben fekszik.

– Ebben legfeljebb addig fognak hinni, amíg rájönnek, hogy mi hoztuk el – vélekedett Peterson. – Akkor egyenesen mennek a barlanghoz.

– Nem! – mondtam én nyomatékos hangsúllyal. – Azt mondjuk nekik, hogy eladtuk.

– Micsoda?

Ha egy múltjáró ellop egy felbecsülhetetlen értékű tárgyi emléket, az már önmagában véve is elég ronda dolog. De arra, aki pénzért teszi ezt, nincs is megfelelő kifejezés.

Vettem egy mély lélegzetet, és belevágtam:

– Azt fogjuk mondani, hogy megkeresett minket valaki, akinek még a nevét sem tudjuk, és tekintélyes összeget ajánlott a kardért, ami már nincs is az országban, és hiába is próbálkoznak, nem tudják visszaszerezni.

Döbbent csend telepedett a társaságra. Vártam egy kicsit, és azt kérdeztem:

– Mi a gond?

– Megmondom őszintén... ez tök jó ötlet – felelte Peterson. –De hol a pénz?

– Azt senki sem tudja kideríteni, mi meg nem áruljuk el.

– A rohadt életbe... – dünnyögte Sands.

– Rohadtul zseniális – tette hozzá Markham.

* * *

Elaludtam a kocsiban, amin én is meglepődtem, tekintve, hogy milyen rossz alvó vagyok. Mindenesetre a kellemes meleg, a csend és a motor halk zúgásának hatására szépen bevertem a szunyát.

Akkor ébredtem fel, amikor lassítottunk, hogy letérjünk az autópályáról, és Herefordshire felé folytassuk az utat.

– Hamarosan megérkezünk – közölte Roberts, és a kezembe nyomott egy vizespalackot.

A többiek hallgattak.

– Hívott minket valaki? – kérdeztem aggodalmasan.

– Kikapcsoltuk a telefonokat.

Mostanáig tiszta és száraz időben autóztunk, de mialatt közeledtünk az úti célunkhoz, megláttam az első párafelhőket a környező földeken, és néha az úton is felbukkant egy-egy.

– A fenébe! – dörmögte Roberts. – Köd van.

– Örülj neki! – felelte Peterson. – Senki sem fog látni minket.

– Lehet, de lassítanunk kell.

A köd egyre sűrűsödött, és Sands felkapcsolta a ködlámpát. És valóban kénytelenek voltunk lassabban haladni.

– Én megmondtam – morogta Roberts. – Ha komppal jövünk, ez nem okoz gondot.

– Itt forduljon balra! – vezényelt Markham, közben olyan lendülettel forgatta és lobogtatta a térképet, hogy majdnem kiverte a szememet.

– Én mostanáig abban a hitben éltem – mondtam roppant megfontoltan –, hogy a férfiak össze tudják hajtogatni ezeket az

izéket. Az univerzum ezzel kárpótolja őket azért, mert semmi mást nem tudnak rendesen csinálni.

Erre többen felszólítottak, hogy ha ilyen nagy az arcom, akkor hajtsam össze én.

– Ennél közelebb nemigen mehetünk – jelentette be hamarosan Sands. – A lezárt zóna határán járunk. Van egy panzió az út mellett, annak a parkolójában letehetjük az autót. Mindenki azt fogja hinni, hogy az egyik vendégé.

Markham megint reptetni kezdte azt a kurva térképet, közben a mutatóujjával bökdöste, és lendületesen magyarázott:

– Itt át tudunk vágni a földeken. Ebbe az irányba megyünk...

És... ide fogunk megérkezni.

Miután beálltunk a parkolóba, senki sem mozdult.

– Még most sem késő visszafordulni – mormolta Sands.

– De, már késő – feleltem, és kinyitottam az ajtó. – Már akkor késő volt, amikor eldöntöttünk, hogy belevágunk.

– Együtt kell maradnunk – jelentette ki Peterson, mialatt előkotortuk a bakancsokat, és megint lefújtuk őket fertőtlenítővel. Sands a biztonság kedvéért a kocsi kerekeit is lefújta.

Lassan körbefordulva végignéztem a csapaton.

A világ fehér volt körülöttünk.

* * *

Már teljesen megfeledkeztem a szagról. A vizes levelek és a szintén nedves föld szagáról. A füstéről. És a párás, langyos levegőről. Ránéztem a ruhámon kicsapódott, apró vízcseppekre, és egy pillanatra – gondolatban – megint a 6. században jártam, és a vörös sárkányos zászló lobogott felettem. Az járt a fejemben, hogy ez a környék nagyjából megmaradt olyannak, amilyen valaha volt. Talán valahogy beleragadt a történelembe, és félig a jelenben van, félig a múltban. Ha lehunytam a szememet, hallani véltem az évszázadokkal korábban errefelé vonuló emberek hangjait. A zihálásukat, a taligák nyikorgását. Vagy talán csak a szélben zörgő faágak neszei keltették ezt az érzést.

Csakhogy ezen a napon szellő sem rezdült. Néma, dermedt táj vett körül minket. Csakis mi mozogtunk, semmi más.

Az elején.

* * *

Ezúttal legalább nem kellett felmásznunk a tetőre. Artúr barlangja a domb délkeleti oldalán volt, és jól kitaposott ösvény vezetett hozzá.

Óvatosan haladtunk felfelé, szinte teljes csendben, mert a köd még a talpunk alatt összezúzódó levelek recsegését is lefojtotta.

A hátunk mögött mozgott valami.

Megálltam, megfordultam, és az egybefüggő fehérséget fürkésztem.

– Szarvas – vélekedett Roberts, és hogy miért suttogott, azt mindenki találja ki magának.

Aztán megint mozgásra utaló neszeket hallottunk, és ezúttal közelebbről érkeztek.

Majd kiugrott a szemünk, úgy bámultuk a ködöt. Valahol a közelben víz csöpögött a falevelekre. És ha nagyon figyeltem, és használtam azt a túlságosan élénk képzeletemet... akkor... halk szuszogást hallottam.

Keményen igyekeztem, hogy ne gondoljak a nagy, sötét erdőkről szóló mesékre. Amelyekben különféle izék mozognak a fák között. Amelyekben fura lények settenkednek az utazók körül, és rossz irányba vezetik őket.

Valahol kutya ugatott, és egy másik válaszolt neki. És ezzel megtört a varázs. A valamirevaló gazda mindig megsétáltatja a kutyáját, akármilyen az időjárás.

Egyikünk idegesen felnevetett, és megkönnyebbülten felgyorsítottunk.

Aztán megbotlottam.

Markham elkapta a karomat, és rám szólt:

– Az ég szerelmére, dr. Maxwell, legyen óvatos!

– Jól vagyok. Fogalmam sincs, minek ez a hűhó.

– Nem szívesen mesélném el Farrell főnöknek, hogy maga miért pont egy walesi domboldalon szülte meg a gyermeküket.

– Mi van, fél Leontól?

– Tőle sokkal jobban, mint magától – vallotta be Markham.

– Még több hónap van hátra. Ne rémüldözzön itt nekem!

Hűvös szellő támadt, és leszárította a verejtéket az arcomról.

A köd foszlányokra szakadt, és azok úgy sodródtak át előttünk, mintha kísértetek lettek volna. Láttam a fák körvonalait, amelyek hol előbukkantak a fehérségből, hol ismét belevesztek. Mintha egy nem létező világban jártam volna. Ebben a ködben semmi sem tűnt valósnak. Még az is eszembe jutott, hogy talán alszom, és csak álmodom ezt az egészet.

Aztán, hirtelen és váratlanul, megérkeztünk – pontosan előttünk volt a két bejárat. Két lyuk sötétlett a ködben.

Nem sok minden változott. Páfrányok és moha zöldellt a köveken, amiket a fentről lecsorgó víz öntözött. A nyílások az évszázadok alatt kisebbek lettek, mert a felhalmozódó levélrétegek és a föld feltöltötte mindkettőt, és az előttük lévő, üres területet is. A fák mintha közelebb álltak volna. A hátunk mögött mozgott valami az aljnövényzetben. Megpördültünk, és ösztönösen közelebb húzódtunk egymáshoz. A mozgó párafoszlányokat figyeltem. Egy labradorokat sétáltató nő igazán megnyugtató látvány lett volna, de nem láttam semmi ilyesmit.

Néma csendben közelítettük meg a barlangot, és azon törtük a fejünket, hogy most mi a fenét fogunk csinálni. Víz csöpögött valahol a közelben, máskülönben teljes csend uralkodott körülöttünk. Az járt a fejemben, hogy ezen a helyen talán megállt az idő.

Nem tudom, mi késztetett rá, de lassan megfordultam, és olyan megrázkódtatásban lett részem, mint még soha életemben.

Az öreg ott állt mögöttünk.

Semmit sem változott. A legkisebb mértékben sem. Pontosan úgy nézett ki, mint akkor, amikor előző alkalommal láttuk. Amikor Artúr átadta neki a kardot. Most is koszos volt. A szakálla és a haja ugyanolyan hosszú és gondozatlan volt. Ugyanazt a köpenyt viselte. Az arcán ugyanaz a szigorú és ijesztő kifejezés ült.

Nagy nehezen elszakítottam róla a tekintetemet, és meghúzogattam Peterson karját.

– Mi van? – kérdezte Tim.

Visszanéztem, de az öreg eltűnt.

– Itt volt – suttogtam alig hallhatóan.

– Ki? – kérdezték a többiek egyszerre, és mindannyian megfordultak.

– Az az öreg férfi. Itt volt. Az ösvényen állt, pontosan ott – magyaráztam továbbra is fojtott hangon, és a kezemmel mutattam az irányt.

Ám az ösvényen ekkor senki sem állt.

Körülnéztünk, már amennyire lehetett abban a különös, fehér ködben.

– Hát, most nincs itt – állapította meg Peterson.

Visszafordultunk a barlang irányába, és megláttuk az öreget.

A két nyílás között állt – és azok mintha a mennyország, illetve a pokol bejáratai lettek volna.

Roberts hangos sziszegéssel szívta be a levegőt.

Senki sem mozdult.

Sokáig álltunk ott úgy, hogy néma csendben néztük egymást. Én határozottan vonakodtam közelebb menni. Az az érzésem támadt, hogy veszélyben vagyunk. Hogy ez a hely nem nekünk való. Nem lenne szabad itt lennünk...

Markham – akinek volt annyi esze, a múltjárók istenének hála, hogy kivegye a kardot a gatyájából, mielőtt nekivágtunk a hosszú gyaloglásnak – átadta a fegyvert Petersonnak, aki magától értetődően, gyors mozdulattal a markomba nyomta.

Nagyon komolyan fontolgattam azt, hogy átpasszolom Robertsnek – azon az alapon, hogy ő az idevalósi fiú –, csak aztán eszembe jutott, hogy én vagyok a Múltjáró Részleg vezetője. Ez az én feladatom volt, többek között az ilyen dolgokért fizettek.

Az öreg egy pillanatra sem vette le a szemét a kardról.

És meg sem mozdult. Tud egyáltalán mozogni? Hogy ez a gondolat miért merült fel bennem, azt ma sem tudom.

Tettem előre egy apró lépést, és miután azt túléltem, tettem még egyet. És még egyet.

Ekkor már karnyújtásnyi távolságban voltam az öregtől.

És elé tartottam a kardot.

A szeme sötét volt, és amikor belenéztem, mintha feneketlen mélységbe bámultam volna. Nem tudtam elfordítani a tekintetemet.

Nem mondott semmit, csak átvette a kardot.

Akkor sem tudtam volna megszólalni, ha az életem múlt volna rajta. A torkom annyira összeszorult, hogy szinte lélegezni sem bírtam. A világ mintha távolodott volna. Ó, basszus, csak nem fogok elájulni! Pont most...

Éreztem, hogy inogni kezdek. A köd egyre sűrűbben örvénylett körülöttünk. Valaki megmarkolta a karomat, és megtartott. A fejem kitisztult, és mire felnéztem, az öreg már eltűnt.

– Hová ment? – károgtam alig érthetően.

Roberts körbefordult, és a vállát vonogatva felelte:

– Alighanem vissza, a barlangba. Valaki szeretne bekukkantani oda?

Senki sem válaszolt. És egyikünk sem mozdult. Ami engem illet, akkor sem mentem volna be oda, ha az életem lett volna a tét. Emlékeztem rá, hogy akkor sem lépett be senki a barlangba, amikor Artúr átadta a kardot az öregnek. Ez nyilván tilos volt abban az időben – és minden bizonnyal most is.

Fehér köd szállt és örvénylett mindenütt. Víz csöpögött. Egy másik világ bejáratánál álltunk... nem lett volna bölcs ötlet még sokáig ott ácsorogni.

Aztán futottunk. Már amennyire egy terhes nő, egy gyenge karú férfi, egy bionikus lábon járó férfi, egy csipkés fülű biztonsági és egy szőrtelen képű walesi futni tud.

A St. Marybe való hazaúton mindenki mély hallgatásba burkolózott.

* * *

És amint megérkeztünk, Guthrie őrnagy letartóztatott minket.

10

A KAPU MÁR NYITVA állt, mialatt közeledtünk. Nem követtük el azt a hibát, hogy ezt a kedves üdvözlés gesztusának tekintettük.

Lassan gurultunk végig a behajtón, hallgattuk a kavicsok ropogását, majd beálltunk a parkolóba. Roberts leállította a motort, aztán tovább üldögéltünk a hirtelen támadt csendben.

– És most? – kérdezte végül Sands.

A választ nem mi adtuk meg.

Megjelent előttünk Guthrie őrnagy, méghozzá Evans, Cox, Gallaccio és Keller kíséretében. Egyikük sem tűnt különösebben barátságosnak.

Az egyedüli jó jel az volt, hogy nyomát sem láttuk a rendőrségnek.

– Gyerünk! – dörmögte Peterson. – Inkább mi menjünk hozzá, mint hogy ő jöjjön hozzánk!

Átvágtunk a parkolón, és megálltunk a zord képet vágó Guthrie előtt. Várt még pár pillanatig, majd megszólalt:

– Mindannyian le vannak tartóztatva.

Bólintottunk egyet, tovább kussoltunk, ő pedig folytatta:

– Ha rajtam múlna, megbilincselve vonulnának át az épületen, de utasítást kaptam, hogy mondjam meg: ha megígérik, hogy normálisan viselkednek, akkor megkíméljük önöket ettől a megaláztatástól.

– Részemről rendben – feleltem gondolkodás nélkül.

– És a többiek?

– Dr. Maxwell valamennyiünk nevében beszélt – mondta csendesen Peterson.

Dr. Bairstow irodája még sosem tűnt annyira távolinak, mint ezekben a percekben.

Szótlanul vonultunk át az épületen.

Átmentünk a Hawkingon, ahol a műszakiak kifejezéstelen képet vágva figyeltek minket. Leont sehol sem láttam.

Végigmentünk a hosszú folyosón, és hol fényfoltokon vágtunk át, hol teljesen sötét szakaszokon, és hirtelen eszembe jutott, hogy olyan ez az utazás, mint az egész életem.

Elhaladtunk a konyha előtt, ahol Mrs. Mack és a személyzete az ajtóban ácsorogva bámult minket.

Következett a Gardrób, ahol az emberek kidugták a fejüket az ajtókon, amikor közeledtünk feléjük.

Aztán a nagyterem, ahol a múltjárók felsorakozva, néma csendben figyeltek minket. Clerk és Prentiss egymás mellett álltak, és egy szót sem szóltak. Sykeson látszott, hogy nagyon kiborult. Gyanítottam, hogy nemrégiben ordított valakivel, de hogy értünk vagy ellenünk, azt nem tudtam megállapítani. Atherton moccanás nélkül ült az adatkockája felett, az arca nem tükrözött semmiféle érzést. North kihúzta magát, összefonta a karját a mellkasán, és haragosan meredt ránk. Felmentünk a lépcsőn, a lépteink nagyon hangosan kopogtak a szokatlan csendben. Senki nem szólt egyetlen árva szót sem.

Elhaladtunk a K+F előtt, ahol az aggodalmasan pislogó Rapson professzor kinyitotta a száját, mintha mondani akart volna valamit, de aztán be is csukta. Valaki megrángatta a karját – dr. Dowson lehetett –, és elfordult tőlünk.

És elmentünk az iroda előtt, amiről tudtam, hogy már nem sokáig lesz az enyém. Következett Petersoné – dettó –, és végül megérkeztünk az úti célunkhoz. Dr. Bairstow irodájához. Guthrie őrnagy kopogott, és bevonultunk az ajtón.

* * *

A Nagyfőnök megváratott minket.

Felsorakoztunk Mrs. Partridge irodájában, és vártuk, hogy továbbmehessünk. Ezúttal sem beszéltünk. A szomszédos helyiségből fojtott szófoszlányok hallatszottak. Mrs. Partridge a fejét lehajtva dolgozott az íróasztalánál, és egy pillantásra sem méltatott minket.

Végignéztem a társaimon – fáradtak, sárosak, szomjasak és rosszkedvűek voltunk valamennyien –, és amilyen erős hangon csak tudtam, azt mondtam nekik:

– Számítottunk erre. Tudtuk, hogy mire vállalkozunk. Nincs más választásunk, mint hogy elfogadjuk azt, amit kapunk.

Bólogattak és hallgattak.

Kinyílt az ajtó, és Guthrie őrnagy felé biccentve jelezte, hogy menjünk be.

Nesztelen, óvatos léptekkel vonultunk be, és Guthrie becsukta az ajtót, miután visszatért a külső irodába. Éreztem, hogy a szívem vadul kalapál. Időközben beesteledett, és a függönyök be voltak húzva. A mennyezeti lámpa szinte vakítóan ragyogott. Átmentem az ismerős, kopott szőnyegen, és megálltam az íróasztal előtt. Az öreg óra hangosan ketyegett a sarokban, mialatt arra vártunk, hogy véget érjen az idő, amit a St. Maryben töltöttünk.

Úgy tűnt, egy évezred telt el, mire dr. Bairstow megszólalt:

– Mondják el, hogy mit tettek, és miért!

Röviden összefoglaltam neki az egészet. Nem kerestem sem kifogásokat, sem mentségeket, és a teljes felelősséget vállaltam a csapatom tetteiért.

Amikor a végére értem, dr. Bairstow nem mondott semmit, csak végignézett rajtunk úgy, hogy az arca nem tükrözött semmiféle érzést. Nyeltem egy nagyot, és rákényszerítettem magam, hogy álljam a tekintetét.

Roberts szemmel láthatóan remegett. Idegességében? Felindultságában? Félelmében? Vagy mert alig bírta magában tartani az érzéseit? Nem tudtam.

– Azt világosan értem, hogy önök egy csapatnak tekintik magukat – kezdte dr. Bairstow. – Nos, legyen így. Ennek megfelelően kezelem önöket.

Roberts tett egy lépést előre, és megszólalt:

– Engem hibáztasson, uram!

– Igen, hibáztatom ön, Mr. Roberts. Valamennyiüket hibáztatom.

– Én vagyok a felelős, uram. Az én ötletem volt. És rákényszerítettem a többieket, hogy engedelmeskedjenek a parancsaimnak.

– Megértem, hogy menteni próbálja a munkatársait, Mr. Roberts – felelte dr. Bairstow –, de ki kell mondanunk, hogy a St. Mary működőképes lesz azon vezető beosztású kollégák nélkül is, akiket ennyire könnyű rávenni arra, hogy meggondolatlanul cselekedjenek.

– Szó sincs meggondolatlanságról, uram! – fakadt ki Roberts indulatosan. – Ez volt a helyes cselekedet!

– Önök elloptak egy felbecsülhetetlenül értékes leletet, és...

– Nem loptuk el! Nem a Thirské volt!

– Valóban nem, hanem a barlang tulajdonosáé, aki örömmel kölcsönadta a Thirsknek vizsgálat és azonosítás céljából – vágott vissza higgadtan dr. Bairstow. – Az eszükbe jutott, hogy szégyenbe hozzák az egész egyetemet? Mit fognak mondani a tulajdonosnak, aki rájuk bízta a kardot?

– Ő sem az igazi tulajdonos. A kard azoké az embereké, akiknek adták annak idején.

– És akik rég halottak.

– Akkor a leszármazottaiké – érvelt tovább Roberts. – Attól, hogy valaki halott, a tulajdona még nem lesz automatikusan semmiféle egyetemé, hogy az lecsapjon rá, mint a keselyű a tetemre! Megdöbbent ezzel a hozzáállással, uram! Ön mindig is azt hangoztatta, hogy akármit fedezünk fel, annak az országnak a tulajdona kell hogy maradjon, amelyikben előkerült. Mindig ragaszkodott ehhez. Ez az eset mitől más? A pénz miatt? Mennyit fizet magának a Thirsk...?

Ekkor Peterson és Sands egyszerre szóltak rá a fiúra:

– Fogd már be!

De ő nem hallgatott rájuk. Könnyek csorogtak erős indulattól kivörösödött arcán. Fiatalabbnak látszott, mint valaha, és tovább mondta a magáét:

– Önt annyira rabul ejtette a lelet értéke és az általa biztosított tekintély, hogy megfeledkezik arról, hogy mit jelent. És hogy mi a rendeltetése, mi az, amiért a környéknek adták. Nem volt joguk elhozni onnan! Nem volt joguk megtartani! Semmivel sem jobbak a közönséges sírrablóknál!

Elhallgatott, és ekkor valami szörnyűségesen nyomasztó és kínos csend támadt.

– Mr. Roberts... – mondta aztán dr. Bairstow – távozhat!

A mai napig nem tudom biztosan, hogy dr. Bairstow ott és akkor hogy értette ezt. Szándékosan fogalmazott úgy, hogy kétértelmű legyen? De nem számított, mert Roberts azt mondta:

– Rendben! Felmondok!

Azzal sarkon fordult, kirohant, és úgy bevágta az ajtót, hogy azt hittem, kiszakad a keretből. Két pillanattal később Mrs. Partridge irodájának külső ajtaja is bevágódott.

Aztán megint csend lett, amit pár másodperc múlva Sands tört meg:

– Én is megyek. A felmondásom harminc perc múlva az asztalán lesz. – Felénk fordult, és így folytatta: – Max, Tim, megtiszteltetés és kiváltság volt!

És ő is elhagyta az irodát.

Éles fájdalmat éreztem a mellkasomban, és ebből rájöttem, hogy elfelejtettem lélegezni. Az ösztöneim arra biztattak, hogy rohanjak utánuk, de sejtettem, hogy egyikük sem köszönné meg. Roberts túlságosan érintett volt érzelmileg ahhoz, hogy képes legyen higgadtan gondolkodni, de Sands pontosan tudta, hogy mit csinál. Dr. Bairstow most már nyugodtan mondhatta azt, hogy az incidens miatt elbocsátotta a személyzete két tagját, és azok, akik maradtak, megkapták méltó büntetésüket. Most már csak azt kellett kitalálni, hogy mi legyen az a büntetés.

Petersonnal kezdte.

– Ezek után nem sok értelmét látom annak, hogy felkészítsem önt az igazgatóhelyettesi pozícióra, dr. Peterson – mondta dr. Bairstow. – Azt hiszem, hálásnak kéne lennem, amiért az alkalmatlansága még azelőtt kiderült, hogy bármelyikünk túl sok időt és energiát pazarolt volna arra, ami most merőben felesleges erőfeszítésnek bizonyult.

A rohadt életbe! A rohadt, rohadt, rohadt életbe! A fejemet oldalra fordítva Petersonra néztem. Nekem egy szót sem szólt erről a dologról, és tudnia kellett, hogy ez lesz a vége. Igen bölcsen meg sem próbált válaszolni, csak dr. Bairstow válla felett elnézve bámulta a függönyt.

Aztán Markham következett. Dr. Bairstow gondterhelten sóhajtott egyet, és megszólalt:

– Azt hiszem, ez az én hibám. Amikor felvettem az intézménybe, tudtam a korábban elkövetett bűneiről. Talán azt is elmondhatom, hogy Guthrie őrnagy rendkívül csalódott a viselkedése miatt. Ahogyan én magam is. Noha mostanáig mindketten önben láttuk a Biztonsági Részleg hamarosan kinevezésre kerülő, új vezetőjét, Guthrie őrnagy visszavonta erre vonatkozó javaslatát, és én csak egyetérteni tudok vele.

Ezek szerint jól sejtettem. Guthrie távozni készült, hogy Grey mellett legyen. És most nem mehetett el. Még egy ember, akinek a jövőjét sikerült tönkretennünk...

Dr. Bairstow rövid szünetet tartott. Mert most én következtem. Felszegtem az államat, és szentül megfogadtam, hogy csak azért sem fogok sírni.

– Hogy tehette ezt, dr. Maxwell? – kérdezte meglepően halkan.

– Azok után, amit tavaly mondtam önnek. Hogy tehette ezt a St. Maryvel?

Forrón reméltem, hogy költői kérdésnek szánta, mert nem tudtam értelmes választ adni rá, de ha netán tudtam volna, a hangom amúgy is cserbenhagyott. Dr. Bairstow szemébe néztem, éreztem, hogy lefut az arcomon egyetlen, forró könnycsepp, és valahogy azt károgtam:

– Bocsásson meg, uram! Nagyon sajnálom.

Zord és szigorú arcot vágva azt válaszolta:

– Bárcsak azelőtt támadt volna bűntudata, mielőtt ténylegesen elkövette a bűntettet! Mielőtt a sárba taposta a St. Mary szakmai hírnevét. Mielőtt veszélybe sodorta a jövőjét annak az intézménynek, aminek az egész életemet szenteltem. Mielőtt cserbenhagyta a munkatársait, és csalódást okozott nekem.

Képtelen voltam megszólalni, ő pedig folytatta:

– Mostantól nem ön a Múltjáró Részleg vezetője. Mi több, nem is múltjáró. Elveszítette minden rangját, címét és kiváltságát. Soha többé nem vesz részt küldetésen. Az előző ugrása az utolsó ugrása volt.

Egy őrjítő pillanatig a világ forogni kezdett körülöttem. Peterson gyorsan a hátamra tapasztotta a tenyerét, hogy támogatást és vigaszt nyújtson.

Akkorát nyeltem, hogy megfájdult a torkom, és kinyitottam a számat.

– Nem! – szólt rám dr. Bairstow, mielőtt beszélhettem volna. –Nem fog felmondani! Itt marad, részben azért, mert a St. Mary rengeteg pénzt és energiát fektetett magába, és nem szívesen látnám azt, hogy az egész odavész, de főleg azért, mert meg kell tanulnia a leckét. Meg kell tanulnia, hogy minden egyes tettének következményei vannak. Itt marad, és szembenéz a mostani tette következményeivel. A saját szemével fogja látni a kínos utóhatásait mindannak, amit... – Elhallgatott egy pillanatra, és a fogait csikorgatta, majd tovább beszélt: – ...amit maga és a társai elkövettek. Dr. Peterson nem vesz részt küldetésen, amíg nem döntök másként. Mr. Markham elvesztette a rangját, és mostantól nem ő Guthrie őrnagy helyettese. Mr. Roberts és Mr. Sands elvesztették az állásukat...

Megint elhallgatott, és rendezgetni kezdte az asztalán fekvő aktákat, így látni lehetett, hogy eléggé remeg a keze.

– Önök veszélybe sodorták a munkatársaik jövőjét – folytatta valamivel higgadtabban. – Jóvátehetetlenül tönkretették az intézmény oly nehezen megszerzett hírnevét. Fogalmuk sincs, mit kellett tennem éveken át, mire meggyőztem a különböző testületeket arról, hogy a múlt nem egy kiapaszthatatlan forrás, amit mindenki kedvére fosztogathat. És ezek után azt kell megtudnom, hogy a vezető beosztású alkalmazottaim betörnek egy tudományos intézetbe, és ellopnak egy felbecsülhetetlen értékű tárgyi emléket!

Ismét rövid szünetet tartott, és tudtam, hogy valami szörnyűség következik. Pár pillanatig nem hallottam mást, mint az óra ketyegését és a saját szívem dübörgését.

– Tudniuk kell – közölte aztán dr. Bairstow –, hogy azt egyvalakinek köszönhetik, hogy nem kerülnek hosszú időre börtönbe, mégpedig a Thirsk volt rektorának.

– A *volt* rektornak, uram? – kérdezte Peterson rekedtes hangon.

– Fejeknek kell hullaniuk, ez teljesen nyilvánvaló – felelte dr. Bairstow. – Noha az önök jóvoltából az egyetem és ő maga is nevetségesnek tűnik, a rektor kiállt értünk. Sokáig és keményen küzdött. És bizonyos mértékig sikeresen. Én még itt vagyok.

Ugyanakkor, ahogyan azt önök is előszeretettel mondogatják: mindig, mindennek meg kell fizetni az árát, és ezért az ügyért a rektor volt az, aki megfizetett. Rákényszerítették, hogy távozzon. A hivatalos szöveg úgy szól, hogy a megrendült egészségi állapotára való tekintettel nyugállományba vonul, de valójában kirúgták. Arra számítani, hogy az új vezetés kegyesen bánik majd a St. Maryvel, a legkevésbé sem reális várakozás. A legjobb esetben is szigorú és alapos ellenőrzés következik minden létező szinten. Erős a gyanúm, hogy állandó képviselőt küldenek ide. A legrosszabb esetben pedig bezárnak minket.

Éreztem, hogy hideg verejték csorog a hátamon. Az egyik pillanatban majd megsültem, olyan melegem volt, a következőben annyira fáztam, hogy kis híján remegni kezdtem. Sokért nem adtam volna, ha leülhetek.

Dr. Bairstow vett egy mély levegőt, hogy összeszedje magát. Még nem végzett velem. Ismét rám nézett, és megint belelendült.

– Mivel az ön tetteinek köszönhetően a jövőbeni finanszírozásunk szinte bizonyosan súlyos zavarokat szenved, a hátralévő idejét arra fordítja, dr. Maxwell, hogy alternatív megoldásokat keres, amelyek révén pénzhez juthatunk –aminek hamarosan szűkében leszünk. Kap egy, az új munkájának megfelelő fizetést, és minden egyéb juttatást, amire a terhessége révén jogosult, de miután megszüli a gyermekét, nem tér vissza a St. Marybe. Önre és Farrell főnökre bízom annak eldöntését, hogy mihez kezd a jövőben. Ezenfelül, mivel a legutóbbi cselekedeteivel tanúbizonyságát adta, hogy nem lehet megbízni önben, minden munkájának meg kell jelennie közvetlenül az én íróasztalomon! És semmi szín alatt nem fog lépéseket tenni, bármi módon cselekedni, az én vagy a vezető beosztású munkatársak írásbeli engedélye nélkül. Megértette?

Bólintottam egyet, többre nem futotta az erőmből.

– Nem érdekel, hol fog dolgozni, de az a hely ne legyen a Múltjáró Részleg közelében! – tette hozzá dr. Bairstow. – Ön mostantól kezdve nem múltjáró. Nyilvánvalóan lesznek alkalmak, amikor óhatatlanul beszélnie kell a részleg munkatársaival, de igyekezzen a lehető legkevesebbre korlátozni ezeket! Ugyanez vonatkozik a többi

részleg dolgozóira is. Én, és csakis én vagyok a közvetlen munkahelyi vezetője. Legyen kedves, jelezze, ha megértette!

Megint bólintottam.

– Mindezeken felül – fűzte hozzá végül –, örömmel venném, ha a jövőben a lehető legkevesebbszer és a lehető legkevesebb időre keresné fel az irodámat, dr. Maxwell! És meg kell mondanom, minden érintettnek azt ajánlom, hogy ne találkozzon velem hosszú, nagyon hosszú ideig! Elmehetnek!

Azzal kinyitott egy aktát, és olvasni kezdte a tartalmát.

Azt hiszem, mindannyian csak akkor vettünk lélegzetet, amikor már az ajtó másik oldalán voltunk.

Mrs. Partridge felnézett, és szenvtelenül, higgadtan bejelentette:

– Egy óra múlva állománygyűlés és eligazítás lesz, amelynek során bejelentésre kerülnek a személyi változások. Az igazgató utasításának megfelelően tájékoztatom magukat, hogy a megjelenés az önök számára kötelező.

Na, ez még pont kellett. Dr. Bairstow nyilvánosan akarta intézni az ügyet, barátok, munkatársak, és... férjek előtt.

Bólogattunk és távoztunk.

Peterson vezetésével behúzódtunk egy csendes sarokba. Azt hiszem, azokban a pillanatokban egyikünk sem tudott volna szembenézni a világgal.

– Jól van, Max? – kérdezte Markham, és finoman megfogta a karomat.

– Jól – hazudtam szemrebbenés nélkül.

– És most? – vetette fel Peterson.

Vettem egy mély lélegzetet, igyekeztem összeszedni a gondolataimat, majd azt feleltem:

– Megyek, és megkeresem Robertset.

– Akkor jó lesz, ha sietsz! Szerintem nem sokáig lesz már itt.

Valóban ez történt. Amikor bementem hozzá, ide-oda rohangált a szobájában, és egy sporttáskába hajigálta a holmiját. Az ajtónál lezárt bőrönd állt. Egy degeszre tömött szemeteszsák tartalmazta mindazt, amit nem akart magával vinni. Plakátokat tépkedett le a falról, némelyiket egy-egy kisebb vakolatdarabbal együtt. Dühödten

összegyűrte őket, és belevágta a zsákba. Néha elhibázta. Halkan bár, de sírt dühében és csalódottságában.

Kopogtam a nyitott ajtón.

– Húzz a francba! – kiabálta Roberts anélkül, hogy odanézett volna.

– Én vagyok – mondtam halkan, és beléptem a szobába.

– Á... bocs, Max. Mi történt? Kirúgott?

– Hajszál választott el a haláltól – feleltem, és oldalazva megkerültem a kukazsákot. – Leváltott a részleg éléről, soha többé nem ugorhatok, és a szülési szabadság után nem jöhetek vissza.

– Ó, te jó isten! – mondta elkeseredetten, és leroskadt az ágyra. – Rettenetesen sajnálom.

– Nem a te hibád – válaszoltam. – Valamennyien önként vállaltuk a dolgot.

– Peterson?

– Ő is itt van még... és egy darabig nem fog ugrani – feleltem, de azt már nem említettem meg, hogy Timből nem lesz igazgatóhelyettes. Azért kerestem meg Robertset, hogy megnyugtassam.

– És Markham? – kérdezte ekkor.

– Szintén marad. Elvesztette a rangját, ami a legkevésbé sem izgatja – közöltem szomorkásan mosolyogva, majd rövid szünet után hozzátettem: – Sands felmondott.

– Micsoda?

– Önként tette, minden kényszer nélkül. Azt hiszem, látványos gesztusnak szánta.

– Akkor... ki marad?

– Ó, dr. Bairstow-nak bőven vannak múltjárói. Sejtésem szerint Clerk lesz az új vezető, aztán ott van Bashford és Prentiss. És Sykes, North, és Atherton is. Meg Grey.

– Közülük hárman még csak útkeresők. Grey pedig nem... szóval, tudjuk, mi van vele. Ez csak három múltjáró. Dr. Bairstow nem működtetheti az intézményt csupán hárommal. Vissza kell helyeznie téged és Petersont.

Nem akartam közölni vele, hogy már azon is meglepődnék, ha a Múltjáró Részleg egyáltalán tovább működhetne, hát még mindössze

három múltjáróval.

Megpróbáltam rávenni, hogy legalább várjon egy-két órát. Hogy egyen valamit, és higgadjon le, mielőtt elszáguld az éjszakába, de minél hamarabb el akart tűnni innen. Megígértettem vele, hogy nagyon óvatosan fog vezetni.

– Nagyon kérlek, Gareth! Nem bírnék elviselni még egy csapást ezen a napon.

Erre végre megtorpant, vett egy mély lélegzetet, és bizonytalanul rám mosolyogva azt felelte:

– Úgy lesz! Ígérem.

– Komolyan beszélek. Nem szeretném, ha a következő rossz hír rólad szólna.

Roberts erre a fejét rázta, és azt felelte:

– A kard visszakerült oda, ahová tartozik. És ezzel vége annak a bizonyos sorozatnak. Majd meglátod.

Veszettül reméltem, hogy igaza lesz. Mert ha a semmiért csináltuk... Megráztam magam, és felélénkülve válaszoltam:

– Nagyon is lehetséges, de te ettől még nem leszel sebezhetetlen és halhatatlan. Úgyhogy óvatosan vezess! Csak ennyit kérek.

Bólogatott, és ebben a pillanatban valaki megszólalt mögöttem:

– Kop-kop!

Sands érkezett, a nyomában Markhammel és Petersonnal.

– David, mihez fogsz kezdeni? – kérdeztem fojtott hangon.

– Ó, akad egy-két ötletem. Miattam ne aggódj!

– De aggódom.

– Hallasz még felőlem, arról biztosítalak. És Rosie-n keresztül kapcsolatban maradunk – válaszolta Sands. És tényleg, megfeledkeztem arról, hogy ő és Rosie Lee együtt vannak már egy ideje. De lehet, hogy most a kapcsolatuk is véget ér? Mennyi mindent tettünk tönkre ezen a napon?

– Kikísérünk titeket – ajánlotta Peterson, és valóban ezt tettük.

Végigmentünk a folyosón, le a lépcsőn, aztán átvágtunk a nagytermen, ahol a munkatársak már elkezdtek gyülekezni. Amint megláttak minket, egyből csend lett. Clerket és Prentisst sehol sem láttam, mindketten tapintatosan ügyeltek arra, hogy ne találkozzunk. Többen elhátráltak tőlünk, mert nem tudták pontosan, mi történik.

Markham hirtelen megtorpant, és ijesztően komor képet vágott.

– Nem az ő hibájuk – mormolta Peterson. – Menjen tovább!

A lépcső aljánál megálltunk. Hideg volt az éjszaka, és a levegőben eső illata érződött.

– Miért elöl jöttünk ki? – kérdeztem értetlenül. – A parkoló hátul van.

– Hogy megmutassuk, ki a kemény csávó – felelte Sands, és a földre engedte a zsákját. – Ha megszégyenítenek, sosem lopózol, nem a fal mellett surransz! Fejet fel! Nézz a szemükbe! És a főbejáraton át távozz! – Felénk fordult, és ránk szólt: – Jobb lenne, ha bemennétek. Mindjárt kezdődik az állománygyűlés. Nem kéne elkésnetek.

– Már nem igazán számít – feleltem halkan, és láttam, hogy Sands összepréseli a száját. Rátettem a kezemet az alkarjára, de elfordult tőlem.

Roberts előrehozta a kocsit. Segítettünk berakni a holmijukat, aztán valamennyien feszengve toporogtunk.

– Hát, mivel dr. Bairstow-tól nem fogjátok hallani – mondtam ekkor –, remélem, hogy tőlem is elfogadjátok. Mr. Sands, Mr. Roberts, a St. Mary nevében köszönetet mondok a szolgálataikért!

– Nagyon is elfogadható – jelentette ki Sands, és mialatt kezet fogtunk, hozzátette: – Megtiszteltetés és kiváltság volt, Max.

Bólogattam, de a torkom túlságosan elszorult ahhoz, hogy beszélni tudjak. Hirtelen rájöttem, hogy mostantól nem fogok több „kop-kop” viccet hallani Sandstől. És soha többé nem fogom ugratni Robertset az arcszőrzete miatt.

Roberts is kezet fogott velem, mosolyogni próbált, de nem jött össze neki, aztán mindketten beültek a kocsiba.

Mi pedig csak néztünk utánuk. Roberts sietségében akkora gázt adott, hogy a kerekek kipörögtek, és magasra repítették a kavicsokat.

– Sands majd megállítja a faluban – mondta Markham halkan, de magabiztosan. – Most még hagyja bomolni, hogy legyen látványos a távozás.

– Biztos benne?

– Hát, legalábbis ezt mondtam neki.

Megpróbáltam nem gondolni arra, hogy Markham milyen kiváló biztonsági főnök lehetett volna.

Mi hárman egymásra néztünk, majd Peterson megszólalt:

– Az lesz a legjobb, ha most bemegyünk, és még egyszer végighallgatjuk a műsort.

* * *

Volt annyi eszünk, hogy hátul üljünk le, és a munkatársakba szorult annyi jó érzés, hogy ne forduljanak hátra és bámuljanak meg minket, amikor elhangzottak a bejelentések. Leon az első sorban ült Guthrie mellett, és jól láttam a fejét. A másik oldalán Clerk ült. Ott, ahol nekem kellett volna. Elgondolkodtam azon, mit fog szólni az ügyhöz. Úgy értem: Leon.

Az eligazítás hamar véget ért, és leléptünk a helyszínről, amilyen hamar csak tudtunk.

– Jól van – dörmögte Peterson –, nem tudom, ki hogy van vele, de nekem rohadtul jólesne egy ital.

– Rendben, csak kérek pár percet – feleltem –, szeretnék lezuhanyozni és átöltözni.

– Én is – tette hozzá Markham. – Találkozzunk a bárban húsz perc múlva, hogy megbeszéljük a dolgokat!

– Miféle dolgokat?

– A túlélő stratégiát – magyarázott Markham. – A következő hetek nem lesznek kellemesek.

Igaza lett. Tényleg nem voltak kellemesek, és az egész még azon az estén kezdődött, ugyanis Leon elé is oda kellett állnom.

„Ez a te hibád – korholt az én kis saját, belső hangom, ami az utóbbi években általában hallgatott, de most visszatért, hogy bosszút álljon. – Képes voltál ilyen helyzetbe hozni magad csak azért, mert egyetlen ember jó véleménye annyira fontos volt neked. Mire gondoltál? Hogy lehettél ennyire hülye? Nem törődtél azzal, hogy mások mit mondanak majd rólad. Különösen egyvalaki. És nézd meg, mi lett belőle! Leon boldogtalan, és emiatt te is az vagy. Miféle idióta vagy te?”

Ami nagyon jó kérdés volt.

– Mielőtt elkezdünk tárgyakat hajigálni – mondta higgadtan Leon –, valamit el kell mondanom.

– Hallgatlak – feleltem, és összefontam a karomat a mellkasomon.

– A Műszaki Részleg vezetőjeként dühösebb vagyok, semhogy le tudnám írni. Hogy képes voltál erre a dologra, az valami egészen elképesztő és hihetetlen.

Leeresztettem a karomat az oldalam mellé, és felkészültem, hogy darabokra tépjem az én szerelmetes férjemet.

Leon azonban higgadtan folytatta:

– A férjedként pedig kissé ingerült vagyok amiatt, hogy egyszerűen nem vagy képes kerülni a bajt. Ebben a pillanatban az intézmény műszaki főnöke vagyok. Később, az éjszaka folyamán a férjed leszek. Rendben?

A gőz egy része elszállt, és jócskán leeresztve bólogattam.

Az első kérdése viszonylag szelíd volt.

– Tehát, mi ez az egész?

Eszembe jutott az, amit Sands mondott arról, hogyan kell viselkedni, ha az ember éppen leégett mások előtt, és a fejemet felkapva, lendületesen hadartam:

– Nagyon jól tudod, hogy mi történt. Nehogy azt mondd, hogy te és dr. Bairstow nem tárgyaltatok órákon át, és nem állapodtatok meg abban, hogy mi lesz a megfelelő büntetés!

– Néha úgy érzem, megfeledkezel arról – felelte Leon csendesen –, hogy amíg Peterson nem veszi át az pozíciómat, én vagyok a St. Mary igazgatóhelyettese.

– Na, attól már nem kell tartani, nem igaz? – vágtam vissza ingerülten.

Leon egy pillanatra egész testében megmerevedett, majd csikorgó hangon azt kérdezte:

– Arra célzol, hogy engem személyes indokok motiváltak, amikor megszülettek a döntések?

Nem tudom, mások hogy vannak vele, de amikor dühös és sértődött vagyok, továbbá szégyellem magam, és bűntudat gyötör, szükségét érzem annak, hogy odavágjak valakinek, és megsebezzem.

– Ó, hát persze – feleltem indulatosan. – Pontosan azt kaptad, amit akartál. Elhagyom a St. Maryt, és neked még csak az ujjadat sem kellett megmozdítanod. És Peterson nem szorít ki a jelenlegi pozíciódból. Lesz egy édes kis feleséged, aki édes kis feleséghez illő dolgokat csinál odahaza a babájával, te pedig igazi, nagymenő helyettes lehetsz.

– Nem húzom fel magam miattad, mert tudom, hogy ki vagy borulva – válaszolta Leon. – És amikor majd lehiggadsz, rájössz, hogy amit elmondtál, abból egy szó sem igaz.

– Tényleg? Biztosra veszem, hogy azt hiszed, igazad van.

– Max, mi ütött beléd?

Megpördültem, és kifakadtam:

– Bűncselekményt követtem el, elvesztettem a munkámat, mások is elvesztették a munkájukat, két jóbarátomnak oda a karrierje, és a közeljövőben az intézmény finanszírozása finoman szólva problémás lesz. Szerinted mi ütött belém?

Nyomasztó csend támadt, aztán bevágtattam a fürdőszobába. Széthajigáltam a ruháimat a helyiségben, és beálltam a zuhany alá. Két perccel később egy kar jelent meg a függönyön belül, és egy bögre teát tartott elém. Zuhanyzás közben teát inni nem egyszerű, de nagyra értékeltem a gondolatot, és persze megoldottam a helyzetet.

Mire előkerültem a fürdőből, Leon eltűnt.

Tizenöt perccel később a fejemben lázadó gondolatokat forgatva, éktelenül dühösen bevonultam a bárba, azzal a szándékkal, hogy további szabályokat fogok megszegni –méghozzá azokat, amelyeket a terhes nők és az alkoholfogyasztás viszonyára dolgoztak ki azok, akik ilyen marhaságokkal töltik az idejüket. Jellemző módon, mire a pulthoz értem, rá kellett jönnöm, hogy elment a kedvem a dologtól, és beértem egy nyomorult tonikkal.

És azon töprengtem, megszokom-e valaha, hogy az emberek elhallgatnak, amikor elmegyek mellettük.

Peterson és Markham már letelepedtek az egyik asztalhoz, és csatlakoztam hozzájuk. Az előttük álló üvegek számából ítélve, ők már jóval korábban megéreztek. Megemeltem feléjük a poharamat, és azt mondtam:

– *Illegitimi non carborundum,* srácok. Ne hagyd, hogy a rohadékok ledaráljanak!

– Őszintén szólva – dörmögte Markham, mialatt megmegforgatta a poharát az asztalon –, sokkal rosszabbra számítottam.

– Lemaradt arról a részről, hogy Roberts és Sands felmondtak? – érdeklődött Peterson furcsa hangon. – Vagy arról, hogy Max már nem múltjáró, de itt kell maradnia, hogy minden egyes napon belenézzen az emberek szemébe?

Jellemző módon egy szót sem szólt arról, hogy vele mi történt.

– Nem – válaszolta Markham csendesen, majd előrehajolt, ezért mi is így tettünk, ő pedig még halkabban folytatta: – De arról a részről lemaradtam, amikor dr. Bairstow tudni akarta, hogy hol van a kard, mert vissza kell adni a Thirsknek.

Mindannyian hátradőltünk, és Peterson a fejét csóválva bevallotta:

– Hát, erről én is...

Bólogatva jeleztem, hogy erre speciel én sem figyeltem fel, és máris azon törtem a fejemet, hogy mit jelent ez. Ez volt az a kérdés, amit dr. Bairstow-nak először kellett volna feltennie. Ennek kellett volna a legfontosabbnak lennie. Visszaadni a kardot azoknak, akik a világ szemében a jogos tulajdonosnak számítottak. Ezzel nagy lépést tehettünk volna annak érdekében, hogy a dolgok egyenesbe jöjjenek, de a Nagyfőnök még csak meg sem említette a kardot. Lehetséges, hogy... ?

– Ettől még megtörténhet, hogy holnap reggel berendel magához, és elkezdi letépni a körmeinket – dörmögte Peterson vészjósló hangon.

– De még ha nem is teszi meg, a holnap nem lesz kellemes egyikünk számára sem – jelentette ki Markham, majd rám nézett, és azt kérdezte: – Hogy ment?

Leonra célzott.

– Ingadozik – feleltem kurtán, majd bővebben is kifejtettem. –Az egyik pillanatban engem hibáztat a világ összes problémájáért, a következőben pedig egy bögre teát dug az orrom alá. Azt hiszem, átvészelem.

– Valamennyien ki fogjuk bírni – állította Markham. – Íme, néhány javaslat: továbbra is tartsunk össze! Szerintem egy darabig páriák

leszünk sokak szemében, de legalább ehetnénk együtt.

– Egyetértek – feleltem. – És akármilyen nyomorultul érezzük is magunkat, ne lássák rajtunk!

– Sem azt, hogy bűntudatunk van – tette hozzá Peterson. – Ez különösen fontos.

Markham és én bólogattunk.

– És ne beszéljünk senkivel semmiről! – folytatta Peterson. –Ez sajnos Leonra és Hunterre is vonatkozik.

Markham és én ezzel is egyetértettünk. Tim körülnézett a bárban. Attól, ahogyan az emberek tüntetően nem törődtek velünk, abszolút a figyelem középpontjába kerültünk. Peterson megcsóválta a fejét, és még annyit mondott:

– A következő pár nap kurva nehéz lesz.

* * *

Mire visszatértem a szobámba, a Műszaki Részleg vezetője eltűnt. A férjem feküdt elnyúlva a kanapén, farmernadrágban és egy borzalmas, elnyűtt pulóverben, amitől a világ minden kincséért sem vált volna meg, mert annak idején ezt viselte, amikor megjelentem a műhelyében. Kissé aggodalmasan nézett rám, és azt kérdezte:

– Pillanatnyilag kivel beszélek?

– Mindkettőnkkel – feleltem fáradtam, és letottyantam mellé.

– A volt vezető múltjáróval és a feleségeddel is. És mindkettő nagyon-nagyon sajnálja. Leon...

– Ne! – szólt közbe, és az ölébe húzott. – Ne mondj semmit! Ma este semmit. Holnap a Műszaki Részleg vezetője kiabálni fog a Múltjáró Részleg volt vezetőjével, aki alighanem hozzávágja majd a bakancsát, de ma éjjel, itt és most a feleségem vagy, aki rosszkedvű, fáradt, és nem kicsit fél a jövőtől.

Erre csak bólogattam – kár lett volna tagadni.

– A férj válthat néhány szót a feleségével? – kérdezte ekkor.

– A feleség azt mondja: rajta!

– Van egy kis ház a faluban, ami most tizenkét hónapra kiadó. Tudod, melyikről beszélek?

– Amelyiknek sötétzöld az ajtaja, és majdnem szemben van a kocsmával?

– Igen, az az – felelte Leon, azzal előkotort a zsebéből egy gyűrött papírt, és tovább beszélt: – Két ágy. Konyha, nappali. Meredek lépcső. Kis kert elöl, hátul udvar. Szép kilátás a földekre. Nemrégiben felújították és korszerűsítették. Részben bútorozott. Mit gondolsz?

– Ideálisnak tűnik. Mikortól lehet kivenni?

– Mostantól.

Erre bekussoltam. Leon várt egy kicsit, majd azt mondta:

– Arra gondolok, hogy hétvégén nyugodtan lebonyolíthatnánk a költözést. Semmi okunk rá, hogy ne tegyük meg. Aláírjuk a szerződést, kifizetjük a kauciót, és annyi. Sima ügy.

Tudtam, miről van szó: Leon megoldást kínál arra, hogy a tekintélyem megóvásával távozhassak. Ami azt jelentette, hogy egy hét múlva már nem leszek a St. Maryben. Jogosult voltam szülési szabadságra. Akármit mondott is dr. Bairstow, megtehettem – ha akartam –, hogy lelépek, és új életet kezdek. Már korábban is sokszor fantáziáltam egy kedves kis házról, halkan pattogó tűzről... Magamról, amint a kertben üldögélve festek, mellettem pedig egy lehetetlenül tiszta baba gőgicsél. Ezúttal is egy szempillantás alatt belevesztem az ábrándozásba, de annyira, hogy érezni véltem a mennyei illatokat, amelyek a konyhából áradnak felém, míg Leon megdöbbenéssel vegyes ámulattal bámulja a soros remekművemet, a sütőben perzselődő, finom valamit...

Néha az a gyanúm, hogy a legádázabb ellenségem én magam vagyok. Ez a napsugaras kép hirtelen eltűnt, és immár Markhamet, valamint Petersont láttam a lelki szemeimmel, amint kettesben ücsörögnek valahol, mialatt én kecsesen kivonulok az intézményből, hogy a boldog családanyát játsszam a továbbiakban. Nem, ezt nem tehettem meg velük.

Rámosolyogtam Leonra, mert tényleg nagyra értékeltem az ajánlatát, és azt feleltem:

– Köszönöm. Ez pont annak tűnik, amit keresünk. Mindenképpen írjuk alá a szerződést, de ha neked megfelel, maradnék az eredeti tervnél. Mindig azt mondtam, hogy addig fogok dolgozni, amíg nem jelentkeznek az első szülési fájdalmak, és ezt szeretném csinálni.

Visszatartottam a lélegzetemet, attól tartva, hogy Leon rosszul fogadja a dolgot, de azt felelte:

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani.

– Haragszol?

– A legkevésbé sem. Sőt, igazából megkönnyebbültem, mert legalább nem javasoltad, hogy költöztessük be azt a két rosszéletűt a kisszobába.

– Ó, azt nem! Eszembe sem jutna. A kerti szerszámtárolóra gondoltam.

Ekkor egy darabig mindketten hallgattunk. Én a kezemet bámultam, majd vettem egy mély lélegzetet, és megszólaltam:

– Leon, tudod...

– Mit?

– Csak arra gondolok...

– Mire?

– Hogy milyen szerencsés vagyok. Mert számomra sokkal könnyebbek a dolgok, mint másoknak. Csak annyit kell tennem, hogy abszolút hiszek benned, és ez nem nehéz, mert tudom, hogy te soha, de soha nem hagysz cserben. – Megint vettem egy mély, akadozó lélegzetet, és hozzátettem: – Én viszont megtettem, és mindenki mást is cserben hagytam elég rondán, és ha arra gondolok, hogy... csalódtál bennem, azt nagyon nehéz elviselnem pillanatnyilag.

Erre már nem mondott semmit, csak átölelt és magához húzott.

A nyaka köré fontam a karomat, mint egy kisgyerek. A fejem búbjára eresztette az állát, aztán nagyon sokáig ültünk így, néma csendben és mozdulatlanul.

11

HÉT NAPPAL KÉSŐBB a rektor – vagy dr. Chalfont, ahogy immár hívatta magát – beállított az intézetbe, hogy meglátogassa a Nagyfőnököt. Az egész napot dr. Bairstow irodájában töltötték. Rettegtem attól, hogy a hölgy esetleg engem is látni kíván. Nem tudtam volna a szemébe nézni, hát még beszélni vele. Csak téblábóltam és kínlódtam, arra számítva, hogy bármelyik pillanatban berendelhetnek a Nagyfőnök irodájába, hogy számot adjak a tetteimről. Kétségbeesetten kotorásztam az agyamban, hogy kitaláljak valamit – bármit –, amit mondhatnék dr. Chalfontnak, ami legalább egy kicsit elfogadható lenne az adott körülmények között, azonban az égvilágon semmi nem jutott eszembe. Tényleg nem voltak szavak arra, amit elkövettem.

De nem hívtak. Négy óra tájban az egyik emeleti ablakból végignéztem, hogy dr. Bairstow kikíséri dr. Chalfontot a kocsijához. Kezet fogtak, aztán a Nagyfőnök finoman megsimogatta a hölgy vállát, de olyan mozdulattal, hogy könnybe lábadt a szemem. Mire megtöröltem, az apró kocsi végigszáguldott a behajtón, kisuhant a kapun, és már nem is láttam. Ekkor döbbentem rá, hogy akármit mondott volna nekem dr. Chalfont, nem lett volna annyira rossz, mint az, hogy semmit sem mondott.

És nem csak ő. Senki sem állt szóba velem. És a két társammal sem. Sands felhívott telefonon, jelentette, hogy Roberts rendben megérkezett a családjához, míg ő maga Rushfordban húzta meg magát, Rosie Lee apró házában.

– És ez most pont jókor jött nekem – közölte nagy vidáman. – Remek lehetőséget kaptam arra, hogy megmutassam Rosie-nek, milyen csodálatos férfi vagyok.

Akármilyen pocsék volt a kedvem, ezen elmosolyodtam. Sőt, már attól is jobban éreztem magam, hogy hallottam Sands hangját.

Ő pedig tovább mondta a magáét:

– Figyelj, Max, ha valaha menedékre lenne szükséged, itt lakunk a középkori hídnál, a domb aljában.

– Köszönöm – feleltem meghatottan. – De jelenleg nem hagyhatjuk el az intézményt egy vezető beosztású illető engedélye nélkül.

Sands hallgatott pár pillanatig, majd azt kérdezte:

– Nagyon rossz?

– Egész jó – hazudtam anélkül, hogy akár csak egy kicsit is megremegett volna a hangom.

Mert valójában egyáltalán nem volt jó.

Leon a rá jellemző módon a maga stílusában intézte a dolgokat. A Műszaki Részleg vezetője gondoskodott róla, hogy alig találkozzon a múltjárók exvezetőjével. Mire reggelente felébredtem, ő már eltűnt, és minden percet a Hawkingban töltött, arra hivatkozva, hogy rengeteg dolga van. Csakhogy senki sem indulhatott küldetésre, mialatt dr. Bairstow, a Thirsk vezetői és néhány kisebbfajta, névtelen kormányzati testület megpróbálta kidolgozni, hogy mi a fenét kezdjenek velünk, ezért nehezen láttam be, hogy a férjemnek mitől lenne annyi dolga, de méltányoltam a gesztust.

Mindenesetre, a műszaki főnök egész nap a Hawkingban melózott. A férjem késő este jött meg, bekúszott az ágyba, és odabújt hozzám, mialatt én csak feküdtem, és a sötétséget bámultam.

Peterson, Markham és én teljesen elszigetelődtünk.

A megsebzett és csalódott Guthrie alig tudta rávenni magát, hogy beszéljen Markhammel, és a részleg többi munkatársa beállt a főnök mögé. Az összes mocskos, alja munkát, amit a biztonságiak mostanáig becsülettel, egyenlő arányban elosztottak maguk között, most teljes egészében rátolták Markhamre. Egyre koszosabb, egyre büdösebb és egyre vidámabb lett. Az immár tradicionális, vacsora utáni beszélgetéseink egyike alatt megsúgta, hogy az embereket mérhetetlenül bosszantja az, ha ahelyett, hogy úgy viselkedne, mint aki büntiben van, végig olyan képet vág, mintha remekül érezné magát. És valóban, így festett a nyilvánosság felé mutatott arca. Magamban persze gyanítottam, hogy Petersonhoz és hozzám hasonlóan magányos, fáradt és boldogtalan. Fogalmam sem volt,

hogy a Hunterrel való kapcsolata hogyan alakult. Ő sosem mondta, én sosem kérdeztem.

Peterson, aki legalább a Múltjáró Részleg munkatársa maradt, bátornak mutatta magát, és zokszó nélkül elvégzett minden melót, amire megkérték. És ami nem volt sok. Semmi sem történt – az összes küldetést felfüggesztették –, így a jövőnk nagyon bizonytalannak tűnt, amiért a kollégák minket tartottak hibásnak. És ebben történetesen igazuk is volt. Láttam Timet, amint panaszkodás nélkül, engedelmesen gyártotta a fotokópiákat, rakosgatta a dossziékat, teát főzött másoknak, és büszke voltam rá.

Dr. Dowson hallotta valahol, hogy helyet keresek, ahol dolgozhatok. Barátságosan rám mosolygott, és odavezetett az archívum egyik csendes asztalához. A terem egyik eldugott sarkában, a krétai köcsögök részlegében, ahol csak elvétve fordult meg egy-egy munkatárs.

– Ez egy csendes hely – közölte elégedetten, arra az esetre, ha nem figyeltem volna fel a tényre, majd hozzátette: – Az ókori krétai edényeket őrizzük itt. Errefelé csak elvétve fordul meg egy-egy munkatárs.

Fásultan bólogattam, és mert nem akartam hálátlannak tűnni, valahogy sikerült mosolyt varázsolnom a képemre.

Dr. Dowson vállon veregetett, magamra hagyott, én meg egész nap ott ültem a teljes csendben, totálisan megalázva, és csordultig tele tehetetlen haraggal.

Egy-két nap elteltével rájöttem, hogy dr. Dowson nagyon jót tett velem, ugyanis egyáltalán nem kezeltem jól a helyzetet. Belőlem hiányzott Markham pimasz bátorsága és Peterson türelmes méltósága. Alig fékezett érzések tomboltak bennem.

Bűntudat azért, amit tettünk.

Egyfajta perverz büszkeség azért, amit tettünk.

Dac, mert rosszat tettem, és ennek tudatában voltam.

Szégyen és még egy lapát bűntudat azért, amit a St. Maryvel és dr. Bairstow-val műveltem.

Félelem attól, hogy mit hoz a jövő.

Az elszigeteltség borzalmas érzése, ugyanis már nem voltam része a St. Mary csapatának.

És mindezekhez társult egy halom, meghatározhatatlan célra irányuló bosszúság és düh, hogy még jobb legyen a hangulatom.

Tényleg rosszul kezelem az erős és negatív érzéseket. A fentiekkel úgy próbáltam megbirkózni, hogy igyekeztem nem törődni velük. Ami a legkevésbé sem sikerült, és miután még egy délutánt töltöttem azzal, hogy könnyek csorogtak le az arcomon, és ráhullottak az előttem lévő hülye papírokra, kezdtem belátni, mekkora szívességet tett dr. Dowson azzal, hogy benyomott ebbe a félreeső zugba.

* * *

Azt hittem, a Sandsszel történtek miatt Rosie Lee megutál, de ez távol állt tőle. Vagy legalábbis nem utált jobban, mint addig.

– Jól érzi magát – közölte, amikor tétovázva bár, de Sands hogyléte felől érdeklődtem. – De hát ő mindig, minden helyzetben jól érzi magát. – Rövid szünetet tartott, talán azért, hogy elgondolkodjon ezen a jelenségen, majd folytatta: – Persze, hiányzik neki az intézmény, de nem üldögél és búslakodik.

Ez vajon nekem szólt? Hát persze hogy nekem.

– És mi jót csinál mostanában? – érdeklődtem.

– Ha minden igaz, most éppen elhozza a fiamat, Benjamint az iskolából – felelte Rosie Lee. – Elmennek a parkba, esznek egy fagyit abban a hitben, hogy nem tudok róla, aztán fociznak egy kicsit. Utána hazamennek, és tovább építik legóból egy marsi város modelljét. Aztán hazaérek, ők pedig megpróbálják kidumálni, hogy miért van akkora kupleráj a házban. Én majd dühösen nézek rájuk, nem mintha sokra mennék vele, aztán megvacsorázunk. Én leteszem aludni Benjamint, David pedig folytatja az írást.

– Írást?

– Könyvet ír – felelte Rosie Lee, és a hangsúlyozásával elárulta, hogy úgy érzi, a volt főnöke szellemi képességeihez fűződő aggodalmai íme, igazolást nyertek.

Eszembe jutottak Sands hosszú és szórakoztató jelentései. A jorviki viking életről szóló beszámolóját saga formájában írta meg.

Hallga'! A rég letűnt napokban
A St. Mary ragyogó népe elment
Messzi északra,
Hogy az igazság kincsét kikutassa
Jorvik fehér képű emberei között.
Clerk, a parancsnok, tiszta szemű s higgadt,
Fejbevert Bashford, csillogó szemű s bátor,
North a normális, nemes és nett,
Fakó hajú Prentiss, ki a kompot vezette.
Nagy harcosok mindahányan,
Elszánt a szívük,
Erős a karjuk,
Szilárd a szándékuk,
Az igazságot kutatják
Idő viharában.

– Normális, nemes és nett? – kérdeztem akkor döbbenten. – Ez most komoly?

– Miért ne? – kérdezett vissza Sands vigyorogva.

És a krétai bikaugrásról szóló beszámolója tartalmazta egy modern thriller minden izgalmát és tempóját. Tudtam, hogy dr. Bairstow-nak is tetszett, mert abban a hónapban csak keveset vont le Sands fizetéséből.

Mindenesetre a kreativitásának, ami néha bajba sodorta a St. Maryben, nyilvánvalóan jó hasznát vehette odakint. Örültem, hogy így feltalálja magát, és ami a legfontosabb, Miss Lee azt mondta róla, hogy jól elvan.

* * *

További jó hírek is érkeztek. Egy sivár, esős reggelen találkoztam Petersonnal, mialatt az üzeneteit nézegette. Amikor elmentem mellette, anélkül, hogy felnézett volna, odasúgta:

– Nézd meg a magán e-mailjeidet!

A szobámba visszaérve előkotortam a laptopomat az ágy alól, és hamarosan megláttam, hogy Robertstől kaptam üzenetet. Némi

nehézséggel – egyre nehezebben uralkodtam az ilyenolyan alkatrészeimen – letelepedtem a padlóra, és olvasni kezdtem:

Szia, Max!

Sands azt mondja, pillanatnyilag nem mennek jól a dolgaid, hát gondoltam, neked is megírom: NEM száj- és körömfájás. Apám odakint van, a teheneit ölelgeti. Anyám azt mondja, átkozottul jellemző, de ő is nevet. És egy kicsit sír is. Rengeteg tervünk van a hétvégére. Jó lenne, ha el tudnál jönni, de Sands azt mondja, nem lehet.

Vigyázz magadra, Max! Sosem fogom elfelejteni, hogy mit tettél, és azt kívánom, bárcsak rendbe hozhatnám a dolgaidat, ahogyan te rendbe hoztad a miénket.

Üdv:

Gareth

Hirtelen nem is láttam olyan sivárnak és szomorúnak a világot. Roberts és a szerettei egyenesbe jöttek. Sands új életet kezdett – ez is milyen jellemző. Mindenki összeszedte magát. Eljött az idő, hogy én is ezt tegyem.

* * *

Új szemmel néztem az én kopott, apró íróasztalomra. Úgy gondoltam, a legjobb, amit tehetek, ha az orra alá dörgölöm mindenkinek, hogy én vagyok minden idők legjobb pénzfelhajtója. Az egész világon. Magam elé vettem egy papírlapot, rajzoltam egy négyzetet, gondosan kiszíneztem, és elkezdtem lefirkantani mindent, ami csak úgy eszembe jutott. Az egyes sorokat és szavakat szaggatott vonallal összekötöttem. Némelyik köré négyzetet rajzoltam, mások köré kört. Aztán aktiváltam az adattáblámat, és belekezdtem.

Listákat állítottam össze. Leveleket írtam. Valamikor a ködös múltban megkértem Mrs. Partridge-et, hogy avasson be a kiadványszerkesztés ördögi rejtelmeibe, és meg is tette.

Szórólapokat terveztem és nyomtattam. Tanulmányoztam a környék iskoláinak tantervét, és különleges történelemórákat terveztem. Tájékoztató anyagokat küldtem ki. Írtam a helyi tévéknek és rádióknak. Cikkeket küldtem történelmi magazinoknak, amelyekben felvázoltam a St. Mary munkáját, és ismertettem a lehetséges szolgáltatások egész sorát. Felkészítettem magam lélekben a korai halálra, és nyitottam egy Facebook-oldalt a St. Marynek. Megtanultam twitterelni. Vagy twitterezni. Bár igazából sosem értettem meg a lényegét. Felvettem a kapcsolatot a környékbeli könyvtárakkal, és beszéltem a megyei levéltárosokkal. Minden egyes pénteken összecsomagoltam egy jókora papírhalmot, és átküldtem dr. Bairstow-nak. Minden egyes hétfőn visszaérkezett a köteg úgy, hogy a pecséttel rányomott „Jóváhagyva" felirat virított rajta.

Egyre nőtt a helyigényem, és dr. Dowson kerített nekem egy nagyobb asztalt. Aztán egy másikat. Aztán egy irattároló szekrényt is. Peterson megjegyezte, hogy a St. Mary-sek hamarosan azon kaphatják magukat, hogy nekem dolgoznak. És továbbra is hármasban üldögéltünk az ebédlőben, illetve a bárban. Az emberek még ekkor sem tudták, hogyan viszonyuljanak hozzánk. Senki sem ült be közénk, hogy együtt egyen vagy igyon velünk. Kialakítottunk egy egyszerű rutint. Együtt reggeliztünk, és megterveztük a napunkat. Gondosan meghallgattuk egymást, mert senki mást nem érdekelt, hogy mi van velünk. Javaslatokat tettünk – mintha valóban fontos és értelmes dolgokkal töltöttük volna a napokat –, aztán sietve távoztunk, azt színlelve, hogy a többiek érdekében tesszük.

Ebéd közben elmeséltük, hogy milyen volt a délelőttünk, vidáman csevegtünk úgy, hogy nem néztünk senki más szemébe, csakis egymásra figyeltünk. Aztán ugyanezt csináltuk késő délután is. És este úgyszintén, csak akkor már a bárban.

Persze, üres műsor volt az egész. Egymásért tettük, de sosem hagytuk lankadni az éberségünket. Sosem mutattuk meg a valódi érzéseinket. Ahogyan az elején mondtam: „ne hagyd, hogy a rohadékok ledaráljanak", és tényleg nem hagytuk.

Kialakítottuk a rutint, és tartottuk hozzá magunkat.

A legrosszabbul az érintett, hogy nem tehettem megjegyzést

Markham továbbra is gyalázatos állapotára. Tényleg rosszul alakultak a dolgai. Néha verekedett, de erről egy szót sem szólt. Egy alkalommal a döbbenettől megnémulva figyeltük, mialatt elrágcsált egy lekváros tekercset úgy, hogy egy-egy véres gézcsík vége lógott ki mindkét orrlyukából.

Derekasan küzdve magába gyűrte az ebédjét, végig állította, hogy minden rendben, de mi láttuk, hogy nincs, és végül, hogy eltüntessem mindenkinek a közeléből, átvittem a Gyengélkedőbe, hogy Hunter megnézhesse.

Miután megérkeztünk, áttereltem Markhamet az ajtón, és leültettem. És mivel az ifjú Farrell megint a hólyagomat taposta, fel kellett keresnem a mellékhelyiséget.

Amikor kiléptem a folyosóra, Markham egyedül ült a padon, a térdén könyökölt, mélyen lehorgasztotta a fejét, és mivel azt hitte, hogy senki sem látja, maga volt a megtestesült elcsüggedés. Megálltam egy pillanatra, hogy kitaláljam, mit kéne mondanom neki ebben a helyzetben, de mielőtt bármit tettem volna, Hunter kijött a rendelőből, és a kezében egy fertőtlenítős törlőkendőkkel, valamint kötszerekkel megrakott tálcát tartott. Egy pillanatig csak állt, és bámulta a padon kuporgó alakot. Markham felnézett rá, aztán szomorkásan, bizonytalanul mosolygott, aminek láttán majd megszakadt a szívem.

És ez a mosoly a jelekből ítélve Hunterre is hatott. Nagyon halkan azt mondta: „nyugi, itt vagyok”, és mélyen lehajolva megölelte Markhamet, aki cserébe a nővér derekára fonta a karját, a vállának nyomta a fejét, és azon a kicsi arcán ekkor megjelentek a szenvedés jelei. Hunter védelmezőn hajolt fölébe, gyengéden simogatta a fejét, és suttogott neki valamit.

Markham lehunyta a szemét, és azt hiszem, ezekben a pillanatokban az egész külvilág megszűnt létezni számukra. Csendesen elsurrantam az ajtóig, és otthagytam őket, hadd vigasztalják egymást.

12

TERMÉSZETESEN MEG kellett történnie. Megérkeztek a Thirsk képviselői. Mert nekünk, hármunknak köszönhetően az a banda immár teljhatalommal uralkodott felettünk.

Az előretolt helyőrség két főből állt. Azt hiszem, dr. Bairstow körbevezette és mindenkinek bemutatta őket. Ha tetszett is nekik mindaz, amit láttak, én egyelőre nem hallottam róla. Engem persze nagy ívben kikerültek. Hallottam a hangjukat a könyvtárból, és egy-két percre az archívumba is benéztek, de csak ennyire időre. Nem tudtam, hogy dr. Dowson védelmezni akar-e, vagy inkább eldug előlük, de hálás voltam neki. Csendesen üldögéltem, amíg el nem mentek, aztán folytattam a munkát.

Először az ebédlőben láttam meg őket. Mi hárman a megszokott asztalnál ültünk – hátul, félreeső helyen. A jövevények beléptek, körülnéztek, letelepedtek, és várták, hogy kiszolgálják őket.

A magam részéről kíváncsian figyeltem, és első pillantásra egyikük sem nyert el a tetszésemet. A nő kicsi és egérszerű volt. Kissé előreálló fogainak köszönhetően egy apró emlősre emlékeztetett, egy rágcsálóra, ami minden pillanatban készen áll a menekülésre. Később felfedeztem, hogy romantikus típus. Esténként a bárban üldögélt, és olyan könyveket olvasott, mint *A herceg és a szenvedély,* az *Egy megtört szív titkos mélységei,* vagy a *Szerelmes sóvárgás.* A kötetek borítóképe rendszerint egy hiányos öltözetű ifjú hölgyet ábrázolt, aki kecsesen, elegáns pózban feküdt egy izomkolosszus lábánál, és ennek az utóbbinak a gatyája úgy dudorodott ott elöl, mintha egy egész hegy rejtőzött volna a slicce mögött. Hogy a hősnő sosem hűlt halálra, arra alighanem az szolgált magyarázatul, hogy a hátuk mögött egy komplett város/kastély/istálló lángolt, bár ezt megmagyarázhatatlan módon egyikük sem vette észre.

Azon a napon Miss Egérke csendesen üldögélt, és minden figyelmét a főnökének szentelte, aki valóban az a típus volt, akin megakad az ember szeme, de nem kimondottan kellemes okokból. Első pillantásra megutáltam a fickót. És első ízben örültem annak, hogy már nem vagyok a Múltjáró Részleg vezetője. Elképzelni sem bírtam, milyen lenne napi szinten foglalkozni vele. A bütykös ujjú, ősz hajú, magas férfi úgy lépkedett, mint egy gázlómadár: a fejét, a nyakát, az egész törzsét mereven, mozdulatlanul tartotta, mialatt felváltva, újra meg újra előrelendítette a lábait.

– Mint egy nagyképű flamingó, aminek esernyőt dugtak a seggébe – jegyeztem meg a kelleténél kissé talán hangosabban.

A fickó nem mutatta jelét, hogy meghallotta, de fogadni mertem volna, hogy hallotta. Én meg azzal vigasztaltam magam, hogy mivel mindenképpen elmegyek, már nem számít.

Azt hiszem, ekkorra már kezdett derengeni neki, hogy nem fogják kiszolgálni. Észrevettem, hogy dr. Bairstow is jelen van –nem sűrűn történt meg –, egy újság és egy tea volt előtte az asztalon. Nem nézett fel, de pontosan tudta, hogy mi történik körülötte. Én meg érdekesnek találtam a tényt, hogy nem ment oda a vendégekhez, hogy felvilágosítsa őket.

Mi csak ültünk, élveztük a jelenetet, és fogadásokat kötöttünk, hogy mennyi időbe telik, mire kapcsolnak.

– Szóval – mondtam halkan, és vizet töltöttem Markhamnek, akinek a kezén jókora, duzzadt horzsolás vöröslött –, tudja valaki a nevüket?

– Az ott Mr. Halcombe, és a titkárnője, Miss Dottle.

Rövid időre csend támadt, majd Peterson megszólalt:

– Nem lenne óriási, ha a keresztneve Malcolm lenne? Akkor ő volna Malcolm Halcombe.

Ezen vihogtunk egy kicsit, mert azokban a napokban nem sok mindenen nevethettünk.

– És – tettem hozzá vigyorogva –, ha történetesen Devonban született volna, akkor ő lenne Malcolm Halcombe Salcombe-ból.

Ezen megint elröhögcséltünk egy darabig. Aztán Tim és én Markhamre néztünk, aki felszívta magát, hogy megfeleljen a kihívásnak, és azt mondta:

– És ha különösen ügyelne a személyi higiéniájára, akkor ő lenne talkum Malcolm Halcombe Salcombe-ból.

Jó, tudom. Nem az igazi, de annyira jól jött, hogy végre nevethettünk valamin. Épp a szememet törölgettem, amikor egy igazán undorító dolog történt.

Halcombe anélkül, hogy Miss Dottle-re nézett volna, hirtelen annyit mondott:

– Hozzon egy kávét!

A hölgy dermedten ült, és az arca pillanatok alatt sötétvörösre színeződött. Egy pillanatig azt hittem, hogy mindjárt elsírja magát. Tétovázott, és körülnézett, hogy lássa, ki nézi őt.

Természetesen a St. Mary teljes személyzete őt figyelte, többen döbbenten tátogtak a leírhatatlan udvariatlanság hallatán. Mert minálunk az teljesen rendben van, ha az egyik kolléga azt ordítja egy másiknak, hogy „te kétbalkezes nyomoronc, te, hát annyi karizmád nincs, mint egy tengeri csigának”, de olyan nincs, hogy valaki csak úgy ül, és odaveti valakinek: „Hozzon egy kávét!” Kinek képzeli magát ez a majomparádé? Még dr. Bairstow is mindig odament a pulthoz. Mrs. Mack örömmel kivitte volna neki azt, amit kér, az tuti, de a Nagyfőnök mindig kiszolgálta magát, ahogyan mi, a többiek is.

Nyomasztó csend telepedett a teremre, de Halcombe a jelekből ítélve nem vette észre.

Peterson – az örök lágyszívű – hátrébb csusszant a székével, de mielőtt elindult volna, Rosie Lee cselekedett.

– Majd én, ha megengedni – mondta bájosan mosolyogva, és elhúzott a tálalópult irányába.

A jelenlévők ezúttal is döbbenten pislogtak, és igyekeztek feldolgozni a gondolatot, hogy Rosie Lee ez egyszer jó cél érdekében használja a különleges – és sajátságos – képességeit.

Továbbra is teljes csend uralkodott a helyiségben, amikor Miss Lee visszaért, a kezében egy gőzölgő csészével, amihez még alátétet is hozott. Elhaladt a Múltjáró Részleg szokatlanul csendes munkatársai mellett. Aztán dr. Bairstow mellett is, aki eddig minden jel szerint fenékig kiélvezte a csend és a békesség ritka pillanatait. Viszont felnézett, amikor Miss Lee elment mellette, és az arckifejezése nem tükrözött semmiféle érzést. A hölgy valaha az ő titkárnőjeként kezdte

az itteni pályafutását, vagyis jól ismerte – elég jól ahhoz, hogy az első adandó alkalommal rám lőcsölje. Mindenesetre, egy pillanatra a szemembe nézett, majd felvette az újságját, és lassan kibicegett az étkezőből, a látszat szerint mit sem sejtve a körülötte kibontakozó drámáról. Igen bölcs húzás volt a részéről.

Rosie Lee hamarosan megérkezett Mr. Halcombe-hoz, letette elé a csészét, körülbelül olyan tiszteletteljes mozdulattal, mintha az egy szent ereklye lett volna.

Lélegzet-visszafojtva vártam – ahogy a többiek is. Ha az ürge ekkor köszönetet mondott volna, még lett volna némi esély arra, hogy Miss Lee meggondolja magát, és az mondja: „Ó, bocsánat! Raktam bele cukrot, és maga anélkül issza, ugye?" – majd elrántja a csészét, és elrohan vele.

De Halcombe volt akkora idióta, hogy nem tette meg. Nemhogy nem köszönte meg, még arra sem méltatta Miss Lee-t, hogy felnézzen rá. Túlságosan lefoglalta az, hogy megmutassa, ki az úr a háznál. És így pechjére nem vette észre, hogy a St. Mary-sek is ezen dolgoznak.

Miss Lee elbűvölően mosolygott, csinált egy ilyen izét, amit egy alacsonyabb rendű teremtmény pukedlinek vélt volna, azzal sietve elvonult.

Mr. Halcombe a csészéért nyúlt. Ha valaki akart mondani valamit, most kellett volna megtennie.

Természetesen mindenki mélységesen kussolt. Átvillant az agyamon a gondolat, hogy akármennyire haragudtak is hármunkra a kollégák, minket legalább senki sem próbált megmérgezni.

Mr. Halcombe a kávéját kortyolgatta, a fejét forgatva szemlélődött, és minket figyelt, akik cserébe őt figyeltük. Amikor végzett, letette a csészét az alátétre, és apró, óvatos mozdulatokkal megtörölte a száját egy szalvétával. Felfedezte a szomszéd asztalnál ülő Rosie Lee-t, pár centit felé tolta a csészét, és megszólalt:

– Megittam.

Minden kedves jelenlévő mérhetetlen elképedésére Miss Lee, mintha csak erre várta volna, kecsesen felállt, tett két lépést, felvette a csészét, illetve az alátétet, és az arcán angyali mosollyal azt mondta:

– Maga egy kicsit seggfej, ugye?

Ha Mr. Halcombe meglepődött is, hamar összeszedte magát. Rántott egyet a vállán, mint akiről lepereg az ilyesmi, és azt felelte:

– Finom volt a kávé. Kár, hogy beleköpött...

– Ó, nem is tudom – válaszolta Miss Lee a száját gúnyosan legörbítve. – Azért megitta, nemde?

Aztán épp csak annyi ideig nézett Mr. Halcombe szemébe, hogy a fickóban tudatosuljon az, amit hallott, majd lecsapta a csészét az asztalra, sarkon fordult, és elvonult.

Mr. Halcombe hirtelen felpattant, és anélkül, hogy akárcsak ránézett volna a titkárnőjére, kiviharzott az étkezőből.

Miss Dottle csendesen üldögélt egy darabig, nyilván nem tudta eldönteni, hogy mit tegyen. Őszintén szólva, nagyon sajnáltam szegénykét. Ezek után nem csodálkoztam azon, hogy szerelmes regényeket olvas. A helyében én az emberölés különféle módszereit tanulmányoztam volna, de hát nem vagyunk egyformák, és az emberek többsége sokkal kedvesebb nálam.

Peterson felállt, megfogta érintetlen teáját, és odavitte Miss Dottle-nek. Finom mozdulattal letette elé, és csendesen azt mondta neki:

– Tudja, mi itt jellemzően kiszolgáljuk magunkat.

Miss Dottle felmosolygott rá, és köszönete jeléül bólintott egyet. Ivott pár kortyot, de mivel nyilvánvalóan kínosan érezte magát, hamarosan felállt, és távozott.

– Ez szép volt – dünnyögtem, mialatt elnéztem a hölgy után.

– Az az alak kávét iszik – felelte Markham a vállát vonogatva.

– Mégis, mit várt tőle?

* * *

Egy nappal később eligazítás következett, a teljes személyzet jelenlétével. Én azonban nem vettem részt rajta. De legyünk őszinték: nem szóltak, hogy menjek. Ott kuporogtam a kis fészkemben, és azzal áltattam magam, hogy nem is érdekel az ügy. Peterson és Markham szíves közlése szerint a lényeg úgy szólt: visszaáll a normál működés, de a Thirsk képviselői részt vesznek a

legtöbb küldetésen. Ez egyelőre Halcombe-ot és Miss Dottle-t jelentette, de számítanunk kellett rá, hogy hamarosan többen lesznek. És majd váltják egymást egy később kidolgozandó ütemterv szerint. Az új rendszerben a St. Mary-sek szinte csak a sofőr szerepét játszották.

– A jelek szerint van egy kvóta – tette hozzá Peterson.

– Mi?

– Kvóta. Tudod. Ilyen kitűzött cél, vagy mi a fene.

– Tudom, hogy mi a kvóta. Arról beszélsz, hogy a St. Maryben bevezetnek valami ilyesmit?

– Aha. Három ugrás egy héten, vagy tizenhárom egy hónapban. Minimum.

– De hát ez nevetséges! – fakadtam ki ingerültem. – Mi lesz a kompok karbantartásával? És a pihenőidővel?

– A pihenőidő a küldetések végén lesz kiadva. Huszonnégy óra. Az adott helyszínen.

– Micsoda?

– Ahogy mondod – felelte Peterson komoran.

– De mi van a tüzekkel, járványokkal, csatákkal, satöbbivel? Sokszor kell sietve távozni, de akár menekülésnek is nevezhetjük az ilyesmit. Mivel szórakozik ez az alak? Mit képzel? Totál idióta.

– Nem, Max, éppen ellenkezőleg – válaszolta Peterson. –Nagyon is okos. Huszonnégy óra pihenő a küldetés végén, a St. Marybe való visszatérés előtt azt jelenti, hogy jól megszívjuk. Tegyük fel, hogy hétfőn ugrunk, egy hetet töltünk, mondjuk, a skót felföldi tisztogatások megfigyelésével, aztán pihenünk huszonnégy órát, de szerdára térünk vissza. Ez nyolcnapi munka háromnapi fizetésért.

Alig hittem a fülemnek. Noha dr. Bairstow hírhedten vonakodott kiadni kétszámjegyűnél nagyobb összegeket, bármiről volt is szó, ilyen gyalázatos eljárásról még csak nem is álmodozott.

– Ennek a fickónak el kell tűnnie innen – jelentettem ki fojtott hangon.

Azon a napon még csak nem is próbáltuk azt színlelni, hogy jókedvűek vagyunk.

* * *

Két nappal később az archívumban ücsörögtem, és összeállítottam egy listát azokról az intézményekről, amelyek népét talán rá lehetett beszélni, hogy hívják meg a St. Mary-seket történelmi előadásokat tartani. Iskolák, kollégiumok, helytörténeti társaságok, hagyományőrző csoportok, írók, független programszervezők – nagyobb hálót vetettem ki, mint egy kereskedelmi halászhajó, és olyat, amiből reményeim szerint a legkisebb hal sem menekülhetett ki.

Hirtelen felbukkant előttem dr. Dowson, és közölte velem:

– Telefonon keresik, Max.

– Engem? – kérdeztem meglepetten. – Biztos?

– Ó, igen. Kifejezetten ragaszkodtak hozzá, hogy önnel óhajtanak beszélni.

– De...

– Várják, Max.

Sóhajtottam egyet, letettem az adattáblámat, elvonszoltam magam dr. Dowson irodájába, ahol felvettem a kagylót, és beleszóltam:

– Halló!

– Max? Te vagy? Nem, ne kérdezz semmit, csak figyelj!

És én csak figyeltem és figyeltem, aztán nagyon lassan és óvatosan ráeresztettem a kagylót a készülékre. Majd a fejemet az íróasztalra, és rászántam egy-két percet, hogy türelemért imádkozzak a múltjárók istenéhez. Ő azonban – önmagához méltó módon – a jó ég tudja, merre járt.

Aztán azt kérdeztem magamtól: miért én?

Mondjuk, erre könnyű volt válaszolni. Clerk és Prentiss – a szerencsés átkozottak – az etruszk kori Rómában kóválygogtak. Atherton a monmouth-i lázadásra készült, North pedig – volt valahol. Hogy hol, az nem is igazán számított, mivel ő aligha tűnt alkalmasnak az adott válsághelyzet kezelésére.

Villámgyorsan átgondoltam, hogy mi a fenét kéne csinálnom, aztán felkaptam egy dossziét álcázás gyanánt, és lazán, gondtalanul átsétáltam a K+F-re. El kellett hagynom az intézményt, és az új szabályok értelmében ezt csakis egy vezető beosztású illető

társaságában tehettem meg. És *ő* természetesen az volt. Még akkor is, ha erről mindenki állandóan megfeledkezett. És ebben a „mindenki”-be magát Rapson professzort is bele kell érteni.

Elmagyaráztam neki, hogy miért van szükségem rá. Előbb nagyokat pislogott, tátogott és hápogott, aztán az utasításomnak megfelelően taxit rendelt. A kapunál ültünk be, miután lassan, nyugodtan sétáltunk végig a behajtón, mert hát dr. Bairstow mindig, mindent észrevesz, ugyebár. Azt ugyan nem tudtam, hogy ezekben a pillanatokban lát-e minket, de abból a feltételezésből kellett kiindulnom, hogy engem folyamatosan szemmel tartanak. Rapson professzor ezalatt nyájasan csevegett mindenről, ami éppen eszébe jutott, közben széles mozdulatokkal mutogatott, hogy alátámassza a mondandóját, és én csak remélhettem, hogy messziről nézve viszonylag ártatlannak és ártalmatlannak látszunk. Hogy normálisnak tűnjünk, az már talán túlzó elvárás lett volna.

– Szóval – mondta Rapson professzor, miután kényelmesen elhelyezkedett a hátsó ülésen, és annak az embernek a tekintetével nézett körül, aki nem sokat ért abból, ami történik vele. – Mi ez az egész, Max?

Vettem egy mély lélegzetet, és amilyen szenvtelenül csak tudtam, azt feleltem:

– Úgy tűnik, hogy Bashfordot, Miss Sykest és Miss Lingosst letartóztatták.

– És miért? – kérdezte anélkül, hogy különösebben meglepődött volna.

– Egy holttest szállításáért.

Rapson professzor azonnal tágra nyitotta a szemét, és ingerülten felcsattant:

– És mégis hogyan sikerült holttestet szerezniük? Én évek óta írogatom a kérvényeket. Mindig elmondom, hogy komoly kutatáshoz kellene, de állandóan csak kinevetnek. Ez annyira nem tisztességes, Max! Ők miért, és én miért nem?

Jómagam úgy éreztem, hogy a drága professzor kissé lecsúszott a lényegről. Mialatt kerestem a megfelelő szavakat, hogy a helyes irányba tereljem, ő lendületesen folytatta:

– A szállítás ténye okozott problémát, vagy maga a tetem? Alighanem mindenféle engedélyek kellenek ahhoz, hogy az ember ide-oda furikázza a holttesteket, és meg vagyok győződve arról, hogy a tisztelt kollégákban nem volt annyira előrelátás, hogy...

– Azt hiszem, itt és most nem ez a lényeg, professzor – szóltam közbe óvatosan.

– Ó... ismerünk további részleteket?

– Hát igen – feleltem elkomorodva. – Miss Sykes szerint, akinek szerencsére volt annyi esze, hogy az egyetlen, törvény szerint járó telefonhívást arra használta fel, hogy engem tájékoztasson, nem pedig dr. Bairstow-t, szóval, úgy tűnik, hogy ebéd közben a Múltjáró Részleg, illetve a K+F egyes munkatársainak az az érzése támadt, hogy a Tell Vilmos-incidens során nem keletkezett elég kár, és úgy látták jónak, ha folytatják a mítoszokról és legendákról szóló vitát. Átküzdötték magukat az eseten, amikor is egy házi kedvencként tartott csivaváról kiderült, hogy mégiscsak egy jókora patkány, aztán

Lingoss felvetette: igaz-e, hogy a csirkék egy darabig még képesek rohangálni, miután levágják a fejüket. Valaki kijelentette, hogy nehezen hihető, és képzeljük csak el Bashfordot, amint körbe-körbe szaladgál, miután levágták a fejét. Erre valaki azzal kontrázott, hogy képzeljük el Bashfordot, amint körbe-körbe szaladgál, *mielőtt* levágják a fejét, és akkor Lingoss a békesség és jó hangulat érdekében átterelte a szót a kocsik tetején utazó, halott nagymamák eseteire.

– Ahogyan azt bárki tette volna a helyében – közölte Rapson professzor bólogatva, és ezzel tanúbizonyságát adta a lojalitásának. Lingoss elvégre az ő részlegén dolgozott.

Észrevettem, hogy a sofőrünk mind sűrűbben néz a visszapillantóba, és azt is láttam, hogy milyen tekintettel figyel minket.

– Valóban – mondtam megfontoltan, és tovább beszéltem. – Szóval, csak annyi ideig fékezték magukat, amíg kiosztották a szerepeket. Bashford volt a tetem, Sykes a rendőrség elől menekülő sofőr, és Lingoss a felbujtó, vagy a megfigyelő, ahogyan jelenleg hivatkozik magára. És elindultak, hogy kiderítsék, mennyire lehet pontos és megbízható ez a bizonyos modern legenda. Bashford

felvett egy ruhát és egy parókát, kifestette magát, hogy úgy nézzen ki, ahogyan szerinte egy kétnapos holttest kinéz, aztán rákötözték a kocsija tetőcsomagtartójára.

– Hát ez káprázatos... – ámuldozott Rapson professzor, és szokás szerint lemaradt a lényegről. – Gumipókkal vagy zsineggel?

– Ezt majd később fogjuk kideríteni – magyaráztam türelmesen, és megint visszatereltem őt a helyes útra. –

Megdöbbentő módon egészen Rushfordig jutottak, mielőtt a rendőrök, akiket pánikba esett telefonálók egész sora riasztott, lekapcsolták őket. A nagy kísérlet Boots előtt ért véget, aztán dühödt vita következett egy állítólagos holttest állítólagos birtoklása miatt.

És a helyzet csak tovább romlott, amikor Bashford, a kedélyek lecsillapítására tett, hiábavaló próbálkozás keretében, lemászott az autóról, hogy mindenkit megnyugtasson. Ha minden igaz, a jelenlévők közül többen elájultak. Rushford összes lakója felvette a jelenetet a telefonjával, és a mi hőseink rövid időre megjelentek a helyi déli híradóban, igaz, a féllábú zsoké után, de még a jódlizó vikárius előtt. A tisztelt munkatársaink csak azért vannak még életben, mert dr. Bairstow semmit sem tud a YouTube nevezetű jelenségről.

Csak a képzeletem játszott velem, vagy valóban egyre gyorsabban haladtunk?

– A küldetésünk célja, professzor – tettem hozzá végül –, hogy kiszabadítjuk a kollégáinkat, megnyugtatjuk Rushford kiváló lakóit, és mindenkit visszazsuppolunk a St. Marybe még a délutáni tea előtt, de főleg azelőtt, hogy egyesek és kettesek tudomást szereznének a történtekről.

– Milyen szórakoztató! – lelkendezett Rapson professzor, közben ülve ugrált örömében, és erre meg is esküszöm, ha kell.

– Mint a régi, szép időkben, nemde? Úgyis olyan csendes volt az életünk mostanában, nem gondolja? Hogyan csináljuk? Le kell tennünk értük az óvadékot? Nem hinném, hogy magammal hoztam a pénztárcámat.

Tekintettel arra, hogy a megszokott, foltokkal és égésnyomokkal teli köpenyét viselte, ez engem a legcsekélyebb mértékben sem lepett meg.

– Vagy megszöktetjük őket? – folytatta izgatottan, és úgy csillogott a szeme, mint a jelentősebb gyémántok szoktak a déli verőfényben. – Á, megvan! Belerohanunk a rendőrőrs épületébe, és kiszedjük őket a romok alól. De meg kell mondanom, Max, ehhez szerintem egy nagyobb kocsira lesz szükségünk.

A taxisofőr ekkor a fékre taposott, és értésünkre adta, hogy ki kell szállnunk, méghozzá azonnal.

* * *

Rushfordban a rendőrőrs nem valami nagy, sőt elég kicsi. Vélhetően azért, mert errefelé nem sok bűncselekmény történik. A szűkös fogadótérben álltunk. Elmagyaráztam a látogatásunk célját – kétszer is, mivel elsőre valamiért nem értették meg –, ezalatt Rapson professzor elmélyülten tanulmányozta a plakátokat, amelyeken a feliratok arra intették az egyszerű lelkeket, hogy mindig zárják be a kocsijukat, ne hagyják őrizetlenül a csomagjaikat, és igyanak vagy vezessenek, de a kettőt együtt sose csinálják.

Természetesen – ah, az én szokásos szerencsém! – kikaptam azt az őrmesternőt, aki a nászéjszakámon le akart tartóztatni. Mármost a rendőrök sok emberrel találkoznak, ezért biztosra vettem, hogy nem fog felismerni.

– Maga! – hördült fel, amint megpillantott.

Kurvaéletbe...

– Jó napot kívánok! – köszöntem udvariasan, mivel az mindig bejön, ha az embernek rendőrökkel van dolga. – Nemrégiben telefonon értesítettek, hogy néhány munkatársunk itt van.

Az őrmester lenézett egy iratra, majd azt felelte:

– Lingoss, Bashford és Sykes.

– Ezek azok – vágtam rá, és ez ugyan nyelvtanilag nem volt helyes, de hát nem lehet mindent egyszerre csinálni. –Letartóztatták őket?

– Nem – felelte az őrmester olyan hangsúllyal, amivel éreztette, hogy ez az intézkedés csupán percek kérdése, és valószínűleg ki fog terjedni még két személyre csak azért, mert megtehetik.

Csend telepedett a fogadótérre. A professzor tett egy oldalazó lépést, és immár egy színes, kis plakátot böngészett, amin a szöveg azt taglalta, hogy milyen büntetésre számíthat az a galád lélek, aki nem jelenti be, hogy krumplibogárral találkozott a kertjében.

Közelebb óvakodtam az őrmesterhez, és fojtott hangon megszólaltam:

– Az jár a fejemben...

– Igen?

Elővettem a tárcámat, és folytattam:

– Mennyit érne meg magának, hogy örökre itt tartsa őket?

A nő erre felvonta a jobb szemöldökét.

Én felvontam mind a kettőt, mert ne feledjük, néha leültem pókerezni azzal az aljas, csaló csürhével, amit hivatalosan Műszaki Részlegnek szokás nevezni.

Az őrmester azonban rezzenéstelen arccal meredt rám. Amiből csak arra tudtam következtetni, hogy valamilyen úton-módon ő is pókerezett már a mi műszakisainkkal.

De én nem adtam fel, újra próbálkoztam:

– Tudja, mit? Ha akarja, elviszem és valahol lelövöm őket.

Azonnal jobb kedvre derült, és lelkesen rávágta:

– Ez már jobban tetszik! Itt várjon!

Elsőnek Lingoss jött ki az ajtón. Ezen a napon a haja jellemzően zöldben pompázott úgy, hogy sok helyütt sötét türkizből átment kékbe. Bevallom őszintén, valóságos műremeknek láttam. Annyira gyönyörködtem benne, hogy nem vettem észre Sykes felbukkanását, viszont Bashfordét nem lehetett nem észrevenni.

Róla mindig azt mondtam: ha csinál valamit, abba a szívét-lelkét beleadja. Immár nem csodálkoztam azon, hogy a gyenge idegzetű polgárok elájultak. Sőt, inkább azon lepődtem meg, hogy nem menekült el sikoltozva Rushford összes lakója.

Bashford bokáig érő, fekete női ruhát viselt, az ősz paróka jócskán elferdülve lifegett a fején. Eddig még viszonylag normálisnak is lehetett mondani. Hanem ami a ruha és a paróka között volt...

Vastagon bekente a képét valamilyen fehér pasztával, ami mostanra berepedezett, és részben lepergett. A hatás valami iszonyatos volt – mintha apró darabok váltak volna le az arcáról. A

szeme alatt lila árnyékolás sötétlett. És alighanem az történt, hogy utazás közben a menetszéltől könnyezni kezdett a szeme, így most lila csíkok húzódtak végig az ábrázatán, de még a nyakán is. A rúzs elkenődött a szája körül, sőt egy vastag csík egészen a füléig vezetett.

Egy darabig néma csendben bámultuk egymást.

Aztán az őrmester asszony felé fordultam, és határozottan kijelentettem:

– Még soha életemben nem láttam ezt az embert.

– Á, Mr. Bashford! – rikkantotta ekkor Rapson professzor, aki valamiért megörült a kollégának.

– Üdv, professzor! – köszönt vidáman Bashford. – És szia, Max!

Az őrmesterhez fordultam, és igen szigorú hangnemben azt tudakoltam, hogy ezek miért nincsenek egy radiátorhoz bilincselve.

– A bilincseket az igazi bűnözőknek tartogatjuk – felelte rendíthetetlen nyugalommal.

– Ó, olyannal szolgálhatok néhánnyal! Ingyen.

– Ennek igazán örülök, hölgyem – válaszolta az őrmester –, de jobban szeretnénk, ha most egyszerűen csak elvinné innen a munkatársait.

– Biztos, hogy nincsenek letartóztatva? – kérdeztem már-már könyörgő hangsúllyal.

– Miért kellene letartóztatnunk őket?

– Milyen hosszú listát szeretne?

– Csak vigyék el őket, kérem!

– De... nem lehetne elintézni, hogy előtte szenvedjenek egy kicsit?

– Hát, ittak egy-egy csésze itteni teát. Ennyi elég?

– Nincsenek telefonkönyveik?

Az őrmesternő sóhajtott egyet, és azt felelte:

– Manapság mindent elektronikusan intézünk. Megpróbálhat fejbe verni valakit egy cédével, de szerintem csak az idejét vesztegetné.

– Megvan! Nekünk odaát több tonna Arany Oldalak kötetünk van! Tudok hozni párat, ha gondolja.

– Önöknek nem lesz szükségük rájuk? – vetette fel a rendőrnő sejtelmes hangon.

Észbe kaptam, és a rosszéletűeket fürkészve, vészjósló hangon válaszoltam:

– Hát persze... hogy is nem jutott eszembe!

– Te Max, tök jó ez a hely – közölte ekkor Lingoss, és sugárzó mosolyt villantott rám. – Képzeld, megengedték, hogy megnézzük a cellákat.

Megint az őrmester felé fordultam, végtelenül rosszallóan néztem rá, és azt kérdeztem tőle:

– Eszükbe sem jutott, hogy bezárják őket, és elveszítsék a kulcsot?

– Á, tényleg, a kulcsok! Azokat már elvesztettük. Évekkel ezelőtt – magyarázott a rendőrnő. – Általában megkérjük az őrizeteseket, hogy tegyék magukévá a bebörtönzés elvontabb koncepcióját, vagyis képzeljék azt, hogy az ajtó zárva van, és ígérjék meg, hogy nem próbálnak megszökni. Mondja, miért vannak még mindig itt?

– Megpróbálok segíteni, hogy javuljon a felderítési arány – válaszoltam roppant megfontoltan. – Higgye el nekem, senki sem fog tiltakozni, ha rákenik erre a három elvetemültre az összes felderítetlen bűncselekményt, ami a környéken történt az elmúlt öt, nem is, inkább tíz évben, és rács mögött töltik azt, ami hátravan abból a nyomorult életükből. Nézze, ez egy olyan lehetőség, ami megváltoztathatja az egész pályafutását, és talán soha többé nem jön el. Szerintem ragadja meg!

– Ha önnek is megfelel, hölgyem – felelte ő –, jobban szeretném, ha elvinné őket, és egy kihalt helyen kitekerné a nyakukat.

Feladtam. Sóhajtottam egyet, és azt kérdeztem:

– Hol van a kocsijuk?

– Hátul – közölte az őrmester asszony, és végignézett rajtunk. Ott állt Bashford, a maga lehetetlen zombi-stílusában. Lingoss, akinek a haja alighanem zavarta a rádiójeleket. Sykes, aki angyalian mosolygott úgy általánosságban az egész világra. Rapson professzor, aki jelenleg annak szentelte a figyelmét, hogy az emlékezetébe vésse az úttesten való, biztonságos átkelés szabályait – és én, a jól öltözött, csinos hölgy, aki már a puszta megjelenésével is sugallta, hogy felnőtt gondolkodású és felelősségteljes.

Felé nyújtottam a kezemet.

Ő pedig Bashfordnak adta a kocsikulcsot.

Mi volt ez, ha nem a rendőri brutalitás egy teljesen egyértelmű esete?

* * *

Miután a St. Mary parkolójában kiszálltunk az autóból, szétváltunk. A zombi és a kísérete kicsivel előttünk lépett be a főépületbe. Pár pillanattal később Rapson professzor és én is követtük őket, és ekkor elfogyott a szerencsénk. Rögtön összeakadtunk Halcombe-bal, aki épp teljes átéléssel alakította azt a fajta felső vezetőt, aki bejárja a gondjaira bízott intézményt, és mindenbe beleköt, ami felett dr. Bairstow jóindulatúan szemet huny.

– Maga! – fakadt ki, amint meglátott. Mindig azt színlelte, hogy nem emlékszik a nevemre. – Mit művel? Engedély nélkül elhagyta a St. Maryt?

– Nem.

Erre derűs képet vágott, nyilván annak örült, hogy hazugságon kapott. A válla felett elnézve azt láttam, hogy Bashford, Lingoss és Sykes csendesen besurran a nagyterembe.

– Akkor most adok egy lehetőséget – felelte Halcombe –, hogy még egyszer, alaposan megfontolja a választ.

– Rendben.

Aztán csak álltam ott, minden jel szerint a gondolataimba temetkezve. És csak álltam, és álltam.

– Nos? – kérdezte végül Halcombe.

– Nos mi?

– Mit csinál?

– Az ön utasításának megfelelően alaposan megfontolom a választ – közöltem, és erősen hunyorogva fürkésztem a mennyezetet.

Emberek kezdtek körénk gyűlni. Bashford őrült gyorsasággal törölgette az arcát.

– Elhagyta a St. Maryt? – kérdezte Halcombe végül.

– Igen.

– Tehát hazudott az imént.

– Én aztán nem.

– Azt mondta, nem hagyta el a St. Maryt.

– Én aztán nem.

Na, most komolyan: én ezt másnap reggelig bírtam volna csinálni. Halcombe tényleg idióta volt. Még én sem szívesen vitatkoznék saját magammal. Dr. Bairstow hamar rövidre zárta volna ezt, még mielőtt kibontakozhatott volna, és némi gúnyolódás után elengedett volna. De Halcombe alighanem teljesen hozzászokott ahhoz, hogy Miss Dottle ellenkezés nélkül, csodálattal szolgálja, és így már nem is tudta, hogyan kell bánni az igazi emberekkel. És ennek nyomán az jutott eszembe, hogy valójában szívességet teszek neki.

– Megkérdeztem, hogy elhagyta-e a St. Maryt, és maga azt felelte: nem – mondta Halcombe.

– Nem, nem ezt tette.

Láttam rajta, hogy mindjárt robban. És Mr. Strongra gondolva – ugyebár neki kellett volna leszedegetni Halcombe agyvelejének foszlányait a lámpabúrákról –, kicsivel bővebb magyarázattal szolgáltam:

– Maga azt kérdezte, hogy elhagytam-e a St. Maryt engedély nélkül, és erre nemmel feleltem.

– Aztán pedig igent mondott!

– Mert maga máshogyan kérdezett.

– A kérdés annak szólt, hogy elhagyta-e a St. Maryt. És bevallotta, hogy megtette.

– A válasz helyes volt. A kérdés volt rossz.

Azt hiszem, Halcombe pár pillanatig nem tudott megszólalni.

– Ön azt kérdezte – mondtam ekkor –, hogy engedély nélkül elhagytam-e a St. Maryt, és én nemet mondtam, mert ez volt a helyes válasz.

– Elhagyta a St. Maryt?

– Igen, természetesen, de nem.

– Mi van? – hördült fel Halcombe elgyötörten.

– Bizony, nem! – szólt közbe Rapson professzor segítőkészen.

– Mi nem?

– Nem engedély nélkül hagyta el a St. Maryt – magyarázott Rapson professzor derűsen. – Engem kísért el Rushfordba.

– És milyen céllal?

A professzor egy szempillantás alatt összezavarodott, és erősen hunyorogva válaszolt:

– Mintha krumplibogarakról lett volna szó... Igen! És bilincsekről. Továbbá cédékről. Á, és arról, hogy hogyan kell átkelni az úton. Meg kell hogy mondjam, Max, azok az instrukciók számomra nagyon bonyolultnak tűnnek. Teljesen biztosra veszem, hogy az én időmben sokkal egyszerűbbek voltak. Mi történt a régi szabályokkal? Állj meg a járdaszegélynél! Nézz balra! Nézz jobbra! És megint nézz balra! Ha nem jön semmi, átmehetsz az úton. Ezzel mi volt a baj?

– Azt hiszem, professzor – válaszoltam a témához illő, teljes komolysággal –, hogy akik ragaszkodtak ehhez az eljáráshoz, igen gyorsan kihaltak. Ugyanis ebben az országban bal oldali közlekedés van, ezért előbb jobbra nézünk, aztán balra, satöbbi.

– Tényleg? – mormolta elképedten, majd bólogatva hozzátette:

– Mindenesetre, ez sok mindenre magyarázattal szolgál.

Halcombe mostanra összeszedte magát, és nem hagyta, hogy teljesen elterelődjön a szó az eredeti ügyről.

– És mi volt dr. Maxwell szerepe ezen váratlan utazás során?

Ekkor Miss Lingoss is beszállt.

– Rapson professzor nemigen szokta egyedül elhagyni az intézményt, én pedig fontos tudományos kutatást folytattam ezen a délutánon, ezért dr. Maxwell volt olyan kedves, hogy elkísérte a professzort. Nagyon köszönöm, dr. Maxwell, remélem, a feladat nem volt túlságosan megterhelő.

– A legnagyobb örömmel tettem, Miss Lingoss –udvariaskodtam, a legbájosabb mosolyomat a képemre varázsolva.

Ekkor elindultunk a nagyterem távolabbi vége felé, és ezzel átléptünk egy határt.

– Hogy mernek hátat fordítani nekem! Hogy mernek itt hagyni? – kiáltotta Halcombe, és a hangja úgy csattant, mint egy korbácsütés. Mindenki megdermedt. Ha a Vadnyugaton lettünk volna, ördögszekerek gurultak volna be az ajtón, és valahol valaki kísérteties dallamot fütyült volna.

– Jó napot! – köszönt fennhangon dr. Bairstow, aki ezekben a pillanatokban lefelé bicegett a lépcsőn. – Van valami probléma?

– Tudomást szereztem arról, hogy dr. Maxwell megszegte a szabályokat. Már megint – közölte Halcombe roppant szigorúan.

– Igazán helytelen – felelte dr. Bairstow. – Nos, dr. Maxwell, ezúttal a törvények melyik halmát taposta bele a földbe?

– Nem tudom biztosan, uram – válaszoltam, végtelenül ártatlan képet vágva. – Elkísértem Rapson professzort Rushfordba, a szokásokkal és gyakorlattal összhangban, ő pedig elkísért engem, a nemrégiben született, zavarba ejtően sok szabály egyikének megfelelően. Be kell vallanom, teljes zavarban vagyok azzal kapcsolatban, hogy hol keletkezett hiba, és Mr. Halcombe éppen ezt készült elmagyarázni nekem.

Az ürge sosem kapott esélyt erre. Dr. Bairstow minden erőfeszítés nélkül átvette az irányítást, és kijelentette:

– Az ön egyetlen hibája, dr. Maxwell, hogy nem sietett vissza azonnal a munkahelyére azt követően, hogy visszatért erről az utazásról. A St. Mary nem azért fizeti önt, hogy tétlenül őgyelegjen.

– Igenis, dr. Bairstow! – vágtam rá szaporán bólogatva, a Nagyfőnök pedig folytatta:

– Miss Lingoss, legyen kedves elkísérni Rapson professzort a K+F-re, ahol ő haladéktalanul nekilát, hogy a St. Mary hasznára fordítsa a nemrégiben megszerzett tudásanyagot. Andrew, drága kollégám, úgy fest, mint akire ráfér egy csésze jóféle tea. Mr. Bashford, mossa le az arcát! Miss Sykes, noha nem tudom pontosan, mit művel, a múltbeli tapasztalataim nyomán gyanítom, hogy nem helyeselném, ezért haladéktalanul hagyja abba! Ami pedig a többieket illeti...

De a többiek addigra már szétszóródtak és elmenekültek.

Na, lányok-fiúk, hát így kell irányítani a St. Maryt.

13

MIUTÁN SIKERÜLT hülye fejjel felhívnom magamra az idióta Halcombe figyelmét, nekiláttam, hogy tovább rontsam a helyzetet.

Visszalopóztam a menedékembe, és a lelkesedés erős hiányával küzdve elkezdtem feldolgozni az időközben beérkezett üzenetek füstölgő trágyahalmát.

Az első magától az idiótától érkezett, és arra utasított benne, hogy ellenőrizzem, rendelkezünk-e elegendő mennyiséggel a következő fél évre abból, amit ő folyékony fertőtlenítőnek nevezett, a való világban élők pedig ürülékoldónak, és szükség esetén szerezzem be a hozzá való vegyszereket. Azt ugyan világosan értettem, hogy Halcombe fejében hogyan kötődött az ürülék énhozzám, de ez a feladat aligha tartozott egy múltjáró szakterületéhez. Ám direkt rám lőcsölte, hogy megsértsen.

Hát, ez a játékot ketten is játszhattuk.

Viszont, most felötlött bennem a gondolat, hogy elkelne ide egy magyarázat.

Szóval, vannak a kompjaink, és azokban van vécé. Mármost ezek ritkán működnek megfelelően, és teljesen biztos, hogy a kolera egy napon kifektet minket, de addig is kitartunk, és azzal csökkentjük a kockázatot, hogy konzervkajákat eszünk, amelyek híresen gátolják a normál bélmozgást. Sok-sok meditációval és gyakorlással sikerült eljutnom oda, hogy nagydolog céljából évente csak kétszer kell felkeresnem a mellékhelyiséget, ami igazán lenyűgöző, és ezzel nyilván mindenki egyetért, a bélgyógyászok kivételével, természetesen.

Mindenesetre, a különféle végtermékektől nehéz volt megszabadulni a vegyszerek miatt, különösen, mert régebben formaldehidet használtunk. De aztán jött Rapson professzor, a probléma megoldásának szentelte bődületes szellemi képességeit, és

előállt egy vegyszerekből, illetve enzimekből álló koktéllal, ami hiszik vagy sem, mindent lebont és kiszárít, és a folyamat végén csak valami semleges port kapunk. A kék folyadékkal öblítjük le a vécét, a pirossal bontjuk le az ürüléket, és a zöld semlegesíti a gázokat, illetve szagokat. A vécé amúgy néha felrobban, és olyankor szépséges szivárványokat látunk a belső falakon.

Hogy a porral mi történik később, azt sosem sikerült megértenem, de a lényeg, hogy ezt a színes folyadékot összevegyítjük a barna anyaggal, kicsit kevergetjük, kicsit hagyjuk állni, és íme és voilà, hacsak nincs éppen kiterjedt vérhasjárvány, a probléma megoldottnak tekinthető.

Mármost az idióta Halcombe azt hitte, hogy röhöghet rajtam egy jót, de mint említettem, ezt a játékot ketten is játszhattuk.

Bekapcsoltam az adattáblámat, és nekikezdtem a jelentésnek.

Tisztelt Uram!

Az utasításának megfelelően alapos vizsgálatot végeztem, hogy meggyőződjek róla, mennyi folyékony fertőtlenítőszerre/ ürülékoldóra lesz szüksége az intézménynek a következő hat hónap során, és ezennel ön elé tárom a megállapításaimat.

A jelentés összeállítása során a következő tényezőkből indultam ki.

a. A standard ürülék hossza (az ürülékre mostantól az „ü” rövidítéssel hivatkozom) öt hüvelyk, az elkeskenyedő végekkel nem számolva.

b. A küldetések átlagos hossza öt nap.

c. A küldetéseket végrehajtó múltjárók száma átlagosan négy.

Mindezek alapján a napi egy ü/fő azt jelenti, hogy a teljes mennyiségünk 20 ü lesz.

Ennél a pontnál azonban meg kell jegyezni, hogy ez a mennyiség gyakran csökken a konzervételek közismerten

székrekedést okozó hatása miatt, amit esetenként ellensúlyozhat:

a. A rossz minőségű ivóvíz hashajtó hatása.

b. Mérgező anyagok akaratlanul történő fogyasztása.

c. A puszta félelem attól, hogy ez már megint egy küldetés, ami elindul a nagy gebasz irányába.

A fentiek figyelembevételével és a standard kétkompos alakzatot feltételezve, a következő egyszerű egyenlettel számolhatunk.

A fertőtlenítő/ürülékoldó mennyisége legyeny.

A küldetés napjainak száma: n.

A múltjárók száma: m.

A rossz víz hashajtó hatása: rv.

A mérgek hashajtó hatása: mhh.

A félelem hashajtó hatása: fhh.

A konzervek székrekedést okozó hatása: k.

Így tehát:

*y= n*m*(rv+mhh+fhh-k)*

Kéretik figyelembe venni, hogy ezt a számítást bizonyos mértékig megmásíthatja az adott múltjáró csapat nemi összetétele. A nők jellemzően kevesebb és könnyebb ü-t produkálnak, viszont gyakrabban vizelnek (a vizelet mostantól: v). A férfi múltjárók ugyanakkor, noha gyakran túlteljesítik a napi ü-kvótájukat, ezt ellensúlyozzák azzal, hogy kevésbé hivatalos helyeken könnyítenek magukon, úgymint fák, bokrok, sziklák és hasonlók mögött.

Amennyiben szükségesnek ítéltetik, csatolhatok egyéb háttérjegyzeteket, a standard ürüléktípusokat – kolbász, szétterülő halom és tekercs – ábrázoló rajzokkal együtt.

Külön – írásbeli – kérésre örömmel szolgálok igazi, kézzelfogható mintákkal is.

Ugyanakkor, ahogyan arról nyilván ön is tud, manapság nincs hozzáférésem a küldetési ütemtervhez, sem a

személyzeti beosztáshoz, így nem szolgálhatok pontos adatokkal, ennélfogva a fenti eszmefuttatással csupán vesztegettük mindkettőnk idejét.

Biztosíthatom, hogy a jövőbeni kéréseinek teljesítése közben ugyanilyen figyelmet fogok szentelni a részletekre.

Végezetül aláírtam a levelet, az ábécé betűi többségének felhasználásával felsoroltam az összes létező fokozatot és címet, amire valaha jogosult voltam – még azt is, hogy valaha bronzérmet nyertem egy általános iskolai úszóversenyen –, és dr. Bairstow-t is bejelöltem címzettnek. Tudtam róla, hogy nem élvezi az efféle vicceket, de azt is, hogy méltányolni fogja az alaposságot és az igyekezetet.

Aztán elküldtem a levelet – és természetesen megfizettem érte.

* * *

Azon az estén a bárban ücsörögtem Peterson és Markham társaságában. Leon a terem másik végében, csendesen tárgyalt valamiről Dieterrel.

Halcombe anélkül, hogy engem egyetlen pillantásra méltatott volna, a maga hülye lépteivel odament a műszakis kollégák asztalához, és lecsapta rá a levelemet.

– Kérem, tudassa a feleségével – mondta Leonnak –, hogy ő itt csupán megtűrt személy, és ebben a minőségében elvárások vannak a viselkedésével kapcsolatban.

Egy szempillantás alatt csend borult a bárra. Mindenki Leon felé fordult.

Én kihúztam egy tűt a hajamból, és felkészültem a rohamra, de Peterson megfogta a karomat, és fojtott hangon rám szólt:

– Várj egy kicsit!

Leon egy darabig még ide-oda forgatta és rendezgette az előtte fénylő, adatokkal teli hologramot, majd miután elégedett volt vele, felnézett az ürgére, de lassan, nagyon lassan.

Mindenki várta, hogy mondjon valamit.

Ő azonban nem mondott semmit. És nem csinált semmit. Csak ült ott mozdulatlanul, és Halcombe arcát fürkészte.

Láttam rajta, hogy berágott. Hogy rám haragudott-e, amiért ilyen helyzetbe hoztam, vagy pedig Halcombe-ra, amiért ekkora barom, az egyelőre nem derült ki. Pislogás nélkül, dermesztő tekintettel meredt egyenesen Halcombe szemébe.

Az idióta alighanem ekkor kezdett rájönni, hogy durván alábecsülte Leont. Sokan elkövetik ezt a hibát. Nem olyan régen lázadást szervezett az időrendőrök ellen, fel-alá utazott az időtengely mentén, hogy megütközzön velük. Hosszasan és keményen harcolt, amit a sebhelyei is tanúsítanak. A tény, hogy nem ordít állandóan, mint mi, többiek, korántsem jelenti azt, hogy félénk típus. Csak azt, hogy csendes.

Mindenki hallgatott, és senki sem mozdult. Leon csak ült, és Halcombe szemébe nézett, aki egyelőre állta a tekintetét. A csend mind hosszabbra nyúlt, és a nagy kérdés úgy hangzott: ki pislog először?

Halcombe lett az. Mondjuk, én teljesen biztos voltam benne, és különben sem fogadtam volna Leon ellen, akárhányszor bosszantott is fel a közös életünk során.

Halcombe tett egy lépést hátrafelé, és ezzel megtörte a varázst. Valaki felnevetett.

Dieter felvette a levelet, elolvasta, majd vigyorogva továbbadta. Halcombe-nak kábé ekkor kezdett derengeni, hogy taktikai hibát követett el. Végigjáratta rajtunk a tekintetét, egy-egy pillanatra mindenkinek a szemébe belenézett, hogy megmutassa, szabad akaratából cselekszik, és nem azért, mert megfélemlítette valaki, majd sarkon fordult, és kivonult a bárból.

Említettem már, mennyire büszke vagyok a férjemre?

* * *

A helyzet egy darabig egész tűrhetőnek bizonyult. Az idióta Halcombe nem okozott komoly károkat, cserébe egyre jobb szórakozási lehetőséget nyújtott. Aztán már nem láttuk viccesnek, mert még egy idióta is képes rettenetes bajt okozni.

Pár nappal a bárban történt esemény után bejelentette, hogy mostantól kezdve vagy ő, vagy Miss Dottle, vagy mindketten részt vesznek valamennyi küldetésen. Hogy megfigyeléseket végezzenek és tanáccsal szolgáljanak. És hogy megakadályozzák a gebasz felé történő elmozdulást, amiről sikeresen megemlékeztem az ominózus levelemben. Emiatt káromkodtam egy keveset, de sejtésem szerint korántsem annyit, mint a Múltjáró Részleg munkatársai.

– Hol van dr. Bairstow egy ilyen helyzetben? – kérdeztem Markhamtől, mialatt a teljes személyzetnek szóló tájékoztatót böngésztem.

– A Thirskön – felelte higgadtan Peterson.

– Mit keres ott?

– Azt nem tudjuk.

– Mikor ment el?

– Kora reggel. Ezzel kezdte a napot.

– Kirúgják? – kérdeztem, és egy szempillantás alatt bénító félelem uralkodott el rajtam, mert dr. Bairstow távozása azt jelentette volna: mindennek vége. Én személy szerint arra tippeltem, hogy az intézmény legtöbb munkatársa vele együtt menne ki a kapun. Különösen akkor, ha az idióta Halcombe lenne az új igazgató.

– Nem hiszem – felelte Tim a fejét csóválva. – Valamit történni fog. Magával vitte Guthrie őrnagyot és Farrell főnököt.

Eléggé megrázott a tény, hogy Leon egy szót sem szólt nekem. Lehet, hogy a fertőtlenítőszer ügyében írt levelem idézett elő valamit?

Markham aggodalmasan nézett Petersonra, és megszólalt:

– Elvitte magával ezeket a részlegvezetőket, holott tudta, hogy küldetések indulnak? És hogy a távollétükben az idióta Halcombe lesz a főnök?

– Nagyon úgy tűnik – felelte Tim a vállát vonogatva.

– És meddig lesznek ott?

Peterson erre is csak a vállát rángatta.

Én pedig elgondolkodva néztem magam elé. Szóval, a Nagyfőnökünk és két kulcsfontosságú részlegvezetőnk átment a Thirskre... Igen, teljesen egyértelműnek tűnt, hogy történni fog valami.

* * *

Ezekben a napokban a hírek dr. Dowsonon keresztül értek el engem. Délutánonként hozott nekem egy bögre teát, leült az asztalomra, és rövid lábát vidáman lóbálva elmesélte, hogy mi történik körülöttem.

A múltjárók két küldetésre készültek. Az egyik a 15. századi Velencét célozta, a másik pedig Caernarfont, hogy a kollégák végignézzék a jelenetet, amelynek során I. Eduárd, a ravasz vén róka bemutatja Wales népének az első walesi herceget, a jövő II. Eduárdját.

A királyok és királynők megítélése folyton változott az idők folyamán, de II. Eduárd sosem tett szert különösebb népszerűségre. A „skótok pörölyének" fia főleg arról híresült el, hogy a bannockburni csata elvesztésével sikeresen bukta Skóciát, és annyira kiidegelte a feleségét, hogy az asszony és a szeretője, Roger Mortimer lázadást robbantottak ki ellene, és megfosztották királyi címétől.

A születését és a halálát két külön legenda övezi. Az első szerint az apjára erős nyomás nehezedett azért, hogy egy walesi nyelven beszélő herceget nevezzen ki a tartomány élére, és ő a „walesi nyelven beszélő"-t úgy értelmezte, hogy „nem beszél angolul". Ígéretet tett Caernarfon lakóinak, hogy kapnak egy herceget, aki „Walesben született, és egyetlen szót sem beszél angolul", aztán pedig kilógatta az újszülött Caernarfon Eduárdot a Queen's Towerből.

Hogy az emberek ezt hogyan fogadták, arról nincsenek feljegyzések. Mi több, valószínű, hogy nem történt meg –egyfelől, a Queen's Tower még nem létezett abban az időben, másfelől Caernarfon Eduárd még nem csak is az apja legidősebb fia volt. A legenda azonban így maradt fenn, és én mindig is szerettem volna kideríteni, hogy mi történt valójában.

A másik legenda Eduárd meggyilkolásához kötődik. Előbb csak a caernarfoni, és tágabb értelemben a walesi nép elvárásainak nem sikerült megfelelnie, aztán már senki elvárásainak, és sikeresen magára haragította nem csupán a saját feleségét, hanem szinte a királysága összes lakóját, míg végül a berkeleyi várba zárták. Ahol brutális körülmények között raboskodott. Egy rothadó hullákkal teli

verembe hajították abban a reményben, hogy ilyen állapotok mellett rövid ideig húzza, de megint nem sikerült megfelelnie az elvárásoknak, és nem halt meg. A hivatalos verzió szerint halálra éheztették. A színesebb változat szerint néhány ember éjnek évadján belopózott a cellájába, majd vörösen izzó piszkavasat nyomtak az alfelébe, és ott tartották, amíg kiszenvedett. Ennek az utóbbinak a valóságtartalmáról sem sikerült még meggyőződnie senkinek.

És ez lett a küldetés célja. Ezt csináljuk mi, St. Mary-sek. Felvételeket készítünk, dokumentálunk, és gondoskodunk róla, hogy az eseményekről létezzen egy-egy, az igazságnak megfelelő beszámoló.

De én nem mehettem. Megint egy kimaradt lehetőség... Jó, később, amikor a társaim visszatértek Caernarfonból, megtudhattam, hogy igaz-e a legenda vagy sem, de az efféle beszámolók meg sem közelítik azt az élményt, amikor az ember lánya a helyszínen van, és a saját szemével látja az eseményeket.

Káromkodtam. Aztán a szemközti falhoz vágtam a tollamat. Dr. Bairstow tudta, hogy mit csinál, amikor parancsba adta, hogy maradjak a St. Maryben. A tudat, hogy a társaim nélkülem indulnak el... hogy a részlegem nélkülem is működik... Bocs, nem akartam úgy megnyilvánulni, mint egy igazi nagyfejű – mi több, biztosra veszem, hogy a dolgok jobban mentek, amikor én valahol máshol jártam, de nem ez a lényeg. A tűzőgépem követte a tollamat, a becsapódás pillanatában szétesett, és tűzőkapcsok szóródtak szét mindenfelé.

A következő napon, a caernarfoni ugrás napján szorgalmasan dolgoztam, hogy lefoglaljam magam, és véletlenül se bukkanjak fel ott, ahol a komoly dolgok zajlottak. Átrendeztem az aktáimat, kitakarítottam a fiókjaimat, megjavítottam a tűzőgépemet, leporoltam a szekrényemet, rendet raktam a beérkező levelek tálcáján, figyeltem az óramutatókat, amint lassan forogtak körbe-körbe a számlapon, és a szokottnál korábban elmentem ebédelni.

Az étkezőben alig páran lézengtek. Guthrie és Leon egyelőre nem jöttek vissza. Továbbra is bosszankodtam amiatt, hogy

Leon nem szólt, de gyanítottam, hogy kényes ügyről van szó. A múltjárók és a biztonságiak többsége részt vett a Caernarfon-

küldetésen. Az étkezőben nem tombolt a megszokott hangzavar. Hát igen, a St. Mary az utóbbi időben szinte kísértetiesen csendes volt.

A dörrenés az egész épületet megrázta.

Hallottam, hogy edények csörömpölnek a konyhában, és kiáltások harsantak mindenütt. Megszólalt a riasztó, és szapora lábdobogás hallatszott.

Tudtam, hogy mi történt: valaki vészhelyzeti kivonást rendelt el. Valami nagyon félrement a Caernarfon-küldetés során, és a komp durván érkezett meg a Hawkingba.

Terhesség ide, terhesség oda, úgy vágtattam a hosszú folyosón, mint egy versenyagár, közben ügyesen cikázva kerülgettem a mennyezetről hulló vakolatdarabokat. Beszáguldottam a Hawkingba, és fékezés közben a legrosszabbtól tartottam. A vészhelyzeti kivonás gyors akció, de nem fájdalommentes. Ezért alkalmazzuk csakis vészhelyzet esetén. Párat én is végrehajtottam már, és mindegyik nyomot hagyott bennem és rajtam is. Ilyenkor a kompok néha több láb magasságban materializálódnak, és az aerodinamikai tulajdonságaik nagyjából olyanok, mint egy vastütüt viselő elefánté. De az is megtörténik, hogy a talapzat mellé érkeznek, és végigcsúsznak a hangáron úgy, hogy a műszakiak kétségbeesetten ugrálva menekülnek előlük. Mindent kilapítanak, ami az útjukba kerül – nem egy raklapemelőt veszítettünk el emiatt –, és füstölgő árkokat szántanak a padlóba. Amiért Leon nagyon mérges szokott lenni.

Ezúttal viszont az Ötös egész jól landolt, legalábbis úgy első ránézésre. Igaz, félig lelógott a talapzatáról, és jócskán megdőlve állapodott meg, de ami a legfontosabb, láttam az ajtót, ami azt jelentette, hogy az esetleges sebesültek hamar megkaphatják a megfelelő ellátást.

Körülnéztem, hogy kiderítsem, ki irányítja a mentést.

Dieter utasításokat harsogott. Valaki az egészségügyi csapatot hívta. Szerencsére semmi sem lángolt. Senki sem szorult a komp alá, hogy csak a lába álljon ki alóla, ahogyan az a Gonosz Nyugati Boszorkánnyal történt – és én tudok arról, hogy a Műszaki Részleg tisztelt munkatársai fogadásokat kötöttek arra, hogy ez előbb-utóbb bekövetkezik. Amilyenek a vészhelyzeti kivonások lenni szoktak, ez egész jóra sikeredett. Csendesen ácsorogtam az egyre gyarapodó

tömeg mögött, azt remélve, hogy nem vesznek észre, mivel nem lett volna szabad itt lennem, és vártam, hogy kiderüljön, mi ment félre ennyire.

Az egészségügyis társaság berobbant az ajtón, és ügetve közeledett a komphoz, amelynek ajtaja hirtelen kinyílt, ami azt jelentette, hogy legalább egy személy magánál van, és működőképes.

Halcombe jelent meg elsőnek. Ügyetlenül kiugrott az ajtón, aztán Clerk és Atherton következtek, akik kisegítették Prentisst és North-ot. North a jobb kezével a bal karját tartotta, és úgy káromkodott, hogy attól egy sokat látott szódáskocsis is elpirult volna. Tíz évszázaddal korábban az ősei fácánra vadásztak a puszta szórakozás kedvéért, és a hangjuknak folyamatosan erősödnie kellett, hogy hallani lehessen a lovak nyerítése, kutyák ugatása és kürtök bőgése közepette. Az ifjú hölgy pedig megőrizte és ápolta ezt a nemes hagyományt. A sérülése nem akadályozta abban, hogy folyékonyan ontsa magából a kétségkívül leleményes kifejezéseket, és úgy ordított, hogy a hangja bejárta a Hawkingnak nevezett, hatalmas betonbarlangot.

North általában az idegeimre megy, de valamilyen oknál fogva azon a napon nem ment. Talán azért, mert másvalakivel üvöltött, nevezetesen az idióta Halcombe-bal, aki úgy állt ott, mintha nem hallotta volna a fülsértő hangerővel elkiabált, súlyosabbnál súlyosabb becsületsértéseket. North általában visszafogottan viselkedett, de azon a napon eleresztette magát. És mert pontosan tudtam, hogy mit szokott művelni, ha a dolgok nem az elvárásainak megfelelően alakulnak, reménykedve vártam, mikor esik már neki Halcombe-nak.

És nem ő volt az egyetlen. Clerk, aki alapjában véve a bolygó egyik legbékésebb, végtelenül jóindulatú teremtménye, egészen kivörösödött dühében, és lendületesen gesztikulálva kiabált. Prentiss is beszállt, így ők ketten egymás mellett, vállt vállnak vetve álltak Halcombe-bal szemben, és leordították a haját. Az ürge többször is megpróbált elnyomakodni mellettük, de nem hagyták. Éktelen lárma tombolt a csarnokban – mindenki Halcombe-ot szidta, még azok a biztonságiak is, akik az imént bementek a kompba, és most kimásztak belőle.

Ekkor az egészségügyisek is bementek, nyilván azért, hogy ellássák az ottani sérülteket, de pár pillanat múlva kijöttek, és értetlenül néztek szét a csarnokban.

És senki más nem került elő a kompból. Az ujjaimon számolva arra az eredményre jutottam, hogy három fő hiányzik: Bashford, Sykes... és Dottle. Hol a pokolban vannak?

Clerk és a biztonságiak dühösen mutogattak, míg Halcombe sóbálvánnyá meredve állt közöttük. És a látszat szerint senki sem próbálta uralni a helyzetet. Fogalmam sem volt, hogy mi történik – hogy a társaink miért rendeltek el vészhelyzeti kivonást. Még csak azt sem tudtam, hogy végrehajtották-e a fertőtlenítést. Körülnéztem, de Dietert a kötelesség a kompba parancsolta, hogy leállítsa a rendszereket, és mindent biztonságossá varázsoljon.

Lassan sétáltam a tömeg felé, abban a reményben, hogy mire odaérek, a problémák csodás módon, mintegy maguktól megoldódnak. De remélhettem, amit akartam, nem oldódott meg semmi. Mint már oly sokszor, rám tört az az érzés, hogy a múltjárók istenére ráférne egy kiadós pofon.

A még ekkor is vörös képű Clerk meglátott, és hirtelen elhallgatott. Döbbenten vettem észre, hogy Prentiss arcán könnyek csorognak – alighanem a harag könnyei. Valakinek le kellett csendesítenie a dolgokat.

Ilyenkor a trükk az, hogy nem szabad kiabálni. Mivel mindenki ordított, nem lett volna értelme, ha magam is csatlakozom hozzájuk. Csendesen és nyugodtan annyit mondtam:

– Mr. Clerk, jelentést kérek!

Halcombe kinyitotta a száját, feltehetően azért, hogy elhajtson a vérbe, de North hirtelen elé perdült, az ép kezével belemarkolt az ujjasába, és akkora erővel tolta meg a fickót, hogy az megtántorodott, és a feje jól hallható koppanással találkozott a komp oldalával.

– Maga most kussol! – recsegte North a fogait csikorgatva.

Halcombe nem felelt, csak lesöpörte magáról a lány kezét.

Vettem egy mély lélegzetet, és fennhangon megszólaltam:

– Elég!

Csend támadt, ami nagyon furcsának hatott az eddigi lárma után.

– Mr. Clerk, jelentést kérek! – mondtam ismét.

– Vissza kell mennünk, Max! – közölte Clerk feldúltan. – Ez az alak otthagyta őket. Elintézte, hogy otthagyjuk őket.

– Kiket?

– Dottle-t, Bashfordot és Sykest.

– Megsebesültek? Beszorultak valahová? Nem tudtak eljutni a komphoz?

– Szó sincs róla! – válaszolta North, és a hangjából szinte csöpögött a megvetés. – Ez a gerinctelen, beszari, gyáva gennygóc nemcsak elmenekült, hanem még nekünk is ezt parancsolta.

– Miért? – kérdeztem bántóan éles hangon.

– Azt tőle kérdezd! – felelte North, és Halcombe felé fordulva folytatta: – Kérdezd meg! Kérdezd meg, miért hagyott a sorsára három embert! Kérdezd meg... – Ekkor elhallgatott, hogy levegőt vegyen, és nyilván még egyszer kiossza a fickót.

Felemeltem a jobbomat, és csendesen azt mondtam:

– Egy pillanat, Miss North. Engedjük válaszolni Mr. Halcombe-ot!

Halcombe kihúzta magát. Rekedtes és elcsukló hangon beszélt. Ezek szerint valóban gyáva, és visszaretten a valódi konfrontációtól? Ezt megjegyeztem magamnak, későbbi felhasználás céljából.

Nyelt egyet, és megszólalt:

– Úgy ítéltem meg, hogy a helyzet nem biztonságos, ezért visszavonulást rendeltem el. A küldetés résztvevői szántszándékkal nem hajtották végre az utasítást, ezért rendeltem el a vészhelyzeti kivonást.

Clerkre pillantottam, aki kapásból közölte:

– Felülírta a parancsaimat, Max.

– Tessék? Ezt hogyan tudta megtenni? Te voltál a küldetésvezető.

Clerk vett egy mély lélegzetet, és magyarázni kezdett:

– Talán nem tudsz róla, de valamennyi kompot átprogramozták a közelmúltban. Mr. Halcombe-nak hatalmába áll felülbírálni a számítógépnek adott utasításainkat.

Nem tudtam elhinni, hogy valaki képes volt ekkora hülyeséget csinálni.

– Arról beszélsz, hogy már nem a múltjárók ellenőrzik és irányítják a küldetéseket? – kérdeztem elképedten. – Hogy a parancsaikat

megmásíthatja egy...? – Ezúttal én vettem egy mély, nagyon mély lélegzetet, és miután nyugalmat kényszerítettem magamra, így folytattam: Mi St. Mary-sek vagyunk. Soha nem hagyjuk hátra a társainkat.

– Hát ez most megváltozott – felelte Clerk végtelenül komoran. – Úgy tűnik, ennek az idiótának az uralma alatt egy olyan szervezetté váltunk, amelynek tagjai hátrahagyják a társaikat.

Ekkor minden szempár Halcombe-ra szegeződött, aki előbb dacosan összepréselte a száját, majd ingerülten kijelentette:

– A helyzet kezdett veszélyessé válni. Mások életére is gondolnom kellett.

Na, itt tört el bennem valami. A több hét alatt felhalmozódott keserűség egyszerre kiáradt belőlem. Nem ordítottam, de a hangom valahogy eljutotta a Hawking minden zugába.

– Kezdett veszélyessé válni? *Kezdett* veszélyessé válni? Maga hasznavehetetlen senkiházi! Azt sem tudja, mit jelent a veszélyes szó! Hol vannak a súlyos sérülései? Mutassa a komp sérüléseit! Hol van tűz? A sorsára hagyta a St. Mary személyzetének tagjait, csak mert úgy gondolta, hogy a helyzet akár még veszélyes is lehet? Mondja, hol tartja az agyát? Ugyanott, ahol a tökeit?

– Hogy merészel így beszélni velem? – vágott vissza Halcombe önérzetesen. – Haladéktalanul el fogja hagyni ezt az intézményt!

Talán úgy érezte, hogy ezzel sikerült felülkerekednie rajtunk, és megpróbált átnyomakodni közöttünk, és eltűnhessen, de nem jött össze neki.

Én pedig nem akartam tétlenül tűrni, hogy ez az eset még egyszer előforduljon. Egyszer már megtörtént velem annak idején. Akkor még sokkal fiatalabb voltam, és engedelmesen hagytam magam elterelni valahonnan, mialatt négy embert a sorsára hagytak, hogy ott haljanak meg a krétakorban. De ezúttal nem történhetett meg. Semmi értelme hibákat elkövetni, ha az ember nem tanul belőlük.

Ekkor már mindenki engem nézett. Dieter valamiért még a kompban dolgozott. Hivatalosan nem voltam vezető, de még csak múltjáró sem, viszont tudtam, miután leült a por, mindenki engem fog hibáztatni.

Anélkül, hogy elfordítottam volna a fejemet, beszélni kezdtem:

– Mr. Atherton, kérem, keresse meg dr. Petersont, adja át neki az üdvözletemet, és mondja meg neki, hogy ha ráér, csatlakozzon hozzánk!

Atherton elnézett a bejárat felé, és azt felelte:

– Erre semmi szükség, Max.

Igen, Peterson befutott, és ezekben a pillanatokban ért oda hozzánk. Az emberek félrehúzódtak, hogy utat adjanak neki. Fantasztikusan viselkedett. Nem emelte fel a hangját. Egy pillantásra sem méltatta Halcombe-ot, csak körülnézett, és csendesen megkérdezte, hogy mi folyik itt.

Én meg elmondtam neki.

Tim végül Halcombe felé fordult, és színtelen hangon odaszólt neki:

– Szóval, maga otthagyta őket.

Kijelentés volt, minden vádló hangsúly nélkül, de Halcombe azonnal védekezni kezdett:

– Nem volt más választásom. Veszélyes helyzet kezdett kialakulni. Úgy ítéltem meg, hogy azonnal távoznunk kell. Mr. Clerk nem hajtotta végre a parancsomat, ennélfogva vészhelyzeti kivonást kezdeményeztem.

Erről eszembe jutott, hogy még a Műszaki Részleg szeretve tisztelt vezetőjével is beszélnem kell, mivel ezt a bizonyos felülíró izét nyilvánvalóan a műszakisok építették be a kompba, de ezt félre kellett tennem egy időre. Először a jelenlegi válságot kellett rendeznem. Egy jó tanács: előbb mindig a jelennel foglalkozzanak! Ami a szóban forgó esetben azt jelentette, hogy ki kell mentenünk a társainkat a múltból. Csakhogy... nem volt jelen vezető, aki elrendelhette volna a mentőakció végrehajtását.

És ekkor... *végre, végül...* leesett a tantusz. Félrevonultam egy kicsit, és gondolkodtam, mert hirtelen tudni véltem, hogy dr. Bairstow miért nincs itt. Sem Leon. Vagy Guthrie. Vagy bárki, aki átvehetné az irányítást ebben a helyzetben. Dr. Bairstow nem véletlenül lett a St. Mary igazgatója. Hanem azért, mert ravasz, és dörzsölt, és csavaros észjárású, ó, igen, de elsősorban azért ő az igazgató, mert messzebbre lát, mint gyakorlatilag mindenki más.

Amikor a thirski népség felfedezte, hogy mit tettünk, nyilván haladéktalanul tájékoztatták dr. Bairstow-t a bűncselekményről. Nekünk órákba telt eljutni a Caer Guorthigirnhez, és visszaszolgáltatni a kardot, ő pedig bölcsen felhasználhatta ezt az időt. Elképzeltem a Nagyfőnököt, amint ott ül az íróasztala mögött, és mialatt árnyékok mozognak körülötte a helyiségben, töpreng, elemez, tervez – és szokás szerint hat lépéssel jár mindenki előtt. Lehetőséggé változtatja a katasztrófát.

Éveken át harcolt a feletteseinkkel azért, hogy a Thirsk ne küldjön a nyakunkra állandó képviselőt. És gondolatban láttam őt, amint összehúzogatja a szálakat, és összeállít belőlük egy takaros csomagot annak érdekében, hogy én magam kapjak egy rég esedékes leckét, Petersonnak lehetősége legyen kilépni dr. Bairstow árnyékából, és a Thirsk képviselőjéről nyíltan, egyértelműen bebizonyosodjon, hogy mekkora marha.

De persze szörnyű kockázatot vállalt. Azzal, hogy elvitte innen a vezetőket, gyakorlatilag kiszolgáltatta a St. Mary népét az idióta Halcombe-nak, akiről nyilván tudta már, hogy ha nyomás nehezedik rá, egyből kiderül róla, hogy bizony a tökei vajból vannak.

Vagy mégsem? Elvégre, én magam az intézményben tartózkodtam. És Peterson is. És Markham is. Hirtelen rádöbbentem, hogy akármit követtünk el, dr. Bairstow bízik abban, hogy képesek leszünk megbirkózni a helyzettel, és ez a tudat valami hihetetlen erőt és energiát adott. Ekkor már tudtam, hogy miért nem zavart el a St. Maryből. Azt továbbra sem tudtam, hogy mit hoz a jövő, de hogy ebben a helyzetben mit kell tennem, az teljesen egyértelmű volt.

Halcombe ezalatt utasításokat osztogatott, de senki sem hallgatott rá. A St. Mary-sek zárták soraikat. Rászántam egy pillanatot, hogy összeszedjem magam, mert tudtam, hogy fordulóponthoz érkeztünk – egy olyan pillanathoz, ami eldönti és meghatározza a jövőnket. Mindenki engem nézett. Én pedig lassan és megfontoltan azt mondtam:

– Dr. Peterson... Mik az utasításai, uram?

Peterson pár pillanatig nem értette, de aztán kapcsolt. Hirtelen megváltozott, bár nem tudom pontosan meghatározni, hogyan.

Markham, aki mostanáig hátul ácsorgott, és csak figyelt, most határozottan bólintott egyet.

Az egész olyan volt, mintha az elmúlt hetek eseményei sosem történtek volna meg. Mindenki felemelte a fejét, és Petersont figyelte, tőle várt útmutatást.

Tim először is számba vette a forrásokat és lehetőségeket, és őszintén szólva, ezek elég karcsúnak tűntek. Grey még a Thirskön dolgozott. Clerk, Atherton és Prentiss nem mehettek vissza, mert senki sem ugorhat kétszer ugyanabba az időbe. Ugyanez állt a biztonságiakra. North egyébként is megsérült.

Így aztán maradtam én.

– Én is itt vagyok – jelentette be Markham, mintha olvasott volna a gondolataimban.

Nem először kívántam azt, hogy bárcsak visszatért volna Sands és Roberts. Mi több, még azon is elgondolkodtam, hogy felhívom őket. Pár óra alatt megérkezhettek, főleg Sands, de mivel Halcombe még az intézményben tartózkodott, minél hamarabb cselekednünk kellett. Meg kellett szerveznünk és végre kellett hajtanunk a mentőakciót, mielőtt a Thirsk egy másik munkatársa mindent leállít. De kit tudnék még munkára fogni?

Ekkor zavar támadt az Erőben, és Miss Lingoss hirtelen ott állt mellettünk. Koromfeketében, valamint kék és lila árnyalatokban pompázó hajfürtjei hosszúkás piramisok formájában, a gravitációval dacolva meredtek az ég felé.

– Szeretnék önként jelentkezni – közölte Miss Lingoss.

Igen, annak idején múltjáró-tanoncként kezdett nálunk, és azokban a pillanatokban, ha megfelelt volna a kívánalmaknak, még Vortigernt, a konyhai macskát is bevettem volna a buliba.

– Köszönöm, Miss Lingoss – feleltem roppant udvariasan –, hálásak vagyunk az ajánlatért, és elfogadjuk!

Peterson felénk fordult, és ránk parancsolt:

– Szerelkezzetek fel! Kerítek még legalább egy biztonságit. Tíz perc múlva legyetek itt! Vihetitek a Hármast, az én engedélyemmel.

Ő nem jöhetett velünk. Dr. Bairstow ritkán vett részt egy-egy küldetésen. Igazgatóként túl értékes volt ahhoz, hogy veszélybe kerüljön. Peterson ebben a pillanatban lépett elő múltjáróból

igazgatóvá. Tudtam, hogy hiányozni fog, de büszke voltam rá. Ezenfelül, kellett valaki, aki hátulról fedez minket, mialatt a múltban kóválygunk.

Tim és Markham elsietettek a Biztonsági Részleg felé.

Halcombe elkövette azt a hibát, hogy Tim után kiabált:

– Magának itt nincs felhatalmazása semmihez! Jelenteni fogom ezt az esetet!

Igen, még ez is... Erősen törtem a fejemet, hogy mivel tudnám eltüntetni a fickót a Hawkingból legalább annyi időre, amíg megszervezzük a mentést. Aztán véletlenül összenéztem Helennel, aki biccentett egyet, és elkezdett lengetni egy hordozható szenzort Halcombe arca és felsőteste előtt, mire az idióta persze ezúttal is tiltakozott.

Odahívtam magamhoz Clerket, és azt mondtam neki:

– Legyen kedves elkísérni a Gardróbhoz! Menet közben beszámolhat a küldetésről.

Aztán, amikor már a hosszú folyosón ügettünk, megint megszólaltam:

– Szóval, Mr. Clerk, mi történt?

– Az, hogy tömegek voltak mindenütt. Mindenki a vár felé tartott – közölte idegesen, majd előbújt belőle a múltjáró, és nyugodtabban folytatta: – A feljegyzések szerint az újszülött herceget a Queen's Towerből mutatták be a népnek, csakhogy az akkor még nem létezett, és...

Megfogtam a karját, és közbevágtam:

– Ezt majd máskor, Mr. Clerk! Mi volt az, ami miatt ez az idióta vészhelyzeti kivonást rendelt el?

– Szinte semmi, Max! – válaszolta Clerk utálkozó képet vágva.

– Az ürge nemcsak hülye, hanem gyáva is. Ahogy az előbb mondtam, rengeteg ember nyüzsgött mindenfelé. Halcombe mindenáron elöl akart lenni, és persze fogalma sem volt arról, hogy az mivel jár. Nekiment egy koldus, és ettől bepánikolt. Ugrott egyet hátra, azt kiáltozta, hogy „Leprás! Leprás!", és ettől persze mások is megrémültek.

– Leprások? – szóltam közbe döbbenten.

– Nem valószínű, hogy városfalon belül...

– Nagyon kérlek, mondd, hogy elvégeztétek a fertőtlenítést, mielőtt kijöttetek a kompból!

– Természetesen elvégeztük – felelte kapásból. – Halcombe kisasszony háromszor is megcsináltatta.

– Te láttad azt a koldust? Meg tudtad nézni alaposabban?

– Csak egy pillanatra láttam az asszonyt, és nem volt valami szép látvány – magyarázott Clerk. – De nem úgy öltözött, ahogyan a leprások szoktak, nem tartott a kezében kolompot vagy kereplőt. Úgyhogy, azt hiszem, csupán valamilyen bőrbetegségben szenvedett. Ami aligha számított ritkaságnak abban a korban.

A középkor folyamán a leprásokat kötelezték, hogy sötétbarna, hosszú ujjast viseljenek, a fejükön fekete csuklyát, és a ruhájukon, jól látható helyen, nagy, sárga L-nek vagy X-nek kellett virítania. Kolompot, csengőt vagy kereplőt hordoztak, hogy figyelmeztessék az embereket a jelenlétükre, és jelezzék, igényt tartanának némi alamizsnára. A lényeg az, hogy könnyen fel lehetett ismerni őket. Senki sem gondolhatta azt, hogy *talán látott* egy leprást. Ha valaki találkozott eggyel, az biztosan tudta. Ezenfelül, rendszerint nem engedték be őket a városokba, vagyis Clerknek minden bizonnyal igaza volt abban, hogy az a koldusasszony csupán egy csúnya bőrbetegségben szenvedett. Pszoriázis vagy ekcéma lehetett. Vagy akár bőrrák is.

– Mindenesetre a tömegen eluralkodott a pánik – tette hozzá Clerk.

Én erre csak bólogattam. El tudtam képzelni a jelenetet. A lepra szó hallatán még manapság is sokan elhúznák a belüket.

– Az asszony nem volt egyedül, és amikor a társai a segítségére siettek, kisebb verekedés vette kezdetét.

A helyes eljárás az lett volna, ha a múltjárók csendesen lelépnek a helyszínről, valahol a közelben összegyűlnek, rendezik soraikat, és folytatják a küldetést.

– És akkor mi volt a baj? – kérdeztem a fejemet csóválva.

– Az, hogy Halcombe futásnak eredt.

Ó, igen, erre látatlanban megesküdtem volna.

– Elmenekült, és nekünk muszáj volt utánasietnünk.

– És egyenesen visszavágtatott az Ötöshöz? – kérdeztem hüledezve.

– Aha.

– És odavezetett egy egész tömeget a komphoz...

– Először nem tudtunk bejutni – közölte Clerk. – Emberek rohangáltak mindenütt. Lökdösődtek, rángatták egymást, és elállták az utat. De végül sikerült besurrannom a kompba. Halcombe már ott volt. Azt hiszem, már annak is örülhetünk, hogy nem hagyott ott mindnyájunkat. Hamarosan North is befutott. Mialatt a karját kezeltem, megérkezett Atherton. Rádión hívtam Sykest és a többieket, és kiderült, hogy rossz irányba indultak, és a város másik végében lapítanak. Halcombe továbbra is totál pánikban volt. Nem akarta megvárni a többieket. Átvette az uralmat a számítógép felett, és vészhelyzeti kivonást kért.

Egy darabig folyamatosan káromkodtam magamban. Micsoda őrület ez! Micsoda egy rohadt, átkozott őrület! Mire gondoltak a thirski főnökeink, amikor ránk szabadították ezt a majmot? Elég volt meghallgatni, hogyan beszél Dottle-lel, és máris tudni lehetett, hogy körülbelül annyi érzéke van az emberekhez, mint egy görénynek. Mindenkit magára haragított már az első naptól kezdve, kavart és szemétkedett, és a folyamat most csúcsosodott ki, ezen a katasztrofális ugráson. Akkor sem tudta volna jobban elásni magát...

Na, ekkor a torkomon akadt a lélegzet, megdermedtem, és csak bambán meredtem magam elé. Clerk még tett két-három lépést, majd lelassított, és visszafordult.

– Max? – kérdezte rövid várakozás után halkan és óvatosan.

Én ekkor már tudtam, hogy megint benéztem valamit.

Kegyetlenül kigúnyoltuk és kiröhögtük Halcombe-ot, idiótának neveztük, holott egész végig én voltam idióta. Nem pedig Halcombe. Éppen ellenkezőleg: Halcombe egy okos, nagyon okos ember. Szándékosan csinálta az egészet. Lecsapott az első lehetőségre, hogy szabotáljon egy küldetést, és a St. Mary gyors egymásutánban behúzott két kudarcot. Meg kellett akadályoznom Halcombe-ot abban, hogy jelentse az esetet a Thirsknek.

– Max? – mondta ismét Clerk.

Nem szakíthattam időt arra, hogy elmagyarázom neki a dolgokat. Halcombe nagyon komoly veszélyt jelentett, és a lehető leggyorsabban semlegesíteni kellett.

– Mr. Clerk – feleltem végül –, aggódom amiatt, hogy a munkatársaink vélhetően kapcsolatba kerültek egy súlyos, fertőző betegségben szenvedő emberrel.

– De hát nem, Max! Ezt magyarázom! – tiltakozott Clerk. – Legalábbis mi, a többiek nem. Valószínűleg Halcombe az egyetlen, aki esetleg kapcsolatba került vele.

– Igaza van – válaszoltam bólogatva –, és ez a legaggasztóbb az egészben. Biztosra veszem, hogy ha dr. Bairstow itt lenne, a legsürgősebb feladatának azt tekintené, hogy a minimumra korlátozza a Mr. Halcombe által jelentett veszélyt. Arra kérem, siessen a Gyengélkedőbe, amilyen gyorsan csak tud! Adja át üdvözletemet dr. Fosternek, és tájékoztassa arról, hogy Mr. Halcombe túlságosan értékes a számunkra, ezért nem vállalhatunk semmiféle kockázatot vele kapcsolatban. Kerüljön be az elkülönítőbe legalább addig, amíg dr. Bairstow visszatér, és áttekinti a helyzetet! Zéró látogatás! Zéró telefonálgatás! Teljes elkülönítés, Mr. Clerk! Ezt feltétlenül értesse meg dr. Fosterrel!

Clerk pár pillanatig csak nézett, aztán úgy vigyorgott, hogy a szája majdnem körbeért a fején.

– Vettem az adást, Max – felelte nagy vidáman. –A nyomorult... Hát, az elkülönítőben az élet nem kifejezetten kellemes.

– Dr. Foster bizonyára pontosan fogja tudni, mi a teendő az adott helyzetben – fűztem hozzá, és kiadtam a parancsot: –Induljon!

Clerk elrohant, én pedig a Gardróbba siettem, ahol már vártak rám.

Mrs. Enderby kerített nekem egy sátorféleséget, amit valamiért ruhának nevezett. Átöltöztem, feltűztem a hajamat, és szemügyre vettem a csapatomat. Markham, Evans, Lingoss és én. Mi baj történhet?

Markham átadott egy kábítófegyvert és egy paprikaspray-t, én pedig a rejtett zsebekbe süllyesztettem mindkettőt. A fejemre tekertem a durva szövetből szabott kendőféleséget, és mialatt elrendeztem a vállamon, azon gondolkodtam, amit Halcombe

művelt. A küldetés rosszabbul már nem is alakulhatott volna. A hivatalos célt nem értük el, és most már valószínűnek tűnt, hogy nem is fogjuk. A komp megsérült, és három fő a múltban rekedt. Az első két csapással semmit sem kezdhettem, de az embereinket vissza tudtam hozni. És Halcombe emberét is –Dottle-t. Egy pillanatig eltöprengtem azon, miféle mentalitás kell ahhoz, hogy valaki a sorsára hagyja egy közvetlen munkatársát, és ösztönösen megborzongtam.

Mrs. Enderby ezalatt tett-vett körülöttünk, és végül azt kérdezte tőlem:

– Minden rendben, Max?

– Ó, igen! Bár, megtenné valaki, hogy felhívja dr. Petersont, és megkérdezi tőle, hogy válthatnék-e vele néhány szót?

– Odakint várja önt – felelte Mrs. Enderby szelíden mosolyogva.

Tim valóban a folyosón állt, és nagyon komolynak tűnt. Egyből megsejtettem, hogy ő is rájött, mi az ábra.

Behúzott egy csendes sarokba, figyelmesen hallgatott, mialatt kiömlöttek belőlem a szavak, és néha bólogatott.

– Azt javaslom – mondtam fojtott hangon –, hogy vigyük el egy kellemetlen helyre, bármi megteszi a 14. századot leszámítva, és fenyegessük meg azzal, hogy ott hagyjuk, ha nem beszél. Mi a célja? Miért van itt valójában? Ki kell szednünk belőle.

– Csábítóan hangzik, de nem – felelte Peterson a fejét ingatva.

– Előbb visszahozzuk az embereinket. Dr. Bairstow aligha szeretné, hogy felfedjük a lapjainkat, és nem akarom veszélybe sodorni azt, ami tervez, akármi legyen is az. Alighanem azt akarja, hogy húzzuk meg magunkat, és figyeljük meg, mi lesz Halcombe következő lépése. Vagy azt, hogy kinek küld jelentést.

Csodálattal és áhítattal néztem rá, és azt suttogtam:

– Máris kezdesz úgy gondolkodni, mint dr. Bairstow.

– Igen, és számítok rá, hogy hamarosan kihullik a hajam is – válaszolta vigyorogva, és átadott egy adóvevőt. – Egyébként jó ötlet volt elkülöníteni az ürgét. Átkozottul jól tudja, hogy nem kapta el a leprát, de semmit sem tehet. Felhatalmaztam Helent, hogy nyugodtan alkalmazzon mindenféle kezelést, amit szükségesnek ítél.

– Tim, ez... ördögi.

– Tudom – felelte, továbbra is elégedetten mosolyogva. – Most pedig menj, és hozd vissza őket!

14

A HÁRMASSAL UTAZTUNK, a nagyobb kompok egyikével, mivel nemcsak engem, Markhamet, Evanst és Miss Lingosst kellett szállítania – az utóbbi társunkat eléggé leterhelte a két nagy méretű kendő, illetve a széles karimájú kalap, ami a haját volt hivatott elrejteni –, hanem reményeink szerint a visszaúton még három főt: Sykest, Bashfordot és Dottle-t. Összegyűltünk a bejárata előtt, és csendesen ácsorogtunk, mialatt Dieter betáplálta a koordinátákat.

Peterson a galérián várakozott, azon a helyen, ahonnan rendszerint dr. Bairstow szokta szemlélni az eseményeket. Felemelte a kezét, intett egyet, én pedig felmosolyogtam rá.

Bevonultunk a kompba. Nem vittünk magunkkal külön holmit vagy felszerelést.

Leültem, és rövid szünet következett, ami alatt senki sem mondta ki azt, hogy „Max, nem volna szabad ezt csinálnod!”

– Minden elő van készítve – jelentette Dieter. – Sok szerencsét!

– Elhagyta a kompot, és az ajtó becsukódott mögötte.

– Jól van, emberek! – mondtam ekkor fennhangon. – Kezdünk. Számítógép, indítsd az ugrást!

– Ugrás indítva – közölte a gép a maga szenvtelen hangján.

A világ fehérbe borult.

* * *

Egy cefet sáros földdarabon landoltunk, a keleti kapuhoz vezető híd közelében. Valamivel korábban szakadt az eső, és most már csak sűrűn esett, ami Walesben gyakorlatilag szárazságnak minősül.

Körbeforgattam a kamerákat, hogy felderítsük a környéket.

– Nem zárták be a kaput – közölte Markham. – Ami jól jel.

Aktiválta az adóvevőjét, és így folytatta:

– Sykes, Bashford, jelentkezzenek!

Nem jött válasz. Senki sem nézett senkire. Az efféle csend szinte mindig rosszat jelent.

– Sykes, hall engem? – kérdezte Markham.

És ekkor, egyik pillanatról a másikra őrült lárma töltötte be a kompot. Énekszó, ordítozás, bútorok csattogása és recsegése. Mindenki összerezzent vagy éppen ugrott egyet, én meg gyorsan levettem a hangerőt.

– A rohadt életbe! – dohogott Evans. – Igen, ez jellemző Pszichó Sykesra. Máris kirobbantott egy kisebb forradalmat. Jelenleg valószínűleg az ellenállást szervezi. Lehet, hogy vacsorára Észak-Wales szabad és önálló állam lesz.

Hallottam, hogy egy férfi kiabál valamit, majd Sykes válaszolt neki. Nem angolul. Mert ő már csak ilyen – nagyjából annyira erős benne az életösztön, mint egy sünben, ami az út lerövidítése céljából átvág az autópályán, viszont volt annyi esze, hogy ne szólaljon meg angolul egy walesi közösségben azon a napon, amelyen az angol hűbéruruknak megint fia született. Amennyire én tudtam, Sykes nem beszélte a walesit, viszont skót volt, és talán gael nyelven magyarázott. Mindenesetre, akármit mondott, az ordítozó férfi lehiggadt és elvonult.

– Jól vagy? – kérdeztem riadtan, mert a hangok alapján valóban úgy tűnt, hogy odaát komoly balhé zajlik egy nagyon szűk térben.

– Á, szia, Max! – köszönt Sykes lelkesen, és úgy tűnt, a legcsekélyebb mértékben sem lepődött meg azon, hogy hallja a hangomat. – Igen, egész jól. Te, itt olyan buli van...

Markham sietve elfordult.

– Tessék? – kérdeztem vészjóslónak szánt hangon.

– Buli! Itt! Van! Az öreg Teddy király egy csomó kajával vendégeli a helyieket, hogy megszerettesse magát. Két pofára zabálunk, hülyére isszuk magunkat, de amikor vége lesz, szerintem azért odaügetünk a várhoz köveket dobálni.

Rövid időre csend lett. Markham továbbra is a hátát mutatta felém, míg Evans a lába elé nézett, és a szája szélét rágta.

– Ki az a mi? – érdeklődtem, és nyugalmat kényszerítettem magamra.

– Hát mi hárman! – felelte Sykes, de nem folytatta, mert ezúttal egy másik valakivel kezdett kiabálni úgy, hogy hadarva köpte a különös, torznak tűnő hangzókat.

– Ez meg milyen nyelv? – kérdezte Lingoss, minden jel szerint megigézve.

– Geordie.

Döbbenten néztünk össze, és miután felocsúdtam, azt kérdeztem:

– Hol vagytok?

– Egy fodagó... fogodá... fogadóban. Bocs, ezt nem könnyű csak úgy kimondani – magyarázott vidáman Sykes. – A Northgate utca mellett, azt hiszem. Van egy bokor a bejárata előtt. Mi hátul vagyunk, a lovaknál. Nem tudjátok eltéveszteni.

– Sérülések?

– Vannak! Nekem sikerült csinálnom valamit a bokámmal, és Dottle beverte a fejét.

– És Bashford? – kérdeztem egy szempillantás aggodalmasan.

– Ő jól van.

– Tessék?

– Mondom: jól van – közölte Sykes. – Egy karcolás sincs rajta. Azt hiszem, jelenleg éppen a disznóhajító versenyben vesz részt.

Pár pillanatig a fogaimat csikorgattam, majd azt feleltem:

– A helyes eljárás ilyenkor az, hogy kerülitek a feltűnést, és várjátok a mentőcsapatot.

– Pontosan ezt tesszük – állította Sykes, és mialatt tovább beszélt, maga volt a sértett ártatlanság. – Beleolvadunk a környezetbe. Max, aki itt és most nem használja ki a potyakaját és piát, az nagyon gyanúsnak tűnhet. Minél többet eszünk és iszunk, és minél többet hajigálunk disznót, annál nagyobb biztonságban vagyunk.

– Húzzátok meg magatokat! Megyünk értetek – közöltem ekkor, azzal megszakítottam az összeköttetést, és Markham felé nézve azt kérdeztem: – Maga hisz neki?

– Nem. Ez az egész hihetetlen – válaszolta Markham valami elképesztő fapofával.

Elővettem egy vesszőkosarat, beledobtam egy kisebbfajta elsősegély-készletet, és miután letakartam a köpenyemmel, kiadtam a parancsot:

– Rendben, indulunk!

* * *

A kellemesen langyos, páradús levegőben a tenger illata terjengett. Éreztem továbbá sülő húsok illatát is, valamint lovak és füst szagát, de elsősorban a tengerét.

A keleti kapun vonultunk be a városba. Méghozzá azért, mert itt működött Észak-Wales kancelláriájának kincstára, és forgalmas hely volt. Egész nap emberek rohangáltak ki-be, fáradt lovakat vezettek el, és pihenteket hoztak a helyükre. Legalább öt-hat őrt láttunk, és nyilván még többen akadtak a környéken, akiket nem fedeztünk fel, és egyikük sem táncolt örömében, amiért melóznia kellett az ünnepség napján. Mindenesetre lehajtottuk a fejünket, és átcsúsztunk közöttük –előbb Lingoss és Evans, aztán, miután senki sem rendelt el riadót, Markham és én következtünk.

A kapu belső oldalánál elterülő, tágas téren megálltunk, és körülnéztünk.

Eduárd megerősítette a város védőfalát, és négyzethálós stílusban alakíttatta ki az utcákat. Pontosan velünk szemben kezdődött a High Street, ami a nyugati kapuhoz, illetve a tengerhez vezetett. A vár távolabb állt, tőlünk balra –befejezetlen, szürke falak magasodtak a környék fölé. A caernarfoni várat senki sem tévesztheti el. Még manapság is lenyűgöző. 1284-ben, még félkész állapotban is rohadtul fantasztikus volt. Már persze, az angolok szemszögéből nézve.

Annak érdekében, hogy kordában tartsa az itteni népséget, Eduárd várakat építtetett szerte egész Walesben, de ez volt a fővárosa, a székhelye, a koronája ékköve. A várat brutálisnak írták le, és valóban annak hatott. A várost meghódító uralkodó erejét és hatalmát jelképezte. A puszta létezésével emlékeztetett mindenkit, hogy Wales legyőzött ország. Azt el kell ismerni, hogy az első Eduárd rendesen megdolgozott a fizetéséért: leigázta a walesieket, szétverte a skótokat, és megadóztatta az íreket. Ő volt az a király, aki sehol sem szerzett barátokat, és akiről tudtuk, hogy hamarosan kilógat egy

csecsemőt egy erkélyről – vagy nem –, de nekünk ennél fontosabb dolgokkal kellett foglalkozunk.

Alaposan körülnéztünk, és betájoltuk magunkat.

A forgalmas utcákat véletlenül sem egységes faépületek szegélyezték. Ferences rendi szerzetesek húzódtak be egy kapuba az eső elől, de a csuklyát a fejükön hagyták. Tőlem jobbra egy férfi búcsúcédulát árult. És itt, a Northgate utca közelében alighanem nagyon ment a bolt. Ha valaki errefelé járva betántorgott a vendéglátóipari létesítmények egyikébe, atomrészegre itta magát, igénybe vette egy-két módfelett közvetlen és kedves hölgy szolgáltatásait, aztán kitámolygott az utcára, bizonyos összeg leszurkolása ellenében máris bűnbocsánatot nyert, és így megkönnyebbülten térhetett haza, hogy aztán elpanaszolja szerető feleségének, milyen nehéz napja volt.

A sarokban, egy egyszerű pultnál, egy patikárius árulta a portékáját, nevezetesen, apró batyukba kötözött gyógyszereket, amelyek hasznosnak bizonyulhattak azok számára, akik túlságosan átadták magukat a szórakozásnak ezen az elvileg ünnepnapon.

A másik sarokban egy fiatal fiú faszenet és felhasogatott tűzifát kínált eladásra, és torkaszakadtából ordítva csinált reklámot az árukészletnek. Tőle nem messze egy rőfös szöveteket göngyölt ki és össze három-négy háziasszony előtt, akik kendővel letakart fejüket összedugva mustrálgattak egy sötét anyagot. A következő ajtóban fűszerkereskedő guggolt, aki nemes egyszerűséggel a kövezetre rakta ki az áruját, holott az kétes eredetű folyadékoktól sötétlett. Pár pillanatig éreztem is egy számomra ismeretlen, egzotikus növény illatát.

Elment mellettünk egy madarász, akinek mindkét kezéből zsinórra felfűzött, élettelen vadkacsák lógtak. Mindenfelé kádárok, szabók, ácsok, mészárosok, kovácsok és kötélverők szorgoskodtak, közben kiabálva hirdették az árujuk erényeit. Ezen a napon a szokottnál is nagyobb forgalomra lehetett számítani Caernarfonban. Az utcákon hemzsegtek a kaja- és csecsebecseárusok, a zenészek, és a mindenféle utcai kereskedők, akiknek ez a fajta nyilvános rendezvény a pénzkereseti lehetőséget jelentette.

És ahogyan azt már Clerk jelezte, nagyon sok koldust lehetett látni mindenfelé. Vézna, szomorú embereket, akik szürke rongyokba burkolózva álltak, feküdtek vagy ugráltak, közben a kezüket maguk elé nyújtva mormolták, hogy „Alamizsnát, szánja meg a nyomorultakat, az ég szerelmére!” És egyetlen leprás sem akadt közöttük. Leprásokat nem engedtek volna szabadon kóborolni ezeken a zsúfolt utcákon. Az őrök a kapuban elzavarták volna őket.

– A Northgate utca itt van a közelben – jelentette be Markham.

– Az információm szerint ott sétálgatnak a prostik.

– Mondja, honnan tud maga ezekről a dolgokról?

– Állandóan múltjárók körül ődyelgek – magyarázta Markham teljes komolysággal. – Nehéz lenne nem tudni róluk.

Utóbb visszagondolva, nem lepődtem meg sem azon, hogy Markham tudott erről, sem azon, hogy Sykes & Tsai ott kötöttek ki.

Könnyen megtaláltuk a fogadót. Részben azért, mert ahogyan Sykes mondta, a bejárata közelében jókora bokor zöldellt –igazából inkább fának neveztem volna –, de főleg azért, mert dühös férfiak kisebb csoportja verődött össze előtte, akik történetesen megpróbálták betörni az ajtót.

Megálltunk a saroknál, és behúzódtunk egy kapualjba.

– Épp arra gondoltam, minden túl szép ahhoz, hogy sima ügy legyen – jegyezte meg Markham rezignáltan. – De hát Sykes itt van, így már azon is csodálkozom, hogy nem tört ki nyílt lázadás az egész városban.

Aktiváltam az adóvevőmet, és érzésem szerint bámulatra méltó önmérséklettel azt kérdeztem:

– Mi történik itt?

– Á, üdv újra, Max! – köszönt vidáman Sykes. – Ezek szerint észrevettétek, hogy van egy kis felfordulás az utcán.

– Mit műveltél?

– Semmit.

Az ostromlók egyre hangosabban ordítottak. Valahol egy nő sikított, és egy cserépedény hangos csörömpöléssel szilánkokra tört.

– Semmit? – kérdeztem erősen kétkedő hanghordozással.

– Ahogy mondom, becsszó! – állította Sykes. – Két férfi csinálta. Ha jól hallottam, alkudtak valamire, de összevesztek. Vagy az egyik

hapsi lova, vagy a lánya miatt, ezt őszintén szólva nem értettem kristálytisztán. Mindenesetre elkezdtek kiabálni, aztán asztalok borultak, poharak törtek, tudod, hogy mennek ezek a dolgok, és hamarosan megérkeztek a fickó barátai.

– Min csúszott el az üzlet? – kérdezte Lingoss, amivel híven megmutatta, hogy vérbeli K+F-es, ugyanis ezen részleg munkatársait jellemzően a kurvára lényegtelen részletek érdeklik.

– Mittudomén! – vágta rá Sykes. – Az elején nem voltunk itt, de úgy hallottuk, hogy vagy a hapsi lánya nem volt érintetlen, holott azt állította róla, vagy az éppen eladott lova döglött meg az első kanyarban.

Ezzel nem tudtam mit kezdeni, de összeszedtem a gondolataimat, és azt kérdeztem:

– Egészen pontosan hol vagytok?

– Még most is hátul. A ganyédombon üldögélünk.

– Miért?

– Mert meleg és puha.

Lingoss erre nagy bölcsen bólogatott, én pedig egyre kétségbeesettebben folytattam a kérdezősködést:

– Van hátsó kapu?

– Ott, ahol vagyunk, nincs.

– Nem tudunk bejutni hozzátok. Mit gondolsz, van rá esély, hogy kijöttök?

– Nem hiszem, hogy lenne – közölte Sykes vidáman. – Én alig tudok járni, Dottle pedig rosszul lát.

– És mi van Bashforddal?

– Tény, ami tény, lehetséges, hogy eltűnt.

– Ó, te jó ég! – suttogtam elhűlve, majd hangosan folytattam: – Hogyan? Hogyan sikerült eltűnnie?

– Elment pisilni, és nem jött vissza.

Vettem egy mély lélegzetet, mert az állítólag nyugtató hatást gyakorol az emberre, és azt kérdeztem:

– Miért nem intézte el ott, a ganyédombnál?

– Már mondtam: azon ülünk.

– Mit számít az?

– Bashford azt mondta, nagyon zavarná a dolog – mondta Sykes.

– Micsoda?

– Az, ha néznék, mialatt pisil. Azt mondta, valószínűleg nem is tudná megtenni.

– Nem tudtátok volna becsukni a szemeteket?

– Mi felajánlottuk neki. Azt felelte, akkor is zavarban lenne. Én erre mondtam neki, hogy akkor csukja be ő a szemét, de a jelekből ítélve ez sem jött be.

Összepréseltem a számat, és igyekeztem nyugalmat kényszeríteni magamra. Noha Sykes egy szóval sem említette, de esküszöm, *hallottam,* hogy derűsen mosolyog, és az arca csak úgy sugárzik, mialatt velem beszél, és minden ízében maga a lelkes, segítőkész múltjáró.

– Nem lett volna szabad elengednetek – mondtam végül ingerülten.

– Nem volt más választásunk – közölte rendíthetetlen nyugalommal. – Ez már csak ilyen... ha az embernek mennie kell, akkor mennie kell.

– Így aztán Bashford ment.

– Többé-kevésbé, igen – erősítette meg Sykes.

Markham gyanús horkantásokat hallatott, Sykes pedig tovább beszélt:

– Viszont, folyamatos kapcsolatot tartunk vele, és különben is csak a sarkon túlra ment.

– Ó, az ég szerelmére! – fakadtam ki dühösen, és teljes joggal. Az efféle helyzetekre vonatkozó utasítás teljesen egyértelmű: maradjatok együtt, mert könnyebb együtt megmenteni az egész bandát. De erről a jelek szerint lecsúsztunk. – Mindegy, most már húzzátok meg magatokat! Ne mozogjatok! Valahogy kihozunk onnan titeket.

Hogy pontosan hogyan – na, azt egyelőre elképzelni sem tudtam.

– Szét kell válnunk – jelentettem be, de erősen vonakodva, ugyanis az ilyen helyzetekben azt szeretem, ha együtt marad a társaság, viszont valakinek meg kellett keresnie Bashfordot. –Mr. Evans...

– Leng a kezem, jelentkezem! – felelte Evans. Na, megint egy, aki nem hajlandó komolyan venni a dolgokat... – Megyek, és előkerítem.

Máris elindult, és amint pár lépésre távolodott, fojtott hangon, pörgős iramban mondott valamit az adóvevőjébe. Így maradtunk hárman: Markham, aki támogathatta Sykest, Lingoss, aki terelhette Dottle-t, és én, aki egyelőre nem bírtam kitalálni, hogy mi a fenét fogok csinálni. És azt hiszem, ennél a résznél már egy kicsit elvesztettem az életkedvemet.

Evans hamarosan megfordult, és odaszólt nekünk:

– Itt van, közvetlenül a sarkon túl. Azt mondja, egy asszony kiabál vele. Talán halakról van szó, de mivel a hölgy walesi nyelven ordibál, Bashford nem érti pontosan, és nem boldogul valami fényesen.

– Maga beszéli a walesi nyelvet – válaszoltam neki. – Menjen, és rendezze az ügyet!

– Én aztán nem beszélem! – felelte szinte sértődötten.

– Hogyhogy nem? Evans a neve!

– Halifaxben nőttem fel. Arrafelé nagyon kevesen beszélik a walesit.

– Csak... csak menjen, és tegye meg, amit tud! – mondtam végül, és Evans végre eltűnt a szemem elől.

Valamivel távolabb a támadók kettőzött erővel ostromolták a fogadót. Ezekben a pillanatokban két alak bukkant fel a saroknál, és folytatta útját a többi felé. Egy vaskos deszkákból ácsolt padot cipeltek, és azzal próbálták bezúzni az ajtót. A többiek pedig biztatták, leszólták, vagy éppen gúnyolták őket, természetesen ordítva, röhögve és kurjongatva. Az emeleti ablakokban emberek bukkantak fel, akik különféle edények tartalmát zúdították az ostromlók fejére. Mi kicsivel távolabbra hátráltunk, ahol már semmi sem fröccsenhetett ránk. Teljesen biztosra vettem, hogy mostanában nem fogunk Sykes és Dottle közelébe kerülni. Egy megtermett, vörös képű férfi, aki a látszat szerint a banda vezetője volt, dühödten ordítozott azzal a kettővel, akik a súlyos padot faltörő kosnak használva döngették az ajtót. Jogosnak tűnt a feltételezés, hogy az ingyenkaja és –pia nem csendesítette le a környék lakóit úgy, ahogyan Eduárd remélte. Másrészről, ez a város durvább környéke volt, és a magam részéről biztosra vettem, hogy errefelé naponta kétszer-háromszor is sor kerül efféle jelenetekre. A fogadó ajtaja

meglepően erősnek és szilárdnak bizonyult, de az örökkévalóságig nem tarthatott ki.

– El kell terelni valamivel a figyelmüket – mondtam végül. – Csináljunk valamit, ami miatt elmegy innen ez a sok ember!

Oda-vissza végignéztem a keskeny utcán, ami tele volt izzadó férfiakkal, visítozó prostituáltakkal, gúnyolódó nézőkkel, izgatott kutyákkal, és a találékonyságom ez egyszer cserbenhagyott. Úgy véltem, varázslat nélkül nem tüntethetem el innen ezt a kisebbfajta tömeget. Az épületek java részben fából épültek, és zsúptető fedte őket, ami miatt nem szívesen folyamodtam volna a tradicionális eljáráshoz, vagyis hogy tüzet gyújtunk, és a zűrzavarban kirángatjuk az embereinket onnan, ahová beszorultak. Gyanítottam, hogy amilyen szerencsénk lenni szokott, az egész utca tüzes pokollá változna, többtucatnyi ember halna meg, és az emiatt kirobbanó lázongás megadná a kezdőlöketet a walesi ellenállásnak, aminek az lesz a vége, hogy az itteni nép egyszer s mindenkorra kirugdossa az angolokat Walesből. És ekkorra már a puszta nemzeti büszkeségtől fűtve létrehoznak egy hadsereget, ami megtámadja Londont, ahol is letaszítják a trónjáról a királyt, és a helyére ültetik a saját hercegüket, akit szinte bizonyosan Llewellynnek fognak hívni, így az egész történelem jóvátehetetlenül és végzetesen megváltozik, és ez természetesen a mi hibánk lesz.

Ráeszméltem, hogy Lingoss és Markham döbbenten merednek rám, aminek nyomán elképzelhetőnek tartottam, hogy a fenti eszmefuttatás egyes részeit – vagy talán az egészet – hangosan is kimondtam.

– Van egy ragyogó ötletem – bökte ki Lingoss, és mielőtt bármit tehettem volna, berohant az utcába.

– Az ég szerelmére, menjen vele! – parancsoltam sietve, és pár pillanattal később Markham már a tömegben nyomakodott a lány után.

Kisvártatva meghallottam Lingoss kiáltását:

– Hé! Ezt nézzétek!

Rögtön ezután döbbent hördülések hallatszottak minden irányból, majd csend telepedett a környékre.

Ilyen egyszerűen ment. Az egyik pillanatban még minizavargás zajlott az utcában, a következőben mindenki kussolt.

Még a kutyák is elhallgattak.

Mi a fenét művelt az a lány? A nyakamat nyújtogatva ágáltam, hogy lássam, mi történik ott. Aztán megnyílt előttem a tömeg, és megpillantottam Lingosst – egy gyorsan táguló kör közepén állt, és végre tisztán láttam, hogy mit tett.

Ó, a rohadt életbe...

A nők haja szinte az egész középkorban erkölcstelen látványosságnak számított, sokan a kísértést és a bűnt társították hozzá. Csak a nagyon alacsony sorból származó nők, illetve a prostituáltak mutogatták a hajukat. Egy férjezett nő haja a törvény szerint a férje tulajdonának számított. Szóval, a lényeg, hogy ebben a korban nyilvános helyen nem sok nő haját lehetett látni. Igazából, a férfiakét sem nagyon, de az biztos, hogy senki sem látott még olyan hajzatot, ami alapból koromfekete, míg a fürtök vége kékben és lilában ragyog. Nekem kifejezetten tetszett, de ezen a napon kisebbségben maradtam a véleményemmel. A Caernarfon derék lakóira gyakorolt hatás elképesztő volt. Tudtam, hogy ebből nagy futás lesz, csak azt nem, hogy Lingoss felé futnak-e, vagy menekülőre fogják. Az utóbbiban reménykedtem, de magától értetődően a másik következett be. Ugyanakkor, Lingoss állt ott, a kemény, szívós kölyök, akinek egész életében gondoskodnia kellett magáról. Fogadni mertem volna, hogy nem ez az első feldühödött tömeg, ami elől menekülnie kell, de akkor is...

Már gyorsulva távolodott, amikor felharsant az első haragos kiáltás. Simán eltűnt volna az emberek elől, csakhogy ebben a pillanatban hangos csörömpöléssel jókora taliga bukkant fel a sarok takarásából, és elég gyorsan mozgott. Egy pillanatra láttam, hogy Bashford és Evans az, akik minden erejüket beleadva tolják. Lingoss balra kanyarodott, és eltűnt a szemem elől. A taliga éppen csak elhibázta őt, de az utánalóduló tömeg egyenesen nekizúdult. Éktelen recsegéssel és csattanással felborult, walesi nyelvű kiáltások harsogtak – trágár szavakkal jócskán megfűszerezve, nyilván –, és a környék hirtelen tele lett hallal.

Halak röpködtek mindenfelé, halak hevertek mindenütt. Némelyik pattogva csúszott a kövezeten, és az emberek vagy széttaposták őket, amitől belsőségek fröcsköltek a tér összes irányába – már a halaké, úgy értem –, vagy megcsúsztak rajtuk, és akkorát estek, mint az ólajtó, de közben még másokat is magukkal rántottak. Az áramvonalasabb halak meglepően messzire repültek, és részrehajlás nélkül pofán találták az embereket. Itt és most nyoma sem volt megkülönböztetésnek. A halak nem válogattak.

Ami engem illet, tátott szájjal bámultam a jelenetet, és hirtelen még rosszabb lett a helyzet.

Megérkezett a halaskofa. Mármost ezek az asszonyok, akik többek között kibelezték és megtisztították a férjük vagy az apjuk által kifogott halakat, ritkán tartoztak a kifinomult, kecses és elegáns hölgyek közé. Inkább ellenkezőleg, mocskos szájú, durva teremtések voltak. És ennek az asszonyságnak a szemében alighanem a halaskofák királynőjét tisztelhettük. Először csak vissza akarta kapni a taligáját. De amint befordult a sarkon, felfedezte, hogy mi történt az árujával.

A szemem sarkából láttam, hogy Evans berántja Bashfordot egy kapualjba, ami igen bölcs ötlet volt a részéről, mert ha az asszony elkapta volna valamelyiküket, tétovázás és lelkiismeret-furdalás nélkül kibelezte volna, mint egy makrélát.

Szerencsére a kofa figyelmét lekötötte az utcán szétszóródott portéka, de még inkább a remekül szórakozó caernarfoniak, akik a lehetőséget kihasználva felkapkodták és az ujjasuk elejébe dugdosták a halakat, ahol talán már más, hasonló módon szerzett javak rejtőztek.

A kofa vérfagyasztó csatavisítással rohamra indult, és mivel még most is a kezében tartotta azt a félelmetes külsejű eszközt, amivel a halak külsejét és belsejét szokta elválasztani egymástól, senki sem óhajtott a közelébe kerülni. Másként megfogalmazva: mindenki ész nélkül menekült előle.

A távolabbi kereszteződésnél kisebb dugó alakult ki, de néhány másodperccel később az utca kiürült. Nem maradt benne más, csak egy cipő – mert egy cipő mindig marad valahogy –, kövek, szemét, törmelék, törött fadarabok, edények szilánkjai, egy kutya, ami éppen

oldalba vizelte az immár elhajított padot, néhány tucat széttaposott hal, és az a kegyetlen bűz.

A kofa különösebb erőfeszítés nélkül a kerekeire állította a taligáját, aztán a két kezét csípőre rakva körülnézett. Forrón reméltem, hogy nem egy megfelelő célszemélyt keres, akire ráfoghatja a történeteket, és elszámoltathatja, mert a múltjárók jellegzetes elővigyázatosságának köszönhetően mostanra én lettem az egyetlen látható emberi lény a környéken. Markham és Lingoss nyomtalanul eltűntek. Bashford és Evans még ekkor is a kapualjban lapultak, és én úgy voltam vele, hogy ha szorult beléjük némi ész, akkor ott is maradnak, amíg véget nem ér az a nyomorúságos életük.

A kutya befejezte azt, amit csinált, és elügetett. Olyan csend uralkodott az utcában, hogy hallani lehetett a karmai kopogását.

A kofa ekkor szemügyre vett engem, én meg őt. Te jó ég, tényleg nagyon nagy darab volt, csupasz alkarja halvértől vöröslött egészen a könyökéig. Járás közben az a súlyos és terjedelmes keble ide-oda lengedezve alighanem eltorzította maga körül a gravitációs teret. Durva szövetből készült köténytviselt, amit halbelek, pikkelyek és szintén vér borított. A szoknyáját a térdéig felgyűrve viselte, közszemlére téve csupasz vádliját és jócskán szétterülő lábfejét. Egy pillanatra sem tévesztettem szem elől a tényt, hogy több mérföldes körzetben én vagyok az egyetlen látható teremtmény. Hogy kerüljem a szemkontaktust, lenéztem a lábam elé. Ahol egy csodálatosan sértetlen hal feküdt. Hirtelen ötlettől vezérelve lehajoltam érte, a farkánál fogva megmarkoltam, és az asszony felé nyújtottam.

A kofa először kifejezéstelen képpel meredt rám. Az arca úgy nézett ki, mintha egy hatalmas, nyers marhaszeletből kanyarították volna ki. Mosolyogni próbáltam, és igyekeztem minél terhesebbnek mutatni magamat, és ez alighanem bejött, ugyanis az asszony átvette a halat, rádobta a taligára, komoran biccentett egyet felém, aztán sarkon fordult, és a járgányát maga után húzva kivonult az utcából. Röviddel azután, hogy a sarok eltakarta előlem, a kerekek zörgése is elhalt.

Rászántam egy pillanatot, hogy lehunyjam a szememet, és élvezzem az áldott csendet.

– Mi folyik itt? – kérdezte hirtelen Sykes, aki immár közvetlenül a hátam mögött járt.

Annyira megijedtem, hogy majdnem megszültem ott helyben. De vettem egy mély lélegzetet, hogy ismét mozgásra bírjam a szívemet, majd lassan megfordultam, és nem okoztam semmiféle súlyos sérülést Sykesnak.

– Hol a p... honnan jössz? – kérdeztem, miután meg bírtam szólalni.

– Hát a fogadóból.

– De... hogyan jutottál ki? – tudakoltam elhaló hangon.

– Az ajtón keresztül – felelte Sykes, és laza mozdulattal maga mögé mutatott.

Az a nyugtalanító benyomásom támadt, hogy vörös köd gomolyog körülöttünk.

– Mit kerestél te ott? – kérdeztem ekkor.

– Vártam, hogy megmentsetek.

– Miért?

– Mert ezt mondtad!

– Én azt mondtam, húzzátok meg magatokat!

– Meg is húztuk. Évszázadokon át. De aztán meguntam a várakozást, és kijöttem megnézni, hogy tudok-e segíteni nektek – válaszolta Sykes a legteljesebb nyugalommal, közben a haltetemekkel teli utcán fürkészte.

– Azt mondtad, a fogadóban vagytok.

– Ott is voltunk – felelte, és megint a háta mögé bökött az ujjával.

Rámutattam a valamivel távolabb álló, másik fogadóra, és azt mondtam:

– Aminek a bejárata előtt van egy bokor. Az pedig ott van...

Sykes cserébe rámutatott egy nyomorult, vézna botra, amin két nyamvadt levél zöldellt, és egy törött cserépből meredt fel a mögöttünk lévő ajtó mellett.

– A bokor – közölte Sykes.

– Nem, az egy gaz. Nem ugyanaz.

Hogy mi lett volna a vége, azt nem tudom. Sykesszal nem szoktam vitatkozni, mert kicsi és konok, és nagy ívben tesz a tekintélyre meg a hatalomra. Esküszöm, nem tudom, hogyan húzza ki a napokat

sorban, egymás után anélkül, hogy valahol, valaki nekicsapkodná a fejét egy falnak.

Sykes ekkor aktiválta az adóvevőjét, és azt mondta:

– Most már kijöhet!

Dottle lépett ki az ajtón. Ijedtnek, valamint félszegnek tűnt, és a szeme felett kisebbfajta, vágott seb vöröslött – semmi komoly.

Bashford és Evans, ha nem is túl magabiztosan, de elhagyták a fedezéküket, és rövidesen Markham, illetve Lingoss is visszaügettek onnan, ahol mostanáig ette őket a fene.

Amennyire lehetett, összeszedtük magunkat. Lingoss hősies erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy az ellenőrzése alá vonja a haját. Mielőtt azonban közrefogtuk volna Sykest, hogy megtámogassuk, valahol a távolban megszólalt egy kürt, amit kiáltások és a felboruló pultok oly ismerős csattogása és recsegése követett.

– Ehhez semmi közünk – jelentette ki Sykes kihívó hangon. –Csak hogy mindenkinek tiszta legyen.

A sarkon túlról gyors ritmusú lábdobogás hallatszott – és akárkik közeledtek, egyszerre léptek.

– Visszajönnek? – kérdezte Dottle idegesen, és a halakkal teli utcát fürkészte, mit sem sejtve arról a tényről, hogy a múltjárók életében a csapások nem hármasával jönnek, hanem a három egész számú többszöröseivel.

– Nem, ezek katonák – feleltem halkan.

– A francba! – szitkozódott Evans, és a fejét ide-oda kapkodva körülnézett, ami a Biztonsági Részleg munkatársainak a válsághelyzetekre adott, tradicionális reakciója.

És ekkor valóban, katonák fordultak be a sarkon.

Sehová sem menekülhettünk, ráadásul több sebesültünk is volt. A fal közelébe hátráltunk, hogy legalább abból az irányból védettek legyünk, és felkészültünk rá, hogy ellenálljunk a letartóztatási kísérletnek. Megint.

Kilencen érkeztek, három háromfős sorban. Mellvértet és sisakot viseltek, a kezükben lándzsát tartottak. Kardot egy sem hordozott.

– El tudjuk intézni őket – állította Sykes magabiztosan.

A katonák azonban elvonultak előttünk. Basszus, még csak ránk se néztek! Az hiszem, valamennyien hülyén éreztük magunkat.

A kürt ismét megszólalt, és ők futásnak eredtek. Másodpercek múlva eltűntek az utcából, és mi megint magunkra maradtunk. Bár, amilyen szag szállongott körülöttünk, ezen nem is nagyon csodálkoztam.

– Mi folyik itt? – dörmögte Bashford, és a hangjából ítélve kissé sértődöttnek tűnt. Hát igen, senki sem szereti, ha ilyen látványosan semmibe veszik. – Hová mennek?

– A várhoz – feleltem kurtán, és aki ismert engem, az jól tudta, hogy ennyiben kell hagynia a dolgot.

– Miért? – kérdezte Dottle, aki nem ismert engem.

– Azért – válaszoltam keserűen –, mert ott baj van, és valamennyien tudjuk, hogy mi az, nemde?

– Ó, te jó ég! – szólalt meg Sykes, és valahogy sikerült izgalmában pattognia, holott fél lábon állt. – Ez azt jelenti, hogy a király tényleg bemutatta Eduárdot úgy, ahogyan a legendában szerepel? Ezt csinálja most?

– Hát, ezt már sosem fogjuk megtudni, nem igaz? – feleltem, és sóhajtottam egyet. – Mert a legfontosabb célunk most az, hogy visszatérjünk a komphoz három múltjáróval, akik elég ostobák voltak ahhoz, hogy lekéssék a buszt, ami hazavitte volna őket.

– Menj! – válaszolta Sykes. – Menj csak oda! Mi elleszünk itt. Menj, és nézd meg, hogy mi történik!

Be kell vallanom: kísértést éreztem. Nagyon, nagyon, nagyon erős kísértést. Visszanéztem a várra, ami továbbra is a város fölé tornyosulva állt a távolban. Ott, valahol...

Markham ekkor megcsóválta a fejét, és én vonakodva bár, de visszatérítettem a figyelmemet a ránk váró feladatra. Igazat adtam Markhamnek – ha most itt hagyom őket, és elrohanok, mert a másik dolog sokkal jobban érdekel, azzal megmutatom, hogy valójában nem sokkal vagyok jobb Halcombe-nál, ráadásul Miss Dottle-nek aligha tett volna jót, ha egy nap alatt kétszer is a sorsára hagyják.

Mert Murphy törvényének ezúttal is működnie kellett, nem igaz? Hirtelen azon kaptuk magunkat, hogy könnyen meg tudjuk menteni a társainkat. Most már csak annyit kellett tennünk, hogy velük együtt

visszasétálunk a komphoz, és ezt pontosan azért tehettük meg nehézségek nélkül, mert mindenki más a várhoz rohant, hogy végignézze az eseményt, ami az eredeti küldetés elsődleges célja volt. Nem tudtam eldönteni, hogy sikítsak, köpködjek vagy káromkodjak. Én múltjáró vagyok, ugyebár. Ott szoktam lenni, ahol történtek a dolgok, nem pedig holmi csendes hátsó utcában kóválygogtam.

– Csak nyugalom, Max – szólt rám Lingoss. – Jusson eszedbe az állapotod!

Cserébe olyan pillantást vetettem rá, aminek elvileg fel kellett volna gyújtania a haját.

Elindultunk a komp felé, és valamennyien nagyon csendesen ballagtunk.

* * *

Rászántunk némi időt, hogy megvizsgáljuk a sebesülteket. Akármi történt azután, hogy Halcombe itt hagyta őket, Dottle tanúbizonyságát adta, hogy nem kevés bátorság és ész szorult bele. Hamar eljutottam ahhoz a következtetéshez, hogy ő túl jó annak az idiótának.

Félrehúztam, és az mondtam neki:

– Akkor most vegyük le ezt a kendőt, és egy kicsit rendbe szedjük magát.

– Miért?

– Mert a múltjárók sosem térnek vissza ápolatlan külsővel – magyaráztam türelmesen. – Tudja, ez fontos számunkra. Akármilyen pocsékul mennek a dolgaink, mások nem láthatják, hogy nem mindig állunk a helyzet magaslatán.

– Akkor én most múltjáró vagyok? – kérdezte reménykedve.

Én pedig rögtön megszántam, és azt feleltem:

– Hááát... egy kompban van. 13. századi ruhát visel, amin valaki más vére vöröslik. Sörtől és lótrágyától bűzlik. A haja szerteszét áll. Felhasadt a szája, és vérzik az orra. Igen, szerintem annak számít.

Miss Dottle boldogan, elégedetten mosolyogott rám. Noha beszáradt vér sötétlett az orrán, a szája alaposan bedagadt, a haja

leginkább egy szétdúlt szénaboglyára hasonlított, kifejezetten csinosnak és vonzónak találtam. Jót tett neki a heves testmozgás. Kevesen néznek ki jól egy-két nagy pofon után, és ezt meg is mondtam neki.

– De nem sokat tettem, azt hiszem – felelte mélyet sóhajtva.

– Nem menekült el – mutattam rá a tényre, és láttam rajta, hogy egyből Halcombe-ra gondol.

– Ő elmenekült, igaz?

Szótlanul bólogattam. Miss Dottle leszedett egy gyanús külsejű valamit a szoknyájáról, és csendesen azt mondta:

– Elmenekült. Itt hagyott minket.

Felkapta a fejét, körülnézett, és Markhamen akadt meg a tekintete, aki éppen jégtömlőt rakott Sykes bokájára, és valamiért mindketten harsányan kacagtak.

– Nem tart valami nagyra minket, igaz? – kérdezte szomorúan Miss Dottle.

– Maga kimondottan jó teljesítményt nyújtott – feleltem bólogatva.

Erre megint elmosolyodott. Gyanítottam, hogy Halcombe rémuralma alatt nem sok dicséretben lehetett része. Aztán megint megkomolyodott, és azt mondta:

– Annyi időt pazaroltam el az életemből arra várva, hogy Mr. Halcombe felfigyeljen rám...

– A világért sem szeretnék beleszólni az életébe – válaszoltam nem teljesen őszintén –, de talán eljött az idő, hogy változtasson.

Miss Dottle bólogatott, és ezt kérdezte:

– Gondolja, hogy a király bemutatta Eduárdot, mint walesi herceget?

– Pontosan azt a kérdést tette fel, amit kellett – válaszoltam. – Szerintem, ha módjában áll, egy ideig még maradjon a St. Maryben!

15

ENGEM MINDENKI másnál tovább tartottak a Gyengélkedőben, és ebbe Dottle-t is bele kell érteni. Ez egyszer nem panaszkodtam. Dr. Bairstow valahol messze járt. Úgy gondoltam, Petersonra hagyom, hogy megbirkózzon a Caernarfon-eset következményeivel, mivel ő sokkal jobban értett az ilyesmihez, mint én. Még az is elképzelhetőnek tűnt, hogy ha elidőzöm itt legalább egy évig, akkor dr. Bairstow teljesen megfeledkezik rólam, mire összeszedem a bátorságomat annyira, hogy megjelenjek az intézmény más részeiben is.

Ó, persze...

Egy délután kinyitottam a szememet, és dr. Bairstow az ágyam végénél állt. Az ablak mögötte volt, így szinte csak a sziluettjét láttam, egy sötét, baljóslatú alakot, aki semmivel sem árulta el a gondolatait és a szándékait.

– Jó napot, uram! – köszöntem halkan.

– Jelentést kérek!

– Még nem írtam meg, uram – feleltem nagy ravaszul. Máig nem értem, hogy minek erőlködtem.

– A szóbeli jelentés elegendő lesz – közölte dr. Bairstow.

Felültem az ágyon, összeszedtem a gondolataimat, és lehető legrövidebb, legtömörebb formában beszámoltam neki az eseményekről. Ő már nyilvánvalóan olvasta a többiek jelentését, és talán személyesen kihallgatta őket, így nem igazán értettem, hogy mit vár tőlem.

Végül a botjára támaszkodva kissé felém hajolt, és azt felelte:

– Gratulálok a Mr. Halcombe-bal kapcsolatos, gyors és határozott lépéseihez.

Nem tudtam, hogy konkrétan melyik gyors lépésemre gondol. Arra, hogy bezárattam azt a balféket, vagy arra, hogy elindítottam a

mentőakciót?

Mindenesetre, a jelek szerint úgy döntött, hogy egy ideig még életben hagy.

– Köszönöm, uram – válaszoltam halkan.

– Az a tény, hogy az intézmény dolgozói el tudtak kerülni egy... súlyos fertőzést, nagymértékben az ön tetteinek köszönhető.

– Köszönöm, uram.

– Rendkívüli mértékben megkönnyebbültünk attól, hogy Mr. Halcombe időben el lett különítve, még mielőtt bárkit megfertőzhetett volna.

Itt kezdtem sejteni, hogy érdekes irányba tartunk...

– Átküldtem az őt ért szerencsétlenségről szóló, részletes beszámolót a Thirskre, és a feletteseink rendkívüli aggodalommal ragaszkodnak hozzá, hogy Mr. Halcombe maradjon ott, ahol a legjobb orvosi ellátásban részesülhet.

– És küldenek helyette valakit, uram? – kérdeztem óvatosan.

– A jelek szerint nem. Biztosítottam őket afelől, hogy készséggel együttműködünk Miss Dottle-lel, és ezt elfogadható, bár ideiglenes megoldásnak ítélték.

Az arca ezúttal sem árult el semmit. Azt mondta, amire gondoltam? Hogy Halcombe-ot sikerült semlegesíteni egy időre? Hogy Dottle-lel szót tudunk érteni? És hogy dr. Bairstow... mi is az ide illő szó? Hálás?

Nem is tudom, miért gondoltam ezt.

– Tekintettel az ön caernarfoni tetteire... – folytatta vontatottan, elgondolkodva.

Természetesen mindenről tudott. A csetepatéról, hogy eltévesztettük a házszámot, hogy nekünk köszönhetően a fél város tele lett döglött hallal, hogy a küldetés célja nem valósult meg... Sóhajtott egyet. A fél lelkemet adtam volna azért, ha megírhattam volna a beszámolót arról, hogy Eduárd bemutatta a fiát. Addig rendben volt az ügy, hogy a Nagyfőnök a maga végtelen kegyességében megengedte, hogy éljek még néhány napot, de végső soron kudarcot vallottunk.

– Megértem, hogy csalódott, dr. Maxwell – mondta végül –, de mialatt leadtam a jelentésemet a Thirsknek, módomban állt

rámutatni arra a tényre, hogy a legutóbbi ugrás eredménytelensége jelentős mértékben annak köszönhető, hogy Mr. Halcombe nem ismerte a protokollokat és az eljárásokat. Ők bizonyos mértékig elfogadták ezt, és megállapodás született, miszerint a jövőben szorosabban együttműködünk, hogy hasonló jellegű félreértések többé ne fordulhassanak elő.

Kicsit megfájdult a fejem, és rosszkedvűen azt feleltem:

– Szerettem volna elmenni a várhoz, uram, de voltak sérültjeink. Miss Dottle kapott egy sebet a fejére, és az tűnt az egyetlen észszerű eljárásnak, ha mindenkit visszahozunk, amilyen gyorsan csak lehetséges.

Rövid szünet következett, ami alatt mindketten az „észszerű” szó váratlan használatán töprengtünk, majd sóhajtottam egyet, és hozzátettem:

– Nem ez volt a legsimább mentőakció a St. Mary történetében, uram. Ott volt az a kisebbfajta csetepaté. És a faltörő kos. És a hatalmas termetű asszonyság. Meg a halak. És Miss Lingoss haja.

– Hogy arról a bizonyos bokorról már ne is beszéljünk – tette hozzá dr. Bairstow.

Egy időre bekussoltam, és a Nagyfőnök arcát fürkésztem, de szokás szerint semmivel sem árulta el, hogy mi jár a fejében. Végül oda jutottam, hogy abból sosem lehet baj, ha az ember lánya azt mondja: „igen, uram”, így hát azt feleltem:

– Igen, uram.

Dr. Bairstow bólintott egyet, és minden további szó nélkül kibicegett a szobából.

* * *

A Nagyfőnök távozása után megérkezett dr. Foster. Halkan dödögött valamit, miközben átvonult a helyiségen, majd letelepedett az ablakpárkányra, és rágyújtott. Én pedig attól, hogy teljességgel váratlan módon túléltem a dr. Bairstow-val való találkozást, egészen felbátorodtam. Már jó ideje szerettem volna beszélni Helennel, és most megkaptam a lehetőséget.

Tavaly karácsonykor kitört egy kisebbfajta, nem hivatalos válság, és Markhamnek, Petersonnak, valamint nekem el kellett nyargalnunk az ókori Egyiptomba. A vége az lett, hogy bele kellett mártogatnunk Markhamet a Nílusba. A saját érdekében, persze, de Peterson ekkor említette először a nagy kérdést. Azt, amit Helennek akar feltenni.

Valaha már a puszta gondolaton is röhögtem volna, de azóta Leon és én összeházasodtunk. Lehetséges lenne, hogy a kettőnk csodálatos, közös élete példaként szolgál mások számra, és kedvet kapnak hozzá?

Hát, igazából bármi lehetséges. A nagy számok törvénye alapján valahol a világban léteznie kell egy hozzáértő politikusnak, egy becsületes bankárnak, egy angol focistának, aki tudja, mit kezdjen a labdával a tizenhatoson belül – ez utóbbi Leontól származik, és hogy mit jelent, azt ne tőlem kérdezzék –, és íme, itt van Farrell és Maxwell, akiknek a házassága a stabil, boldog kapcsolat fényesen ragyogó példája.

Az összes szörnyű gondolatot visszalökdöstem az elmém hátsó zugaiba, és azt kérdeztem:

– Peterson mondott valamit neked?

– Sok dolgot mond nekem. Egyes napokon be nem áll a szája.

– Nem, én úgy értem... valamit. Hmm?

– Mint például?

– Hát, nem is tudom... csak nemrégiben beszélt valamiről, és gondoltam... – Itt abbahagytam, mert attól féltem, hogy máris túl sokat beszéltem.

Helen kilőtte a csikket az udvarra. Pár pillanat múlva valaki kiabálva tiltakozott odakint.

– Az ég szerelmére, Bashford! – ordított ki Helen az ablakon. – Térdig áll a cigicsikkben! Mit gondol, honnan származnak? A földből nőnek, mint a sárkányfogak? Ostoba!

Azzal bevágta az ablakot, és felém fordulva, szerencsére sokkal higgadtabban folytatta:

– Nem, nem mondott semmit. És amilyen helyzetben van jelenleg, nem is valószínű, hogy megteszi, nemde?

Ezek szerint pontosan tudta, hová akarok kilyukadni. És ekkor, noha tisztában voltam azzal, hogy a testi épségemet kockáztatom,

azt feleltem:

– Hát, *te* bármikor beszélhetsz vele...

Gyanítottam, hogy nem fog megtámadni egy pácienst – van az a hippokratészi eskü, meg minden más –, de azért nem voltam száz százalékig biztos a dologban, ezért megmarkoltam a takarómat, és felkészültem arra, hogy szükség esetén azonnal reagáljak.

Ám nem csekély meglepődésemre, Helen csendesen válaszolt:

– Nem, azt nem tehetem meg vele. Megsérteném. Durva csapás lenne a büszkeségére, és pillanatnyilag csak az maradt neki. Nem vehetem el tőle. – Rám nézett, és azt kérdezte: –Ugye?

Lassan és megfontoltan csóválgattam a fejemet. Helennek igaza volt.

Aztán elmosolyodott, és így folytatta:

– Na persze, Peterson egy idióta, de megértem őt.

Én is megértettem. Vagy legalábbis azt hittem.

Helen aztán nekinyomta a fejét az ablaknak, és mindketten hallgattunk, mígnem Hunter besietett, és síri hangon jelentette, hogy Rapson professzor pirítósgyártás közben megégette magát, és dr. Foster legyen kedves azonnal jönni.

* * *

Azon az estén kiengedtek. Felvettem a zsákomat, elindultam a lépcső és a szabadság felé, de pár lépés megtétele után megtorpantam. Visszanéztem, és azt láttam, hogy a folyosó teljesen elhagyatott. Visszafordultam, és nesztelen léptekkel surrantam az elkülönítő irányába.

Ami egy tágas, négyágyas szoba, és az ajtajába jókora megfigyelőnyílás van beépítve – vagy ablak, ahogyan a Föld bolygó lakói nevezik, Mr. Strong kivételével. Megálltam előtte, és benéztem.

Halcombe az egyik ágyon feküdt, és újságot olvasott. St. Marys melegítőt viselt, és teljesen, abszolút balféknek látszott.

Moccanás nélkül álltam, de valamennyien rendelkezünk egy titokzatos érzékkel, ami riadóztat, amikor figyelnek minket.

Halcombe felnézett, és nagyon hosszúnak tűnő időn át bámultuk egymást. Egyikünk sem mozdult, aztán az optimális pillanatban, pont

amikor eldöntöttem, hogy lelépek, Halcombe apró, alattomos mosolyt villantott rám, majd ismét az újságjára fordította a figyelmét.

Megfordultam, és elhagytam a Gyengélkedőt, de annak a mosolynak az emléke valósággal lyukat égetett az agyamba.

* * *

Lecsattogtam a lépcsőn, közben magamban áttekintettem a „kínos beszélgetéseim” listáját. Eddig egész tűrhetően álltam. Túléltem a dr. Bairstow-val, illetve a dr. Fosterrel való találkozást. Csakhogy most következett a legnehezebb.

Tudtam, hogy Leon visszajött a Thirskről, mert valamivel korábban meglátogatott. Udvariasan és kulturáltan csevegtünk egymással, mert mindketten tudtuk, hogy következő beszélgetést olyan helyen kell lebonyolítanunk, ahol csak ketten leszünk, és senki sem hall minket. Leon a hogylétem felől érdeklődött. Én is megkérdeztem, hogy érzi magát, aztán csendben ücsörögtünk, de nem azért, mert nem volt mondanivalónk a másiknak, hanem azért, mert túl sok volt.

A hátsó lépcsőn leereszkedve elballagtam a szobánkig. Miután megérkeztem, lezuhanyoztam, átöltöztem, aztán csak ültem, és vártam a férjemet. Aki tartozott némi magyarázattal.

Körülbelül egy órával később futott be. Még ekkor is a narancssárga kezeslábasát viselte, ezenkívül fáradt és koszos volt. Hagytam, hadd zuhanyozzon le békességben. Még egy sört is kivettem neki a hűtőből, mert jó feleség vagyok, ő pedig egy rendkívül szerencsés fickó, akinek sikerült feleségül vennie engem.

Aztán letelepedett a másik székre, felszisszentette a sörét, és csak néztük egymást.

A csend mind hosszabbra nyúlt. A helyzet kezdett röhejessé válni. Attól tartottam, ha valamelyikünk nem lép hamarosan, akkor a gyerekünknek olyan szülei lesznek, akik sosem mondanak egymásnak semmit. Úgy döntöttem, hogy hagyom Leont elsőnek beszélni, aztán nyugodtan és okosan megbeszéljük a dolgokat.

Végül megszólalt:

– Nem bírod ki, hogy ne szállj be egy kompba, mi?

A nyugodt és okos megbeszélés lehetősége kiröppent az ablakon, és tovaszállt. Mielőtt megfékezhettem volna magam, a szavak kitörtek belőlem:

– Te állítottad át a kompot úgy, hogy egy idegen, egy civil felülbírálhassa a küldetésvezető parancsát! Ha nem lettél volna ennyire hülye, akkor nem kellett volna megtennem, nem igaz?

– Utasítást kaptam.

– Attól az idióta Halcombe-tól? – kérdeztem ingerülten. – És mégis, mire gondoltál?

– Arra, hogy engedelmeskedem az utasításnak – válaszolta. – Tudom, ez ismeretlen koncepció a számodra, de mi, többiek egy ideje már tudjuk, hogy mit jelent.

– Ó, igen! – vágtam rá egyre dühösebben. – Szolgai módon tartottad magad a szabályokhoz, és ennek az lett a vége, hogy majdnem meghalt több múltjáró és egy civil. Remélem, büszke vagy magadra!

Leon rideg és zord tekintettel meredt rám, és azt felelte:

– És mennyire büszke magára az, aki a szabályok látványos megszegésével szégyent hozott az egész intézményre, tönkrevágta mások pályafutását, és az első számú felelőse annak, hogy a thirski vezetés a torkunkra lépett? Erre mennyire vagy büszke?

Tessék! Kijött belőle. Ez volt az első alkalom, hogy nyíltan bírált valamiért. Eddig csak leragasztgattuk a repedéseket, és most nem csupán ismét megjelentek, hanem leomlott a fal, és fennállt a veszély, hogy hamarosan az egész ház is erre a sorsra jut.

Én pedig lemming-stílusban levetettem magam a szikláról.

– Egy kissé meglep ez a fajta álszentség, ami most átjárja ez az szobát! – hadartam dühösen. – Hogy éppen te! Nem emlékszem rá, hogy bárki bármit felrótt nekem, amikor elloptam a kompodat, és kirántottam Bashfordot, illetve Greyt Colchesterből. Sőt, ha jól emlékszem, dr. Bairstow sem panaszkodott. Vagy Guthrie. És te sem. Csak azt hallottam: ez igen, Max! Szép munka volt, Max!

Leon már nyitotta a száját, hogy közbeszóljon, de megelőztem:

– Sok dumát hallottam arról, hogy amikor elloptuk a kardot, akkor helyesen cselekedtünk rossz cél érdekében, vagy fordítva, de a tény az, hogy helyesen cselekedtünk jó cél érdekében. Hát nem érted?

Roberts faluját súlyos csapások érték. Amiatt, amit mi csináltunk. Azt vártad volna tőlünk, hogy tétlenül ácsorogjunk, és ne csináljunk semmit? Vagy azt, hogy tegyünk egy lépést hátra, készítsünk felvételeket, és dokumentáljunk, ahogyan mindig szoktuk? Igen, beavatkoztunk, de azt már akkor megtettük, amikor megadtuk a kard helyét. És dr. Bairstow is beavatkozott, amikor továbbította az információt a Thirskre. És a thirskiek is beavatkoztak, amikor ellopták a kardot. Azt ugyanis ajándékba adták a Caer Guorthigirn népének. Mi nem loptuk el a kardot. Hanem visszavittük oda, ahová való.

Minden vitában mindig is döntő fontosságú, hogy ki mondja ki az utolsó szót. Na, ezért ekkor szépen sarkon fordultam, kiromboltam a szobából, és akkora erővel vágtam be az ajtót, hogy rögtön utána vakolat kopogott valahol a padlón. Ettől a hangtól valamiért még dühösebb lettem, bár azt magam sem tartottam lehetségesnek.

Leon és én keveset veszekszünk. Voltak és vannak kisebb feszültségek amiatt, hogy melyik végéről nyomjuk ki a fogkrémes tubust – az aljáról nyomni a mentális problémák jele, higgyék el nekem! Vagy amiatt, hogy ki horkol hangosabban –nálunk speciel én, de egy udvarias hitvesnek ezt a dolgot nem illik felhánytorgatnia. De ebben az esetben el kellett tűnnöm Leon közeléből, mielőtt a bűntudat, a jogos felháborodás, a csalódottság és a még több bűntudat totál összeütközik bennem, és akkorát robban, hogy komolyan megsebzem a férjemet.

Egy gyors tipp. Ha ez ember kiviharzik valahonnan, akkor nem árt előre kitalálni, hogy hová viharzik. Már félúton jártam a lépcsőn, mire rájöttem, hogy éjszaka van, és sikeresen magam mögött hagytam az ágyamat, amitől csak még bosszúsabb lettem. Biztosan tudtam, hogy nem tettem semmi rosszat. Az égvilágon semmi rosszat. Éppen ellenkezőleg, megmentettem a St. Mary személyzetét Leon ostobaságának következményeitől, erre tessék, nekem nem jut hely, ahol álomra hajthatnám szegény fejemet... Azt mindenesetre megjegyeztem magamnak, hogy a jövőben előre ki kell gondolnom valamilyen stratégiát az efféle helyzetek kezelésre.

Átballagtam a nagytermen, és valahogy robotpilótára kapcsoltam, ami bevitt az archívumba. Arra gondoltam, hogy ha már így alakult,

legalább dolgozom pár órát, aztán belegyömöszölöm magam a Könyvtár egyik karosszékébe, és alszom egy kicsit.

A terem felénél jártam, amikor rájöttem, hogy nem kapcsoltam fel a lámpákat. A lépcsőn és a nagyteremben erős félhomály uralkodott, a konyhában világosság, mert ott mindig dolgoztak páran, ám a Könyvtárban sötétségnek kellett volna lennie, de nem az volt.

Megálltam, és a fejemet körbeforgatva kerestem a világosság forrását. Hamarosan meg is találtam egy távoli sarokban: valaki bekapcsolva hagyott egy adattömböt.

És ezt különösnek találtam, ugyanis nem lett volna szabad megtörténnie. Azok miatt, akik elég szórakozottak voltunk ahhoz, hogy elfelejtsünk kilépni az adatbázisból, miután végeztünk a melóval – vagyis a társaság túlnyomó többsége miatt-, egy óra elteltével a rendszer automatikusan lezárt.

Kihúztam egy széket azzal a szándékkal, hogy rendesen leállítom a készüléket, mert akkor az, aki dolgozott vele, nem veszíti el azt, amin ügyködött, de nem találtam az azonosítót, és ezen meglepődtem. Sehogyan sem tudtam kideríteni, hogy ki a felhasználó.

A hologramot ide-oda forgatva kerestem valami nyomot, de semmit sem találtam. A hátam mögé néztem, hogy kiderítsem, van-e valaki a közelben. Nem lett volna szabad ezt csinálnom. Csak arra volt engedélyem, hogy az alap adminisztrációs hálózattal dolgozzak, így hát természetesen kihasználtam a lehetőséget, hogy alaposan körülnézzek. Kényelembe helyeztem magam, és fentről indulva belekezdtem. Az első részt átugrottam, aztán káromkodtam egyet, visszatértem az elejéhez, és mialatt a szívem vadul kalapált, mindent elolvastam, nagyon-nagyon lassan. Papírt-tollat kerítettem, és lefirkantottam pár jegyzetet, többek között koordinátákat is.

Amikor végeztem, megpróbáltam visszatérni az elejére, hogy még egyszer elolvassam, de a készülék nem engedelmeskedett, és amikor megpróbáltam erőltetni a dolgot, a hologram minden előjel nélkül értelmetlen zagyvasággá esett szét, majd mindenestől eltűnt. És innentől teljes sötétség borult rám.

Ez a dolog egyre különösebb és különösebb lett.

Hátradőltem a széken, összefontam a karomat, a mellkasomra eresztettem az államat, és sokáig gondolkodtam.

16

MÁSNAP A TRADÍCIÓK szellemében megint Petersonnal és Markhammel reggeliztem a megszokott asztalnál. Amikor átnéztem a terem másik részébe, megláttam a kipirult arcú, de roppant elégedett Miss Dottle-t, aki immár a múltjárók között ült, és a jelek szerint olyan büszke volt a sebeire, mintha becsületrendet kapott volna. Mindig is lehetségesnek tartottam, hogy ha „véletlenül" arrafelé járnánk, a kollégák szólnának, hogy csatlakozzunk hozzájuk, de egyelőre nem került szóba az, hogy visszatesznek minket az eredeti helyünkre. Egyfajta senkiföldjén éltünk. Így aztán nem közeledtünk senkihez, sőt hülye módon büszkék voltunk erre az elszigeteltségre. Ami nekem tökéletesen megfelelt, ugyanis lett egy nagy titkom, és egy fantasztikus tervem.

– Beszélnem kell kettőtökkel – mondtam halkan, mialatt vastagon megkentem lekvárral a vajjal vastagon megkent pirítósomat.

– Kettőnkkel beszél – közölte Markham higgadtan. – Miről van szó?

– Az éjjel történt valami.

– Igen, azt hallottuk – felelte Peterson bólogatva. – Pont majdnem elaludtam, amikor valaki bombát robbantott a folyosón. Azt hittem, rám szakad a mennyezet. Te és Leon váltottatok egymással néhány szót?

– Az most nem érdekes – válaszoltam, és hirtelen rádöbbentem, hogy a hosszú és fárasztó éjszaka alatt egyszer sem jutott eszembe a férjem. – Támadt egy ragyogó ötletem.

Dicséretükre legyen mondva, egyikük sem nyögött fel. Töltöttem magamnak még egy csésze teát, elővettem a jegyzetekkel teleírt lapot, és suttogva azt mondtam:

– János király.

Markham bólogatott, és hozzáfűzte:

– A híres Richárd fivére. Robin Hood. Magna Charta.

– Igen, róla beszélek, de mást is tudni kell róla. Ő az a király, aki elvesztett valamit a Wash-ban.

– Öööö... például... a zokniját?

– Nem – válaszoltam teljes komolysággal, majd elmondtam neki, hogy mi jár a fejemben.

Amikor a végére értem, egy darabig csak üldögéltek és gondolkodtak.

– De kié volt az az adathalmaz? – kérdezte Markham. – Kellett lennie azonosítónak. Anélkül nem lehet felépíteni ilyesmit.

– Fogalmam sincs – feleltem, holott volt egy nagyon is határozott elképzelésem. Csak három ember rendelkezett elég műszaki tudással ahhoz, hogy azonosító nélkül felépítsen egy adattömböt, és biztosra vettem, hogy a szóban forgó művet nem Dieter hozta össze, és nem is Polly Perkins, az Informatika vezetője. Így nem maradt más, mint...

Leon és én veszekedtünk. Aztán elrohantam. Ott kötöttem ki, az egyetlen helyen, amit jelenleg a magaménak mondhattam, és lásd csodát, rábukkantam egy aktív adathalmazra, ami mintha csak azért lett volna ott, hogy megtaláljam. Manipulálni akar valaki? Vagy csak általatom magam?

– Dr. Bairstow mit fog szólni ehhez? – vetette fel Markham.

Peterson megtöltötte a bögréjét teával, és azt mondta:

– Gyanítom, hogy vagy annyira haragszik már ránk a tetteink miatt, hogy azon nyomban lefejez minket, vagy azonnal megbocsát. Valami azt súgja, hogy nincs harmadik lehetőség.

Erre valamennyien bólogattunk. A finom megoldások ideje lejárt. Már a mindent vagy semmit esetek korában éltünk. És most kaptunk egy lehetőséget, hogy diadalt arassunk. Vagy olyan totális katasztrófát húzzunk magunkra, amiből nem mászhatunk ki ép bőrrel.

– Hát, én benne vagyok – jelentette ki Markham. – Nem szeretném azzal tölteni az életem hátralévő részét, hogy mások szőrös nyálkáját kapargatom a körmöm alól.

Rögtön letettem a pirítósomat – hirtelen valahogy elment az étvágyam.

– Nekem is elegem van – tette hozzá Peterson. – Ez így nem mehet tovább. Vagy jobb helyzetbe kerülünk, vagy kirúgnak minket. Akárhogy is, nem maradunk ott, ahol most vagyunk. Benne vagyok! Egyetértesz?

– Összerakok egy rendes információs anyagot – feleltem. – Ma délután el tudtok szabadulni?

– Valószínűleg – dörmögte Peterson.

– Hát maga? – kérdeztem Markhamtől.

– Ki kell tisztítanom a zsírfogót – közölte mélyet sóhajtva. – Higgyék el, miután végzek vele, pár napig senki sem akar majd a közelembe kerülni.

– Helyes! Tim, kérdezősködhetnél egy kicsit, diszkréten persze, hátha kiderül, hogy kié volt az az adathalmaz. Lehetséges, hogy hivatalos munka, csak éppen a felelőse valamilyen módon elfelejtette kikapcsolni.

– Jó, ezt meg tudom csinálni – felelte Peterson bólogatva.

– Akkor rendben vagyunk – mondtam végül, és éreztem, hogy az ismerős izgalom átjárja a bensőmet. Te jó ég, mennyire hiányzott már ez.... – Mindent csináljunk pontosan úgy, mint máskor, aztán találkozzunk a szobámban, fél háromkor!

Rám vigyorogtak, én pedig visszavigyorogtam rájuk.

* * *

Egész délelőtt tettem-vettem. Ezúttal szerencsésnek éreztem magam, amiért egyedül dolgozom. Mert abban biztos voltam, hogy mialatt mindent megteszek annak érdekében, hogy normálisnak tűnjek, valójában úgy nézek ki, mint akinek pszichiátriai kezelésre lenne szüksége. Kikerestem minden könyvet, amire szükségem volt, visszatértem az asztalomhoz, és belevetettem magam. Nyitottam egy frankó küldetésmappát, és úgy dolgoztam, mintha egy teljesen legális ugrásra készültünk volna.

Egy óra elteltével el kellett szaladnom a mosdóba, és mire visszatértem, Miss Dottle várt rám. Megdermedtem, és vetettem egy gyors pillantást az asztalomra. Attól féltem, hogy elöl hagytam valamit, ami miatt lebukhatunk, de szerencsére nem így történt. A

János király-anyagot eltakarta a rushfordi mezőgazdasági kiállítás szórólapja.

– Csak szeretném megköszönni azt, amit értem tett – kezdte Miss Dottle vékonyka hangon. – Megtenné, hogy köszönetet mond a társainak a nevemben?

– Természetesen – válaszoltam mosolyogva. – De mi lenne, ha személyesen beszélne velük?

Miss Dottle lesütötte a szemét, és azt felelte:

– Nem szeretném... tudja... szóval...

– Nagyra értékelnék – szóltam közbe.

A hölgy ismét elpirult, és nem folytatta.

– Láttam, hogy reggelinél a múltjárók között ült – mondtam ekkor, hogy túllendüljünk a holtponton.

– Igen, az emberek... nagyon rendesek.

– Hát, rendszerint azok – helyeseltem.

Ekkor egy darabig hallgattunk, és gyanítottam, hogy Miss Dottle magában összeveti a St. Mary-sek viselkedését az idióta Halcombe-éval. Feltűnés nélkül tanulmányoztam az arcát és a szemét. Alaposan megváltozott az előző heti önmagához képest. Persze, megmaradt csendesnek és zárkózottnak, de újsütetű önbizalom érződött felőle. Még a testtartása is megváltozott –erőt és büszkeséget sugallt. Gyanítottam, hogy amikor Halcombe kiszabadul majd a fogságból, ahová Helen lepraellenes hadjáratának részeként került, azzal fog szembesülni, hogy a világa megváltozott. Hogy Miss Dottle-lel ez történt, azt teljesen biztosan tudtam.

– Szóval – mondta a hölgy, és jól érzékelhetően kereste, hogy még mit mondhatna –, még egyszer nagyon köszönöm.

– Nagyon szívesen – feleltem, és igyekeztem nem rángatózni türelmetlenségemben, mert ez a dolog fontos volt Dottle-nek. – Megkérdezhetem, hogy mit tervez a jövőre nézve?

– Még nem tudom biztosan, de azt hiszem, szeretnék mással foglalkozni, mint eddig.

– Ebben az esetben – válaszoltam –, és kérem, ne ájuljon el félelmében, vagy tudom is én, de szerintem jól tenné, ha beszélne dr. Bairstow-val, és tanácsot kérne tőle.

Miss Dottle erre csak pislogott, de én tudtam, hogy igazam van, és folytattam:

– Higgye el, dr. Bairstow nem szörnyeteg, és még csak nem is erőszakos alak. Ha neki nem is áll módjában segíteni, közölni fogja önnel, hogy kihez kéne fordulnia.

Nem mondtam ki, de Kalinda Blackre gondoltam, a St. Mary és a Thirsk összekötőjére.

– Jól van – mondta végül, és oldalazni kezdett, hogy távozzon. Anélkül, hogy akár csak egyetlen pillantást vetett volna az íróasztalomra, aminek nagyon örültem. – Ezt fogom csinálni. Viszlát!

– Viszontlátásra! – búcsúztam mosolyogva, aztán vártam, amíg Miss Dottle eltűnik, és megint elővettem a János királyaktát.

* * *

Alig három órával később megkaptam azt, amire szükségem volt.

Úgy ebédeltünk, mintha minden a maga normál módján zajlott volna, holott ez nem ment könnyen, aztán külön-külön utakon indultunk a szobám felé.

Markham teát főzött, én pedig bezártam az ajtót, és forrón reméltem, hogy Leon nem végez valamiért a szokottnál korábban. Noha ez szinte sosem fordult elő, eszembe jutott, hogy ha megérkezne, és azzal szembesülne, hogy bezárkóztam Petersonnal és Markhammel, hát volna mit elmagyarázni. De gond egy szál se, elkezdtük.

– Na szóval – mondtam fennhangon –, 1216 októbere van, és János király nyakig ül a szarban. Elvesztette az apja jókora Anjou-birodalmát, és úton van afelé, hogy az angliai királyságát is elveszítse. Dizentériában szenved. Alá kellett írnia a Magna Chartát. És most, mindennek a tetejébe a koronaékszereket is el fogja veszíteni.

A kortárs beszámolók szerint Bishop’s Lynnbe utazik – ami mára King’s Lynné lépett elő –, és megbetegszik. Mostanra, érthető módon, kissé paranoiás lett, ezért úgy dönt, hogy a newarki várba költözik, ahol reményei szerint nagyobb biztonságban fogja érezni magát. Megpróbál átvágni a Wash-on, ami abban a korban sokkal

nagyobb kiterjedésű volt, mint manapság, méghozzá úgy, hogy átkel Wisbechen, és átgázol a Wellstreamen. A málhás szekereknek nem jött össze. Hogy maga János jelen volt-e vagy sem, az tisztázatlan. Csak azt tudjuk, hogy végül minden odaveszett. Nemcsak a koronaékszerek, hanem rengeteg egyéb cucc, amit a király nagyanyja, Matild császárné hagyott rá, többek között Matild férjének koronája, szent ereklyék, hordozható oltárok, és Trisztán hírneves kardja. Minden odavész, és János, akinek alighanem ez az utolsó csepp a pohárban, néhány nappal később meghal.

Rengeteg a vita az esettel kapcsolatosan. Például, hogy János jelen volt-e a katasztrófánál vagy sem. És van egy elmélet, miszerint fizetnie kellett volna a katonáinak, és végső kétségbeesésében ellopta az ékszereket, hogy szétvágja vagy elzálogosítsa őket, és az, hogy eltűntek a Wash-ban, csak a fedőtörténet. De az nem kétséges, hogy a kincsnek nyoma veszett. Onnantól kezdve egyiket sem említik a Tekercsekben vagy a királyi leltárban.

Vettem egy mély lélegzetet, és egyre izgatottabban folytattam:

– Ha meg tudnánk szerezni csak egy kis részét annak, ami elveszett... A teljes értéket 70 millió fontra becsülik. Egy ekkora összeg puszta gondolatától is szédelegni kezdek, bár ha dr. Bairstow-nak rossz napja van, akkor alighanem azt mondaná, hogy ennyi pénzből legfeljebb egy délután erejéig tudná működtetni a St. Maryt.

– Eddig rendben – jelentette ki Peterson –, de akad itt egy elég nagy probléma. Hivatalosan nem vagyunk múltjárók. Mit kezdünk a cuccal, ha sikerül megszerezni? A St. Mary hivatalos támogatása nélkül közönséges fosztogatónak minősülnénk.

– Az szerintem nem érdekes – állította Markham. – A fő kérdés inkább az, hogy kinek passzoljuk le a szajrét, miután visszatérünk. A Thirsknek? Mert meg kell hogy mondjam, nem villanyoz fel a gondolat, hogy azért fogom kockázatni a testi épségemet, hogy azok a nagyfejűek járjanak jól, akik a nyakunkra küldték Halcombe-ot.

– És kirúgták a rektort – tettem hozzá, mert még mindig bűntudatot éreztem az ügy miatt.

– Akkor intézzük úgy, hogy ő találja meg! – javasolta Peterson vigyorogva.

Egy időre csend lett, mialatt mindhárman fontolóra vettük az ötletet.

– Végül is, miért ne? – folytatta hamarosan Peterson. – Házon belül tartjuk a dolgot. Elássuk a St. Mary területén. Mondjuk, a fák között, ahol senki sem bukkanhat rá merő véletlenségből.

– És ettől teljesen világossá válna, hogy a St. Marynek is köze van a dologhoz – vélekedett Markham bólogatva.

– Ráadásul, a rektor asszonynak nem kellene ásatási engedélyért kuncsorognia – tette hozzá Peterson. – Dr. Bairstow boldogan megadja neki.

Én ebben nem voltam annyira biztos.

– Nem gondoljátok, hogy az kissé rohadtul gyanús lenne? – kérdeztem aggodalmasan. – Ha éppen itt találnák meg?

– Nem látom be, miért lenne az – felelte Peterson lassan, vontatottan. – Miért ne bukkanhatna fel itt valami, ami elveszett a 13. században? Abszolút lehetséges, hogy valaki később megtalálta a cuccot, elhozta ide, elásta, hogy megőrizze, aztán meghalt.

– És magával vitte a titkát a sírba – fűzte hozzá Markham azzal a hangsúllyal, mintha egy horrorfilm szépségeit ecsetelte volna.

– Egyike lesz a megoldatlan rejtélyeknek – mondta Peterson. –És a rektor hozhatja a saját csapatát. Még a Thirskről is bevonhat pár embert semleges megfigyelőnek.

– Szerinted belemegy? – kérdeztem.

– Micsoda? Dr. Evelyn Chalfont kihagyna egy lehetőséget, hogy megmutassa azoknak a seggfejeknek, ki az igazi nagymenő? Szerinted?

Erre csak bólogattam. Timnek igaza volt.

– Jó, akkor ezt megbeszéltük – mondtam végül. – Holnap, kora reggel találkozunk az erdőben, és felderítjük a terepet. Azt hiszem, hamar találunk megfelelő helyet, aztán meghatározzuk a koordinátákat.

– Részemről rendben – közölte Peterson. – Csináljuk!

A terv úgy szólt, hogy hajnalban indulunk felderítésre, külön útvonalakon közelítjük meg a régi pajtát, és ott találkozunk. Észben tartva, hogy a megfelelő módon kell viselkednem, korán felkeltem, adtam Leonnak egy bögre teát, és közölten vele, hogy mennem kell,

mert el akarok intézni valamit a Könyvtárban, mielőtt mások is megérkeznek oda. És ez java részben igaz is volt, mert nem szoktam hazudni Leonnak, bár az nem kétséges, hogy a házasság kicsit szívás, ha az ember valami rosszra készül.

Elhagytam a szobát, és végigvonszoltam magam a galérián, amivel sikerült alaposan megijesztenem Evanst, aki ahelyett, hogy járőrözött volna az épületben, és vigyázott volna ránk, egy apró fülkében üldögélt, stikában dohányzott, és a Sunday Sportot olvasta.

– Tessék, ez most már hivatalos – közölte velem, és meglobogtatta előttem az újságot. – A miniszterelnököt és az egész kormányt ufók irányítják egy föld alá rejtett űrhajóból, ami Saffron Walden mellett van.

– Hát, ez sok mindenre magyarázattal szolgál...

– Nem, Max, ez teljesen komoly. Nézze! – hadarta Evans, azzal átadta az újságot, és rábökött egy képre, amin egy tudós szigorúan titkos információt adott át egy másiknak. Onnan lehetet tudni, hogy tudósok, hogy mindketten fehér köpenyt viseltek. És azt is meg lehetett állapítani, hogy itt, kérem, információ cseréje folyik, ugyanis az egyik alak aktatáskát tartott a másik elé. És azt is meg lehetett állapítani, hogy az infó szigorúan titkos, ugyanis az aktatáskán a „Szigorúan titkos” felirat szerepelt nagy, vörös betűkkel.

Kinyitottam a lapot, és gyorsan elolvastam a vonatkozó cikket.

Igen, Evansnek igaza volt. A jelek szerint az utóbbi kétszáz évben az egymást követő kormányokat csápos ufók irányították, akik egy, az Alpha Centauritól északra eső, apró csillagtól jöttek, és akik a Saffron Walden mellett elrejtett űrhajójukon dolgoztak. Közvetlenül a B184-es út mellett. Littlebury és a golfpálya között. Azon ügyködtek, hogy agymosást hajtsanak végre a világ vezetőin, és önálló gondolkodásra képtelen, tehetetlen bábokká formálják őket. Mondjuk, ezt a tervüket pont sikerült összehozniuk.

Visszaadtam az újságot, és azt kérdeztem:

– A Caernarfon-küldetésnek lett valami utóhatása?

Evans a fejét rázva felelt:

– Guthrie őrnagy csak szigorúan nézett rám, a többiek meg nyávogtak a halszag miatt, de ennyi. Magánál?

Én is megráztam a fejemet.

– Amúgy hová készül? – kérdezte ekkor, mert ha késve is, de eszébe jutott, hogy ő maga mi a fenének van itt ebben a lehetetlen időpontban.

– Hajnali futás – feleltem kurtán, közben egyenesen a szemébe néztem.

Végignézett rajtam, és látnia kellett, hogy nem futáshoz öltöztem, nincs nálam víz, és eléggé terhes vagyok.

Végül ismét a kezébe vette az újságját, és közönyös képet vágva azt dörmögte:

– Peterson és Markham azt mondták, hogy a pajta mögött találkoznak magával. Ne várakoztassa meg őket!

Találtunk egy megfelelőnek tűnő helyet, vagyis egy jókora tisztást a Pen Torhoz vezető ösvény közelében, egy olyan részen, amit a St. Maryből nem lehetett látni. Pontosabban, sehonnan sem lehetett.

Markham a kezét csípőre rakva körülnézett, és megjegyezte:

– Most éppen tisztás, de tegyük fel, hogy nyolcszáz évvel ezelőtt egy átok nagy tölgyfa állt itt...

– Nem érdekes – válaszoltam magabiztosan. – Az a fontos, hogy most tisztás, és könnyű lesz feltúrni. Ha találunk valamit ezen a helyen, majd elintézzük valahogy a dolgot.

Letelepedtem egy kidőlt fatörzsre, a fiúk pedig meghatározták a tisztás koordinátáit. Miután végeztek, egy darabig csak üldögéltünk, élveztük a kora reggeli napfényt, és a madarak énekét hallgattuk.

– Ez nem fog menni – jelentette ki egy idő után Markham, és komornak tűnt, holott az ilyesmi rendszerint távol állt tőle.

A titokzatos adathalmazra gondoltam, és azt feleltem:

– De igen. Bízzon bennem!

Miután megállapodtunk abban, hogy hol ássuk el a remélt zsákmányt, el kellett döntenünk, hogy melyik komppal menjünk. Bár igazából nem volt választási lehetőségünk. Csakis Leon saját kompjával ugorhattunk, ami a festékraktárban volt elrejtve, ahol kevesen fordultak meg. A többit sehogyan sem használhattuk, mert a Hawkingban a nap minden órájában dolgozott valaki.

Az enni-innivalóról én gondoskodtam. Többen megbámultak, mialatt jókora halom szendvicset szedtem magamnak, de ez az egyik előnye a terhességnek – magyarázattal szolgál számos, bizarr

viselkedésre. Markham beszerezte az ásáshoz kellő szerszámokat. És mivel az emberek annyiszor látták őt az utóbbi időben tetőtől talpig mocskosan, különféle gyilkos eszközökkel felszerelkezve, hogy senki sem nézte meg alaposabban.

Úgy beszéltük meg, hogy délután háromkor indulunk. Egy jó tanács: sose válasszák az éjfélt, ha valami disznóságra készülnek. Ha valaki éjféltájban settenkedik egy épületben, abból csak baj lehet. Bár mi nem igazán számítottunk bajra. Úgy terveztük, hogy némi szerencsével a délutáni teát már itthon isszuk meg. És egy pillanatra el is gondolkodtam azon, milyen simán megy minden – ugyanis egy darabig tényleg simán ment –, de aztán, mialatt a festékraktárhoz vezető, félhomályos folyosón jártunk, az egyik árnyék megmozdult, és azon kaptuk magunkat, hogy Miss Dottle áll előttünk. Pár másodpercig hallgatagon fürkésztük egymást.

– Ez van, amikor civileket mentünk meg – dohogott aztán Markham ingerülten. – Tessék, minden jótett elnyeri méltó büntetését.

Én meg feltettem magamnak a kérdést, hogy most mi a francot csináljak. Leon kompjának létezése nem hivatalos titok volt. Biztosra vettem, hogy a Műszaki Részleg legtöbb munkatársa tud róla, és a múltjárók többsége is. Csakhogy Dottle, akármit mondtam neki az előző napokban, nem tartozott közénk. És nagyon nem akartam, hogy Halcombe tudomást szerezzen erről a kompról. Vagy más kívülálló.

Összenéztem Petersonnal, és lassan csóválgattam a fejemet. Az, hogy Leon kompjának létezése titok maradjon, sokkal fontosabb volt, mint a mi nyomorult kísérletünk arra, hogy helyreállítsuk a St. Mary hírnevét.

Visszafordultam Miss Dottle felé, édesen rámosolyogtam, és felkészültem arra, hogy lerázzam. Mintha lett volna rá bármennyi esélyem...

– Magukkal akarok menni – közölte a hölgy, mielőtt akármit mondhattam volna.

– Hová?

– 1216-ba, Angliába.

Nabazmeg...

– Sajnálom, de nem tudom, miről beszél – feleltem, és Markham szerszámaira mutattam. – Mi történetesen megyünk, hogy... – Na, itt akadtam el, mert hirtelenjében nem tudtam kitalálni semmit.

– Megyünk kiüríteni a... – tette hozzá Markham, és szintén elhallgatott.

Peterson nem is próbálkozott, csak kedvesen mosolygott Dottle-re.

Aki elpirult, és megszólalt:

– Tudom, hogy mire készülnek.

– És mi lenne az? – tudakolta Peterson, és továbbra is elbűvölően mosolygott.

– Anglia, 1216. És ne is próbálják tagadni! – válaszolta Miss Dottle, majd felém pillantva hozzátette: – Láttam a dossziét az asztalán.

– Tessék? – hördültem fel, és lassan átmentem harci üzemmódba. Hát ezért volt ott a nő? Halcombe-nak kémkedett? Hirtelen nagyon hülyének éreztem magam. Dottle minden szavát elhittem.

– Jaj, nem! Dehogyis! – hadarta sietve, és feltartotta mindkét kezét. – Nem kémkedtem! Esküszöm! Azért mentem oda, hogy köszönetet mondjak. Ön pont akkor ment ki, amikor megérkeztem. Maga után szóltam, de az ajtó bevágódott, és gondoltam, nem hallott meg. Odaléptem az asztalhoz, hogy leírjak egy rövid üzenetet, és megláttam az aktát. – Mialatt beszélt, egyre vörösebb lett az arca, míg végül attól tartottam, mindjárt lángra lobban. – Nem akartam, hogy valaki más is meglássa, azért rátettem egy szórólapféleséget. – Hirtelen kihúzta magát, és elszántan folytatta: – Tudom, hogy készülnek valamire. Figyeltem magukat. És részt akarok venni benne.

– Azzal segítene a legtöbbet nekünk – válaszolta Peterson gyengéden –, ha most visszatérne a főépületbe, és úgy tenne, mintha sosem látott volna minket.

Miss Dottle megrázta a fejét, és kijelentette:

– Magukkal akarok menni.

Peterson ismét próbálkozott:

– Azt hiszem, nem érti, mennyire veszélyes...

Ekkor azonban Markham közbevágott:

– Én nem szeretnék siettetni senkit, de ez a cucc rohadt nehéz, és bármelyik pillanatban felbukkanhat errefelé valaki. Nem mehetnénk tovább?

– Meg kell értenie, Miss Dottle! – mondtam ekkor már-már könyörögve. – Amit csinálunk, az nem törvényes. A mi karrierünk már romokban van. Az öné még nem.

– Nem akarok karriert. Ezt akarom csinálni – állította Miss Dottle.

Pedig nem tudta. Ha valóban tudta volna, hogy mire vállalkozunk, több mérföldet futott volna. Nem volt elég bátor ehhez a feladathoz. Még azt sem tudtam biztosan, hogy én magam elég bátor vagyok-e hozzá.

De alábecsültem őt. Kihúzta magát, felszegte azt az apró állát, és beszélni kezdett:

– Vagy magukkal visznek, vagy egyenesen Mr. Halcombe-hoz megyek, és elmondom neki, hogy mire készülnek. És ő hamarabb kipenderíti innen magukat, semmint... – Itt elhallgatott, és mert nem rendelkezett a vérbeli múltjárók tradicionálisan színes kifejezéskészletével, nem tudott előrukkolni semmi olyannal, amivel megdöbbentett volna minket. Végül azonban összeszedte magát, és hozzátette: –Szóval, ha menni akarnak, engem is magukkal kell vinniük. Ha én nem megyek, senki sem megy.

És úgy összepréselte a száját, hogy csak egy vékony vonalnak látszott. Ám egészében véve olyan volt ez, mintha egy elázott bundájú tengerimalac fenyegetőzött volna.

Markham felém fordult, és vádló hangon odavágta:

– Ezért maga a hibás! Legközelebb Caernarfonban hagyjuk, rendben?

Nem kezdtem vitatkozni. Régóta ismertem már Markhamet, és tudtam, ő így fejezi ki azt, hogy rendben, jöhet a nő.

Biccentettem egyet, és odaszóltam Miss Dottle-nek:

– Azt csinálja, amit mondunk!

– Természetesen – vágta rá, és a szemét hatalmasra nyitva meredt rám.

Én pedig lemondóan sóhajtottam. Ismertem azt a tekintetet...

17

ROSSZUL ÁLLTUNK hozzá. Totálisan rosszul közelítettük meg a problémát, és a mai napig nem értem, hogy miért nem haltunk meg.

Először is, nem csak annyi történt, hogy János elejtette a koronaékszereket a Wash-ban, és elmenekült onnan. Egy kicsit reméltem, hogy nem lesz ott más, csupán néhány társzekér, ami beleragad a sárba, felborul, és kiömlik belőle a rakomány, mi pedig a zűrzavart kihasználva, feltűnés nélkül zsebre vágunk ezt-azt, és szép csendben lelépünk. Természetesen nem ment ilyen egyszerűen. A mi életünkben semmi sem megy egyszerűen.

A katasztrófa feltételezett helyszínének közelében landoltunk, és máris megtörtént az első baj.

Amint megérkeztünk, a komp dőlni kezdett. Dottle, aki még nem szokta meg az ilyesmit, nekitántorodott a falnak, aztán mindenki vádlón nézett Petersonra, aki feltartotta mindkét kezét, mint aki megadja magát, és azt mondta:

– Nem az én hibám.

Kinyúlt az egyik hidraulikus láb, de a helyzet semmit sem javult. Továbbra is jócskán megdőlve álltunk. És megszólalt a számítógép:

– Figyelem! Instabil felszín. A javaslat: azonnali...

Peterson ráförmedt, hogy fogja be, és a számítógép sértődött sípolást hallatva bekussolt. Valamennyien a konzolba kapaszkodtunk, és lélegzet-visszafojtva vártuk, hogy kiderüljön, megállapodunk-e, vagy még jobban megdőlünk. Nem aggódtam különösebben. Legfeljebb akkor szorultunk volna be, ha a komp ráborul arra az oldalára, amelyiken az ajtó van. Minden más esetben ki tudtunk mászni belőle, bár az aligha volt elegáns, méltóságteljes és profi múltjáróhoz méltó.

De nem dőltünk meg még jobban. Valamennyien fellélegeztünk, és megszólaltam:

– Jól van, akkor most nézzünk körül, rendben?

A képernyőre sandítottunk, és hamarosan meglepetten pislogtunk.

– Itt most éjszaka van? – kérdezte pár pillanat múlva bizonytalanul Dottle.

– Nem – felelte Peterson –, a fedélzeti kronométer szerint reggelnek kell lennie.

– Akkor miért nem látunk semmit?

– Ez egy nagyon jó kérdés – helyeselt Peterson nagyokat bólogatva.

Mi pedig vártuk tőle a nagyon jó választ. De hiába.

– Kezdjük el! – mondtam végül. – Nem üldögélhetünk itt egész nap. Derítsük ki, hogy mi történt! Miss Dottle...

– Magukkal megyek! – hadarta Dottle riadtan.

Mélyet sóhajtottam, és azt feleltem:

– Normál körülmények között megengedném, de ezek nem normál körülmények. Ön is láthatja, hogy a komp instabil. Nem tehetjük meg, hogy csak úgy elmegyünk, és itt hagyjuk. Önre itt van szükség.

Miss Dottle szaporán pislogott. Csak nem fog sírni...?

– De én szeretnék magukkal menni – mondta halk, vékony hangon.

– Nézze – válaszolta Tim gyengéden –, láthatja, hogy problémánk van a komppal. Maga ragaszkodott hozzá, hogy velünk jöjjön, és most abba a helyzetbe került, hogy rendkívül hasznos lehet. Ugyanis, ha nem lenne itt, akkor nekem a testi épségem kockáztatásával közölnöm kellene Maxszel, hogy valakinek muszáj maradnia, és ő marad, mert terhes. És mert Max nem igazán megbízható, végtelen szerencsénkre itt van ön. Maga ragaszkodott hozzá, hogy velünk tartson, de ennek az a hátulütője, hogy azt kell tennie, amit mondunk. – Ekkor tett egy lépést hátra, és azt kérdezte: – Ugye nem fél attól, hogy egyedül lesz itt?

– Nem – vágta rá Miss Dottle konokul és talán nem egészen az igazságnak megfelelően. – Elboldogulok valahogy. És ha valami baj történik, bár nem fog, ebben biztos vagyok, szóval, tudom, hogy ha történik valami, akkor majd jön valaki, és megmenti *magukat.*

Az utolsó szót furcsa hangsúllyal ejtette ki, nekem meg rögtön eszembe jutott, hogy nemrégiben a főnöke a sorsára hagyta. Egy

pillanatra elgondolkodtam azon, milyen érzés lehet hirtelen rádöbbenni, hogy az az ember, akit odaadóan és lojálisan szolgálunk, nem érdemli meg az odaadásunkat és a lojalitásunkat.

– Másodsorban – folytatta Peterson –, könnyen meglehet, hogy sietve kell távoznunk. Nem ez lenne az első eset, és szükségünk lesz valakire, aki figyeli a képernyőt. Ha azt látja, hogy rohanva közeledünk, nyissa ki az ajtót, és készüljön fel!

– Mire?

– Arra, hogy ami elől menekülünk, az nyilván önt is el akarja kapni.

Miután Timnek sikerült ilyen szépen megnyugtatnia Miss Dottle-t, felém és Markham felé fordult, és azt kérdezte:

– Kész vagyunk?

Mi ketten bólogattunk, ő pedig ismét Miss Dottle-re pillantva tovább beszélt:

– Jól van, akkor... öööö, Lisa, ugye? Szóval, Lisa, hamarosan találkozunk.

Ó, Tim... Mindenki tudja, hogy ha valaki elnevez egy kóbor jószágot, akkor azt már mindörökre megtartja.

Miss Dottle bólogatott, közben ismét fülig pirult.

Peterson barátságosan vállon veregette a hölgyet, mire az megtántorodott, de Tim zavartalanul mondta tovább a magáét.

– Na tehát, hamarosan találkozunk, Lisa. Tartsa készenlétben a vízforralót!

* * *

Vihar közelgett. Valamennyien éreztük.

– Legalább tudjuk, hogy miért van ilyen sötét – jegyezte meg Peterson.

Hatalmas, sötét felhők gomolyogtak felettünk, és az a fakó, piszkossárga derengés áradt belőlük, ami nem sok jót jósolt, már meteorológiai értelemben. Egyelőre meglepően meleg, erős szél fújt egyenesen az arcunkba. Tudtuk, hogy hamarosan óriási vihar csap le a környékre.

Minden eleganciát mellőzve kikepesztettünk a kompból, leugrottunk a földre, aztán vagy tizennyolc hüvelyk mélységű mocsárvízben gázoltunk, mígnem rátaláltunk egy náddal és fűvel borított, viszonylag száraz és biztonságos földhalomra.

Körülnéztem, és arra a megállapításra jutottam, hogy a táj a maga módján meglehetősen gyönyörű. Óriási sós mocsár terült el körülöttünk, ameddig a szem ellátott. A felhők néha szétváltak itt-ott, és olyankor a csatornák, valamint a kisebb-nagyobb vízfoltok fényesen csillogtak. A sárral borított területek szemkápráztatóan ragyogtak. Aztán a felettünk hullámzó takaró összezárult, és komor sötétség telepedett a vidékre. Máskor ez a könyék több száz, vagy inkább több ezer gázlómadár és vízimadár otthona lehetett, de ezen a napon nem. Ezen a napon élettelennek tűnt minden, és csak a szél jajongását lehetett hallani. A csatornák magas fűvel benőtt zsombékok között kanyarogtak. Fát egyet sem láttam. Valahonnan a messzeségből a partot ostromló hullámok morajlása hallatszott. Tenger, sár és mocsárvíz szagát éreztem. Rengeteg mocsárvízét.

Nem sok időt kaptunk a bámészkodásra. Markham oldalba bökött, és oldalra biccentett, én pedig elfordultam, és elnéztem abba az irányba.

És ez volt a másik dolog, amiben tévedtünk. Ahogy említettem, azt hittem, hogy csak néhány társzekeret fogunk látni, amint lassan belesüllyednek a mocsárba, míg a lovak és az emberek ép bőrrel elmenekülnek. Fogalmam sincs, miért hittem ezt. Talán azért, mert sosem tanulok. A munkám során eljutottam rengeteg helyre, sokat tanultam, rengeteg tapasztalatot szereztem, de egyvalamit mindig elfelejtettem, mégpedig azt, hogy soha, semmi nem úgy megy, ahogyan előzőleg eltervezzük.

A menetoszlop valami hihetetlenül hosszúnak bizonyult. Nem láttam a végét. Egymástól jókora távolságot tartó szekerek araszoltak előre, és biztonságos átkelésre alkalmas helyet keresve kerülgették a vízzel és sárral lepett területeket.

Fedett szekerek, nyitott szekerek, lovasok, gyalogosok, tartalék lovak, málhás lovak, katonák – egy egész hadsereg vonult előttünk. Mert természetesen nemcsak a koronaékszereket szállították, hanem

az egész udvartartás minden holmiját: ruhákat, készleteket, felszerelést, fegyvereket, szinte mindent, amit János birtokolt.

Leesett állal bámultuk ezt az őrültséget. Mármost az arany nem könnyű. A kincs kimondottan nehéz. Hogy az ördögbe várta a király azt, hogy ez a menetoszlop biztonságosan át tud kelni a sós mocsáron? A szekerek a kerekük minden fordulatánál egyre mélyebbre süllyedtek a laza homok, talaj és víz keverékébe. Ez a vállalkozás egyszerűen őrültség volt. Gigászi őrültség.

A következő dolog, amiről meg kellett győződnünk, hogy János is itt van-e. Vagy már ellovagolt Swinesheadbe, hogy tekintélyes mennyiségű őszibarack és almabor elfogyasztásával kezelje a dizentériáját? Megjegyzés a dizentériában szenvedőknek: ezt semmiképpen se csinálják! Nem működik. Inkább ugorjanak be a legközelebbi gyógyszertárba! Vagy ami még jobb: kórházba. De ami a legjobb: eleve ne is kapják el! Clerk szerint – aki egyszer már behúzta –, és Bashford szerint –aki már kétszer is –, a dizentéria rohadt egy nyavalya.

– Úgy becsülöm, hogy egy mérföld hosszú lehet az oszlop – mondta hirtelen Markham, és ezzel kirángatott a véres ürülékekhez fűződő gondolataim világából. – Hogy jutott eszébe? Jó, azt tudjuk róla, hogy egy kicsit rohadék volt, de tényleg, mire gondolt, amikor kitalálta ezt?

– Elkeseredett helyzetben van – felelte Peterson, aki távcsővel fürkészte a szekereket. – Elvesztette Anglia kontinentális birodalmát. A franciák egyre nagyobb területeket hódítanak el Anglia délkeleti részéből. A walesiek lázonganak. A skótok megindultak dél felé. Jánosnak ki kell fizetnie a katonáit. Maga mit tenne?

Mialatt beszéltünk, a szél egyre erősödött. Nem volt a kornak megfelelő öltözetünk, mivel úgy véltük, hogy ha betáncolunk a Gardróbba, és 13. századi szerelést kérünk, azt valaki esetleg gyanúsnak találná. Így aztán Peterson és Markham a megszokott kezeslábasát, valamint pufimellényt viselt, én pedig farmernadrágot, melegítőfelsőt, és szintén pufimellényt –mindent extra nagy méretben. Mondjuk, az biztos, hogy a megjelenésünk lehetett volna profibb is. A szél szétkorbácsolta a hajamat, mire gyorsan beledöftem pár tűt, és a többit a szerencsére bíztam.

– Közelebb tudunk menni? – vetette fel Markham, szintén a járműveket figyelve. – Egyáltalán, érdemes közelebb mennünk?

Ez megint jó kérdés volt. Lenéztem, és azt láttam, hogy fekete víz kavarog a bokám körül. A fejemben egyre erősebb nyomást éreztem. Az égen immár kimondottan ijesztő fények villogtak.

– Megálltak – mondta hirtelen Markham. – Nem próbálnak átkelni.

Amiért nem is hibáztattam őket. A legkevésbé sem hibáztattam őket. Viszont, fennállt a lehetőség, hogy tovább kell menniük, mert nincs más választásuk. Nyilvánvalóan voltak útikalauzaik, akik a járható ösvényeken vezették őket, de a nehéz szekerek nem tudtak volna biztonságosan megfordulni. Két lehetőségük maradt: megállnak, és átvészelik a vihart, vagy továbbmennek, amilyen gyorsan csak tudnak, átvágnak az útikalauzok által megadott helyeken, és folytatják útjukat a biztonságos terület felé.

Úgy döntöttek, hogy továbbmennek. Mondjuk, ezen a napon nem létezett jó választás számukra – akár továbbmennek, akár itt maradnak, a menetoszlop pusztulásra ítéltetett.

És mi, természetesen, pontosan ezért voltunk itt.

– Nem fogunk belekeveredni semmibe – mondtam végül, és átvillant az agyamon, hogy minő ismeretlen szavak ezek egy múltjárónak. Az államig felhúztam a mellényem cipzárját, és hozzátettem: – Itt várunk. Meglátjuk, mi történik, és ha lehetőség kínálkozik, megragadjuk. Rendben?

A társaim bólogattak. Aztán leguggoltunk, hogy minél kevésbé legyünk feltűnőek, és vártunk.

De nem sokáig.

* * *

A vihar a tenger felől érkezett, méghozzá pokoli gyorsasággal. Az összeomló hullámok morajlása egyre hangosabb lett. Az ég még jobban elsötétedett. Villámok villogtak a távolban, és fojtott mennydörgés hallatszott.

A füldugóm hamarosan Dottle hangját közvetítette:

– Jól vannak odakint?

– Igen, remekül – felelte Peterson nem kimondottan a valóságnak megfelelően, és ebben a pillanatban eleredt az eső. Nagy, súlyos cseppek hullottak, pontosabban majdnem vízszintesen repültek a szélben. Mi hárman egymáshoz bújtunk, hogy legalább egy oldalunk védve legyen, és tovább vártunk.

A menetoszlop hihetetlen módon gyorsított. Katonák száguldoztak fel-alá, és ordítva parancsolták a hajtóknak, hogy csapjanak a lovak közé. A szél érthetetlen szófoszlányokat hozott felénk, és gyorsan tovarepítette őket. A lovak és öszvérek egyre idegesebbek lettek. A kocsisok kiabáltak, és az ostorukat pattogtatták. Némelyik szekér gyorsabban haladt, mint a többi, és a mostanáig meglepően szabályos távközökkel teli oszlop kezdett szétszakadozni. Egy-két hajtó megpróbálta kikerülni a lassabban mozgó szekereket. Ehhez persze le kellett térniük az útról, amivel alaposan feldühítették a kalauzokat. Dühös ordítozást és káromkodást hallottunk. A rémült lovak ágaskodni kezdtek, és bekövetkezett az elkerülhetetlen. Az egyik szekér felborult, és magával rántotta az elé kötött lovakat. A hajtó még időben leugrott róla, és két katonával együtt elkezdték kiszabadítani a csapdába esett állatokat. Amik természetesen vadul rúgtak és rángatóztak, a többi pedig egyre rémültebb lett. Az emberek is mind hangosabban kiabáltak.

– Mindjárt kezdünk – mondta halkan Peterson. – Tartsátok a szemeteket a zsákmányon!

A pánik a futótűz gyorsaságával terjedt végig a menetoszlopon. A hajtók leugrottak a bakról, és a lovak fejéhez szaladtak. Szakadt az eső, és a szél lankadatlan erővel fújt. Vásznak csattogtak, amitől a lovak persze még jobban rettegtek. Villám csapott le valahol a közelben, és az ég akkorát dörrent, hogy én is összerezzentem.

Hallottam, hogy Peterson azt kérdezi:

– Minden rendben, Lisa?

– Igen – felelte Dottle meglepően erős, magabiztos hangon. –Hát maguknál?

– Valószínűleg szükségünk lesz egy törölközőre, amikor visszaérünk, de amúgy jól vagyunk.

Én ekkor már túl dundi voltam ahhoz, hogy sokáig guggoljak, így aztán letérdeltem, a kézfejemmel kitöröltem a vizet a szememből, és

elszántan próbáltam kideríteni, hogy mi a fene történik előttünk. Az élen haladó szekereket alig száz yard választotta el tőlünk, de még azokat is alig láttam. Biztosra vettem, hogy senki sem figyel fel a jócskán megdőlt kunyhóra, ami a mocsárban áll, sem a sárban kuporgó, három idiótára. Biztonságban tudhattuk magunkat. Pontosabban, attól nem kellett tartanunk, hogy felfedeznek minket. De az időjárás még csúnyán kiszúrhatott velünk.

– Figyeljenek csak! – szólalt meg váratlanul Markham. – Ez... ez nem mennydörgés.

Felálltunk, alaposan megvetettük a lábunkat, hogy a szél ne sodorjon el minket, és körülnéztünk. Hosszú, mély, folyamatosan zúgás hallatszott. A föld egyre jobban remegett a talpam alatt. Csak nem földrengés? Lenéztem, és azzal szembesültem, hogy a vízszint jól láthatóan emelkedik. A mi kis náddal övezett szigetünk már majdnem eltűnt.

– Vissza a kompba! – kiáltotta Markham, és megragadta a karomat.

– Mi van? Miért?

– Vihardagály! Mozgás!

– De a szekerek...

Markham ekkor máshogy fogalmazott, hogy egy múltjáró is megértse:

– Valami jön, és meg fog ölni minket! Nyomás!

Nem kellett visszaküzdenünk magunkat a komphoz. A hátunkba kaptuk a szelet, és szinte repülve tettük meg az utat. Dottle, aki még nem ismerkedett meg a vezérlőegységekkel, nem nyitotta ki előttünk az ajtót.

– Ajtó! – kiabáltam a kellő pillanatban, aztán mindhárman bezúdultunk a kompba.

Dottle velünk szemben állt, törölközőt tartott a kezében, amit félénken Peterson felé nyújtott. Tim udvariasan megköszönte, és igen feltűnően, látványosan kerülte, hogy a szemünkbe nézzen.

Levágtam magam az ülésre, megtöröltem a szememet, átállítottam a kamerákat, és megpróbáltam kideríteni, hogy mi folyik odakint.

Ekkor jöttünk rá, mennyire rossz a helyzet. És miért nem volt eleve semmi esélyünk arra, hogy „megmentsük” a koronaékszereket, és helyreállítsuk a St. Mary hírnevét. És hogy mekkora bajban vagyunk. Mert minden jel arra vallott, hogy az odakint lévő több száz emberrel és lóval együtt minket is el fog söpörni a víz.

A zárt, belső térben viszonylagos csend és nyugalom honolt. Az eső kitartóan dobolt a tetőn, és továbbra is hallottuk a szél süvítését, ezenfelül a komp néha megrázkódott, de mindez semmi volt a kinti, rémálommá változott világhoz képest.

A menetoszlop környékén felbomlott a rend, pontosabban még minden látszata is eltűnt. Lovak ágaskodtak, forogtak és rúgkapáltak ész nélkül. A lovas katonák a kötelességükről megfeledkezve menekültek mindenen át, a vágtató állatok magasra rúgták a sarat és a vizet. Néhány hajtó megpróbált megfordulni a szekerével, és innentől teljes lett a zűrzavar. Az elöl álló kocsisok ütötték-vágták a lovaikat, és a gázló felé tartottak. Nyilván abban bíztak, hogy némi szerencsével még időben átvágnak a tölcsértorkolaton, bár hogy mit láttak a széltől és az esőtől, azt elképzelni sem tudtam.

Nem volt semmi esélyük. És ahogyan arra jócskán megkésve rájöttünk: nekünk sem sok.

Megláttam egy sötét valamit a horizonton, ami minden pillanatban egyre nagyobb lett. A szememet kimeresztve próbáltam kivenni a formáját a szürke esőfüggönyön át. Mocskos víz széles hulláma áradt szét a mocsáron. Nem volt sem gyors, sem magas – láttam már nagyobbakat is a Severnen –, de semmi sem állíthatta meg, és mindent elsöpört, amit elért. Fekete, sáros, tajtékos víz közeledett felénk. Megláttam rajta egy kutya tetemét – csak forgott és forgott a felszínen, és valamiért nem merült el.

Rémült lovak nyerítettek, és próbáltak elmenekülni. Az emberek leugráltak a szekerekről, és futottak, ahogyan csak bírtak. A sárban csúszkálva, alacsony akadályok felett átugorva rohantak, hogy lehagyják a közeledő vizet. De mint már említettem, nem volt esélye sem embernek, sem állatnak. Az áradat csak jött és jött...

És egyszer csak megérkezett.

A hullám iszonyú erővel sújtott le. Láttam egy szekeret, ami azonnal felborult és darabokra tört úgy, hogy fadarabok röpködtek a

tér minden irányába. Az elé fogott ló az istráng fogságába esve, forogva repült a levegőben, közben mind a négy lábával őrülten rúgkapált, és visított félelmében. Megdöbbentően hangos puffanással landolt, és minden bizonnyal eltört a gerince. Egy pillanatra még láttam a fejét –vadul forgatta kidülledő szemét –, aztán az is eltűnt a tajtékzó vízben. Körülöttünk mindenütt szekerek borultak fel, vagy éppen egymásba ütközve darabokra törtek, és a rakományuk szerteszét szóródott. Hordók és ládák hasadtak szét, és a tartalmuk kiömlött. De még csak nem is láthattam, hogy mi volt bennük, mert az áradat azonnal elsöpört mindent.

Azt rögtön fel tudtam mérni, hogy ebből az egészből semmit sem lehet megmenteni. Emberek, szekerek, lovak, arany, ezüst, koronák, oltárdíszek, drágakövek – képtelenségnek tűnt, hogy ebből bármi előkerüljön. A víz az egészet elvitte, szétterítette, illetve eltemette, és ezzel mindörökre eltüntette.

Eredetileg arra gondoltam, hogy egyszerűen csak várunk, amíg elvonul a vihar, majd a szerteszét heverő tárgyak közül felszedjük azt, ami megtetszik, de be kellett látnom, hogy ez most már teljes képtelenség. Biztosan tudtam, hogy holnap ilyenkorra a német-római császári koronától kezdve a legkisebb aranyérméig, az égvilágon minden több láb vastagságú sárréteg alatt lesz, ráadásul totál szétszóródva az óriási kiterjedésű mocsárban.

Kockáztattunk, és vesztettünk.

Kétségbeesésre nem maradt időnk, ugyanis mi következtünk. Gondolatban már láttam magunkat, amint a víz elsodor egészen Birminghamig.

– Kapaszkodjatok! – kiabáltam, közben lecsúsztam az ülésről. Peterson a padlóra rántotta Dottle-t, ő is elfeküdt, és Markham is levágta magát. Ott hasaltunk egymás mellett, és valamennyien az ülés tartóoszlopába kapaszkodtunk. Ebből a közelségből a szőnyeg sár és mocsárvíz erős szagát árasztotta.

Különféle tárgyak csapódtak a kompnak, méghozzá nagy erővel. Szekerek és taligák. Döglött lovak. Néha hallottam egy-egy, a közelünkben elsodródó ember kétségbeesett kiáltásait. Valami megtaszította a kompot, mire kissé odébb csusszant, megállapodott, majd megint elmozdult. Gyanítottam, hogy a komp nagyjából annyi

felhajtóerővel bír, mint egy kőtömb, és egyáltalán nem örültem ennek a gondolatnak. Megállapodtunk pár pillanatra, aztán nagy erővel meglódultunk, és megint mozogtunk.

– A kurva életbe! – káromkodott Markham, és a nyakát kicsavarva felnézett a képernyőre. – Tisztára olyan érzésem van, mintha Noé bárkáján utaznék. Max, ez így nem lesz jó. El kell tűnnünk innen!

Normál esetben vitába szálltam volna vele, de mi a fenének maradtunk volna? Csak az időnket vesztegettük. A tenger elárasztotta az egész környéket, és mindent eltüntetett. Igazat adtam Markhamnek. Nekinyomtam az arcomat a szőnyegnek, és nagyon komolyan azt fontolgattam, hogy ebben a helyzetben maradok életem végéig. Egy dobásunk volt, és nem jött össze. Most már minden teljesen egyértelműnek tűnt. Ha lett volna bármennyi esély rá, hogy előkerítsék a kincset, valaki rég megtette volna. A ténynek, hogy semmit, még egy kocsikereket sem fedeztek fel soha, világosan meg kellett volna mutatnia, hogy nincs értelme erőlködni. Ne szépítsük: ezt nagyon durván benéztem.

Megint hallani véltem dr. Bairstow hangját: „Innen csak egykét apró lépés kell, és azon kapja magát, hogy teljesen átment azon a határon”. Elismertem a felelősségemet, amikor elloptuk Artúr kardját, de magamban biztos voltam abban, hogy helyesen cselekedtem. Most is el kellett ismernem. Én beszéltem rá a társaimat erre az őrültségre. Én loptam el a kompot, és használtam fel egy illegális ugráshoz. Hát sosem tanulok? A siker talán – de csak talán – elfogadhatóvá tette volna az akciót, de ha valaki megszegi a szabályokat, és kudarcot vall... Méghozzá ilyen látványosan... Ebből már nem származhatott semmi jó. Tudtam, hogy végünk. Mindhármunknak. Megpróbáltam a durva szőnyegbe fúrni az arcomat. Ami elvileg elpusztíthatatlan, ugyebár. Már a szőnyeg, nem az arcom. Éreztem, hogy forró könnycsepp szalad le az ábrázatomon, aztán az erős szövet egy szempillantás alatt felszívta.

Peterson hirtelen feltápászkodott, leült a műszerfal elé, és kijelentette:

– Várjunk csak... Támadt egy ragyogó ötletem.

– Akármi az, gyorsan csinálja! – javasolt Markham, és ebben a pillanatban a komp nekiütközött valaminek, méghozzá akkora erővel,

hogy hatalmasat rándult, és erősen megbillent.

Peterson őrült gyorsasággal gépelt, és adatokat varázsolt az egyik képernyőre.

Megtöröltem az arcomat, talpra küzdöttem magam, és azt kérdeztem:

– Segíthetek valamit?

Peterson belelökött a másik ülésbe, és rám szólt:

– Segíts kiszámítani ezeket a koordinátákat! – A komp megint meglódult, és még jobban megdőlt.

Nekiláttam a feladatnak, és mialatt szorgalmasan dolgoztam, a víz átsodort minket fél Kelet-Anglián. Dottle és Markham csendben maradtak, hogy ne zavarjanak minket.

– Ellenőrzésre nincs idő! – jelentette ki Peterson. – Csak tápláld be őket!

Begépeltem az adatokat, majd jelentettem:

– Kész!

– Hadd szóljon!

– Számítógép, indítsd az ugrást! – mondtam fennhangon.

– Ugrás indítva!

A világ fehérbe borult.

18

MAGAMNAK IS SZÉGYENKEZVE vallottam be, de totál megfeledkeztem Miss Dottle-ről, és amikor halk nyöszörgést hallottam, egy pillanatra elgondolkodtam azon, hogy ki a fenétől származhat.

Markham felsegítette a hölgyet, aki hadarva közölte:

– Nem, nem, semmi bajom! Talán megrándult a csuklóm, de semmi komoly!

Peterson átadta neki a helyét. Miss Dottle megint elpirult, mire Markham rám vigyorgott. Az én figyelmemet egészen másvalami kötötte le.

– Tim, hol vagyunk?

Peterson részben galádul, részben kajánul vigyorgott, és egészében véve úgy nézett ki, mint egy bőrig ázott, csupa sár, vásott kölyök.

– Nem akarsz tippelni? – érdeklődött a szemöldökét felvonva.

– Nem – feleltem, és a fogaimat csikorgattam, mert egyre gyorsulva robogtam az önvád, valamint a teljes csüggedés felé vezető úton, és a jelekből ítélve senki más nem tartott velem.

– Bishop's Lynnben vagyunk – közölte végre Peterson, és nekilátott leállítani a rendszereket.

– És ez az azért jó nekünk, mert...?

– Mert tegnap van.

Pár pillanatig csak bámultam őt, aztán kapcsoltam, és azt rebegtem:

– És a társzekerek még itt vannak. Lynnben.

– Pontosan.

– Még nem indultak el.

– De nem ám!

– A vihar még nem ért ide.

– Nem bizony!

– El akarsz lopni valamit, amíg itt vannak? – tettem fel a lényegi kérdést.

– De el ám! – válaszolta Peterson, és a képernyők felé fordult.

– Több óra van hátra a szekerek indulásáig, és legalább tizenkét óra addig, amíg az eredeti ugrásunkkal felbukkanunk a Wellstreamnél. Ennyi időnek bőven elégnek kell lennie. Nézzük meg, mit tudunk kihozni a helyzetből, rendben?

A következő pillanatban már nem éreztem, hogy csuromvizes a ruhám, hogy fázom, és cefetül sajnálom magamat. Egészen más dolgok jártak a fejemben. Sokkal fontosabb dolgok.

– Hol vagyunk? – kérdeztem a monitort fürkészve.

Peterson elforgatta a kamerákat, és azt felelte:

– Egy udvarban.

– Rendben – mondtam én –, akkor gondoljuk át a dolgokat, és gondoskodjunk róla, hogy ezúttal jól csináljuk. Jánost keressük vagy a málhás szekereket?

– A cuccot könnyebb lesz megtalálni – vélekedett Markham. – Ennyi szekeret és lovat nem lehet elrejteni.

– Csakhogy... – kezdte Dottle, de nyomban el is hallgatott.

– Csakhogy mi? – biztatta Peterson gyengéden.

Dottle a fejét rázta, mire Tim rászólt:

– Folytassa csak! Bátran!

– Szóval – mondta Dottle idegesen, és megint elvörösödött, de tovább beszélt: – Ha én lennék a király, nem akarnék eltávolodni a kincseimtől. Hát maguk?

Elgondolkodtunk pár pillanatra, majd Markham válaszolt:

– Kiváló észrevétel. A legértékesebb daraboktól biztosan nem. Tehát, hol száll meg egy király?

– A város legnagyobb és legdrágább fogadójában – vélte Peterson.

– Nem feltétlenül – feleltem a fejemet ingatva. – Lehet, hogy rásózza magát az érsekre, akinek Gaxwoodnál áll az udvarháza.

– Vagy a St. Margaret-apátságban száll meg, ami a templom mellett van – tette hozzá Tim.

– Igen, ez elképzelhető – mormolta Markham, és elgondolkodva folytatta: – Amikor IV. Henrik utazott valahová, ha tehette, egyházi intézményekben töltötte az éjszakákat. Arra számított, hogy azokban sokkal magasabb a vendéglátás színvonala, mint egy átlagos fogadóban.

– Mondja, honnan tud maga ilyen dolgokat? – kérdezte Peterson, és furcsa tekintettel fürkészte a biztonsági őrünket.

– Hú, hát hányszor mondjam: állandóan múltjárók körül őgyelgek. És rám ragad ez-az.

– A fertőző bőrbetegségek mellett... – dünnyögte Peterson.

Pár pillanatig mind a ketten gyanakodva figyeltük Markhamet, aztán megint a feladatra fordítottunk a figyelmünket,

– Nem – jelentette ki végül Peterson. – Ha János a francia herceg elől menekül, akkor nyilván azt akarja, hogy városfalak vegyék körül, mert úgy nagyobb biztonságban van, nemde? Én ezt választanám.

Ebben igaza volt.

Összeszedtem magam, és megszólaltam:

– Körül kell néznünk. Ez egy elég nagy város, de azért annyira nem óriási. Hamar megtaláljuk őket. – Elfordítottam a fejemet, és folytattam: – Miss Dottle, megint maga vigyáz a kompra. Könnyen meglehet, hogy sietve kell távoznunk, úgyhogy legyen nagyon éber!

– Miért, mi fog történni? – kérdezte riadtan Miss Dottle.

– Fogalmunk sincs – válaszolta Markham vidáman –, de valami biztosan történni fog.

* * *

Kicsusszantunk a kompból, és párás, meleg levegő fogadott minket. Még ha nem tudtam volna, hogy óriási vihar közeleg, akkor is tudtam volna, hogy óriási vihar közeleg, ha értik, mire gondolok. A levegő valahogy sűrűnek és nehéznek érződött. A nyomástól máris kezdett megfájdulni a fejem. Az emberek gyakran szokták emlegetni a vihar előtti csendet. Na, ekkor pontosan ezt éreztem.

Aztán eszembe jutott, hogy nem sokan csellenghetnek ebben a világban úgy, hogy bőrig áztak egy viharban, ami majd tizenkét óra múlva fog kitörni. Óhatatlanul felmerült bennem a nyugtalanító

kérdés, hogy nem okozunk-e valamilyen időzavart. Mert ha felbukkannának az időrendőrök, hát bőven lenne mit elmagyaráznunk. Megpróbáltam felidézni egy szabályt, amit *nem* szegtünk meg a közelmúltban, és csúfos kudarcot vallottam. De mégsem! Egyszer sem futottam a folyosókon. Mondjuk, ennek az elsődleges oka az volt, hogy hetek óta nem tudtam futni. Ám így is megörültem a felfedezésnek, és elhatároztam, hogy ha az időrendőrök megpróbálnak sarokba szorítani, azzal fogok védekezni, hogy nézzék csak meg, milyen kifogástalanul közlekedtem a St. Mary épületében.

Sűrű sötétség vett körül minket, és egy fal mentén tapogatóztunk előre. Egyetlen fáklya sem akadt a közelünkben, zseblámpát nem használhattunk, és éjjellátó készülékünk természetesen nem volt. Egyedül abban reménykedtem, hogy ha a szemem hozzászokik a sötétséghez, valamivel jobban boldogulok majd, mert egyelőre csak fekete foltokat láttam más fekete foltok között.

Annyi bizonyosnak tűnt, hogy egy kisebbfajta udvarban vagyunk, egy nagy, kétszintes, széles épület mögött. Éreztem, hogy valamilyen kövezeten járunk. Magas és sötét falak tornyosultak fölénk minden oldalon. Ha visszanéztem, alig láttam a kompot.

A holdat sűrű, vastag felhők takarták, amelyek különös módon világosnak látszottak a máskülönben fekete égbolton.

A távolban ugatni kezdett egy kutya, más kutyák pedig feleltek neki. Valaki kiáltott, bevágódott egy ajtó, mire valamennyien elhallgattak.

És meglepő csend uralkodott mindenütt. Az egész városban. Holott ez Bishop's Lynn volt, egy emberekkel teli, forgalmas hely, és most ráadásul még a király is megérkezett. Miért nem ragyog és villódzik az egész úgy, mint egy égő tűzijáték-gyár? Miért nem javítgatják a szekereket és a lószerszámokat? Miért nem hallani a kovácsok csörömpölését?

János kijárási tilalmat rendelt el? Azt tudtuk, hogy betegségben szenved: dizentéria kínozza, ami nem egy szórakoztató valami, és néhány nap múlva bele is hal. És amikor egy kicsit belegondoltam, eszembe jutott, hogy V. Henrik is dizentériában halt meg.

Hol is tartottam...? Á, igen, beteg a király. Rendben, valószínűleg korán lefeküdt aludni, de hol vannak a többiek? Ezt az éjszakát sok katona tölti a városban. Ha másoknak nem, a bájaikat bérbe bocsátó hölgyeknek sűrű forgalmuknak kellene lennie...

Lassan, halkan lépdeltünk a magas falak árnyékában. Markham ment elöl, én követtem, a sort pedig Peterson zárta. Hamarosan kiértünk az utcára, és nesztelenül haladtunk tovább.

De lehettünk mi akármilyen nesztelenek, majdnem elkaptak minket. Amint befordultunk a sarkon, sötét árnyalakok tartottak egyenesen felénk. Mozdulatlanná dermedtem, és a társaim is. Válsághelyzetben általában ez a legjobb. Éreztem, hogy valaki megszorítja a karomat, aztán tettem egy lépést oldalra, és nekilapultam a falnak. Moccanás nélkül álltunk, jóformán lélegezni sem mertünk, és próbáltuk kideríteni, hogy mi a fene folyik itt, mert a jelekből ítélve nem csak mi készültünk itt valami nagy-nagy disznóságra.

Suttogást hallottam, aztán gyenge fény derengett fel – valaki meggyújtott egy fáklyát.

A bal lábamra terheltem a testsúlyomat, felemeltem a jobbat, és rendkívül óvatosan letettem. Tudtam, hogy a társaim utánozzák a példámat. Valaki fáklyával közeledett felénk, és nem hagyhattuk, hogy meglássanak minket. Senki más nem mozgott az utcán, ami arra utalt, hogy tényleg kijárási tilalmat rendeltek el. Valaki készült valamire.

Markham rátette a kezét a vállamra. Az egyik kezemet a falon húzva, lassan hátráltam vissza a komp és a biztonság irányába.

Csakhogy az ismeretlenek követtek minket. Nem akartak elkapni, de jöttek utánunk, kitartóan és csendesen. Nem tudtuk lerázni őket.

Hamarosan halk koppanást hallottam, ami azt jelezte, hogy az elöl haladó Peterson nekiment a kompnak. Hallottam, hogy végighúzza a kezét a falon, mialatt a bejárat felé tapogatózik. Dottle – tanúbizonyságát adva, hogy közénk való – tanult az előző hibájából, és időben kinyitotta az ajtót. Továbbra is halkan, de immár sietve benyomakodtunk, és az ajtó rögtön bezárult mögöttünk.

Peterson hatalmas sóhajjal engedte ki a levegőt a tüdejéből, majd megszólalt:

– Ez nem sokon múlt. Ha két perccel korábban bukkannak fel, elkapnak minket. Másnak is az az érzése, hogy ez az akció nem egészen úgy megy, mint ahogyan szeretnénk?

Én ekkor már a képernyőt bámultam. Valaki belerakta a fáklyát egy, a távolabbi falra szerelt tartóba, és most gyenge fényt adott. Az udvar bejáratánál négy ember ácsorgott. Teltek a percek, és egyikük sem mozdult. Csak álltak ott, csendesen és mozdulatlanul. A dolog kezdett kicsit kísérteties lenni.

– Mi folyik itt? – suttogta Dottle.

– Csss – feleltem én, egyedül az úristen tudja, hogy miért. Senki sem hallhatott minket.

A sötét alakok akármit néztek, vagy akármi történt, az a kameráink látóterén kívül zajlott. Aztán, minden érzékelhető jelzés nélkül, szétváltak. Egyikük átfutott az udvaron, és kinyitott egy kisebbfajta ajtót. Ketten elsiettek valahová, egy pedig a kapuban maradt, és széles mozdulatokkal integetett.

Röviddel ezután öt-hat férfi bukkant fel a bejáratnál, majd gyorsan átvágtak az udvaron, és besietettek a nyitott ajtón. Az alakokat nehéz volt kivenni, mert az egyetlen fáklya gyenge és váltakozó fényt adott, így mindenütt sötét árnyékok táncoltak. Azt ugyanakkor biztosra vettem, hogy a titokzatos emberek csuklyát és maszkot viselnek, ám különös módon mezítláb érkeztek. Hát persze – hogy minél halkabban mozoghassanak.

Akármi történt itt, a St. Mary-sek – szokás szerint – benne voltak a sűrűjében.

– Mi az ördög... – suttogta Peterson.

– Merényletre készülnek? – vetette fel Markham.

– Annak semmi értelme – válaszoltam. – János haldoklik. Pár nap múlva halott lesz.

– Azt ők nem tudhatják.

Ez is igaz volt. De tényleg, mi a fene folyik itt?

És hirtelen mindent megértettem. Az alakok kijöttek az épületből, és valamennyien egy-egy kisebb ládát, táskaféleséget vagy batyut cipeltek. Megálltak az udvarban egy pillanatra, és amikor a kapuban őrködő férfi intett nekik, valamennyien kisiettek az utcára, és belevesztek az éjszakába.

Megfejtettem a rejtélyt. Tudtam, hogy mi történik. Annyira izgultam, hogy a szavak szinte maguktól dőltek ki belőlem:

– Te jó ég, ez János műve. Ellopja őket. János ellopja a koronaékszereket. Azt fogja mondani, hogy elvesztek. De nem! Elrejti őket valahol, aztán holnap számtalan tanú előtt, igen látványosan, úgymond elveszti őket. Ő tervelte ki ezt az egészet. Így akar megszökni a hitelezői és az ellenségei elől. Tényleg zseniális, és ha az álnok gazember nem szúrta volna el az egészet azzal, hogy beadja a kulcsot, valószínűleg megúszta volna.

És mi ott ácsorogtunk az egész ügy kellős közepében. Azt éppenséggel nem tudtam eldönteni, hogy ez akkor most jó-e nekünk, vagy rossz. Sötét alakok jöttek-mentek az udvaron. Fegyveres katonák járőröztek odakint, az utcán. És most mi legyen? Lassan leereszkedtem az ülésre, a képernyőt bámultam, és megpróbáltam gondolkodni.

A dolog most zajlott, közvetlenül az orrunk előtt. Biztosra vettem, hogy van valami mód arra, hogy kihasználjuk, és a javunkra fordítsuk. Lennie kellett.

Markham és Peterson előszedték a pokrócokat, hogy köpenyféleséggé alakítsák őket.

– Ebből a sok cuccból sosem került elő semmi? – kérdezte Markham, és áthúzott a fején egy takarót.

– Hát, itt még senki sem kereste őket. Miért tették volna? A saját szemünkkel láttuk, hogy az egészet elsöpörte a víz.

– Ezek szerint lehetséges, hogy a mi korunkban is itt van az egész?

– Nem az egész, az nyilvánvaló. Csak a kicsi, értékes, könnyen mozdítható holmik.

– Vagyis – folytatta Markham –, ez az jelenti, hogy János emberei most valahol máshol járnak, és azon dolgoznak, hogy elrejtsék a kincseket?

– Így van – vágtam rá türelmetlenül, és elindultam az ajtó felé.

– Hová megy? – szólt utánam Markham.

– Ellopom a koronaékszereket. Hová mennék máshová?

– Hát nem! – felelte Peterson határozottan. – Nem, és kész. Sajnálom, Max, nem. Az teljesen rendben van, ha máshol és máskor

a testi épségedet és az életedet kockáztatod, ahogyan a múltjáróknál szokás, de nem itt és most, amikor két tucat fegyveres minden idők legnagyobb ékszerlopását hajtja végre. Az a sok aljas trükköd ez esetben semmit sem ér. Ledöfnek, amint megpillantanak. Úgyhogy szépen itt maradsz, és járatod a motort, hogy szükség esetén azonnal megpattanhassunk.

Nem hittem a fülemnek.

– De... – nyivákoltam elhaló hangon.

– Nem! – szólt közbe Markham, és követte az ajtó felé tartó Petersont. – Ez nem az a perc, amikor a lányok megmutathatják, hogy mire képesek. Maguk ketten itt maradnak, őrködnek, teát főznek, és csendesen várnak, amíg a fiúk visszatérnek.

És kisurrant az ajtón, mielőtt letéphettem volna mindkét karját.

* * *

Meg kell adni, Markham és Peterson átkozottul profin nyomták. Úgy bámultam a képernyőt, hogy majd kiesett a szemem, és nem láttam őket, holott tudtam, hogy ott vannak. Valahol.

Sejtettem, hogy a fal mentén oldalaznak, de hogy hová mennek, és mi a fenét fognak csinálni, amikor odaérnek, azt elképzelni sem tudtam. Valami azt súgta, hogy ők sem nagyon.

Aztán eszembe jutott, hogy múltjáró vagyok. Jó, éppenséggel kegyvesztett múltjáró, de akkor is... Aktiváltam az éjjellátó rendszert, felvételeket készítettem mindenről, amiről csak lehetett, aztán más tennivaló híján járkálni kezdtem. Ide és oda. Oda és ide. Néhány lépésenként odafordultam, és a képernyőt bámultam, de merőben feleslegesen erőlködtem.

Dottle igen bölcsen nem került az utamba, és meg sem pisszent.

Odakint emberek jöttek-mentek, és továbbra is batyukkal és ládákkal távoztak. Mindent nem vihettek el, ezért nyilván a kisebbfajta, könnyen szállítható és értékes tételeket vitték –amelyek nem fognak holnap mindörökre eltűnni a Wash-ban. Rendszeres időközönként ellenőriztem a rögzítőket, és körbepásztáztam a kamerákkal. Minden tökéletesen működött, de csinálnom kellett valamit, máskülönben begolyóztam volna.

Aztán megint megjelent egy kisebb csoport. A végén egy, a többinél alacsonyabb alak egy súlyos ládaféleséggel küzdött. Pár lépés megtétele után lerakta, és látványosan hajlongott, illetve az oldalát és a hátát tapogatta. A társai kikerülték, és mentek tovább. Nem álltak le, még egyetlen pillanatra sem. Milyen kár, hogy János nem tudta olyan ügyesen működtetni az országát, mint amilyen okosan kitervelte és megszervezte ezt a lopást! Igen, minden jel szerint pályát tévesztett.

Amikor a csoport utolsó tagja is kilépett a kapun, Markham felkapta a ládát, az esetleges nézők kedvéért tántorgott egy kicsit, majd oldalra lódulva belépett a sötét árnyékba.

Semmi sem történt. Nem harsantak kiáltások, senki sem kérdezte Markhamtől, hogy mégis, hová az ördögbe megy.

Intettem Dottle-nek, aki lekapcsolta a lámpát, én pedig kinyitottam az ajtót. Enyhe füstszag áradt be a komp belsejébe. Ott álltunk az ajtó két oldalán, és vártunk. Meg se mukkantam, de magamban egyfolytában hüledeztem. Te jó ég, ellopjuk a koronaékszereket! Bekerülünk abba a csapatba, amelyikben Földnélküli János és Blood ezredes játszanak.

Markham beküzdötte magát az ajtón. Dottle elkapta a láda egyik végét, és együtt letették, közben én becsuktam az ajtót. A láda nehéz volt, ezt abból is meg tudtam állapítani, hogy tompa, de erős dobbanással ütődött a padlónak. Dottle felkapcsolta a lámpát, én pedig megkérdeztem Markhamtől, hogy merre jár Peterson.

– Kicsivel lemaradva jött utánam – felelte halkan. – Nem lehet messze.

A képernyőhöz ugrottam, és rögtön megláttam Timet. Ekkor lépett ki az épületből, és egy hosszú, vékony csomagot tartott a kezében – ami a formájából ítélve talán egy jogart tartalmazott.

Petersonnak nem volt könnyű dolga. Közvetlenül a háta mögött két férfi bukkant elő az épületből, akik egy jókora ládát cipeltek. Ott voltak, pontosan mögötte. Nem tehette meg, hogy csendesen és elegánsan besasszézik az árnyékba. Csak néztem őt, és a torkomon akadt a lélegzet.

Mert én, hülye, megfeledkeztem arról, hogy Peterson egy zseni. És a pánik szó mindenestől hiányzik a szótárából.

Kilépett oldalra, és a legteljesebb lelki nyugalommal tartott egyenesen felénk. Markham az ajtóhoz ugrott, és a kezét a kapcsolón tartva várta a jelzésemet. Vagy a baj első jelét.

Peterson teljesen nyíltan megközelített minket. Nekitámasztotta a csomagját a komp oldalának, és vidáman belevigyorgott a rejtett kamerába. Matatott pár pillanatig, majd továbbra is derűsen vigyorogva oldalba vizelte a kompot. Most még röhögött, de én tudtam, hogy Leon robbanni fog, ha tudomást szerez az esetről.

Be kell vallanom, meglepődtem, de csak azért, mert Tim rendszerint engem szokott levizelni. A másik két férfi görnyedezve cipelte a ládát, és pillanatokon belül eltűntek az udvarról. Dottle megint lekapcsolta a lámpát, Markham megnyomta a gombot, és az ajtó még ki sem nyílt teljesen, amikor berántottuk rajta Petersont.

Aztán csak a fejünket lehajtva, mozdulatlanul álltunk, és vártuk, hogy kiabál-e valaki odakint, vagy fújnak-e riadót. De mindössze annyi történt, hogy a kapuban megjelent egy férfi, egy másik pedig az ajtóban, aztán szó nélkül elmentek egymás mellett, és ebből arra következtettünk, hogy megúsztuk. Lassan, fokozatosan megnyugodtunk, és hamarosan eljutottunk oda, hogy mertünk levegőt venni.

– Amíg nem végeznek, nem ugorhatunk – jelentette ki Peterson. – És imádkozzunk, hogy befejezzék még napkelte előtt. Még mielőtt az emberek felébrednek, és mozogni kezdenek.

– Nem tart már sokáig – állította Markham magabiztosan. –Ők is végezni akarnak, még mielőtt világosodni kezd.

– Igen, csakhogy nekünk pár óra múlva távoznunk kell –mondtam fojtott hangom. – Úgyhogy bőven van még miért aggódni.

Mialatt beszéltünk, az utolsó ember is kijött az épületből, és egy láthatatlan valaki becsukta a kicsi ajtót. Egy férfi kivette a fáklyát a tartóból, és elsietett vele. Csend és nyugalom telepedett a környékre. Vártam még pár pillanatig, majd megkönnyebbülten sóhajtottam egyet. Az egész dolog, az elejétől a végéig legfeljebb húsz percig tartott. Ha csak pár perccel tovább vártunk volna, lecsúsztunk volna az egészről.

– Na szóval – mondta Markham a zsákmányt fürkészve –, meg kéne néznünk, hogy mit szereztünk.

Elküldtem őket kezet mosni, és valamennyien letakartuk a hajunkat. Akármit „mentünk ki” a múltból, azt minden alkalommal tüzetes és szigorú vizsgálatnak vetik alá, és senkinek sem hiányzik, hogy a szakértők kételkedni kezdjenek az oly sok nehezen megszerzett cucc eredetében csak azért, mert modern kori felhámsejteket vagy hajszálakat találnak rajta.

Leterítettük a takarókat a sáros padlóra, és megkezdtük a vizsgálatot.

A Markham által zsákmányolt nagy, bőrbevonatú láda egy kisebb faládát rejtett.

– Nincs lezárva – állapította meg Markham a kapocsra sandítva. – Bár, ha zárva lenne, az sem okozna gondot. –Felemelte a fedelet, kifakadt, hogy „ó, basszus”, és álmélkodó képet vágva leült a sarkára.

– Te jó isten – suttogta megrendülten Peterson.

Dottle tágra nyílt szemmel bámult. Gondolkodás nélkül a lelet felé nyúlt, hogy megérintse.

Peterson azonban gyengéden, de határozottan megfogta a csuklóját, és rászólt:

– Vigyázzon! Egy ujjlenyomat is mindent tönkretehet!

Miss Dottle elpirult, és bólogatott.

– Ez itt minden bizonnyal Matild császárnő gyűjteményéből való – mondtam halkan. – Még az is lehet, hogy az övé volt. A saját, személyes tulajdona.

Egy korona csillogott előttünk. Az első koronám – és a többiek arckifejezéséből ítélve számukra is az első lehetett.

Nem nyúltunk hozzá. A ládában hagytuk, és a padlón kúsztunk-másztunk körbe-körbe, hogy minden oldalról megcsodálhassuk.

Mielőtt bárki elájulna az izgalomtól, el kell mondanom, hogy nem a német-római császárság uralkodói koronáját mentettük meg – azt, amelyiknek van az a jellegzetes íves eleme. Az már alighanem túl szép lett volna még tőlünk is, ám ez a példány is a tradicionális, nyolcszögletű formában készült. A nyolc lemezt hosszú aranytűk rögzítették. A lemezekbe ágyazott, legömbölyített és lecsiszolt drágaköveket finom hálók tartották a helyükön. Maga a korona elég kicsinek tűnt – alighanem egy nő fejéhez méretezték –, ami

erősítette azt az érzést, hogy a nagyanyján, Matild császárnőn keresztül került Jánoshoz.

Csak bámultuk és bámultuk a gyönyörű tárgyat, ami vidáman csillogott-villogott a lámpák fényében.

– Ó, basszus! – mormolta ismét Markham, mivel gyakorlatilag mindent elmondott és összefoglalt. Bólogattunk, majd lecsuktuk a fedelet, a kisebb ládát óvatosan visszatettük a nagyba, aztán kicsomagoltuk a hosszúkás köteget.

Ha a korona lenyűgözött minket, akkor a második lelet egyszerűen letaglózott.

– Magasságos isten! – hörögte Peterson, és a tenyerébe temette az arcát.

– Mi az? – kérdezte riadtan Dottle. – Mi a baj?

Egy kard feküdt előttünk.

Néma csendben fürkésztük. Sokáig, nagyon-nagyon sokáig.

Valahol, valami halkan kattant, fojtott zúgást hallottam, majd megint kattanás következett, és a zúgás elhalt. Mi pedig tovább bámultuk a zsákmányt.

– Mi a baj? – kérdezte ismét Dottle, jóval hangosabban, mint az imént. – Az ég szerelmére, mondjanak már valamit!

Peterson lehunyta a szemét. Én pedig éreztem, hogy könnycseppek gördülnek le az arcomon. Igen, tudom, de terhes voltam. Tessék elnézni nekem!

Markham krákogott egyet, és megszólalt:

– Mi ez?

Peterson kinyitotta a szemét, felém fordult, és megfogta a kezemet. Többször is nyelnie kellett, mire meg tudott szólalni, és még így is messze előttem járt, mert én egyáltalán nem tudtam megszólalni.

Timnek valósággal ragyogott a szeme, és rekedtes hangon azt mondta:

– Trisztán kardja. Ez is Trisztán kardja. Teljesen biztos vagyok benne. Nézzétek, ott van a vésett szöveg az oldalán, pontosan úgy, ahogyan a leírásokban szerepel. Max, ez most nagy dobás lett...

Itt hirtelen elakadt. Én pedig igazat adtam neki. Csak azt nem tudtam eldönteni, hogy csodálatos vagy szörnyű dolgot tettünk-e.

Akár a jó-, akár a balszerencse révén, de elcsíptünk egy olyan tárgyat, ami bizonyosan kötődött a mocsárban lezajlott katasztrófához. A korona csodálatos valami volt – de egy korona csak egy korona. Sehol nem szerepelt rajta a „német-római császár tulajdona” felirat. Viszont a kard Trisztán kardja volt. Tudottan. Dokumentáltan. Elveszett a Wash-ban.

Sokáig csak dermedten kuporogtunk, és teljes csendben bámultuk a kardot, mígnem Markham felállt, hogy vizet forraljon.

19

MIUTÁN MAGUNKBA zúdítottunk egy-egy bögre teát, valamennyien összeszedtük magunkat. Én bizonyosan. Teljes gőzre kapcsoltam a fűtést, így hamarosan kellemes meleg lett, bár a levegő eléggé párás maradt.

– Dörzsölt pofa ez a János – jegyezte meg Markham szinte áhítatosan, mialatt a sáros padlón feküdt, és a bögréjét szorongatta. És mivel ezt egy dörzsölt pofa mondta, nagy dicséretnek számított.

Én ezalatt elgondolkodtam. Igen, János elvesztette a társzekerei rakományát a Wash-ban. Legalábbis a kilencven százalékát, de a maradék tíz százalék – az igazán értékes cucc –sosem jutott el a mocsárig, és valószínűnek tűnt, hogy valahol a közelben rejtették el. Méghozzá nagyon jól, mert sosem találta meg senki. János magával vitte a titkát a sírba? Ha nem halt volna meg, alighanem bejött volna neki a trükk. Egy kellemes tőkeinjekció, pont amikor oly nagy szüksége volt rá. De balszerencséjére meghalt, és ki tudja, mi történt azzal a tíz százalékkal? Lehet, hogy manapság is el van temetve valahol, arra várva, hogy valaki megtalálja? Például... mi?

De nem, ezen az éjszakán nem lehetett szó további lépésekről. Megkaptuk azt, amiért jöttünk. Csak semmi mohóság!

– És most mi következik? – tudakolta Dottle, aki a sarokban kuporgott, és még most is hatalmasra nyitott szemmel bámulta a kardot.

– Mennünk kell – válaszoltam. – Amikor felkel a nap, az emberek kíváncsiak lesznek, hogy a fenébe került hirtelen egy apró kőkunyhó az udvar sarkába.

– És még kíváncsibbak lesznek, ha hirtelen eltűnik – tette hozzá Peterson, és feltápászkodott. – Gyerünk! El kell ásnunk a kincset! Meg kell mentenünk többek munkahelyét! Helyre kell állítanunk a St.

Mary hírnevét! Pörögjünk fel, Max! Szükségem van rád, hogy ellenőrizd a számításaimat. Ha elszúrjuk, nagy bajban leszünk.

– Miért? – kérdezte nyomban Dottle.

Peterson lefirkantott valamit egy papírlapra, amit áttolt Dottle elé, és magyarázni kezdett:

– Ezek mi vagyunk. Számunkra az események sorrendje a következő: április 12-én, reggel nyolc és kilenc között a Wellstreamnél vagyunk, és végignézzük a szekérkaraván pusztulását. Eddig világos?

Dottle bólintott.

– Aztán visszaugrunk – folytatta Peterson –, amit eredetileg kétségkívül nem terveztünk bele, de múltjárók vagyunk, és könnyen alkalmazkodunk. Szóval, visszaugrunk április 11-ére, éjfélre, elcsórunk pár apróságot, és távozunk – a fedélzeti kronométerre pillantott –, két óra tájban.

Dottle ismét bólintott, Tim pedig tovább magyarázott:

– Most elugrunk a St. Maryhez, ebben az időben, hogy elrejtsük a zsákmányt ott, ahol majd a jövőben felfedezik. Hagynunk kell egy biztonsági sávot, vagyis, mondjuk, azt, hogy... – leütött pár billentyűt, és hozzátette: – fél háromkor érünk oda.

Miss Dottle ezúttal is csak bólogatott.

– Aztán elrejtjük a holmit, amit legkésőbb hét harmincra be kell fejeznünk, ha törik, ha szakad, be kell fejeznünk, hogy rögtön azután eltűnjünk ebből a korból.

– Miért? – kérdezte Dottle.

– Mert nyolc körül ott leszünk a mocsárban, és a sárban fetrengve nézzük a szekereket – közölte Peterson. – Nem lehetünk egyszerre ott *és* a St. Marynél.

– Miért nem?

– Mert ugyanaz az ember nem tartózkodhat két példányban ugyanabban az időben.

– Miért? Mi történne?

– Ezt senki sem tudja biztosan, de abban mindenki egyetért, hogy nem sok jó sülne ki belőle – felelte Peterson. – Vagy inkább semmi jó. Nem tenne jót az időtengelynek, és főleg nem tenne jót annak, aki megpróbálna két helyen lenni ugyanabban az időben.

Ennélfogva, nem érdekel, hogy ki mit mond, legkésőbb fél nyolckor elhúzunk, akár végeztünk a melóval, akár nem. Mindenki megértette?

Munkához láttunk. Markham és Dottle elpakoltak és rendet raktak, míg Tim és én kiszámítottuk és betápláltuk a koordinátákat.

És a világ fehérbe borult.

* * *

Visszatértünk a St. Maryhez, de továbbra is 1216-ban jártunk, és hadd mondjam el itt és most, hogy 1216-ban az erdők sokkal kevésbé voltak barátságosak, mint manapság. Peterson körbepásztázott a kamerákkal, de mindenfelé pontosan ugyanazt láttuk: egymásba fonódó, sűrű aljnövényzetet, és egymás közvetlen közelében álló fákat. Ennyit arról, hogy oly gondosan választottuk ki azt a tisztást...

Kell-e mondanom, szakadt az eső. Mire a Kelet-Angliában pusztító vihar elért ide, sűrű záporrá szelídült. Nem mintha különösebben számított volna, mert eleve vizes szerelésben érkeztünk.

– Mi van odakint? – kérdezte Dottle, és elforgatta az egyik külső kamerát. – Áll már az épület?

– 1216-ban? – feleltem elgondolkodva. – Nem hiszem. Talán még az apátság sem létezik. Lehet ott néhány kunyhó, de csak ennyi. És egy ilyen éjszakán senki sem dugja ki az orrát a házából, az teljesen biztos. Nem lesz semmi baj – tettem hozzá végül, de minek is...

Ronda egy éjszaka volt. Itt nem tombolt akkora vihar, mint Kelet-Angliában, de így is durva körülmények uralkodtak. Zuhogott az eső, és a szél hatalmas erővel lengette az ágakat. Vizes föld és falevelek szaga csapott az orromba, és egy pillanatra az a benyomásom támadt, hogy visszakerültem Artúr barlangjába. Valahol a távolban kutya ugatott – ami arra intett minket, hogy csak vigyázzunk. Tényleg kételkedtem abban, hogy ép elméjű ember kimerészkedik a szabadba egy ilyen éjszakán, de felesleges kockázatot sem akartam vállalni.

– Vannak errefelé farkasok? – kérdezte Miss Dottle, és kissé riadtan nézett körül.

Ez... speciel... nagyon jó kérdés volt. Igen, voltak. Különösen az országnak ebben a részében. Maga János király tíz shilling jutalmat ajánlott (nagy lóvénak számított az 1216-ban!) minden két farkasért, aztán I. Eduárd elrendelte az összes farkas kiirtását a walesi határvidékkel szomszédos grófságokban. Eszembe jutott Walesi Gerald beszámolója, miszerint a holywelli farkasok felfalták a holttesteket, amelyek II. Henrik walesi hadjárata nyomán maradtak mindenfelé, és azt kívántam, bárcsak ne jutott volna eszembe.

– Nem, csak falvakban élő kutyák – válaszoltam, és tudatosan kerültem Peterson tekintetét.

Az ajtóban állva fürkésztük a sötét erdőt.

Markham egy elázott papírdarabot forgatott és nézegetett, majd kijelentette:

– Tíz lépés arra! – Azzal elindult, és átküzdötte magát az aljnövényzeten, mi pedig ásót, lapátot és csákányt cipelve követtük.

– Szóval, hol legyen pontosan? – kérdezte aztán Markham.

Megálltunk, és Peterson kijelentette:

– Bárhol, ahol bele tudjuk döfni ezt a kurva ásót a földbe. Te nem, Max! Épp elég bajom van anélkül is, hogy el kéne magyaráznom Leonnak, miért csináltam kubikost a terhes feleségéből. Te az órát figyeled, és gondoskodsz a frissítőkről!

Őszintén szólva, nem is nagyon akartam vitatkozni vele. Rohadás munka várt rájuk. Előbb eltakarították az aljnövényzetet egy jókora folton, aztán Peterson csákánnyal lazította a talajt, Markham pedig ásott. Időről időre szerepet cseréltek, és néha Dottle is beszállt pár percre.

A munka mintha egy örökkévalóságig tartott volna. Az eső mindvégig lankadatlanul esett, és a víz néha visszamosta a földet a lyukba. A gödör alját egyre mélyebb, sáros víz lepte. Markham és Peterson csúszkáltak, tántorogtak, de rendületlenül ástak és rendületlenül káromkodtak.

– Mélynek kell lennie – jelentette ki Peterson, amikor megállt egy kis időre, hogy megtörölje az arcát, és megpihentesse a hátát. – Amennyire tudni lehet, ez az erdő háborítatlan marad egészen a mi korunkig, viszont járhatnak errefelé vaddisznók, amik turkálnak, vagy

kutyák, amik elásnak ezt-azt, aztán kiássák őket olyan okokból, amit rajtuk kívül senki sem ért, a viharokban kidőlhetnek a fák...

– Földrengések... tengeri szörnyek... jégkorszakok... – fejtegette tovább a gondolatot Markham, és a hangja jócskán letompítva szólt, ugyanis a gödörben állt, amiből már csak a feje búbja látszott ki.

– Ezek szerint még nem elég mély – állapította meg Peterson, és rám vigyorgott.

Tettem egy lépést előre, hogy belenézzek a gödörbe. A lábam megcsúszott a sárban, és csatlakoztam volna Markhamhez, de Peterson gyorsan elkapott, és rám szólt:

– Leszel szíves vigyázni! Csak útban lennél odalent. Markham a hivatalos mélységmérő.

– Nekem is van mélységem, azt tudnod kell – feleltem sértődötten, mert nem szeretek hasznavehetetlen lenni.

– Nem, nincs! – állította Peterson, a galád. – Sem magasságod. Egyedül szélességed van, bár azzal legalább bőven el vagy látva. Van még tea?

– Van. Rángasd ki onnan azt az önjáró mélységmérőt, aztán mindannyian bemegyünk, és pihenünk egy kicsit.

Meg sem próbálom leírni, hogyan nézett ki a komp belseje. Sár, sáros víz, elhajított törölközők, lábnyomok, kéznyomok, kisebb-nagyobb földdarabok, amik a bakancsunkról hullottak le... Vizes levelek és nedves föld szaga töltötte be az egészet.

Becsuktam az ajtót, és ezzel kirekesztettem a szelet, az esőt és az állatokat, amik nem lehettek farkasok. A társaim szomjasan szívták magukba a teát, és sajgó tagjaikat gyúrogatták.

– Hogy állunk az idővel? – tudakolta Miss Dottle.

– Nem rosszul, és a gödröt betölteni könnyebb és gyorsabb meló, mint kiásni – felelte Peterson. – Na gyerünk, folytassuk!

Az ajtóban megálltunk, és kinéztünk az esőbe, ami az erős szél miatt még ekkor is ferdén zuhogott. És üvöltést hallottunk.

– Ez nagyon közelről jött – szólalt meg azonnal Dottle, és idegesen körülnézett. – Biztos, hogy nem farkas?

– Nem egy szánon utazunk, amit egy falka üldöz, az ég szerelmére! – felelte Peterson, és gyanítottam, nem ez a megfelelő

pillanat arra, hogy meséljek nekik Walesi Gerald feljegyzéseiről. – Max, megtennéd, hogy őrködsz?

Megtettem. Felkaptam egy zseblámpát, és tágas körben járőröztem a gödör körül, bár a szövevényes aljnövényzet jóvoltából átlag három lépésenként majdnem pofára estem. Számítottam rá, hogy bármelyik másodpercben villogó szempárokat pillantok meg a bokrok között, de szerencsére nem láttam mást, csak vizes leveleket, valamint sötéten csillogó ágakat és törzseket. A hangokból ítélve tényleg nem lehettek messze. És ott voltak körülöttünk. Valamilyen állatok. De nem farkasok, ezt mondogattam magamnak. Hanem minden bizonnyal vad kutyák, amelyek a vad erdőben élnek. Mert 1216-ban még az összes erdő vadon volt. Sűrű, sötét, szinte járhatatlan vadon. Törvényen kívüliek otthona. És farkasoké. Egy vad erdőben az ember mindenféle veszélyes teremtménnyel találkozhatott. A gondolat hatására felkaptam egy vaskos faágat. Igen, most már én is egyike lettem azon veszélyes teremtményeknek.

Visszacsörtettem a többiekhez. Peterson pont ekkor adta le a bőrbevonatú ládát és a gondosan visszacsomagolt batyut Markhamnek, aki a gödör alján állt.

Belekiáltottam a szélbe és az esőbe:

– Meddig tart még?

– Csak be kell tölteni a gödröt.

– Hé! – ordította egy láthatatlan valaki.

– És természetesen ki kell húzni Markhamet – tette hozzá Peterson.

– Hé!

– A sorrendet valószínűleg fel kell cserélni – mondta Peterson rendíthetetlen nyugalommal.

– Tim, el kell tűnnünk innen, amilyen gyorsan csak lehetséges – mondtam fojtott hangon.

– Baj van? Láttál valamit?

– Nem. De hallok ezt-azt.

– Én is – felelte kurtán, és gyorsan körülnézett.

– És én is! – közölte a gödör.

Átadtam a botomat Miss Dottle-nek, és ráparancsoltam:

– Vissza a kompba! A szokásos utasítások vannak érvényben!

Ezúttal nem vitatkozott. Kezdte megérteni a dolgok lényegét.

Elindult, és a bottal csapkodta maga előtt a bokrokat, hogy könnyebben áttörjön rajtuk.

– Te mit hallottál? – kérdeztem ekkor Petersontól.

– Van itt egy beszélő lyuk a földben – felelte a vállát vonogatva. – Ennyi nem elég?

– Szedjük ki onnan! – javasoltam. – Azonnal!

Kihúztuk a jókora sárcsomót, amit korábban Markham néven ismertek a kollégái, aztán a lámpámmal a környező bokrokat pásztázva, tovább őrködtem.

A fiúkat nem kellett biztatni, hogy siessenek – szórták a földet, amilyen gyorsan csak bírták.

Kisöpörtem a hajamat az arcomból, kitöröltem a vizet a szememből, és erőnek erejével nyugalmat kényszerítettem magamra. A feladatom az volt, hogy vigyázzak a társaimra. Vigyázzak rájuk, amíg végrehajtjuk az én idióta tervemet, amit elvileg arra szántam, hogy kikeveredjünk a bajból, amibe nekem köszönhetően keveredtünk bele. Mondhattam volna, hogy „rajta, másszunk ki a veremből, amit mi ástunk magunknak”, de ez a perc aligha felelt meg ízetlen, rossz viccek pufogtatásához. A tarkómon az összes hajszál felmeredt. Amiben felismerni véltem a ragadozók közelségére adott, ősi reakciót. El kellett tűnnünk innen, méghozzá azonnal.

Hatalmas erőfeszítések árán megálltam, hogy ne siettessem őket, mert maguktól is siettek. Lapátolták a földet, ahogy csak bírták. Hallottam, hogy mindketten hevesen zihálnak. Aztán Peterson úgy taposta a lapos halmot, mint akinek elmentek otthonról. Minden ösztönöm arra késztetett, hogy húzzunk el, amilyen hamar csak lehet. Mert jön valami. Valami mozgott az aljnövényzetben. Odafordítottam a lámpát, és igen, szemek villantak meg a bokrokban.

– Kész! – hörögte Markham, és gyorsan visszarángatott egy halom gazt az eredeti helyére, hogy eltakarja a feltúrt foltot.

– Gyerünk! – vágtam rá. – Senki ne fusson!

Felvettük a tradicionális St. Mary-s alakzatot, vagyis egymás hátát fedezve tartottunk a komp felé. Én mentem elöl a lámpával, Markham és Peterson mögöttem jöttek úgy, hogy félig oldalazva, félig hátrálva lépkedtek, és folyamatosan figyelték a környezetünket. Többször megbotlottunk és megcsúsztunk, de szerencsére nem estünk el. Valami elhaladt mögöttünk, majd tőlünk jobbra, mellettünk csörtetett az aljnövényzetben. Nem mertem odafordítani a lámpámat. Alig néhány lépés választott el minket a komptól.

Az ajtó csukva volt.

– A francba! – suttogta Peterson. – Miss Dottle, megtenné, hogy kinyitja az ajtót?

Ugyanebben a pillanatban azt mondtam:

– Ajtó!

És az ajtó, ami nyílni kezdett, hirtelen megállt, és becsukódott.

Közvetlenül mögöttünk valami rálépett egy ágra, ami hangos reccsenéssel kettétört.

– Ajtó! – kiáltottam. Az ajtó ismét nyílni kezdett, de pár pillanat múlva megint becsukódott.

Ez van, amikor az ember amatőröket visz magával. Miss Dottle és én egyszerre próbáltuk kinyitni az ajtót. Ami az első parancsra nyílni kezdett, és a másodperc törtrészével később kiadott másodikra becsukódott.

Peterson aktiválta az adóvevőjét, és azt mondta:

– Miss Dottle, hagyja az ajtót!

Nyitottam a számat, hogy megint kiadjam a parancsot, de ebben a pillanatban valami meglökött hátulról. Pár másodpercig azt hittem, itt a vége, és vártam, hogy megérezzem egy bőrig ázott farkas bűzét, meglássam azt a sárga szemét közvetlenül az orrom előtt, és megérezzem a fogait a nyakamon, de Markham taszított neki a komp falának. Ott állt, közvetlenül előttem, és egy vaskos ágat tartott a kezében. Vele szemben, tőle alig pár lépésnyire sötét alak mozgott, és halk hörgést hallatott, amitől most már az összes hajszálam az égnek meredt.

Belerúgtam az ajtóba, és azt kiabáltam:

– Dottle, távolodjon el a bejárattól, és ne nyúljon semmihez! – Vettem egy mély lélegzetet, és amilyen nyugodtan csak tudtam,

kimondtam a varázsigét: – Ajtó!

És ezúttal teljesen kinyílt. Nem akartam kockáztatni semmit, ezért gyorsan bedugtam a karomat a nyílásba, hogy ne csukódhasson be. Markham belökte Petersont, aztán engem is. Mindketten elestünk, én történetesen Timen landoltam, és a padlóhoz szegeztem.

Markham hozzávágta az ágat ahhoz az alakhoz, és beugrott a kompba. Egy ütemmel később az ajtó becsukódott.

Peterson kétségbeesetten csapkodott, és azt hörögte:

– Szállj már le rólam! Nem kapok levegőt!

Felemeltem a fejemet, és teljes nyugalommal válaszoltam:

– Hát ide figyelj, napsugaram! Ahányszor te lepisiltél engem, a minimum, hogy néha megengeded, hogy leszállópályának használjalak.

Aztán Markham felsegített, majd valamennyien ott álltunk, lihegtünk, néztünk egymásra, és hegyeztünk a fülünket. Ám a saját szuszogásunkat, az ismerős, halk zúgást és egy-egy műszer kattanását leszámítva nem hallottunk mást.

Dottle zokogni kezdett, és kétségbeesetten hadart:

– Jaj, sajnálom, annyira sajnálom! Ne haragudjanak! Nem tudtam, mit tegyek. Állandóan próbáltam kinyitni az ajtót, de mindig becsukódott. Folyton megnyomtam a kapcsolót, ahogyan mondták, de nem sikerült, és nem tudtam, mit csináljak, és csak nyomkodtam, és nyomkodtam...

– Semmi baj – szólt közbe Peterson az arcát törölgetve. –Senkinek nem esett baja, és most már mindannyian biztonságban vagyunk. Minden rendben, Miss Dottle.

* * *

Megpróbáltuk rendbe szedni magunkat és a kompot, de ez reménytelen vállalkozásnak bizonyult. Az összes törölköző sáros és vizes volt. A padló sárban és vízben úszott. A tárolók ajtaját, a műszerfalat, az égvilágon mindent sárfoltok tarkítottak. És orrfacsaró bűz lebegett körülöttünk. Ha az embert elsodorja egy vihardagály, aztán gödröt ás egy sáros erdőben, mialatt ellenséges szándékú állatok veszik körül, ne nagyon számítson rá, hogy a végén jól fog

mutatni. És még csak azt sem mondhattunk, hogy végrehajtottuk az 1216-os év nagy ékszerlopását, mert azt János király tette.

– Mi csupán a lába után kapkodó sakálok voltunk – jelentette ki Markham, amivel nem sok barátot szerzett az expedíció résztvevőinek körében.

De minden tőlünk telhetőt megtettünk, hogy rendet tegyünk, és ezzel sikerült sarat kennünk oda is, ahová előzőleg csodával határos módon nem jutott. Aztán eljött az idő, hogy induljunk. Azt hiszem, valamennyien igyekeztünk késleltetni ezt a pillanatot, ameddig csak lehetett. Fogalmunk sem volt, mire térünk vissza, és nem sok kedvet éreztünk még egy durva megszégyenüléshez, de lejárt az idő. Mennünk kellett.

Elintéztem, amit kellett, és kiadtam a parancsot.

A világ fehérbe borult.

* * *

Természetesen nem tudtuk titokban tartani az ügyet. Először is, érdekes állapotban tértünk vissza. Úgy néztünk ki, mintha egy héten át ácsorogtunk volna a Viktória-vízesés alatt, aztán elragadott volna minket egy kisebbfajta fölcsuszamlás.

Helen nagyon felszívta magát – és ezúttal nem csak rám haragudott. A többieket is szépen kiosztotta, ahogy kell. Nekem egy kicsit jólesett azt tapasztalni, hogy a változatosság kedvéért mások is kapnak a fejükre.

Peterson megerőltette a rossz karját és vállát. Az ítélet úgy szólt: szigorú ágynyugalom az élete hátralévő részére. Kimerültnek tűnt, és nem vitatkozott, amit Helen alighanem nyugtalanítóbbnak talált, mint bármi mást. Markham kivételesen ép és sértetlen maradt, de valamiért nagyon hallgatott. Meg sem próbálta kiakasztani Huntert, aki emiatt aggódni kezdett.

Engem egész este vizsgáltak mindenféle műszerrel – amikor éppen nem, akkor meg ordítottak velem. Tiltakoztam, és állítottam, hogy én magam nem vettem részt az ásásban, de senki sem figyelt rám.

– Kérem – mondtam végül, csak hogy elhallgattassam őket. –Nem érzem jól magam. Lefekhetnék egy kicsit?

Csend támadt, aztán egyik pillanatról a másikra fehér köpenyes alakok tartottak felém a tér összes irányából.

– Mit mondtál? – kérdezte Helen gyanúsan fojtott hangon.

– Azt, hogy nem érzem jól magam. Fázom. Szeretnék megfürdeni és ágyba bújni.

Tényleg cefetül fáztam. Fájt a fejem, fájt a mellkasom. És csak aludni akartam.

Egy órán át heverésztem a forró vízben. Mire kimásztam belőle, Dottle már mélyen aludt, aminek kifejezetten megörültem, mert túl fáradt voltam ahhoz, hogy beszélgessek valakivel.

És, őszintén szólva, nem kicsit féltem attól, hogy mi lesz velünk.

20

A REGGELI UTÁN dr. Bairstow magához hívatott. Dottle-t addigra már kiengedték a Gyengélkedőből. Peterson és Markham még ekkor is aludtak. Vagyis, csak én... Naná. Ez járt a fejemben, mialatt az iroda felé ballagtam.

Dr. Bairstow ezúttal legalább azzal kezdte, hogy leültetett.

Minden olyannak tűnt, mint régen. A Halcombe nevezetű, kozmikus csapásnak nyomát sem láttam. Mi folyik itt?

Dr. Bairstow sokáig csak meredt rám, én pedig nyugalmat kényszerítettem magamra, és állhatatosan viszonoztam a tekintetét. A nevezetes nap óta nem jártam ebben az irodában. Mrs. Partridge a Nagyfőnök mögött ült, mint mindig. A szemét a jegyzettömbjén tartotta. Egyikük sem árulta el semmivel, hogy mire számíthatok.

– Jelentést kérek! – mondta végül dr. Bairstow.

A tényekre szorítkozva beszámoltam az eseményekről –legalábbis a java részükről. A titokzatos adathalmazt egy szóval sem említettem. Arról sem beszéltem, hogy elloptam Leon kompját. Azt hiszem, egyszer sem beszéltem Petersonról és Markhamről, bár dr. Bairstow-nak tudnia kellett, hogy ők is velem voltak. És Dottle-ről sem. Felvázoltam a küldetés célját, szenvtelenül leírtam, hogy mi történt, és beszéltem arról is, hová került a kincs. Aztán bekussoltam, és csak a tekintetemmel jeleztem dr. Bairstow-nak, hogy innentől minden rajta múlik.

Egy darabig hallgatagon bámulta az íróasztalán, aztán felállt, az ablakhoz bicegett, és kinézett a déli gyepre. Moccanás nélkül figyeltem a hátát, és remények, illetve félelmek között pattogtam ide-oda. Végül dr. Bairstow hatalmasat sóhajtott, visszatért az asztalához, és miután leült, a szememben nézve, halkan azt mondta:

– Trisztán kardja?

– Igen, uram, ezt gondoljuk.

– És valószínűleg a nyugat-római császár koronája?

– Az egyik, uram – feleltem sietve, mert nem akartam eltúlozni a dolgokat.

– És ezek most el vannak temetve az erdőnkben.

– Nagyon reméljük, uram.

– Megjegyezte a helyszínt?

– Meg, uram. Minden készen áll ahhoz, hogy ön tájékoztathassa a Thirsköt.

A csend nem annyira ránk telepedett, mint inkább ránk zuhant. És valahogy összezúzta a reményeimet.

Dr. Bairstow hátradőlt, és határozottan kijelentette:

– Nem!

Alig hittem a fülemnek. A semmiért csináltuk végig? Még rosszabb lett a helyzetünk. Nyeltem egyet, és kiböktem:

– Elnézés, uram... tessék?

– Nem!

Vettem egy mély lélegzetet, előredőltem ültömben, és felkészültem, hogy az utolsó leheletemig vitatkozni fogok. Nem maradt vesztenivalóm. Arra gondoltam, hogy ha bekövetkezik a legrosszabb, akkor kerítek valahonnan egy ásót, és hiába vagyok terhes, én magam ásom ki azt a kurva cuccot. Ezúttal legalább nem lesznek ott farkasok.

– De uram...

– Nem! – vágott közbe dr. Bairstow. – A Thirsk embereiről szó sem lehet. Pillanatnyilag egyikük sem tartozik a kedvenceim közé.

Nocsak, ezek szerint vannak kedvencei?

Várt egy pillanatot, majd olyan hangon, mintha magának magyarázott volna, tovább beszélt:

– Ellenünk fordultak. A rektoruk ellen fordultak. És eltekintve az önök illegális tetteitől, eltekintve egy komp illetéktelen használatától, az engedetlenségüktől, a felelőtlenségüktől, a meggondolatlan ostobaságuktól – amelyekre kétségkívül visszatérünk még –, ez egy megdöbbentő lelet lesz. Több mint megdöbbentő. A múltban többször is lehetővé tettük a thirski népségnek, hogy látványos felfedezéseket tegyenek, amelyek jelentősen növelték a tekintélyüket a tudomány világában. Nélkülünk ezek egyikét sem érték volna el, és

mégis, az első alkalommal magunkra hagytak minket, és nem álltak ki mellettünk. És nemcsak mellettünk, hanem a máskülönben kiváló rektoruk mellett sem, aki azzal, hogy előrelátó módon támogatta a St. Maryt, döntő fontosságú szerepet játszott a sikereikben. Én alapjában véve gyorsan megbocsátok – tette hozzá, bár a hangsúly alapján ő maga sem volt teljesen meggyőződve ezen állítása igazságáról –, de ebben az esetben nem látom sem szükségét, sem értelmét annak, hogy bármilyen módon bevonjuk a Thirsköt. Tökéletesen alkalmasak vagyunk arra, hogy mások nélkül lebonyolítsuk ezen tárgyak megtalálását.

– Jellemzően nem mi szoktuk levezényelni az efféle ügyeket – feleltem óvatosan abban a reményben, hogy a megfelelő irányba tolom a Nagyfőnököt. Dr. Chalfont irányába. Azon az alapon...

– Nem áll szándékomban a St. Mary alkalmazottaira bízni az ásatást. Önnek például, az utóbbi időben tanúsított viselkedése miatt, azt sem engedélyezném, hogy feltárja Mr. Strong komposztáló dombját – jelentette ki dr. Bairstow, a megszokott stílusához visszatérve. – És azt hiszem, kellően a thirski alakok orra alá dörgölnénk azt, hogy mit tettek, ha dr. Chalfontot kérnénk fel az ásatás vezetésére. És talán Penrose professzort is meghívhatnánk. Ha valaki fel akarja kavarni a vizeket, nincs szüksége túl sok tudósra. Haladéktalanul felhívom dr. Chalfontot, és megkérdezem tőle, hogy hoz-e saját csapatot, vagy inkább a St. Mary munkatársaira bízzuk az alantas munkákat. Aztán, miután leül a por, és kiosztásra kerülnek a díjak, mindenki kiélvezi az előnyöket, a hírneveket és a jutalmakat, de csak aztán, talán hajlandó vagyok fontolóra venni annak lehetőségét, hogy a St. Mary még egyszer valamilyen fajta partneri kapcsolatot alakítson ki a Thirsk Egyetemmel. Újragondolt feltételek és viszonyok között, természetesen. Azt hiszem, dr. Chalfont örömmel segít majd nekem ezen a területen.

A Nagyfőnök azzal hátradőlt, és annak az embernek az elégedett mosolyával mosolygott, akinek sikerült rendeznie egy ügyet oly módon, hogy az megfelelően rendezett maradt az idők végezetéig. Komoly téttel mertem volna fogadni, hogy dr. Chalfont máris a telefon mellett ül, és várja a hívást.

– Ez óriási, uram! – lelkendeztem szaporán bólogatva. És ekkor már biztosan tudtam, hogy jól sejtettem. Dr. Bairstow találta ki és tervezte meg ezt az egészet. Mondjuk, azt talán nem, hogy ellopjuk Artúr kardját, de az azt követő események mögött ő állt. El tudtam képzelni a jelenetet: értesítették arról, hogy mit követtünk el, és mivel azzal már semmit sem kezdhetett, egyszerűen kötött egy csomót, vagy hogy a fenébe volt azzal a nagy hadvezérrel, akinek a neve nem jut eszembe, és továbblépett.

A thirski vezetők beavatkozásának folyton erősödő veszélyével szembekerülve felhasznált egy katasztrófát arra, hogy leégesse és leszerelje őket. Kíváncsi lettem volna, hogyan sikerült úgy manipulálnia a dolgokat, hogy Halcombe-ot kapjuk a nyakunkba. Gyanítottam, hogy vehemensen tiltakozott. Hallani véltem, hogy azt mondja, „Nem, Halcombe-ról szó sem lehet! Ő nem az a fajta, aki a St. Marybe való!” És a thirski társaság csak azért is őt küldte ide. Aztán dr. Bairstow hagyta, hogy a fickó hadd keveredjen bele a dolgokba, míg végül Helen az elkülönítőbe zárta, és az addig hűséges kísérője átállt az ellenséghez.

– És mi a helyzet az id... Mr. Halcombe-bal, uram? –kérdeztem ekkor.

Dr. Bairstow ridegen mosolygott, és ennek révén minden pillanatban egyre jobban hasonlított egy könyörtelen ragadozó madárra.

– Ó, mialatt Mr. Halcombe kétségkívül a Thirsk Egyetem alkalmazottja – válaszolta megfontoltan –, biztosra veszem, hogy valaki mástól is kap utasításokat.

– Kitől? – kérdeztem, és hirtelen kiegyenesedtem ültömben.

Erre nem mondott semmit, mert mindig is elvárta tőlünk, hogy mi magunk jussunk el az efféle dolgok megfejtéséhez.

Ezért hát elszántan a törtem a fejemet, és hamarosan azt mondtam:

– Ugyanazoktól, aki behálózták és ránk küldték Hoyle-t?

– Igen, én így gondolom. Hát maga?

Néhány hónappal korábban, amikor – szerencsére – rövid ideig vezető kiképzőként dolgoztam, egy küldetésünk félrement, és a bosworth-i csatában kötöttünk ki. Az egyik újoncomat, egy kissé

kiegyensúlyozatlan, fiatal férfit, akin sajnos eluralkodott a megszállottsága, valakik rávették, hogy raboljon el egy kompot, aztán megpróbálta megváltoztatni a történelem folyását. Meghalt, de előtte még beszélt néhány titokzatos alakról, akik megkísérelték felhasználni őt annak érdekében, hogy lejárassák a St. Maryt. És a jelek arra vallottak, hogy ezek az ismeretlenek nem adták fel.

Épp készültem megkérdezni, hogy a Thirskön tudnak-e minderről, de mielőtt megmukkantam volna, magamtól is kitaláltam a választ. Természetesen nem tudtak róla. Őket is átverték és kihasználták, így aligha örültek volna az információnak, és amúgy sem kezdhettek volna vele semmit.

És a St. Mary-sek most már abban a helyzetben voltak, hogy pótolhatták azt a meglehetősen jellegtelen, rozsdás kardot, aminek az eredetét sosem igazolta senki, méghozzá Trisztán mesebeli, eredeti, könnyen azonosítható kardjával. És egy koronával, ami valaha a nyugat-római császáré volt. És megmentettük Miss Dottle-t egy, a halálnál is rosszabb sorstól. Te jó ég, de kurva jól nyomtuk!

Előrébb csusszantam a székemen, és előrehajoltam. Tudnom kellett. Mrs. Partridge-on kívül csak ketten tartózkodtunk az irodában. Tanú egy szál se...

– Uram, ön tervelte ki és vezényelte le ezt az egészet? –kérdeztem szinte suttogva.

Dr. Bairstow felszegte az állát, és a szemembe nézve válaszolt:

– Nem! Természetesen nem. Ön, és csakis ön a felelős a Thirskön tanúsított, szégyenletes viselkedéséért. Én csupán kihasználtam egy szerencsétlen helyzetet, hogy biztosítsam, mindenki megkapja pontosan azt, amit akart. A Thirsk vezetői állandó képviselőt küldhettek ide, ami hamarosan kétélű fegyvernek bizonyult. Ennek következtében nagy a valószínűsége annak, hogy dr. Chalfont visszakerül az őt minden jog szerint megillető, előző helyére. Mi több, azt remélem, hogy a közeljövőben tett, káprázatos felfedezése révén a pozíciója jelentős mértékben megerősödik.

Elhallgatott pár pillanatra, majd ő is felém hajolt, és valamivel halkabban folytatta:

– Ami pedig önt illeti, dr. Maxwell, nagyon remélem, hogy tanul az esetből.

Könny szökött a szemembe, gyorsan kipislogtam, majd bólintottam egyet, és azt suttogtam:

– Igen, uram.

Dr. Bairstow megint hátradőlt, és felélénkülve folytatta:

– Akkor többször nem kell beszélnünk róla. Hamarosan tájékoztatom valamennyi részleget, hogy ön visszakerül a Múltjáró Részleg vezetői pozíciójába.

Vettem egy mély lélegzetet, és azt feleltem:

– Nos, uram, ha nem sértem meg ezzel... inkább ne!

– Ne?

– Uram, Mr. Clerk kiváló munkát végez – mondtam sietve. –Nem lenne tisztességes vele szemben. Én hamarosan úgyis távozom, és van még egy-két pénzfelhajtó manőverem, amit szeretnék befejezni. Ha lehetséges, még lebonyolítanám az utolsó ugrásomat, ha nem bánja, majd a közösen megállapított időpontban távozom, és szaporodom.

Dr. Bairstow pár pillanatig töprengett, aztán bólintott egyet, és annyit mondott:

– Ahogy óhajtja.

Mialatt kisétáltam az irodából, száz évvel fiatalabbnak éreztem magam. Szerettem volna száz fonttal könnyebbnek is, de az nem fordulhat elő, ha az ember lánya terhes. Én pedig az voltam. Nagyon terhes. Teljesen egyértelműen eljött az utolsó ugrásom ideje, de előtte még rendbe kellett hoznom egy hidat.

* * *

A szobánkban találtam rá Leonra. Az asztalnál ült, és egy adathalmazt tanulmányozott.

Erősen tudatában voltam annak, hogy rosszat tettem, és tekintetbe véve a kompja állapotát, teljes joggal haragudott rám, ezért óriási erőfeszítéseket tettem annak érdekében, hogy békülékeny hangnemet használjak.

– Azt gondolom, mindketten hibásak vagyunk – mondtam afféle nyitólépés gyanánt.

Leon kikapcsolta a készüléket, és azt felelte:

– Jól van... megállapodhatunk abban, hogy ötven-ötven százalékban megosztozunk a dolgokon?

Egy szempillantás alatt felbőszültem.

– Azt már nem! – vágtam vissza. – Legyen inkább hetven-harminc.

– Szerintem túl durván bánsz magaddal. A hetven, az...

– Nem, egyáltalán nem úgy értettem...

– Akkor mondd el, hogyan értetted! – vágott közbe Leon, azzal hátradőlt, és csak mosolygott rám bátorítón, együttérzőn, okosan, higgadtan, vagyis minden módon, amit utálok. Pontosan tudja, hogy ezzel nem tudok megbirkózni.

Küszködve kerestem a szavakat, és egyre ingerültebb lettem.

– Úgy értettem... csak azt akartam... te vagy az egyetlen, aki... – dadogtam összevissza, és mialatt tudatában voltam annak, hogy továbbra is fáradt vagyok, hogy továbbra is 13. századi sár feketéllik a körmöm alatt, továbbra is terhes vagyok, és életbevágóan fontos, hogy nyugodt maradjak, és higgadtan vezessem elő az érveimet, és hogy Leon ül előttem, a férjem és a hősöm – egyszerűen elbőgtem magam.

Leon eltolta magát az asztaltól, de intettem neki, hogy maradjon. Ekkor aggodalmasan nézett rám, és azt mondta:

– Max, te ne szoktál sírni. Jól érzed magad? Visszavigyelek a Gyengélkedőbe?

Szipogtam párat, a ruhám ujjába töröltem az orromat – igen, tudom, nem egy vonzó szokás –, majd előkotortam egy zsebkendőt, meglobogtattam Leon felé, és azt motyogtam:

– Semmi baj. Egy gyors menet, és rendben leszek.

Leon pislogott egyet, és azt kérdezte:

– Te figyelj... mi most tulajdonképpen miről beszélünk?

* * *

Szóval, valamennyien úton voltunk afelé, hogy minden jól végződjön. Kivéve persze az idióta Halcombe-ot. Helen továbbra is lelkesen dolgozott rajta, mindent bedobott annak érdekében, hogy a szerencsétlen flótáson ne ütközzön ki a lepra.

– Továbbra is többféle gyógyszert kap – közölte velem, amikor rákérdeztem, hogy mi a helyzet. – Dapsont, klofamizint, rifampicint...

– Meddig?

– Azt hiszem, tizenkét hónap elég lesz. Esetleg két év.

Tettem egy lépést hátra, és megrökönyödve kifakadtam:

– Micsoda? Annyi ideig itt akarod tartani? Ne már!

– Szó sincs róla. Hamarosan átvitetem egy mindentől távol eső katonai kórházba.

– De hát nem leprás!

Helen csak a vállát vonogatta.

– Ha valaki, ő aztán tudja, hogy nem kapta el – folytattam elképedten. – Tudja, hogy ő maga találta ki az egészet.

– De aligha teheti meg, hogy ezt őszintén bevallja, nemde? – válaszolta Helen. – Mit is mondhatna? Ó, szabotálni akartam egy küldetést, és azt hittem, hogy a lepra jó megoldás ehhez, de most már jól vagyok? – Az ablakon át rámutatott a kétségkívül ijesztő géphalomra, ami az erősen lehangoltnak látszó Halcombe-ot vette körül, valamint Hunter nővérre, aki védőöltözetbe csomagolva kezelte a hapsit egy hosszú csipesszel, és szemlátomást élvezte a munka minden percét.

– Emberi életek megmentésére felesküdött orvosként – tette hozzá dr. Foster igen önérzetesen, és már-már ünnepélyesen – kötelességem megtenni az összes lehetséges óvintézkedést, továbbá mindent el kell követnem annak érdekében, hogy a pácienseim jól érezzék magukat.

Ez az utóbbi állítás érdekesen hangzott az ő szájából, de éreztem, hogy ezt most nem kéne szóba hoznom.

– De hát ez a szerencsétlen nem tudja, hogy a lepra nem is annyira fertőző? – kérdeztem a fejemet csóválva.

– Hát, akkor a saját tudatlansága áldozata. A hülye seggfej –vágta rá Helen, és minden további nélkül elsétált.

Hadd tanácsoljak itt valamit: ne szórakozzanak a St. Mary-sekkel!

21

ARRA GONDOLTAM, hogy le kell bonyolítani az utolsó ugrásomat, mielőtt a sors közbeavatkozik, és megint minden fejtetőre áll. Tudni kell időben kiszállni.

Az utolsó ugrásunk elméletileg valami különlegesség. A célt rendszerint az érintett illető dönti el – kap egy lehetőséget, hogy megnézze egy kedvenc eseményét, vagy egy történelmi alakot, ám ez, ahogyan azt Leonnak szoktam mondani, korántsem elégséges jutalom több év szakadatlan, kemény munkájáért és önfeláldozásáért.

Rászántam némi időt arra, hogy a hol és mikoron gondolkodjak. Sokáig úgy tűnt, hogy az én utolsó ugrásomból pont semmi nem lesz, de most hirtelen minden visszatért a rendes kerékvágásba. Egy órán át töprengtem, és végigmentem a régi kedvenceken: Karthágó, Perszepolisz, Babilon, a hastingsi csata, és hasonlók. Ez mind izgalmasnak tűnt, és megérte volna megnézni őket, csakhogy ezek az ugrások sem mennek mindig a terv szerint. Kal utolsó küldetése során összefutottunk Hasfelmetsző Jackkel, és megdöbbentően nehezen szabadultunk meg tőle. Az én első utolsó ugrásom alatt – bonyolult ügy, ne kérdezzenek semmit –, amikor is Azincourtban jártam, minden olyan rosszul ment, hogy azt tanítani kéne minden valamirevaló múltjáró-iskolában.

Aztán a semmiből beugrott egy emlék. Annak emléke, amikor ott ültem a fűben a Caer Guorthigirnnél, és óriási, táncoló kövekről ábrándoztam.

Leonra való tekintettel olyan célt kellett választanom, ahol aligha történhet baj, és mi lett volna jobb ennél? A környék lakatlan volt, az pedig kevéssé tűnt valószínűnek, hogy a kövek kiugranak a földből, és üldözőbe vesznek minket, nemde?

* * *

A szabályok értelmében Leon és én nem utazhattunk együtt a múltba, ezért Markhamet és Petersont választottam, akik a közelmúlt kissé zűrös eseményei után igazán megérdemeltek egy kellemes pihenőnapot.

– Hová megyünk? – érdeklődött Markham, és szórakozottan vakargatta magát.

– Mit művel? – csattant fel Peterson, és odébb húzódott. – Már megint rühös?

– Nem! – felelte sértődötten Markham.

Gyanakodva fürkésztük, ő pedig a szemünkbe nézett, és eltökélten állta a tekintetünket, de közben láthatóan küszködött, hogy ne vakarózzon.

Végül köhécseltem egyet, és miután mindkét társam engem figyelt, belekezdtem:

– Szóval... az utolsó ugrásom! – mondtam fennhangon, és egy képet varázsoltam a monitorra.

– Azta...! Király! – lelkendezett Peterson.

– Igen, szerintem is – feleltem elégedetten.

Markham pislogott egyet, és azt kérdezte:

– Ez mi a pokol?

– A Stonehenge.

– Nem létezik – tiltakozott Markham a fejét csóválva. – Én jártam a Stonehenge-nél. Az ilyen óriási nagy. Körös-körül nagy kövek, rajtuk meg másik nagy kövek. Ez csak... – Elhallgatott, és nem folytatta.

– Csak...?

– Ez olyan kicsinek tűnik.

– Miért, mekkorát akar? – mordult fel Peterson.

– Több Stonehenge létezett – avatkoztam közbe gyorsan, mielőtt elmérgesedett volna a helyzet. – Az a trilitekkel teli változat, amit manapság látunk, kimondottan modern.

Markham sóhajtott egyet, és megjegyezte:

– Csak egy múltjáró képes modernnek nevezni valamit, ami időszámításunk előtt 2000-ből ered.

Ekkor már nem akartam megvédeni Petersontól. Én magam is le akartam csavarni neki egyet.

Markham azonban helyesen értelmezte az arckifejezésemet. Gyorsan kihúzta magát ültében, és azt mondta:

– Bocsánat! Folytassa, kérem!

– Szóval, ahogyan elmondtam volna, ha egyesek hagyják, a Stonehenge több fázison ment át, több formában létezett. Engedélyt kértem és kaptam, hogy odaugorhassak, ám a thirski arcok, alighanem békeajánlat gyanánt, közölték, hogy hajlandóak finanszírozni egy, a korai Stonehenge-et érintő, alapos kutatást. Az időszámítás előtti 2600 és 2100 közötti időszakban kéne körülnézni, amikor még jóval kisebb volt, mint manapság.

A képernyőre tettem más képeket, és belelendültem a magyarázatba:

– A Stonehenge több ezer éven át fejlődött, és számos építési fázison ment át. Az első, egy árokkal és töltéssel határolt, kerek valami, i. e. 3100 körül épült.

A következő szakaszról keveset tudunk. Gerendákból ácsolt épületegyüttes állt ott, míg a harmadik fázisban, ami jelenleg is tart, két koncentrikus kört építettek. Legalábbis sokan úgy tudták, hogy azok ott körök. De a feltárások során kiderült, hogy valójában patkó alakúak, és hogy szándékosan ilyenek-e, vagy valamiért nem fejezték be a köröket, azt reményeink szerint mi fogjuk kideríteni. A patkó alak mindig is fontos volt, különösen az ókorban. Például, patkó alakú a görög ábécé utolsó betűje. A görögök és a rómaiak lópatkót akasztottak a házuk falára, hogy szerencséjük legyen, és ez a babona mindmáig fennmaradt. Ha valaki lefelé mutató patkót szegel a hálószobája falára, attól a férfiak... khm... férfiasabbak lesznek, a nők pedig termékenyebbek. Egy elmélet szerint a forma a nap útját jeleníti meg. Szóval, azok ott egyszerűen csak befejezetlen körök, vagy valamilyen fajta védelmező szimbólumok?

– Mivel szemben védenek? – vetette fel Markham.

– Talán ezt is sikerül kiderítenünk – válaszoltam. – Szóval, a következő fázisban meghozták a nagy sarsen-köveket, és a Stonehenge kezdte felvenni a manapság ismeretes alakját.

– A modern fázis – tette hozzá Markham úgy, hogy valami hihetetlenül rezzenéstelen képet vágott.

Peterson felé fordult, és azt felelte:

– Némelyik Aubrey-lyuk alján elszenesedett csontokat találtak. Hát nem lenne fantasztikus, ha ezek némelyike a magáé lenne?

– Nem lenne – közölte kurtán Markham.

Megint beavatkoztam, mielőtt gond lett volna.

– Egy egyszerű, kellemes küldetés. Megfigyelés, és semmi több.

– Ja, mert az előző is olyan jól alakult – dohogott Markham.

– Mondja, mi ütött magába? – kérdezte Peterson. – Hunter megint elhajtotta?

– Á, szó sincs róla! – válaszolta Markham. – Pontosan tudja, hogy mennyire szerencsés nő. Mi több, állandóan piszkál és hívogat, hogy menjek és látogassam meg a Gyengélkedőben.

– Miért?

– Azt nem tudom – válaszolta a mi állandó testőrünk nyugtalanul szusszanva. – És mondják, mennyi ideig leszünk ott?

– Ameddig kell – feleltem derűsen. – Valószínűleg egy hétig. Nem csak magát az építményt szeretném megvizsgálni, hanem a környékét is, egy amolyan általános áttekintés keretében. Nem véletlenül nevezik szent tájnak azt a vidéket. Tele van halomsírral, és ott a Woodhenge, a Silbury-domb, amit csak akar. Télen érkezünk, úgyhogy bőven lesz időnk ahhoz, hogy tisztességes munkát végezzünk. Szerelkezzenek fel, és holnap találkozunk a Nyolcasnál!

– Miért télen? – érdeklődött Markham gyászos képpel.

– Mert telente a napforduló idejét leszámítva a környék valószínűleg elhagyatott. A talaj túl kemény ahhoz, hogy ássanak, vagyis minden építkezést fel kell függeszteni átmenetileg. Akinek van egy csepp esze, az odahaza üldögél majd, a tűz mellett.

– Kivéve minket.

– Kivéve minket, ez teljesen nyilvánvaló – helyeseltem bólogatva. – Senki sem fog zavarni, így gyorsan tudunk dolgozni.

– És milyen időjárásra számítunk? – érdeklődött Peterson, közben pedig az adattábláját nyomkodta.

– Nos, általában véve enyhe idő uralkodott arrafelé, de i. e. 2200 körül durva vulkánkitörések zavarták meg az észak-atlanti időjárás-

rendszert, és cudar telek köszöntöttek Angliára, úgyhogy nem tudom biztosan, mit várhatunk.

– Az ott a Salisbury-síkság – morogta Markham rosszkedvűen.

– Esni fog.

– Ezt nem tudhatja előre.

– A Salisbury-síkságon mindig esik – válaszolta Markham. –Amikor a seregben szolgáltam, rengeteg időt töltöttem ott azzal, hogy teljesen értelmetlenül futottunk az egyik irányba, aztán egy másikba, majd elkanyarodtunk, és egy harmadik irányba futottunk. Olyan volt, mintha rögbiztünk volna, csak nem labdával, hanem gránátokkal. Hála az égnek, alig emlékszem már valamire, de arra nagyon is, hogy a Salisbury-síkságon állandóan esik. Nagy, szürke, jéghideg cseppek, amik oldalról kapják el az embert...

– Jól van, értjük már! – mondtam kissé ingerültem. – Vettük az adást. Akkor három teljes készlet, esős időre való felszerelés!

– Remek ötlet – helyeselt Markham, és azt kérdezte: – És maguk ketten mit fognak viselni?

* * *

Gondoskodtak róla, hogy az esemény különleges legyen mindenki számára. Dr. Bairstow a nagyteremben várt rám, és felajánlotta a karját. Lassan vonultunk végig a folyosón úgy, hogy a Múltjáró Részleg munkatársai követtek minket, jókat röhögtek, és borzalmas vicceket pufogtattak.

A műszakiak tapsoltak, amikor odaértünk a Nyolcashoz. Felnéztem, és azt láttam, hogy az intézmény összes dolgozója felsorakozott a galérián. Mindenki engem nézett és integetett, én pedig visszaintegettem.

Leon bevezetett a Nyolcasba, ahol Markham és Peterson vártak rám. Maga Leon nem mondott semmit. Előző este mindent megbeszéltünk, aztán összebújva feküdtünk a szobánkban, és a gyenge szellőben mozgó függönyt, valamint a falra vetülő holdfényt bámulva a jövőnket tervezgettük.

Leon még egyszer végignézett a műszerfalon, és teljes komolysággal jelentette:

– Mindent előkészítettünk és betápláltunk. Ezt még egy múltjáró sem tudja elrontani.

Markham horkantott egyet, és persze meg kellett szólalnia:

– Alábecsüli őket.

Leon megfogta a kezemet, és búcsú gyanánt azt mondta:

– Vigyázz magadra!

– Hát persze – válaszoltam kissé felháborodva. Miért hiszi azt mindenki, hogy nem szoktam vigyázni magamra?

Leon ekkor végigjáratta a tekintetét a komp belsején, aztán a másik két muskétásra nézett. Egy szót sem szólt hozzájuk, de az üzenet nem is lehetett volna egyértelműbb: ha nem hozzák vissza épségben a kompot és engem, annak nagyon komoly következményei lesznek. Igen, és talán ebben a sorrendben gondolta. Mert Leon este és éjszaka lehetett ugyan férj, de nappal átváltott ízig-vérig műszaki főnökbe.

Nem mintha különösebb baj történhetett volna ez alatt a küldetés alatt. Üres, kihalt táj várt minket. Amennyire én tudtam, a Salisbury-síkságon nem sűrűn következtek be földrengések. A mamutok és a dinoszauruszok rég kihaltak. Gleccserek sem vájtak már jókora árkokat a tájba. És ahogyan Markham mondta, mialatt berakta a holmiját egy tárolóba, a Stonehenge-et még egy profi múltjáró sem lenne képes felgyújtani, nemcsak azért, mert nincs ott semmi éghető, hanem azért is, mert az örökös, soha véget nem érő eső miatt akkor sem tudnánk lángra lobbantani valamit, ha Rapson professzor egyik saját gyártmányú lángszórójával próbálkoznánk.

– A fiúnak nagyon beakadt ez a Salisbury-síkság – jegyezte meg Peterson, és Markhamet nézte, aki úgy vágta be a tároló ajtaját, hogy csak úgy csattant.

– És szerintem sokat vakarózik – tettem hozzá elgondolkodva.

Markham észrevette, hogy őt figyeljük, és odaszólt nekünk:

– Mi van?

– Semmi – feleltünk kórusban.

– Ülj le, Max! – mondta ekkor Peterson, és a jobb oldali ülésre mutatott.

– Te vezetsz? – kérdeztem riadtan.

– Természetesen. Te a díszvendég vagy. Most pedig hunyd be a szemedet!

– Hogy ne lássam, amint neked köszönhetően elpattogunk egészen Somersetig?

Peterson sóhajtott egyet, és azt felelte:

– Nem! Azt akarom, hogy amikor majd kinyitod, az első dolog, amit láss, a Stonehenge legyen, napkelte idején.

Mit mondjak, meghatódtam, na.

– Tim, ez nagyon kedves tőled – rebegtem halkan. –Köszönöm.

– Sok szerencsét mindenkinek! – búcsúzott Leon, azzal még egyszer rám mosolygott, egyedül csak rám, és elhagyta a kompot.

Az ajtó becsukódott, Peterson pedig feltette a kérdést:

– Mindenki kényelmesen ül? Akkor kezdem!

Pár pillanattal később a világ minden bizonnyal fehérbe borult. Én már kicsivel korábban becsuktam a szememet.

* * *

Éppen csak érzékelhető zökkenéssel landoltunk. Le voltam nyűgözve. Hallottam, hogy a társaim körülöttem tesznek-vesznek, és halkan dörmögnek egymásnak. Nekem is odaszóltak, hogy még ne nyissam ki a szememet.

– Jól van, jól van – dohogtam, és egyre türelmetlenebb lettem.

– Na, akkor meg is vagyunk – jelentette ki aztán Peterson. –Max, most már kinyithatod a szemedet!

Megtettem, és rögtön pislogtam egyet, aztán még egyet.

A fiúk levették a fényt a kompban, hogy teljes pompájában láthassam a kinti tájat.

A Stonehenge napkelte idején... De nem a manapság ismert Stonehenge, aminek jókora kövei csorba fogakra emlékeztetve merednek az ég felé. Ez egy korábbi változat volt. Tim odébb lépett, hogy ne zavarjon, én pedig előredőltem ültömben, hogy jobban lássak. Éppen csak ki tudtam venni a sötét kékköveket, amelyek ott sorakoztak a hajnali ködben. A hatalmas sarsenek még nem kerültek a helyükre. A híres trilitek helyett a kisebb kékkövek nyújtottak

lebilincselő látványt. A fény és az árnyék csodáját láthattam a kora reggeli fényben.

Pontosan ott landoltunk, ahová terveztem: körülbelül száz yardra az északkeleti bejárattól. Az alapötlet úgy szólt, hogy az úgynevezett sugárúton közelítjük meg az építményt, ahogyan az őseink tették, hogy azt láthassuk, amit ők láttak. És lélegzetelállító volt az egész.

Éjszaka erős fagy lehetett, és a fehérbe burkolózó, nyílt területre hosszú, szögletes árnyékok vetültek, ráadásul az egészet aranyló színűre varázsolta a kelő nap fénye. Ez nem a napforduló napja volt, sem más, csillagászatilag fontos eseményé, de így is különleges élményt adott az, ahogyan az árnyékok végigaraszoltak a csendes, mozdulatlan tájon.

– Vesszük ezt? – kérdeztem hirtelen ijedten, és kicsit szégyelltem magam, amiért hagytam, hogy az élmény így elragadjon.

– Természetesen – felelte higgadtan Peterson, és nekilátott előszedni a felszerelést. – Szeretnél előbb teázni, vagy egyből belevágunk?

Markham a képernyőt figyelve, különös hangon megállapította:

– Nem esik az eső. Biztos, hogy jó helyen vagyunk?

– De jó, hogy szól! – vágta rá Peterson. – Ami engem illet, mindig összekeverem a Stonehenge-et a versailles-i palotával. Nem kéne még egyszer ellenőriznünk a koordinátákat?

Én ezalatt keményen küzdöttem, hogy beledugjam a karomat az én minden időjárási viszontagságnak ellenálló dzsekimbe, sálat tekerjek a nyakam köré, valamint összeszedjem mindazt, amire szükségem lehet – és mindezt egyszerre. Kissé türelmetlen lehettem.

– Kész vagyunk? – kérdeztem aztán.

Lehet, hogy történetesen nem esett, de cefet hideg volt. Átkozottul hideg. Felmásztunk a komp tetejére, aztán a térképeket, jegyzettömböket és adattáblákat leszórva, néma csendben álltunk, majd lassan körbefordulva fürkésztük a környéket.

– Azta... – ámuldozott Markham, és igazat kellett adnom neki.

– Ez a sok dombocska és völgyecske...

– A halomsírokra gondol? – vágtam közbe szigorú hangon.

– Aha...

– A terv az, hogy feltérképezzük őket.

– Aha...

– Több minden van itt, mint gondoltuk – állapította meg Peterson, továbbra is a környező tájat bámulva.

– Pontosan. A java részét felszántják a következő évszázadok folyamán, vagy az erózió lebontja őket – mondtam halkan –, de jelenleg ez itt igazi holtak földje.

– Kurvára csodálatos – dünnyögte Markham, amivel híven megmutatta, hogy a Biztonsági Részleg munkatársai általában véve hogyan viszonyulnak a szép dolgokhoz.

– Rendben – mondtam végül, és kesztyűbe bújtatott ujjaimmal toszogattam az adattáblám képernyőjét. – Kezdjük az elején! A sugárúton közelítjük meg a Stonehenge-et, és az északkeleti bejáraton megyünk be. Szeretném megvizsgálni a stációköveket és a két belső földhalmot. Megszámoljuk az úgynevezett kékköveket, és meghatározzuk a helyüket. Keressenek nyomokat, amelyek arra utalnak, hogy miért nem fejezték be a köröket! Aztán áttérünk az Aubrey-lyukakra, onnan a töltésre és az árokra, amelyek a legrégebbi alkotóelemek. Gyerünk!

Leugrottunk a tetőről. Pontosabban, a fiúk leugrottak, én az elegancia és kecsesség teljes mellőzésével lemásztam, amin ők persze jókat röhögtek. Azt azért észrevettem, hogy kellően eltávolodtak tőlem, mialatt lefelé tartottam.

– Tényleg ne segítsetek! – förmedtem rájuk. – Egyedül is boldogulok.

– Őszintén szólva, aggódtunk, hogy leesel – válaszolta Peterson, miután leértem.

– Aha... – feleltem kissé megenyhülve – ez igazán kedves tőletek.

– Mert nézzük szembe a ténnyel – folytatta Peterson –, ha ráesnél Markhamre, tuti, hogy agyonnyomnád.

Erre már nem mondtam semmit, csak betrappoltam a kompba.

Összeszedtük a holmit, többek között komplett mérőállomásokat, lézeres távmérőket, tartalék telepeket, 3D-s szkennert, kamerákat, és még némi ennivalót is, aztán végre elindultunk.

A keményre fagyott, deres fű hangosan ropogott a talpunk alatt. Amikor visszanéztem, tisztán láttam a nyomainkat. Csak mi hárman voltunk a környéken – úgy értem, élő emberek.

Lassan vonultunk végig a sugárúton. Néha megfordultunk, hogy körülnézzünk, és pár pillanatra átadjuk magunkat a semmihez sem hasonlító érzésnek, amit a néma táj látványa váltott ki belőlünk. A gyenge napsütés ellenére a hideg levegő kellemetlenül csípett. Az égen nem röpködtek madarak. Szellő sem legyezett körülöttünk. Minket leszámítva semmi sem mozgott. Nem annyira az évezredek hangulata érződött itt, mint inkább a kortalanság. Az időtlensége valaminek, ami már nagyon régóta itt van.

A sugárutat a tradicionális árok és töltés szegélyezte mindkét oldalon. Az árkok alján, ahová a napfény ritkán ért le az évnek ebben a szakában, vastagon állt a dér.

A bejáratban megálltunk a manapság áldozókőnek nevezett kő, valamint a mi korunkra eltűnt párja között. A nap most már jóval a láthatár fölé emelkedett, de a dér nem olvadt el. Jeges kövek csillogtak körülöttünk. A hatás egészében véve kurvára csodálatos volt, ha szabad Markham szavait használnom.

Egy olyan valamit láttunk, ami a mi korunk előtt négyezer évvel eltűnt. Mindenki ismeri a mai Stonehenge-et, de ezt a másikat a mi időnkből senki sem látta. Csak mi. Te jó ég, de imádom a munkámat!

Peterson és Markham mögöttem maradtak, mialatt mindenről felvételt készítettem úgy, hogy lassan körbefordultam. Nem akartam, hogy a lábnyomaink elcsúfítsák ezt a tökéletes látványosságot. Felvettem a négy stációkövet, az északi és a déli halmot, a patkó formát alkotó kékköveket, amelyek ekkor még tökéletesen elrendezve, függőlegesen álltak. Végül összecsuktam a kamerámat, és kiadtam a vezényszót:

– Rendben, fiúk, vágjunk bele!

Már előre megterveztük, hogy mit fogunk csinálni. Peterson nekilátott, hogy a 3D-s szkennerrel letapogassa a köveket, és felvételeket készítsen az összes lehetséges irányból, az összes létező felületről. Markham kapta a kézi lézeres szkennert, hogy meghatározza vele valamennyi kő helyzetét, méreteit és a többihez való viszonyát.

Én a kamerákkal dolgozva részletesen megörökítettem minden színt, árnyalatot és állagot. A terv az volt, hogy a rengeteg adat és

információ egy pontfelhőt alkot majd, amiből a számítógép előállít egy életnagyságú, lélegzetelállító, navigálható háromdimenziós hologramot. Biztosra vettem, hogy a thirski népség imádni fogja. Már láttam magam előtt dr. Bairstow arcát, amint bemutatja nekik az anyagot. Majd rögtön utána benyújtja az igencsak csinos számlát is.

Lassan sétáltam kőtől kőig, közben rögzítettem a megállapításaimat, néha pedig átkozódtam, amiért a kegyetlen hideg miatt állandóan csorogtak a könnyeim. Az erős fénytől hunyorogva véseteket kerestem, vagy akár szerszámnyomokat is.

Hamarosan gyenge szellő kerekedett, ami szépen elzsibbasztotta a képemet. Még jobban összehúztam magamon a dzsekimet, és vizsgálni kezdtem a kékköveket. Szelíden és óvatosan megérintettem őket, amikor elhaladtam mellettük. Úgy éreztem, magát a történelmet érintem meg. És kerültem azt, hogy az árnyékukban ácsorogjak. Ha valaki akarja, nevezheti ezt babonának, de előtte tessék kipróbálni, milyen az, amikor az ember magányosan ácsorog négyezer évvel a saját kora előtt egy kőkörben, és különös neszeket hall a szélben. Azután nevezheti babonának. Ha meri.

Miután tettem egy teljes kört, bementem középre, és megint csak körbefordultam, hogy megnézzem az egészet. Láttam a lábnyomainkat a deres talajon – a keskeny ösvények immár keresztbe-kasul átszelték a belső udvart. A szél halkan fütyült a tömbök között.

Leálltunk a melóval, hogy megebédeljünk, amit közös megegyezéssel a körön kívül tettünk meg. Valamilyen oknál fogva egyikünk sem akart a körülzárt területen enni. Az ember nem áll neki sonkás szendvicset csócsálni a canterburyi katedrálisban, és a Stonehenge-dzsel ugyanez a helyzet.

A délután rövidebbnek bizonyult a vártnál. Alig egy órával azután, hogy ettünk, a nap a láthatár felől közeledő felhők mögé bújt, és hamarosan azon kaptam magam, hogy didergek.

– Menjünk be! – javasolta Peterson. – Ennek a munkának nincs időkorlátja. Azt mondom, mára fejezzük be, és nézzük meg, mire jutottunk eddig!

A kinti, sarkvidéki viszonyok után a komp belseje kellemesen melegnek és világosnak hatott. Ledobáltuk a felszerelést,

kivergődtünk a vastag öltözetből, és elkezdtük letölteni az adatokat. Rácsatlakoztattam a rögzítőmet a monitorra, Peterson pedig az előre csomagolt kaják között turkált. Előszedtük a melegítőegységeket, és hamarosan, meleg étellel a kezünkben letelepedtünk, hogy megtekintsük a napi munka eredményét.

– Holnap – mondtam Markhamnek – felvesszük az árkok és a töltések méreteit. Tim, te elkezdhetsz dolgozni az Aubrey-lyukakkal. Amikor itt végeztünk, bejárjuk a környéket, és kiderítjük, hogy mit deríthetünk ki.

– Szeretnék elsétálni a Cursushoz – közölte Peterson úgy, hogy közben tele volt a szája lekváros süteménnyel. – Tudod, az még Stonehenge-nél is régebbi.

– Rendben – feleltem kapásból. – Bőven van időnk.

Miután végeztünk, úgy-ahogy rendet raktunk, és kimentünk a kompból, hogy megnézzük, hogyan fest a Stonehenge a csillagos ég alatt.

Az éjszaka tiszta és kegyetlenül hideg volt.

– Holnap szép, napsütéses napunk lesz – jelentette ki Markham, tanúbizonyságát adva, hogy mit nyert a meteorológia világa azzal, hogy ő a biztonsági szakmában helyezkedett el.

Felnéztem a csillagokra. Manapság, a mindenütt tapasztalható fényszennyezés miatt csak néhány halvány pontot látunk a sárgásan derengő égbolton, vagy szerencsés esetben egy-két csillagképet, de ez... ez valami káprázatos volt.

Egy egész galaxis ívelt át felettünk. A milliónyi fénypontból összeálló Tejút láthatártól láthatárig húzódott. Megpróbáltam megkeresni azokat a csillagképeket, amiket ismertem – az Oriont az övével, és azt is, amelyiket magamban nyeles fazéknak neveztem. Elméletileg meg tudtam találni a Sarkcsillagot is, amit még az első kiképzés során tanultam meg –Ian Guthrie órákon át igyekezett belém verni az éjszakai tájékozódás alapjait. De ezen az estén reménytelen vállalkozásnak tűnt. A Sarkcsillag csak egy volt az oly sok ragyogó pont között. Annyi, de annyi csillag pislákolt és fénylett felettünk. Némelyik nagy és magányos volt, mások halmazokba gyűltek, és alighanem nagyon messze lehettek, mert halványan derengtek, és a fekete égboltra szóródott porszemcséknek hatottak.

Hát, ezt látták az őseink, amikor felnéztek. Amikor képeket véltek felfedezni az égbolton. Istenek, hősök, mesebeli állatok – valamennyien odafent keringtek holmi bonyolult mennyei körtáncban. Biztosra vettem, hogy ha megfelelő helyen állnék a megfelelő időben, és kimondanám a megfelelő szavakat, hallanám a szférák zenéjét. Az az éjszaka a csodák éjszakája volt. És a rejtélyeké. És a mágiáé.

A csillagmezőből keskenyebb-szélesebb sávokat kitakaró kövek hosszú árnyékot vetettek a földre. Megigézve álltam, bámultam a fekete és ezüst égbolt alatt elterülő, fekete és ezüst tájat, és hallani véltem, hogy a kövek elsuttogják egymásnak titkaikat, mialatt valahol odalent magába az időbe fúrják gyökereiket.

Biztosra vettem, hogy az ilyen éjszakákon valahol odafent zajlott a nagy vadászat, jelenések üldözték könyörtelenül emberi prédájukat. Az emberemlékezetet megelőző idők óta kergették a kiszemelt zsákmányt, addig hajszolták, amíg eszét vesztette félelmében. És miután elkapták, a pusztulásra és kárhozatra ítélt áldozatot elvonszolták a Hollow Hillsbe, és soha többé nem látta senki ezen a világon. Az emberek csakis úgy védekezhettek, hogy a házukban maradtak, és bezárták az ajtót. Egész családok kuporogtak a tűz körül, folyamatosan táplálták, és az isteneikhez imádkoztak, mialatt Herne, a vadász és a többi őrjöngő teremtmény végigszáguldott a csillagos égen.

Megborzongtam, és nem csak a hideg miatt. Nem szívesen lettem volna itt egyedül. Főleg nem éjszaka. A köveknek hosszú az emlékezetük.

Végignéztem a sivár tájon, és a szél süvítését hallgattam. Az égre is fel-felpillantottam, és szinte azt vártam, hogy meghallom a kürtök bőgését és a paták dübörgését, mialatt Herne és kísérői átvágtatnak a fejünk felett. Kísérteties táj vett körül minket. Szellemjárta hely volt ez már az ember megérkezése előtt is. Annak idején, az idők hajnalán. Még mielőtt maga a nagybetűs Történelem megkezdődött.

Megint megborzongtam.

– Igen, én is így vagyok vele – dörmögte Peterson. – Menjünk vissza a kompba! Holnap sűrű napunk lesz.

* * *

Másnap korán felébredtünk, ha nem is frissen, de tettre készen.

– Ó, milyen szép, napsütéses nap ez! – ámuldozott Peterson a borult égen gyülekező, hatalmas felhőket fürkészve. – Menjünk ki, és hallgassuk meg, hogy üvölt a szél!

Alaposan becsomagoltuk magunkat, és elindultunk a Stonehenge felé – bár így pontosan a jéghideg széllel szemben gyalogoltunk. A fülem szinte azonnal megfájdult.

– Ez igazán frissítő! – állapította meg Peterson nagy vidáman.

A bejáraton belépve megálltam és körülnéztem. Mintha nem is azon a helyen jártam volna, mintha az előző napon. Ezúttal nyoma sem volt az aranyló napfénynek. A dérrel lepett tömbök nem csillogtak. A kékkövek komoran és sötéten gubbasztottak. Valahol a tarkóm mélyén kellemetlen nyomás jelentkezett, és lassan erősödött. Valami megváltozott. A kövek közelebb vannak egymáshoz, mint tegnap? Úgy nyúlnak felénk, mint egy óriási kéz ujjai? Újra és újra végigfutott a hideg a hátamon, és szinte folyamatosan borzongtam.

Mind a hárman évek óta kóválygogtunk a múltban. Semmi kétség, a dolgok ritkán mentek a terv szerint, és ez néha nem olyan nagy baj, mert a múltjáróknak kifejlődik egy hatodik érzékük. Az ember agyának mélyén mocorogni kezd valami, egy kis, furcsa bizsergést érez, és akármilyen szép dolgok történnek éppen az orra előtt, ez az érzék azt üzeni: „valami nincs rendben”. Ami a tapasztalat diadala az optimizmus felett. És az óvatos múltjáró hallgat erre a rejtélyes valamire.

Azt hiszem, abban megállapodhatunk, hogy az „óvatos” jelző nem igazán alkalmazható rám, de minden eddigi bizonyíték ellenére nem vagyok teljesen hülye. A kérdéses percben mozdulatlanul álltam, a fejemet lassan elforgatva körülnéztem, és próbáltam megkeresni a kínzó érzés okát.

Semmit sem fedeztem fel. Nem láttam semmit, ami magyarázattal szolgált volna a hirtelen előálló jelenségre, de még így is... Lehet, hogy manapság nagyon modern és urbánus lények vagyunk, de amikor igazán szükségünk van rájuk, a bensőnk mélyén szunnyadó, ősi ösztönök rögtön felélednek.

Csak álltam, és a kövek között áttörő szél dalát hallgattam.

Felbukkant velem szemben egy hópehely, felém sodródott, és a vállamon landolt. Aztán egy másik is. És még egy. Felnéztem, és rengeteg hópelyhet láttam, amint a fejem felett keringenek, és a fehérségük révén szinte világítanak a magasabban lebegő, sötét felhőkhöz képest.

Peterson és Markham a *henge* másik oldalán ekkor láttak neki, hogy előszedjék a műszereket. Az acélkemény földsávon átvágva odamentem hozzájuk, és azt mondtam nekik:

– Fiúk, nem tetszik ez nekem. Ilyen időben nem tudunk normálisan dolgozni. Menjünk vissza a kompba, és várjuk meg, amíg jobb lesz a helyzet!

Engedelmesen bólogattak, és máris kezdték elcsomagolni a cuccot.

– Soha, semmi nem változik, igaz? – jegyezte meg Markham könnyed, csevegő hangnemben, és a vállára emelte a zsákját. – Lehullik háromnál több hópehely, és az egész ország leáll.

– Kint maradhat, ha szeretne – válaszolta neki Peterson. –Annál több hely jut Maxnek és nekem.

– Ne akarjon precedenst teremteni! – vágott vissza Markham.

– Ha Max egy kicsivel nagyobb lesz, maga sem fog beférni mellé!

Erre már oldalba böktem, és ráförmedtem:

– Az megvan, hogy itt állok maga mellett, ugye? Ezenfelül van nálam néhány hegyes hajtű, és nem félek használni őket!

– Csak úgy mondom – dörmögte Markham, de innentől kezdve hallgatott.

Az arcunk elé húztuk a sálunkat, szembefordultunk a hóval teli széllel, és elindultunk a komp felé. Azzal a gondolattal vigasztaltam magam, hogy holnap is nap lesz, ugyebár.

* * *

Én elég ritkán álmodom. Bár nem is, ez nem igaz. Valószínűleg ugyanannyit álmodom, mint a többi ember, de a legtöbb álmomra nem emlékszem, és alighanem jobb is így.

Erre az egyre viszont nagyon jól emlékszem. Hihetetlenül valószerűnek hatott. Eleven és rémisztő volt. És mindörökre beleégett az emlékezetembe.

Az éjszaka tiszta és világos volt. Csillagok ragyogtak hideg fénnyel az éjszakai égbolton. Magányosan álltam a *henge* közepén. Kürtszót hallottam, halk, de kristálytiszta kürtszót. Valami felém tartott, és hirtelen erős félelem uralkodott el rajtam. Megpróbáltam elmenekülni, de a komp eltűnt. Peterson és Markham magamra hagytak. Sehová sem menekülhettem. Egyetlen gondolat keringett az agyamban: tűnj el a körből!

Megfordultam, és futásnak eredtem. Átvágtam a kékkövek két gyűrűjén, és a bejárat felé tartottam. Ott, ahol az áldozókő állt, két magas alak zárta el az utat. Elkanyarodtam, és visszafelé futottam, arra, ahonnan jöttem. Azt terveztem, hogy átvágok az árkon és a töltésen.

De ott sem juthattam ki. Ugyanolyan magas alakok álltak ott, ahol az Aubrey-lyukaknak kellett volna lenniük. Ahol valaha kövek voltak. Azok mostanra eltűntek, viszont... a köveknek is van szellemük?

Kiabálni kezdtem: „Engedjetek ki!”, és álmomban egy különös, idegen nyelven beszéltem, amit akkor értettem, de később nem emlékeztem rá.

Az alakok a kövek módján, mozdulatlanul álltak.

A világ mintha távolodott volna tőlem. Felnéztem, és azt láttam, hogy az uffingtoni fehér ló őrült iramban vágtat a csillagok között.

Valami közeledett felém. Valami jött, és engem akart elkapni.

Csak futottam és futottam, és ide-oda cikáztam a körben, de kijutni nem tudtam belőle. Nem engedtek ki, míg végül minden erőmet elvesztve elnyúltam a földön, és fuldokolva ziháltam. A fejemben megszólalt egy hang: „Ne nézz fel!”

Megmarkoltam egy fűcsomót, és olyan erővel szorítottam, hogy az ujjaim kifehéredtek. Hogy miért csináltam ezt, nem tudtam. Talán egy primitív késztetés szállt meg, hogy ássam be magam, hogy meneküljek el a könyörtelen égi istenek elől, és Gaiánál, a Földanyánál keressek menedéket... nem tudom.

– Ne nézz fel rájuk! – mondta valaki. – Várj, amíg elhaladnak!

És ekkor kutyák vad csaholását, valamint kürtök bőgését hallottam, és ezek a hangok mintha vastag földrétegen áthatolva jutottak volna el hozzám.

Aztán odaértek.

Kissé elfordítottam a fejemet, és felnéztem. Ki ne tette volna meg? És kimondottan jó társaságba kerültem. Pandóra, Orfeusz, valamint Lót feleségének társaságába. És valamennyien felfelé néztek. Amiből persze még sosem sült ki semmi jó, de azért felfelé néztek. És most már én is.

A vadászcsapat odafent száguldott, a csillagos égen. És nem holmi kísértetek voltak ezek, halovány és éteri lények. Hanem szörnyetegek, amelyek olyan dübörgéssel törtek ki a felhőkből, hogy beleremegett a föld és az ég. Hosszú csőrű lények hajszoltak lovakat, amelyek patái szikrát vertek a feketeségben. Fülsértő, disszonáns kürtszó visszhangzott a kövek között. Hallottam őket, amint alvilági hangon biztatták egymást. Korbácsok pattogtak, a végeikből kék villámok szakadtak ki. Némelyik teremtmény bakkecskén utazott, de nem ült rajta, hanem a hátán guggolt, és a szarvába kapaszkodott.

Legelöl egy valóságos órás száguldott; a fején szarvasagancs meredezett, és egy hatalmas vadkanon ült. Fehér habfoszlányok úsztak utánuk a levegőben. A hideg levegő hirtelen megtelt vizelet, vér és félelem orrfacsaró bűzével.

A teremtményeket kutyák követték, amelyek túl nagyok voltak ahhoz, hogy ebből a világból származzanak. Hatalmas, nyáladzó fenevadak vágtattak ott, amiknek a szeme vérvörösben játszott, és amik elől még egyetlen préda sem tudott elmenekülni.

– Ne nézd őket! Ne hagyd, hogy meglássanak!

És ekkor hirtelen – megláttak.

– Ébredj fel, Max! Ébresztő!

Kinyitottam a szememet, és azt láttam, hogy Leon áll az ágyam mellett. Az álom szétszakadozott, és a szél elsodorta a foszlányait.

Kábán mosolyogtam Leonra, és kicsit mocorogtam, hogy még kényelmesebben feküdjek abban a kellemesen puha valamiben, ami körülvett. A Stonehenge dermesztő hidege után ez valami csodálatos és felséges volt.

– Gyerünk, Max, ideje felkelni!

A szokásos reggeli működési zavarommal küzdve félig-meddig kinyitottam a szememet, és azt motyogtam:

– Ébren vagyok.

Leon egy bögre teát tartott elém. Felpislogtam rá, és bár kettőt láttam mindenből, nyöszörögni kezdtem:

– Ó... ez igazán kedves. Köszönöm.

Letette a bögrét az éjjeliszekrényre, és ledőlt mellém. Közelebb csusszantam hozzá, hogy érezzem a teste megnyugtató melegét. Körém fonta a karját, és éreztem, hogy a szemhéjam megint elnehezül, és lecsukódik. Kényelmes, puha ágyon feküdtem. Leon mellettem volt. Kaptam teát. Minden jel arra mutatott, hogy ez a nap a pihenésé lesz.

– Mmm... de jó ez így – motyogtam. – Odaadnád a teát, ha szépen megkérlek?

– Nem kaphatod meg, amíg nem kelsz fel!

– De már fent vagyok – válaszoltam, és a vállának nyomtam az arcomat.

– Nem, Max, még nem ébredtél fel. És ha nem kelsz fel most rögtön, soha többé nem is fogsz!

Fogalmam sem volt, hogy Leon miről beszél. Olyan kellemes melegben feküdtem, oly kényelmesen.

– Nem értelek... – mormoltam halkan.

– Pedig próbálom elmagyarázni. Fel kell ébredned! Most rögtön! Haldokolsz, Max.

– Mi...?

Leon erősen megrázott, és szinte kiabálva rám förmedt:

– Ébredj, Max!

Kemény küzdelmet folytattam annak érdekében, hogy kinyissam a szememet. Nem is igazán akartam, mert tök jól éreztem magam. Áldott melegben lebegtem. Mi a fenéért akarja Leon, hogy megint fázzak?

Pislogtam és hunyorogtam, de így sem láttam tisztán. Sötét alak guggolt mellettem, az örvénylő hó félig eltakarta. És tényleg Leon volt az – csak éppen egy idősebb kiadásban. A haja teljesen megőszült, és hátranyalva viselte. Az arcán és az állán egy-egy friss

seb vöröslött. A válláról nagy teljesítményű lézerkarabély lógott. Páncélt viselt. És általában véve fáradtnak, megviseltnek tűnt. Vékony, de gyorsan vastagodó hóréteg ült a haján és a vállán. Küszködve próbáltam megérteni, hogy mi történik velem. Miért van itt Leon? Én miért nem vagyok ágyban? Leon miért néz ki annyira másmilyennek?

Hirtelen megéreztem, hogy a szám merev és hideg.

– Leon? – motyogtam döbbenten.

Leon talpra állított, és rám szólt:

– Gyerünk, kelj fel!

Ekkor jöttem rá, hogy hó borítja mindenemet – majdnem teljesen eltemetett. Leon fél kézzel lesöpörte rólam, a másikkal pedig tartott, hogy ne zuhanjak el.

– Eltévedtetek a hóviharban! – közölte nyugtalanul.

Aztán megint leguggolt, és felfedeztem, hogy a mellettünk lévő, két lapos hóbucka valójában Peterson és Markham. Leon felrángatta az utóbbit, párszor pofán verte, és rákiabált:

– Ébresztő! Nyissa ki a szemét!

– Mi... mi a... hol vagyok? – dadogta Markham, és bár megingott, valahogy sikerült talpon maradnia.

Petersont már közösen állítottuk fel, és szintén erősen imbolygott.

– Figyeljetek rám mind a hárman! – harsogta Leon, mert igen, ordítania kellett, hogy halljuk őt az erős szélben. – Nem maradhatok itt, de nektek be kell mennetek a kompba! Meleg helyre! – Megfordított minket, és folytatta: – Rossz irányba mentetek! A komp arra van! Kevesebb mint száz yardra. Maradjatok együtt! Menjetek, mielőtt megfagytok!

– Te hogyan... ? – böktem ki, de a torkomon akadt a szó.

Leon megsimogatta az arcomat kesztyűbe csomagolt ujjaival, és az mondta:

– Jó, hogy újra látlak, Max. Hiányoztál.

Ez meg mit akar jelenteni? Valamikor a jövőben elszakadunk egymástól? Meghalok?

Leon felém hajolt, gyors csókot nyomott a számra, és ekkor döbbentem rá, hogy valóban ott áll előttem, hogy ez az egész

valóban megtörténik, ugyanis az ajka ugyanolyan hideg volt, mint az enyém.

– Leon, várj! – mondtam ijedten. – Hogy értetted azt, hogy...?

De ő már beleveszett az örvénylő hóba, csak az utolsó kiáltását hallottam:

– Siessetek a kompba! Azonnal!

És ezzel nyomtalanul eltűnt, mi pedig magunkra maradtunk.

Folyamatosan, megállíthatatlanul reszkettem. A legkevésbé sem akartam szembefordulni a jéghideg, erős széllel. Jól emlékeztem még a hótakaró kellemes melegére. De rögtön ezután Leon is eszembe jutott.

A mellettem álló Markham roskadozni kezdett, mintha a lába nem tartotta volna meg a súlyát.

– Nem! – szóltam rá éles hangon, és megrántottam a karját. – Vissza a kompba! Ha nem megyünk vissza azonnal, mind meghalunk!

Erre motyogott valamit, én pedig fél kézzel átöleltem a derekát, ő ugyanígy tett Petersonnal, aztán ha tántorogva és csúszkálva is, de elindultunk.

Nem kellett nagy utat megtennünk. Legfeljebb ötven yardra voltunk a komptól, vagyis korábban majdnem odaértünk. Miért álltunk meg? Megpróbáltam összeszedni a gondolataimat és az emlékeimet, de az utóbbiak minden pillanatban egyre messzebbre röppentek.

Markham dödögött valamit, én pedig beleordítottam a szélbe:

– Mi van?

Felemelte a fejét, és azt felelte:

– Egy nyavalyás műszakis mentett meg... ezt a szégyent!

– Ha úgy érzi, nem tud együtt élni ezzel – vágtam vissza –, idekint maradhat!

Röviddel ezután megérkeztünk a bejárathoz.

Kölcsönösen lesegítettük egymásról az átázott öltözetet, és meleg, vastag takarókba burkolóztunk. Teljes gőzre állítottam a fűtést, Peterson pedig előkotort pár leveskonzervet, és gyorsan megmelegítette. Lassan kortyolgattuk a forró levet, és a bögréket szorongatva melegítettük átfagyott ujjainkat. Mélyen magamba

szívtam, és elmondhatatlanul finomnak találtam az ökörszályleves erős illatát.

Végül Markham feltette a kérdést:

– Tényleg Leon volt odakint?

Bólintottam egyet.

– Miért nem maradt?

– Csak találgatni tudok – válaszoltam vontatottan –, de azt hiszem, éppen úton volt valahová.

– Jóval idősebbnek nézett ki, mint a mi korunkban – tette hozzá Peterson.

Erre megint csak bólogattam.

Markham hatalmasat sóhajtott, mint akire rettentő teher nehezedik, és azt dörmögte:

– Mindenesetre tartozom neki egy sörrel...

* * *

Két napon és három éjszakán át vártuk, hogy véget érjen a havazás, aztán feladtuk. Jellegtelen, egyhangú táj terült el körülöttünk. Minden fehérben pompázott. A halomsírok csak jókora hóbuckáknak tűntek. Az északkeleti oldal külső köveit szinte teljesen betakarta a feltorlódott hó. A hőmérséklet fagypont alatt maradt, és belénk dermesztette a vérünket, akármennyi ruhát rángattunk magunkra. A hóréteg felső részén jégkéreg alakult ki, ami hangosan ropogott, és folyton beszakadt a lábunk alatt. Olyan volt az egész, mintha valaki a Salisbury-síkságra öntötte volna az Északi-sark tartalmát.

– Én megmondtam – jelentette ki Markham önérzetesen, mialatt a felszerelését csomagolta. – Felejtsük el a Halál-völgyet vagy a Namib-sivatagot! Tökmindegy, hogy a mi korunkban vagy a múltban – a Salisbury-síkság a legbarátságtalanabb vidék az egész földgolyón.

Peterson és én pedig abszolút egyetértettünk vele.

22

HÁT, ÍGY MENT LE az én utolsó ugrásom. Nem hozta meg azt a fényes sikert, amivel szerettem volna befejezni, de legalább életben maradtunk. Azt hiszem, kissé elnyűttnek tűnhettem a visszaérkezés perceiben, mert Leon, aki, mint mindig, a komp mellett várt, végignézett rajtam, és a maga csendes módján annyit mondott:

– Max, elég lesz.

Eszembe sem jutott vitatkozni vele.

Egy egész napot töltöttünk a Gyengélkedőben.

Markham rendkívüli vakmerőséggel összeállított egy igen rövid listát Hunternek a teste azon területeiről, amelyek állítása szerint súlyos fagysérülést szenvedtek, és amelyeket meleg olajjal kell masszírozni, mielőtt helyrehozhatatlan károk keletkeznek bennük. És ennek következtében a nap hátralévő részében a női szobában bujkált a főnővér elől.

– Politikai menedékjogot kérek! – jelentette be, amikor megérkezett. – Mint az a csaj Epheszoszban. Tudja. Az a Miafrancaneve.

– Arszinoé – közölte Peterson. – A legenda szerint levágták a kezét, hogy ne tudjon az oltárba kapaszkodni. Mondja, tényleg szeretne ötleteket adni Hunternek?

– Szerencséje lesz, ha csak a kezétől kell megválnia – tettem hozzá síri hangon, és ezt a bejelentést hosszú, mélységes csend követte.

* * *

A fiúkba szorult annyi tapintat, hogy elhúztak, amikor Leon megérkezett. Leült az ágyra, mert, ha minden igaz, ő a St. Mary

személyzetének egyetlen tagja, aki nem fél dr. Fostertől, és egymásra mosolyogtunk.

Beszélgettünk a távozásom napjáról, a faluban lévő házról, az égvilágon mindenről. Elmeséltem neki, hogy találkoztam egy idősebb változatával a Stonehenge-nél, és hogy megmentette az életemet. Mindhármunk életét. És Markham tartozik neki egy sörrel. Egy dolgot nem említettem, méghozzá azt a két mondatot, amelyek folyamatosan keringtek az agyamban, míg végül sikítani akartam.

Jó, hogy újra látlak, Max. Hiányoztál.

Megpróbáltam kisöpörni a fejemből. Végül is, bármit jelenthetett. Például azt, hogy a saját fiatalabb verzióm hiányzott neki, bár gyanítottam, hogy nem erről van szó. Hanem inkább arról, hogy abban a világban már nem vagyunk együtt. Jelenthette azt, hogy Leon elhagyott engem. Vagy én hagytam el őt. És jelenthette azt is, hogy meghaltam.

* * *

És végül eljöttek a St. Maryben töltött utolsó hetek. Leon és én kibéreltük a házat, és átszállítottuk minden ingóságunkat az új otthonunkba. Kellemes és szép ház volt, nem túl nagy, viszont pontosan szemben állt a kocsmával, ami bőven pótolta egy harmadik hálószoba hiányát. A terv egyelőre úgy szólt, hogy hat hónapig fogunk ott lakni, aztán pedig – na, ezt egyelőre elképzelni sem tudtam. Fogalmam sem volt, hogy visszatérek-e a St. Marybe, vagy sem. Azt hiszem, napokon át csak sodródtam... vártam...

Az utolsó hetek folyamán már nem sok mindent csináltam, és elengedtem a fülem mellett Peterson megjegyzését, miszerint az utolsó hetek előtt sem sok mindent csináltam, de tény, hogy jólesett lelassítani, és rászánni némi időt arra, hogy csak úgy elcsevegjek az emberekkel. Egy esős délutánon ott ültem Mr. Stronggal az ő otthonos, alagsori fészkében, teát iszogattam, és elrágcsáltam egy egész doboz, emésztést segítő csokis kekszet. Mr. Strong igen érdekes történeteket mesélt dr. Bairstow-ról és a St. Mary korai időszakáról. Éberen figyeltem, és egy-két apróságot gondosan az emlékezetembe vésték.

Aztán egy délutánon dr. Bairstow-val és Mrs. Partridge-dzsel teáztam. A Nagyfőnök titkárnője a legjobb porcelánkészletet vette elő az alkalomra – a kiváló minőségű, virágmintás cuccot. Megtisztelve éreztem magam.

És persze egyre gyakrabban kellett átesnem a terhességi vizsgálatokon.

Helennek esze ágában sem volt megválogatni a szavait.

– Nem tudom elhinni, Max – mondta egy alkalommal. –Túlsúlyos vagy!

– Jobban örülnék, ha úgy fogalmaznál: nem vagyok elég magas.

– Az étrended valami megdöbbentő.

– A barna ételek jót tesznek az embernek.

– Halálos székrekedésben szenvedtél egész életedben, főleg az utolsó kilenc hónapban – folytatta Helen –, és mégis, hihetetlen módon, te és az ifjú Farrell makkegészségesek vagytok. Mik a terveid?

– Először is, úgy teszek, mintha nem venném észre, hogy szervezkednek, és készülnek a távozásomra – mondtam a fejemet csóválva. – Sem azt, hogy a Múltjáró Részleg tagjai összedobták a pénzt, és megvették a bababútort. Sem azt, hogy a Gardrób munkatársai ipari mennyiségben gyártják a babáknak való rugdalózókat, kezeslábasokat és hasonlókat, igen tapintatosan kék és narancssárga színben egyaránt. Sem azt, hogy a K+F-en összeraktak egy hintalovat... figyelsz rám egyáltalán?

Helen egy fiókban kotorászott, aztán feszengve toporgott előttem, végül a kezembe nyomott egy csomagot.

– Tessék!

– Mi ez?

Elfordította a tekintetét, és azt felelte:

– Csak egy apróság. Talán észre sem veszed a sok, komoly ajándék között.

– Kibonthatom?

– Ha akarod.... De... semmi különleges.

Ebben történetesen tévedett. Nagyon is különleges volt. Óvatosan kinyitottam a csomagolást, hogy később még vissza lehessen zárni,

és megláttam egy citromsárga, puha takarót, amit színben hozzá illő, finom szegély zárt körül.

– Helen, ez gyönyörű! Honnan szerezted?

Sietve rágyújtott, és a tekintetét a falra szegezve kibökte:

– Én... kötöttem.

– Tudsz kötni? – kérdeztem kábé olyan hangsúllyal, amivel az emberek azt szokták kérdezni: „Te tényleg a fasisztákra szavaztál?”

– Miért ne tudnék? – kérdezett vissza, és kifújta a füstöt az ablakon.

– Nem is tudom. Csak sosem gondoltam, hogy...

Itt már elakadtam. Jómagam kábé annyit tudtam a kötésről, hogy idős asszonyok csinálták, mialatt a guillotine mellett üldögélve várták, hogy lehulljon egy fej. Én személy szerint túl közelinek találtam volna azokat a helyeket – könnyen ráfröccsenhetett az emberre ez-az –, de az akkori öreglányokat nyilván keményebb fából faragták. Ennek nyomán elképzelhetőnek tartottam, hogy Helen egyik őse is ott ücsörgött, és kiabálva számolta a fejeket, közben szorgalmasan csattogtatta a kötőtűit, a leszármazott pedig, akit szintén vonzott a szenvedés, a fájdalom és a félelem, hasznosította ezt a különös késztetést, és orvos lett.

– Mindenképpen csodálatos, Helen – mondtam végül. –Nagyon köszönöm.

– Szívesen – feleltem mogorván. – Te figyelj, miért vagy még itt?

* * *

Néha azért benéztem a Könyvtárba is. Megírtam az esedékes jelentéseket, elrendeztem az irataimat, de főleg dr. Dowsonnal csevegtem.

Rengeteg időt töltöttem Leonnal. Régebben sokkal kevesebb időnk volt egymásra, de most csak üldögéltünk, élveztük a békességet, és azt is, hogy végre van időnk dumálni. Hol a szobánkban telepedtünk le, hogy a parkban sétáltunk, vagy a tó mellett heverésztünk, a fűzfák alatt. Esténként beugrottunk a bárba, ahol viszont ritkán fogadott minket csend és nyugalom.

Egyik este, amikor betértünk oda, kisebb tömeget láttunk a sarokban, ahol, mint kiderült, Markham büszkén közszemlére tette az okot, ami miatt folyton vakarózott. A jelekből ítélve ótvaros lett, bár hogy ez hogyan sikerült neki, azt egyelőre senki sem tudta elképzelni.

– És mondja, érez mozgást? – kérdezte Bashford, és óvatosan megbökdöste Markham kezét.

– Micsoda?

– Mozog valami a bőre alatt? Lehet, hogy megnő, és egyszer csak kirobban a mellkasából?

– Nem. Nem, és nem.

– Á, ez igazán kiábrándító. Akkor mit csinál?

– Azt én sem tudom. De ha látok valamit, majd megpróbálok kommunikálni vele – ígérte Markham.

– Ez egy rendkívül fertőző betegség – jelentette ki Helen, aki ebben a pillanatban került elő a semmiből.

– Micsoda? – kérdezte Bashford, és sietve tett egy lépést hátra.

– A kórokozó gyorsan szaporodik, és az utódai elterjednek az egész testben – magyarázott dr. Foster. – Berágják magukat a létfontosságú szervekbe. Behatolnak az agyba, felzabálják, és a fülön keresztül nyomják ki az ürüléküket. Befúrják magukat a szemgolyóba, és azt is felfalják. A beteg teste egy idő után tele lesz gennyes fekélyekkel. Gangréna keletkezik, aminek az eredménye többszörös amputáció lesz. A beteget szörnyű fájdalom gyötri, és kínjában sikoltozva hal meg.

Markham hirtelen egy gyorsan táguló kör közepén találta magát.

– Ami a maga esetét illeti... valószínűleg túl késő már ahhoz, hogy megmentsük – közölte vele Helen –, de azért csak jelentkezzen kezelésre!

– Minek?

– Hogy megszabaduljon tőle, mi másért?

Markham az oldalához kapott, mintha védeni akarta volna magát, és kétségbeesetten kifakadt:

– Nem, Oscart nem adom!

– Elnevezte az ótvarját Oscarnak?

– Természetesen.

– Miért, az isten szerelmére?

– Mert fiú. Janetnek aligha hívhatom.

– A Gyengélkedőbe! Most! Indíts! – vezényelt Helen olyan stílusban, aminek senki sem állhatott ellen.

Markham eliszkolt.

Peterson felvigyorgott Helenre, és megszólalt:

– Tényleg kellett ezt? Nem is tudtam, hogy az ótvar ennyire komoly.

– Nem az – felelte Helen rezzenéstelen képpel. – Csak nem tudtam ellenállni a kísértésnek. Viccelődtem egy kicsit. Gondoltam, megmutatom az emberi oldalamat.

* * *

És eljött az utolsó nap.

Kigurultam az ágyból, lezuhanyoztam és felöltöztem. Nem siettem, mert ezen a napon nem kellett, de főleg azért, mert már annyira terhes voltam, hogy nem is tehettem mást.

Készülődtem, tettem-vettem a szobánkban, és azon kaptam magam, hogy szomorú vagyok, nem is kicsit. Nem tudtam, hogy miért – nem arról volt szó, hogy soha többé nem látom a tisztelt társaságot. Az új otthonunk a kocsmával szemben állt, így számíthattunk rá, hogy az ott megforduló kollégák hozzánk is benéznek.

Az ágyon ülve fésülgettem a hajamat, és a boldog családi életről ábrándoztam. Láttam magamat, amint a kertben játszadozom az újszülött babánkkal. Igaz, minden jel arra vallott, hogy a tél közepén fog megszületni, de én múltjáró vagyok, akit a szürke, szikár tények sosem zavarnak az álmodozásban. Leon majd a konyhában sürög-forog, és felséges valamit készít, mialatt én bort szürcsölgetek, és kettejüket figyelem. Láttam magunkat, amint vasárnaponként az ágyban reggelizünk, és teleszórjuk a lepedőt morzsával.

Természetesen, tisztában voltam azzal, hogy nem csak erről fog szólni a dolog. Hanem örökös pelenkacserékről is, egy síró csecsemőről, valamint holtfáradt és frusztrált szülőkről. Aztán egy idő után a mi bájos kis házunk megszűnik kényelmesnek lenni, és

zsúfolttá válik. Leon majd kifogásokat keres, hogy ne kelljen hazajönnie, egyre tovább és tovább marad benn, míg végül a St. Maryben fog aludni, és egyre messzebb sodródunk egymástól. És egy napon úgy döntünk, hogy ez így nem működik, és eljött az idő, hogy külön utakon haladjunk tovább, és én az életem hátralévő részében átkozni fogom magam, amiért felhagytam az elveimmel, és hagytam magam domesztikálni. Aztán magányosan fogok megöregedni, és egy kartondobozban halok meg, egy bolt ajtajában valahol...

Látják, ez lesz abból, ha valakinek hosszú a haja. Ha csak a fejem tetején lifegett volna pár fürt, akkor már a vasárnapi ágybamorzsázásnál leállok, és elhúzok reggelizni. Legfeljebb vállig érőre növesszék a hajukat, hosszabbra ne!

* * *

Az utolsó délutánom csodálatosan telt. Éppen Mrs. Enderbyvel pletykáltam, amikor valaki rám telefonált azzal, hogy menjek már le a nagyterembe. És mindenki ott tolongott. Lefelé csattogtam a lépcsőn, fennhangon tudakoltam, hogy miért én vagyok az egyetlen, aki dolgozik, és tájékoztattam dr. Bairstow-t, hogy az intézményben eluralkodott a káosz.

Ő azonban elengedte a füle mellett ezt a provokációt. Beszédek hangzottak el, síkhülye viccek pufogtak, egyesek zavarba ejtő történeteket meséltek, és én ugyan igyekeztem nem bőgni, de nem igazán jött össze. Ránéztem az ajándékok halmára, és arra a magányos lányra gondoltam, aki megannyi évvel ezelőtt végiggyalogolt a behajtón, és ugyan semmihez sem értett, de legalább nagy volt a szája. Akkor még csak nem is sejtettem, hogy mibe keveredek – és ez nem csak a munkára vonatkozott.

Felkaptam a fejemet, és azt láttam, hogy Dottle áll előttem, és idegesen mosolyog rám. Csomagot nyújtott felém, és azt mondta:

– Ezt a kicsinek készítettem.

– Ó, nagyon köszönöm, az ő nevében is – hálálkodtam, azzal rögtön letettem a poharamat, és kibontottam a csomagot. Miss Dottle egy apró, világoskék macit csinált, aminek keresztöltéses

szeme imádnivalóan kancsalra sikeredett – én pedig boldogan lemosolyogtam rá.

Minden gyereknek szüksége van egy macira, ami vigyáz rá. Még nekem is volt egy annak idején, amíg el nem veszett. Kerestem és kerestem, de sosem találtam meg. Sok-sok évvel később ott volt nekem Maci 2.0, a nagyra becsült kincs, akit Leontól kaptam, és akiből sokszor merítettem vigaszt a nehéz időkben. És most már a gyermekemnek is lett egy macija. Alig vártam, hogy odategyem az ágya végébe, és onnan vigyázzon rá, ahogyan Maci 1.0 vigyázott rám valaha.

– Köszönöm, Lisa – mondtam meghatottan.

– Ez a legkevesebb, amit tehetek – hadarta Miss Dottle nyakig vörösödve, és sietve eliszkolt a közelemből.

Mrs. Mack pezsgőt szolgált fel. Az ünnepre való tekintettel megengedtem magamnak egy-két kortyot, és kiválóan éreztem magam, mígnem Markham megsúgta, hogy az ünneplés annak szól, hogy a csapat végre megszabadul tőlem. Próbáltam megsértődni és duzzogni, de az ilyesmi elég nehéz, amikor az ember lánya úgy vigyorog, hogy a szája majdnem körbeér a fején.

Leon és én csoporttól csoportig vándoroltunk. Tonikot iszogattam pezsgőspohárból – ettől az íze szemernyit sem lett jobb, higgyék el –, és mindenkitől elbúcsúztam. Mrs. Enderby a derekam köré fonta a karját – pontosabban a derekam egy része köré –, és hosszasan magához ölelt.

Mindenkitől elköszöntem, az ajándékokat gondosan beraktam egy dobozba, és felszöktem az emeletre, hogy elhozzam a régi irodámból a holmimat, ami még ott maradt. És rátaláltam Rosie Lee-re. Igen, én is meglepődtem, de rögtön rájöttem a megfejtésre: amikor választania kellett, hogy dolgozzon-e, vagy lemenjen a nagyterembe, és jópofizzon mindenkivel, inkább a meló mellett döntött.

A cuccaim java része rég eltűnt innen, de az íróasztal alsó fiókjából még kiszedtem pár apróságot. Egy palack is rejtőzött ott – vészhelyzet esetén tartalmát meginni, üveget összetörni, szilánkokat elrejteni! Otthagytam Clerknek abban a biztos tudatban, hogy szüksége lesz rá.

Összeszedtem az itteni életem utolsó darabjait, és mindent beraktam az ajándékokat tartalmazó kartondobozba. A Dottle-tól kapott maci kíváncsian kukucskált kifelé a perem felett.

Miss Lee egy darabig csendben figyelt, aztán, amikor készültem felvenni a rakományt, hogy távozzak, elém perdült.

– Tessék! – mondta kurtán, és egy dobozt nyújtott felém.

– Mi ez? – kérdeztem meglepetten, és gyorsan elátkoztam magamat a hülyeségemért.

– Ez a magáé – felelte Miss Lee. – Mindenki a babának vesz ajándékot, de soha, senkinek nem jut eszébe megajándékozni azt az embert, aki a munka nehezét végzi. Hát gondoltam, én megteszem.

– Ó... – meghatottan sóhajtottam egyet. Most, hogy jobban belegondoltam, igazat adtam Rosie Lee-nek. Bár ezt nem akartam megmondani neki, mert nem akartam precedenst teremteni. Kaptam egy halom apró, kötött zoknit, sálakat, játékokat, macikat és hasonlókat, mert hirtelen megszűntem nőnek lenni, és anya lett belőlem, és ez a kettő nem ugyanaz. Ez az átalakulás egyesek számára természetesen önként vállalt és örömteli. Másoknak – nem annyira.

Miss Lee az asztala felé fordult, én pedig félrehúztam a csomagolópapírt. Jókora bögre volt benne, amin „a világ legjobb főnöke” felirat díszelgett.

Rosie Lee-re pillantottam, aki ugyan tüntetően háttal állt nekem, de a füle szép piros volt. Éreztem, hogy nem szabad túl sokat beszélnem.

– Köszönöm – mondtam egyszerűen.

Miss Lee biccentett, és továbbra sem fordult felém.

Vettem egy mély lélegzetet, és folytattam:

– Miután... tudja... miután berendezkedtünk... örülnék, ha maga és David... és persze Benjamin is...

Miss Lee ismét biccentett. Én is bólogattam, aztán rájöttem, hogy ezt ő nem láthatja, és gondolatban lehülyéztem magam. Határozottan azt éreztem, hogy a terhesség intellektuális értelemben nem tett jót velem.

– Akkor, remélem, hamarosan találkozunk – mondtam végül.

Miss Lee végre felém fordult, és ekkor megláttam, hogy egy nagy halom aktát ölel magához. Minden ízében a szorgalmas és elfoglalt asszisztenst alakította, én pedig cefetül megsajnáltam Clerket. Biztosan tudtam, hogy Miss Rosie Lee elevenen felfalja a nyomorultat.

– Sok szerencsét! – mondta búcsú gyanánt.

Bólintottam – most végre értelme is volt a gesztusnak –, és a kartondobozt magamhoz ölelve kivonultam az irodából.

Lassan lépkedtem a galérián, és a nagyteremből érkező lármát hallgattam. Múltjárók és alkohol... mindig is veszedelmes, könnyen robbanó keverék.

Leon a lépcső tetején várt rám.

– Mi van a dobozban? – érdeklődött gyengéden.

– Ajándékok és pár apróság, amit még elhoztam a volt irodámból.

– Add ide, ne te cipeld!

– Á, hagyd, nem nehéz.

– Velem jössz? – kérdezte ekkor Leon.

Én meg azt kérdeztem magamtól: hogyan magyarázzam el neki, hogy úgy akarok távozni, ahogyan érkeztem? Értsd: egyedül.

– Nem bánnád, ha sétálnék egyet? – mondtam végül.

Leon mosolygott, és megértettem, hogy nem kell elmagyaráznom az égvilágon semmit.

– Egyáltalán nem – felelte. – Egyébként sincs hely a kocsiban. Legfeljebb a tetőcsomagtartón tudnálak elvinni, és van egy olyan érzésem, hogy nem szeretnéd, ha megint megtörténne az a múltkori eset. Akkor, fél óra múlva találkozunk!

Azzal Leon elsietett, én meg csak álltam, és gondolkodtam. Már mindenkitől elköszöntem, és nem vágytam rá, hogy még egyszer végigcsináljam. Egy jó távozást sosem szabad elrontani. Elhatároztam, hogy kerülök egyet: leügetek a hátsó lépcsőn, kimegyek a parkolóba, vetek még egy pillantást a karámban ácsorgó lovakra, majd megkerülöm az épületet, végigmegyek a behajtón, és beballagok a faluba. Egy kellemes séta a késő délutáni napsütésben, aztán jöhet az első igazi közös vacsora a mi közös házunkban.

Jó érzés volt, na. Rátettem a dobozomat szépen előredomborodó hasamra – ez is a terhesség egyik előnye, ugyebár –, és elindultam.

Elhaladtam Peterson irodája, aztán a Gardrób előtt, majd lementem a hátsó lépcsőn. Szinte minden lépésnél emlékek törtek rám. Ezen a helyen történt, hogy dr. Dowson és Rapson professzor kis híján ökölre mentek amiatt, hogyan kell helyesen megfőzni a nyúltrágyát. És itt, itt vezette Guthrie az időrendőrök elleni rohamot. A folyosón távolabb volt a raktár, ahol Búvalbaszott Barcley a képembe vágta, hogy mit tettem Trójánál, és ahol oly kegyetlenül széttépte Maci 2.0-t. Elértem a hátsó ajtót, és mert fél kézzel nem tudtam kinyitni, letettem a dobozomat. Aztán kinyitottam, beléptem elé, és megfogtam a lábammal, hogy a rugó ne húzza be, és amikor nagy nehezen lehajoltam a dobozomért, megütötte a fülemet egy hang, amit már nagyon régóta nem hallottam.

– Jó napot!

23

KÉTRÉT GÖRNYEDVE mozdulatlanná dermedtem. Nem, ez nem történhet meg. Lehetetlen. Annyira régen nem hallottam a fickó felől, hogy már el is felejtettem. Azt hiszem, valamennyien elfelejtettük, és most, amikor a legkevésbé számítottam rá, előkerült. Megint.

Szédelegni kezdtem, és attól féltem, hogy elájulok. Lehunytam a szememet.

– Csak óvatosan! – szólt rám Ronan. – Nem szeretnénk balesetet, nemde? Csak várj türelmesen! Vegyél pár mély lélegzetet! Ez az... csak nyugodtan!

Természetesen meg sem fordult a fejemben, hogy nem követem az utasításait. Kinyitottam a szememet, és egyenesen egy fegyver csövébe néztem.

Ronan pont úgy nézett ki, mint mindig. Hátrafésülve hordta ritkuló haját. Az arca kissé beesettebbnek, csontosabbnak tűnt, mint a legutóbbi találkozásunk alkalmával, és az ábrázatán lévő hegek fakóbbnak, de alapjában véve semmit sem változott. Láttam és hallottam már őt fenyegetőzni, ordítozni, láttam már, amikor haragos volt, vagy elkeseredett, vagy rideg és számító, vagy éppen diadalittas, de még sosem láttam nyugodtnak és udvariasnak. Mi több, ezekben a pillanatokban mosolygott rám! A magam részéről inkább a rideg és számító Clive Ronant választottam volna.

– Mit akarsz tőlem? – kérdeztem indulatosan.

– Ó, igen, tudod, élhetnék egy sértő megjegyzéssel annak kapcsán, hogy elég nyilvánvaló, mit akarok, de akkor megint rosszul kezdenénk, és az egész délután pocsékul alakulna. Aztán megint az lenne a vége, hogy egyikünk súlyos sebet kapna, vagy akár meg is halna. És erre tényleg semmi szükség, amikor némi udvariassággal

élvezetes élménnyé varázsolhatjuk ezt a találkozást. Te is így gondolod?

– Mit akarsz?

Az arckifejezése nem változott, de a tekintete igen. És a fegyvercső hirtelen már az államnak nyomódott.

– Már megmondtam – felelte fojtott hangon. – Egy kis udvariasságot.

Beszéltesd! Tartsd itt! – tanácsoltam magamnak gondolatban. Azt tudtam, hogy a St. Mary-sek java része a nagyteremben van, és hülyére issza magát, de biztosra vettem, hogy valaki hamarosan felbukkan a környéken. Igen, a nem túl forgalmas hátsó bejáratnál voltunk, de lehetségesnek tűnt, hogy Mr. Strong ellenőrizni akarja a takarítóeszközeit, vagy meg akar nézni valamit... vagy valaki...

– Legyél kedves kilépni az ajtóból és balra fordulni! – mondta ekkor Ronan.

– Nem! – feleltem, és megráztam a fejemet.

– Igen, számítottam némi nehézségre ennél a résznél. Éppen ezért hoztam magammal... ezt – közölte Ronan, és hirtelen valami belefúródott a nyakamba.

– Mi ez?

– Altatólövedék – felelte Ronan. – Csak éppen gyomirtóval van megtöltve, ami a ti saját készletetekből származik. Ott találtam, abban a raktárban. Milyen figyelmesek vagytok! És most indulj!

Lassan, nagyon lassan átaraszoltam az ajtón. És amikor kiléptem a parkolóba, egyszeriben rám tört a felismerés: senki nem fog segíteni nekem. A környék teljesen elhagyatott volt. Leon rég elhajtott. Ami azt jelentette, hogy Ronan mindjárt elvisz innen, és senki nem fogja tudni, hogy mi történt velem. Mennyi idő fog eltelni, mire Leon aggódni kezd? Alighanem elég sok – azt fogja hinni, hogy összeakadtam még pár kollégával, és leragadtam. Aztán majd telefonál a St. Marybe, az itteniek körülnéznek, és miután nem találnak meg, a keresésemre indulnak. Rábukkannak az ajándékokkal teli kartondobozra, de engem nem fognak megtalálni. Mert nem leszek itt...

Ugyanis egy komp állt pontosan velem szemben. Megviseltnek látszott, és az egyik oldaláról levált a burkolat, de ettől még

működött, és tudtam, ha egyszer belépek a belsejébe, mindörökre eltűnik. Hirtelen nagyon hidegnek éreztem egy szélrohamot, és ebből rájöttem, hogy dől rólam a verejték.

Mozdulatlanul álltam, és Ronan rám szólt:

– Megértem, hogy vonakodsz, de sajna nincs sok választási lehetőséged. Menj be a kompba, légy szíves!

A szememet ide-oda villantva körülnéztem, de továbbra sem bukkant fel senki a környéken. Az égvilágon senki. Néhány madár csiripelgetett, és valahol a távolban autó zúgott, de ezenfelül hangokat sem lehetett hallani.

Ronan ismét oldalba bökött, és ebből rájöttem, hogy az előbb megálltam. És ismét gondolkodni kezdtem. Az jutott eszembe, hogy a terhességnek köszönhetően alsó hangon fél tonnát nyomok – mi a fenét tudna csinálni velem, ha csak állok, és nem mozdulok?

Telepumpál gyomirtóval, te idióta! – felelte egy hang a fejemben. – *Ne feledd a vészhelyzetben alkalmazandó, standard előírásokat! Hajtsd le a fejedet, fogd be a szádat, és várd a mentőcsapatot!*

Megpróbáltam húzni az időt, és azt kérdeztem:

– Mit akarsz tőlem?

– Elmondom, miután odabent leszünk – válaszolta Ronan. – Tényleg nem kéne sokat ácsorognod ebben az állapotban. Gyerünk! Menj be!

Még ekkor is nyugodtnak tűnt, és udvariasan beszélt. Ha nem ismertem volna őt, talán nem is aggódtam volna. De nagyon jól ismertem, ezért nagyon aggódtam. Őszintén szólva, annyira féltem, hogy alig tudtam mozgatni a lábamat. Mert azt tudtam, hogy most aztán nagy bajban vagyok. Régóta nem kerültem ennyire súlyos helyzetbe. Nem is, ez volt a legsúlyosabb, amibe valaha keveredtem, ugyanis már nem csak én voltam veszélyben.

Az egyik pillanatban rohadt melegem volt, a következőben pedig fáztam.

Ronan a tenyerét a hátamra tapasztva megtolt, és ha vonakodva is, tettem előre egy fél lépést. Erre megint meglökött. Ismét léptem egyet, és imádkoztam nemcsak a múltjárók istenéhez, hanem az összes jóindulatú istenséghez, aki történetesen a környéken jár, hogy valaki bukkanjon elő valahonnan. Csak az időmet

vesztegettem. Hiszen péntek volt, és tőlem nem messze nagy mennyiségű, alkoholtartalmú italt lehetett fogyasztani, tök ingyen. Mivel elhagytam az intézményt, leadtam az adóvevőmet, mobiltelefonom pedig sosem volt. Nem is remélhettem, hogy megment valaki. Teljesen magamra maradtam.

– Ajtó! – mondta halkan Ronan, és az ajtó félresiklott előttem.

Megálltam a küszöbön, és számba vettem a lehetőségeimet.

Nem kellett hozzá sok idő.

– Nem akarlak megölni – közölte ekkor Ronan. – Tényleg nem! De ha muszáj lesz, megteszem. Menj be, kérlek!

És megint szúrást éreztem a nyakamban.

Mit tehettem volna?

Semmit. Beléptem a kompba.

– Egy kicsit beljebb, ha kérhetem – szólt rám Ronan.

Tettem még egy lépést, és az ajtó becsukódott mögöttem.

Leont és engem egyszer üldözött az Időrendőrség. Nem sokáig, hála az égnek, de annyi is elég volt ahhoz a felismeréshez, hogy mennyire nehéz az élete annak, aki megpróbál a saját korán kívüli időben élni. Mindenkinek megvan a helye a világban. Lehet, hogy nem szereti, de az az ő helye, és oda illik bele. Elméletileg ott kell léteznie. Ha kimozdul arról a helyről, kimozdul a saját korából, akkor nagyon nehéz lesz az élete. Rokonok, barátok, munkatársak nélkül, ajánlólevelek nélkül, személyi igazolvány és egyéb iratok nélkül, anyagi háttér nélkül – szinte lehetetlen létezni. Ronan számkivetett volt. Évek óta menekült. Azt vártam, hogy a kompja tükrözni fogja ezt a tényt. És igen, megviselt és kopott volt, és több szigetelőszalagot láttam, mint amennyit Leon elviselt volna, de meglepő módon tisztaság és rend uralkodott benne – semmivel sem tűnt rosszabbnak a többi kompnál, amelyekben valaha megfordultam.

Azt hiszem, egészen eddig a pillanatig, valahol a lelkem mélyén azt reméltem, hogy műszaki hiba lép fel. Vagy hogy a komp nincs megfelelő állapotban, és a biztonsági rendszer nem engedi ugrani, de nem jött össze. A komp minden jel szerint tökéletesen működött. Csalódottságomban lehorgasztottam a fejemet, és leeresztettem a vállamat.

– Ó, igen, nehéz napod volt – szólalt meg Ronan. – Jobb lenne, ha leülnél.

A váratlan figyelmesség hatására alighanem meglepett képet vághattam, ugyanis Ronan elmosolyogott, amivel a legkevésbé sem nyugtatott meg, majd azt mondta:

– Igen, el tudom képzelni, hogy mennyire meglepő ez neked, de sokkal gyorsabban és simábban mennek a dolgok, ha elhiszed, hogy nem akarlak megölni. Úgyhogy csak ülj le, és helyezkedj el kényelmesen! Tényleg nagyon nem akarom, hogy bajod essen – ekkor ismét mosolygott, és hozzátette: – vagy a gyermekednek.

– Mit akarsz, Ronan? – kérdeztem síri hangon.

– Téged. És persze a gyerekedet. És most már itt vagy – közölte elégedetten. – De most bocsáss meg egy pillanatra! Számítógép, hajtsd végre a beprogramozott ugrást!

– Ugrás indítva! – közölte a rendszer.

És mielőtt bármit tehettem volna, a világ fehérbe borult.

* * *

Kicsi, említésre sem méltó zökkenéssel landoltunk – Peterson büszke lett volna, ha valaha sikerült volna így érkeznie.

– Na szóval – mondta Ronan, és letelepedett a másik ülésre, de a fegyvert továbbra is a kezében tartotta. – Végre megérkeztünk.

– Hová? Hol vagyunk? – kérdeztem, és végignéztem a műszereken. Némelyik nem működött. Másokról gyanítottam, hogy hamis adatokat adnak, mert egyetlen képernyőn sem láttam felismerhető koordinátákat.

– Ó, azt nem fogom elárulni neked – közölte Ronan. – Azt hiszem, kicsit megdobja majd az élményt, ha nem tudod, hogy hol vagy, és mikor. Képzeld el, milyen szórakoztató lesz kideríteni! Kérsz egy kis teát?

Azt el kellett ismernem magamban, hogy Ronan nagyon okos. Ha a pisztolyával hadonászva ordibált és dühöngött volna, alighanem harcba szálltam volna, és annak nagyon rossz vége lett volna. Mindkettőnk számára – legalábbis szeretek hinni ebben. De amikor az az alak, aki elrabolta az ember lányát, afelől érdeklődik, hogy nem

fázik-e, és hány cukorral issza a teát, kissé nehéz teljes mértékben átérezni a veszélyt.

Három cukrot kértem, mert energiára volt szükségem, és úgy tűnt, Ronan valóban jót derült ezen.

– Nem lesz egy kicsit sok? – kérdezte mosolyogva.

– Nem. Cukorból sosem lehet elég sok.

– Különösen, ha azt tervezed, hogy beleöntöd a teádat a műszerfalba abban a reményben, hogy megbénítod a kompot – mondta Ronan. – Mert ezt tervezed, ugye?

Vettem pár mély lélegzetet, hogy megnyugodjak. Ketten is játszhattuk ezt az „udvarias emberrablás" nevezetű játékot.

– Igen, ezt – feleltem bólogatva. – Ügyesen rájöttél. Tudomáson szerint ilyenkor nem a folyadék a probléma, hanem a cukor. Az informatikusok egyszer azt mondták, hogy ha valaha teát öntök a billentyűzetembe, öblítsem át bő vízzel, amilyen gyorsan csak lehet. Mert akkor nem lesz komolyabb baja, és valószínűleg megmenekül.

Ronan is bólintott egyet, és azt felelte:

– Igen, a cukor az, ami kárt okoz. Egyszer elvesztettem egy teljes küldetéstervet, mert ráborítottam egy csésze kávét. Nagyon bosszús voltam, elhiheted.

Beszéltesd, folyamatosan beszéltesd! – intettem magam gondolatban.

– Képzeld, manapság vannak pohártartóink a kompokban – újságoltam roppant büszkén.

– Nem mondod! Tényleg? Látod, ez egy kitűnő ötlet. Úgy tűnik, Leon Farrell mégiscsak használható valamire – válaszolta Ronan, azzal hátradőlt, és mosolygott. De a fegyvert a keze ügyében tartotta...

Kezdtem azt érezni, hogy a dolgok kicsúsznak az ujjaim között. Egy kompban ültem egy, a jövőből érkezett, renegát múltjáróval és gyilkossal, és teát szürcsölgetve holmi informatikai izékről csevegtünk. De nem felejthettem el, hogy Ronan nagyon okos, én pedig nem véletlenül vagyok itt. És azonfelül, hogy okos, aljas és kegyetlen is, ráadásul halálosan gyűlöl engem.

Ezt egy pillanatra se felejtsd el, Maxwell! – figyelmeztettem magam. – *Ne hagyd, hogy megtévesszen! Húzd meg magad!*

Beszéltesd! Minél tovább ülsz itt, viszonylagos biztonságban, annál több az esélye annak, hogy... hogy... kitalálod, hogyan juthatsz haza.

Úgy felületes ránézésre a dolgok nem néztek ki túl jól. Ronan saját magának nem csinált teát. Túl messze ült tőlem, és bár lerakta a fegyverét a konzolra, egy mozdulattal elérhette. Hátradőlve terpeszkedett az ülésen, ám a szemét egy pillanatra sem vette le rólam, és végül beszélni kezdett:

– Letettem arról, Max, hogy megpróbáljalak megölni. Több életed van, mint egy zsák macskának. Egy kicsit felülvizsgáltam a stratégiámat, és azt hiszem, megtaláltam a legjobb megoldást. Ez utóbbit szerintem te is el fogod ismerni.

Rövid hatásszünetet tartott, hogy lenyűgözzön. De én nem mondtam semmit, és az ölemben tartottam-szorongattam az immár üres bögrét, mert Ian Guthrie szerint az égvilágon minden alkalmas arra, hogy fegyvernek használjuk.

– A tervem szerint élni fogsz, ameddig csak lehetséges –folytatta Ronan –, és gyűlölni fogod életed minden percét, és keservesen megbánod majd mindazt, aminek a révén idekerültél. Ez a hely tényleg a nagy büdös semmi végén van. Max, itt minden nap végeérhetetlen küszködés lesz, hogy életben maradj, és enni adj a gyerekednek. Hidd el nekem, olyan dolgokat csinálsz majd, hogy magad is meglepődsz! Nem lesz olyan mélység, amibe nem fogsz lesüllyedni.

És ezzel elérkeztünk a lényeghez. Látom rajtad, hogy nem érted, ezért hadd tisztázzam a dolgot. Azért hoztalak ide, ebbe a kellemes korba és helyre, hogy itt szülj.

Az a rettenetes érzésem támadt, hogy a vérem egy szempillantás alatt belefagyott az ereimbe. Moccanni sem tudtam, csak bámultam Ronant, mialatt lassan felfogtam, hogy mit jelentenek a szavai. Talán úgy néztem ki, mint aki semmit sem ért, de az elmém őrült gyorsasággal dolgozott. Tudtam, hogy amit kitervelt, az nagyon, de nagyon rossz. Mi több, rosszabb nem is lehetne. Nem azt találta ki, hogyan öljön meg –azzal esetleg meg tudtam volna birkózni, és talán én győztem volna. Nem, a terve úgy szólt, hogy élni fogok, ameddig csak lehetséges, és ebben a korban szülöm meg a gyermekemet. És ha ez megtörténik, nekem végem. Vagy inkább mindkettőnknek.

Mert ha itt születik meg, akkor ő ehhez a világhoz fog tartozni, és miután ez megtörténik, hiába bukkan fel a St. Mary teljes csapata, hogy megmentsen minket, a kicsi már nem hagyhatja el ezt a kort.

– Pontosan – helyeselt Ronan, mert nyilván látta rajtam, hogy levontam a következtetéseket, és megkapta a lesújtó végeredményt.

– Meg fognak találni engem – jelentettem ki magabiztosan, holott ez az érzés elég távol állt tőlem.

– Számoltam azzal is – felelte Ronan. – De időben megtalálnak-e? Nincs már sok hátra, nem igaz? Maximum egykét nap. Mit gondolsz, megtalálnak addig? Nem hiszem. És akkor majd meg kell hozni egy-két kemény döntést. Ki marad itt, és ki megy haza? A gyereked maradni fog, az teljesen egyértelmű. Te magad vívtál durva csatát az időrendőrökkel egy hasonló ügy miatt. Úgy figyelnek téged a jövőben, ahogyan a sólyom lesi a prédát. Még egyszer nem úszod meg, arra mérget vehetsz. Tehát, mit fogsz csinálni? Ha a baba itt marad, talán meghal, de ha megpróbálod elvinni, bizonyosan meghal. Akkor, te is itt maradsz? Szerintem, erre a kérdésre mindketten tudjuk a választ. Itt maradsz, és elkezded az életben maradásért vívott kínkeserves, végeérhetetlen harcot.

És Max, ez az a rész, amire nagyon kíváncsi vagyok. Látni akarom, hogy egészen pontosan miből fogod eltartani magadat és a gyermekedet addig, amíg megérkezik a felmentő sereg. Akármennyi idő is kell ehhez. Milyen mélyre süllyedsz? Mire leszel képes egy tányér azonosíthatatlan löttyért, ha már egy hete nem ettél? Egy férgekkel teli kenyérdarabért, amit valaki lazán belevágott az árokba? Hány órán át fogsz térdelni egy mocskos sikátorban, mialatt kiszolgálsz több röhögő férfit abban a tudatban, hogy a végén valószínűleg nem is fizetnek? Ez a mostani külsőd nem sokáig marad meg itt, azt elárulhatom. Három hónap múlva bármiért el fogod adni magadat.

És aztán, képzeld csak el a jelenetet: hirtelen megjelenik egy komp – valóra válik az álmod –, és azok a tiszta, jól táplált barátaid kirontanak az ajtón, égve a vágytól, hogy megmentsék a kollégájukat, és még csak fel sem ismernek. Elsietnek a rongyokba csomagolt csontkollekció mellett, aki folyton széttárva tartja a lábát, hogy egyetlen kuncsaftot se szalasszon el. A nyomorult ringyó

mellett, akinek üres mellén szánalmas nyivákoló gyermek lóg. Mert ez leszel te, Maxwell. Ez lesz belőled. El tudod képzelni, milyen képet vágnak majd?

És aztán? Mert akkor kezdődik majd az igazán szórakoztató műsor. Legalábbis nekem. Ó, Leon Farrell bizonyosan uralkodik majd magán, és eltitkolja, mennyi undorodik tőled. Te, nem szokott néha felbosszantani? Nincs olykor olyan érzésed, hogy egy nemes paripához mentél hozzá? Szóval, mi lesz a mindig lovagias Leonnal? Veled marad? A helyedben nem lennék biztos a válaszban.

Ebben a pillanatban átvillant az agyamon az a két rövid, szörnyű mondat: *Jó, hogy újra látlak, Max. Hiányoztál.*

– És végül, ami téged illet, kedves Max... – folytatta Ronan. – Mennyire fogod szeretni a gyermekedet? Az okot, ami miatt borzalmas lesz az életed? Milyen lesz erős a kísértés? Képzeld csak el... sötét éjszaka van, és te éhes vagy. A kicsi is éhes. Mindketten fáztok. Az istenért nem hagyja abba a sírást. Csak visít és visít. Az őrületbe kerget. Megfordul a fejedben a gondolat, hogy ó, bárcsak meghalna. És meg is halhat, ha akarod. Csak egy kis szorítás... itt... és a probléma megoldva. Igazából, elnézve a kis nyomorultat, még szívességet is tennél neki, nemde? És onnantól szabad leszel. Visszatérhetsz a St. Marybe, amikor megérkeznek, hogy megmentsenek. Te meg akármilyen történetet kitalálhatsz, hogy megmagyarázd, miért veszítetted el a gyermekedet. Mert nem akarod majd, hogy az emberek megtudják, igaz? Nem akarod, hogy a nemes Leon megtudja: megölted a saját gyermekedet azért, hogy megmenekülj.

Ronan ekkor már olyan indulatosan beszélt, hogy teleköpködte apró nyálcseppekkel a műszerfalat, de végül elhallgatott, és hátradőlt. Az arcán lévő hegek nagyon fehérnek tűntek, és erősen kirajzolódtak a bőrén. A szeme kidülledt attól a dühtől, amiről tudtam, hogy ott izzik a nyugodt felszín alatt.

Nem tudtam megszólalni. Még gondolkodni sem. Talán kihasználhattam volna azt, hogy Ronan ideiglenesen elvesztette az uralmát az idegei felett, de képtelen voltam rá. Besokalltam. Totál besokalltam. Nemcsak az undorító szövegétől, hanem a felém áradó

gyűlöletétől, és attól a jövőképtől is, amit oly eleven színekkel festett elém. Moccanni sem tudtam. Szinte még lélegezni sem.

Egy darabig néma csendben ültünk, és az iménti szavakon gondolkodtunk, míg a műszerek halkan zümmögtek és kattogtak a háttérben. Elsőnek Ronan szedte össze magát, és rekedtes hangon megszólalt:

– Most pedig, bár tudom, hogy sok mondanivalód lenne a számomra, álljunk le egy pillanatra, és rendezzük a gondolatainkat! Mondd csak, nem vagy szomjas?

A szememet kimeresztve bámultam őt, és vadabbnál vadabb ötletek cikáztak át a tudatomon. Összetöröm a bögrét, és megtámadom a rohadékot egy nagyobb szilánkkal. Rávetem magam, és annyi kárt teszek benne, amennyit csak tudok. És az nem lesz kevés, ezt teljesen biztosra vettem. Mert ha a padlóhoz vágom a rohadékot, és rádobom magam, és csak fekszem rajta, amíg meg nem fullad...

Hogy aztán levergődjek róla, mint egy partra vetett bálna, talpra álljak valahogy, és odatántorogjak a konzolhoz, ami nem fogad el tőlem parancsokat. *Gyerünk, Maxwell, ennél jobban is tudod csinálni!* Ám ekkor felfogtam, hogy mit hallottam az imént, és azt kérdeztem:

– Miért kéne szomjasnak lennem?

– Mert... ne hidd, hogy nem érzem magam kínosan ettől, mert tudom, hogy terhes nőnek nem szabad drogot adni, de... az előbb belecsempésztem valamit a teádba. Csak egy kis bétablokkoló. Csupán azért, hogy lelassulj egy kicsit. Lazíts... végül is, már eléggé el vagy lazulva, nemde? Dőlj hátra, engedd, hogy minden átsöpörjön rajtad, aztán...

– Csak az idődet vesztegeted – szóltam közbe, és próbáltam nem ellazulni. Biztosra vettem, hogy ez csak amolyan pszichológiai izé. Mint amikor az emberek azt mondják, Max, fáradtnak tűnsz, és hirtelen olyan fáradtság tör rám, mintha már egy hete nem aludtam volna. Megpróbáltam felülni és nagyon ébernek látszani.

Ronan valahogyan kivette a bögrét a kezemből anélkül, hogy észrevettem volna. Hát ez mikor történt? Megláttam egy másik bögrét – ezt ő tartotta elém.

Megráztam a fejemet. Nem akartam több drogot, akármit adott is be nekem ez az aljas rohadék.

– Nem kell! – mondtam határozottan.

– A helyedben én meginnám. Ez lesz az utolsó teád hosszú, nagyon hosszú időre. Ha ugyan nem mindörökre. Vedd át!

Megint megráztam a fejemet.

– Jól van – felelte Ronan –, szerintem pár óra múlva bánni fogod, de ahogy akarod.

A bögre eltűnt előlem, és valaki megmarkolta a karomat.

– Állj fel! – parancsolt rám Ronan.

Megpróbáltam olyan nehéznek lenni, amennyire csak lehetséges.

– Ezt fejezd be! – förmedt rám Ronan. – Vizet kell keresned magadnak, és egy menedéket is, ahol eltöltheted az éjszakát, és ezt nem tudod megtenni, ha itt szórakozol velem. Használd a fejedet! Minél hamarabb mész ki, annál hamarabb veszi kezdetét az új, szépséges életed.

Valami talpra rántott.

– Erre gyere!

Hallottam, hogy kinyílik az ajtó, és ragyogó napfény áradt be a kompba.

– Hol vagyunk? – motyogtam kábán.

– Azt kell mondanom – válaszolta Ronan –, hogy ez a helyet még egy elkötelezett, profi utazásszervező ügynök is ócska koszfészeknek nevezné. Itt nincsenek ásványkincsek. Nincsenek kereskedelmi útvonalak. Nincs semmi. Csak néhány düledező kunyhó, amelyek kétségbeesett lakói próbálnak valahogy életben maradni, és nem igazán jön össze nekik. A gyermekhalandósági ráta egyszerűen megrázó. Alig van ivóvíz. Nappal perzselő hőség uralkodik, éjszaka kemény fagy. Az egyetlen valami, ami izgalmakat kínál, a rabszolgavadászok felbukkanása. Három-négy évente járnak errefelé, és elviszik azokat, akikből kinéznek némi hasznot. Ha elmondom, hogy rendszerint négy-öt férfit hurcolnak el, nőt pedig egyet sem, akkor megérted, mennyire rossz az élet ezen a helyen. Szóval, üdv az új otthonodban!

Ekkor már a küszöbnél jártam, és nagyokat pislogtam az erős fényben. Ronan nekitámasztotta a kezét a hátamnak, hogy még

egyszer, utoljára meglökjön. Nem maradt vesztenivalóm. Hátravetettem magamat abban a reményben, hogy rázuhanok, és kipréselem belőle az életet.

Ő azonban időben félreugrott, és akkorát estem, hogy erős fájdalom nyilallt a hátamba.

– Talpra! – förmedt rám, és megragadta a karomat, hogy kivonszoljon a kompból.

Én azonban összegömbölyödtem, és behúztam a tagjaimat, hogy sehol se tudjon szilárdan megfogni.

Erre belemarkolt a hajamba, és azt rángatta. Ez ugyan sehogyan sem működhetett, viszont iszonyúan fájt, és ösztönösen odakaptam, hogy megszabaduljak a kezétől. Ronan elengedte a hajamat, cserébe megragadta a csuklómat.

Ekkor megfogtam az egyik ülés tartóoszlopát, és elszántan kapaszkodtam.

– Engedd el, vagy eltöröm az ujjaidat! – fenyegetőzött Ronan. – Mit gondolsz, meddig maradsz életben, ha még a kezedet sem tudod használni?

Lélektani pillanat volt ez. Tudtam, ha elengedem az oszlopot –ha elfogadom, hogy ki kell mennem innen, akár tetszik, akár nem –, akkor Ronan győz. És az olyan lenne, mintha megadnám magam. És erre történetesen nem voltam hajlandó. Megfogadtam, hogy harcolni fogok, amíg bírok. Még erősebben kapaszkodtam.

Ronan rám feküdt, és olyan súllyal nehezedett a felsőtestemre,, hogy alig kaptam levegőt. És megint erős fájdalom hasított a hátamba.

– Szeretnéd, ha megmaradna a szemed? – kérdezte a rohadék, és megéreztem az altatólövedék hegyének szúrását a szemhéjamon.

Elengedtem az oszlopot.

Ronan megragadta a bokámat, és az ajtóhoz húzott. Ide-oda kapkodtam, hogy megkapaszkodjak valamiben. Bármiben. A szőnyeget szántottam a körmeimmel, és nekivadulva rugdostam a másik lábammal, de nem tudtam megállítani. Hangosan nyögött és zihált a sok erőfeszítéstől, de kitartott. Megint rúgtam egyet, és eltaláltam valamit. Ronan felhördült kínjában, és viszonozta a rúgást.

Iszonyú fájdalom nyilallt a bal térdembe, és pár pillanat alatt az egész lábam elzsibbadt.

– Te hülye picsa! – ordította Ronan. – Azt akarod, hogy nyomorékká tapossalak?

Aztán kivonszolt a kompból. Kétségbeesettem próbáltam megkapaszkodni az ajtókeretbe, de nem tudtam rendesen megmarkolni. Arccal lefelé csúsztam a porban. A ruhám szétnyílt, és száraz, éles növények, valamint kövek karcolták a hasamat. Megint kapálózni kezdtem, sikítottam és átkoztam Ronant, és a földbe vájtam az ujjaimat. Mert az életemért harcoltam. És a gyermekem életéért.

Ronan egyik pillanatról a másikra elengedett, aztán csak feküdtem, és fuldokolva köhögtem a porban, de azért próbáltam gondolkodni... Mit tehetnék?

És tudtam, hogy nincs több dobásom.

– Hamarosan visszajövök! – mondta Ronan, és a hangja immár távolabbról szállt felém. – Visszajövök, hozok neked egy ajándékot, és talán, ha rendes leszel, megengedem, hogy megtartsd. Viszlát, Max!

Az oldalamra fordultam, és felkönyököltem. A komp kábé húszlábnyira állt tőlem, az ajtaja csukva volt. Semmit sem tehettem.

Tudtam, hogy Ronan figyel odabentről. Felmutattam neki két ujjamat, aztán, mert nem volt méltó ilyen sokra, csak az egyiket. Gyanítottam, hogy gúnyosan röhög rajtam.

Aztán a komp eltűnt. A helyén keletkezett vákuumba por szívódott. Magamra maradtam.

24

NEM SZÉGYELLEM bevallani: pánikba estem. Ez az egyik előnye annak, ha valaki múltjáró. Az ember lánya megteheti, hogy egyharmad nanoszekundum alatt totál bepánikol, és meg is tettem. A térdembe hasító fájdalommal nem törődve ide-oda rohangáltam. Ne kérdezzék, hogy miért. Odafutottam, ahol az előbb a komp állt. Talán azt hittem, hogy fel van szerelve álcázórendszerrel, és még most is ott van, és Ronan láthatatlanná válva figyeli a vergődésemet. Az utolsó cseppig kiélvezi a bosszút.

A komp persze nem volt ott, de ekkor sem álltam le. Körbekörbe sántikáltam, kiabáltam Ronannek, hogy jöjjön vissza, és nézzen szembe velem. Elátkoztam, és elmondtam mindennek, felhasználva az összes trágár szót, amit valaha hallottam, az összes nyelven, amit ismertem. Aztán Leont hívtam. Könnyek csorogtak az arcomon. A nap egész idő alatt forrón tűzött, én meg elpazaroltam egy csomó erőt és energiát azzal, hogy összevissza futkostam, és nem értem el vele semmit.

Végül, mivel nem néztem a lábam elé, sikeresen megbotlottam valamiben, és akkorát estem, mint az ólajtó. Nem tudom, meddig feküdtem ott, zihálva és zokogva, míg végül teljesen kimerülve csak hüppögtem és nyöszörögtem.

Azt hiszem, ekkor fogtam fel igazán, hogy Ronan milyen kegyetlen bosszút állt rajtam. Én még életben maradhattam. Mi több, valószínűnek tartottam, hogy sikerül. De mi lesz a gyermekemmel? Mi lesz a Leonnal való, közös életemmel? A jövőről szőtt terveinkkel? Mert az már bizonyosnak tűnt, hogy mindebből semmi sem lesz. Ronan egyetlen ördögien ügyes és egyszerű húzással tönkretette az életemet. És a gyermekem életét. És Leonét is.

Jó, hogy újra látlak, Max. Hiányoztál.

Ezért mondta ezt Leon? Mert én itt ragadok, ő ott él, és ez a vége a közös életünknek?

Nagyon sokáig feküdtem a földön, de végül rájöttem, hogy a nap kegyetlenül perzseli a tarkómat. Felültem, megtöröltem az arcomat, a fülem mögé húztam a hajamat, és elkezdtem rendesen gondolkodni.

Először is, felemeltem a fejemet, és alaposan körülnéztem. Egy kisebbfajta fennsíkon ültem, előttem repedezett felszínű síkság terült el, ami tómeder lehetett valaha. Még a lapos, hosszú dombokat is láttam, amiket a hullámzó víz alakított ki valaha. Az utolsó maradványa, egy keskeny patak sáros mocsáron kanyargott át, aminek a szagát még odafent is éreztem.

A környék lakói valamikor a múltban gátat építettek a patakba, hogy felfogják a vizét, ami oldalra terjedve kicsi, sötét tavacskát teremtett. Ránézésre teljesen halottnak tűnt. A felszín nem tükrözte a kéklő égbolt képét. A nap fénye nem csillant meg a széltől borzolt fodrozódásokon. Nem röpködtek madarak az égen, és nem lépkedtek a part menti sekélyesben.

A tó mellett harminc-negyven sárkunyhó gubbasztott a napon. Semmi nem adott árnyékot. Nem voltak fák, a levegő meg sem rezdült, bár a házak déli és keleti oldalánál púposodó homokhalmok azt jelezték, hogy néha erős szél fúj a sivatag felől, de az is csak arra jó, hogy szárazságot, éhínséget és még több szenvedést hozzon. Felfedeztem egy kútféleséget, és gyanítottam, hogy az lehet a település központja. A benne lévő víz minőségét illetően nem voltak illúzióim. Ha még nem száradt ki teljesen.

Az utcákat, már ha annak lehetett nevezni azokat a girbegurba sávokat, szemét és törmelék borította. Háziállatot egyet sem láttam, még kutyák sem bóklásztak sehol, a tetőkön nem sütkéreztek macskák. A falakon és a bokrokon nem száradtak mosott ruhák, sehol sem játszottak gyerekek. A környék és a falu koszosnak, nyomorúságosnak és borzalmasan szegénynek hatott.

Hogy miféle katasztrófa miatt száradt ki a tó, azt elképzelni sem bírtam. Azt tudtam, hogy nagyjából hétezer évvel az én korom előtt nagyszabású éghajlatváltozás zajlott le a világban. Az, aminek következtében a Szahara termékeny, zöld síkságai halott sivataggá

változtak. Valami hasonló történhetett itt is, bár jóval kisebb léptékben. Miért élnek még itt emberek? Vannak még öregek, akik emlékeznek a régi időkre, amikor még nem sivatagosodott el a környező vidék? Az emberek elkeseredetten kapaszkodnak a reménybe, miszerint egy napon visszatérnek az esők? Vagy csak túlságosan félnek, túl fásultak, túl szegények vagy túl konokok ahhoz, hogy új helyet keressenek maguknak?

Láttam már pár nyomorult porfészket, de egyikből sem áradt úgy a reményvesztettség és a totális kétségbeesés hangulata, mint ebből. A lakói mikor adták fel véglegesen? Mikor lett elsődleges fontosságú számukra az, hogy ne éljenek, hanem csak életben maradjanak?

Bemásztam egy kőtömb árnyékába, amennyire lehetett, kényelembe helyeztem magam, és meghoztam pár döntést. Először is, hogy távol tartom magam a falutól, ameddig csak lehetséges. Természetesen fennállt a lehetősége annak, hogy összeakadok az itteniekkel, behívnak magukhoz, és megosztják velem azt a kevés ennivalójukat. De sokkal valószínűbbnek tűnt az, hogy inkább megdobálnak, elátkoznak és elkergetnek, vagy éppen rabszolgaként dolgoztatnak igen rövidnek ígérkező életem hátralévő részében. Rá akartam szánni egy-két napot, hogy kiszimatoljam ezeket a dolgokat, de előbb vizet kellett szereznem, az volt a legfontosabb.

Az életben maradás a lélekjelenléten múlik. Igen, az sem árt, ha az embernek van innivalója, kajája és tető a feje felett, de ahogyan azt Ian Guthrie újra meg újra elmondta a kiképzés alatt, a megfelelő hozzáállás az, ami megmenti az életünket. Az a fajta hozzáállás, hogy amikor az ember felfordít egy követ, nem azt mondja: „Pfuj, de ronda, dagadt hernyó!”, hanem azt: „Hűha, itt egy hernyó! És még zöld is! Ezek nagyon finomak tudnak lenni. Ma este jóllakom, az biztos!” Ugyanis mindent meg lehet enni. A titok nyitja az, hogy nem szabad kényeskedve nézni semmire, ami egy kicsit is ehető. Mert például a rovarok értékes proteinforrások...

A gondolat nyomán elhatároztam, hogy megtanulok gyűjtögetni. Mindent megteszek annak érdekében, hogy életben maradjak.

A hidegtől nem kellett tartanom. Guthrie megtanította nekünk, hogyan gyújtsunk tüzet gyufa vagy öngyújtó nélkül, és azt is, hogy

köveket kell rakni a tűz köré, amiket aztán a hátunkhoz és a lábunkhoz teszünk, és melegítenek minket még a leghidegebb éjszakán is.

Kezdtem derűlátó hangulatba kerülni. Igen, éreztem, hogy menni fog. Életben maradok. Bírnom kell, mert most már ez az életem. Az előző élet, a St. Mary-s történet lezárult, és nem engedhetem meg magamnak, hogy szomorkodásra pazarolom az időt. Vagy kesergésre. Vagy önsajnálatra. Mostantól minden pillanatomat az életben maradásnak kell szentelnem. Megfogadtam, hogy ha törik, ha szakad, nem fogom azt az életet élni, amit Ronan szánt nekem.

Eszem ágában sem volt nyílegyenesen berohanni a faluba. Úgy határoztam, hogy idefent maradok, megfigyeléseket végzek, nem kapkodok, és gondoskodom a magam, illetve a gyermekem biztonságáról. Nekidőltem a sziklának, mélyeket lélegeztem, és pihentettem továbbra is sajgó hátamat. *Nyugi, Max! Csak nyugalom! Még nem haltál meg.*

De mennyi idő fog eltelni, mire azt kívánom, bárcsak meghalnék?

Valahol a magasban sas rikoltott. Felnéztem, és a tőlem jobbra lévő, sziklás hegyoldalt fürkészve megpillantottam egy zöld foltot. Egy satnya fa és néhány bokor állt ott. Mindenesetre a zöld szín jó hírt jelentett – víz jelenlétére utalt. Még egy vékonyan csorgodáló erecske is csodálatos lett volna. Most, amikor lehiggadtam, tudatára ébredtem, hogy a térdem kegyetlenül lüktet, fáj a torkom, és átkozottul szomjas vagyok. El kellett tűnnöm a napról, bárhová, bármilyen irányba, és a hegyoldal iránya éppúgy megfelelt, mint bármi más. Nem kellett kapkodnom. Tudtam, hogy minden rendbe jön. Hátat fordítottam a sivár síkságnak, és elindultam.

Egy órával később kezdtem kételkedni abban, hogy jól döntöttem. Nem könnyű felfelé ballagni egy meredek, köves emelkedőn, ha az ember lánya nem látja a saját lábát. A térdem és a hátam továbbra is fájt. Küszködtem és vergődtem, és egyre többször fordult meg a fejemben, hogy a faluval talán jobban járnék. Néhányszor szem elől tévesztettem a bokrokat, és kemény csatát vívtam a kétségbeeséssel és a csüggedéssel, amelyek folyton előtörtek a tudatom mélyéből, készen arra, hogy eluralkodjanak rajtam, ha hagyom.

Leültem egy lapos kőre, és próbáltam nem zihálni. Látni véltem magam előtt Guthrie-t, amint rám parancsol, hogy tartsam csukva a számat. Hogy ez is a túlélés-kiképzés része volt-e, vagy csak azt akarta, hogy egy időre hallgassak el, arra már nem emlékeztem, de a tanács hasznosnak bizonyult. Aztán rátettem a kezemet a hasamra, és halkan megkérdeztem:

– Mi az ábra odabent?

A válasz hiánya még inkább ráébresztett arra, milyen mélységes csend uralkodik körülöttem.

Elsurrant mellettem egy zöld farkú gyík. Amikor meglátott, megtorpant egy pillanatra, és szemügyre vett, aztán folytatta útját. És mialatt követtem a tekintetemmel, hirtelen meghallottam. Nagyon halk volt, de hallottam, víz csörgedezett valahol a közelben. Jól sejtettem: tényleg volt víz idefent.

A fejemet jobbra-balra forgatva meghatároztam az irányt, betájoltam magam, és elindultam. Ezúttal is megküzdöttem a tereppel. Egy darabig kerülgetnem kellett a nagyobb tömböket, de aztán rátaláltam egy keskeny csapásra. Láttam már néhány ösvényt, amit állatok tapostak ki, és gyanítottam, hogy ezt kecskék használják. Ezen a helyen semmi más nem maradt életben.

És ott! Ott volt. Megtaláltam. Keskeny erecske bukkant elő egy szikla alól; a víz egy peremről lecsorogva egy kőre érkezett, amibe sekély mélyedést vájt az idők folyamán. Térdre roskadtam, és a minizuhatag alá tartottam a kezemet.

A víz jéghideg volt, és emlékeztettem magam, hogy lassan kortyoljam. Igazából annyira vékonyan csordogált, hogy nem is volt más választásom, mindenesetre mennyeinek éreztem az ízét. Csak szürcsöltem és szürcsöltem, majd bevizeztem az arcomat, a nyakamat és a tarkómat. A föld nedves volt a térdem alatt, és számtalan apró patanyomot láttam magam körül, ami azt jelezte, hogy a víz iható.

A hangulatom egy csapásra sokat javult. Most már valószínűnek tartottam, hogy életben maradok. Sőt, nemcsak élni fogok, de virulni is. Sok állat járt ide inni – nem csak kecskék, madarak is –, ami azt jelentette, hogy ha összerakok pár csapdát, sosem lesz hiány zsákmányban. És mindig fogok találni kövér, zöld hernyókat. Ronan

meg fog pukkadni, amikor majd megérkezik, hogy megnézzen és körberöhögjön, de azt fogja látni, hogy én vagyok a környék királya. Vagy inkább királynője. És ki fogom végeztetni a rohadékot. Szörnyű halála lesz. Napokig fog szenvedni, gondoskodom róla. Hát, ezt elszúrtad, Ronan! Ki kellett volna nyírnod, amikor még volt rá esélyed.

A fájdalom teljesen váratlanul, szörnyen erősen tört rám. Valahonnan mélyről indult ki, szétsugárzott az egész testemben, és minden gondolatot kipréselt a fejemből. Oldalra dőlve elterültem a földön, felhúztam a térdemet, és felordítottam:

– Aaagghhh!

Nem szűnt meg. Egyre csak folytatódott, hullámokban jött, feszített és feszített, és azt hittem, mindjárt meghalok. Mert nem voltam még elég nagy bajban, ugye?

Megpróbáltam felidézni a Helentől hallott javaslatokat és tanácsokat. Te jó ég, bárcsak odafigyeltem volna! Mivel soha, fel sem merült bennem, hogy egyedül kell végigcsinálnom ezt az ügyet, úgy döntöttem, hogy a magam feladatára összpontosítok, és hagyom, hogy mások intézzék a komoly dolgokat. Ez most már mérsékelten jó ötletnek tűnt. Próbáltam nem visszatartani a lélegzetemet. Erős késztetést éreztem, hogy harcoljak a dolog ellen, de igyekeztem leküzdeni. Sodródj az árral... Add át magad a kínnak... A rohadt életbe, de fájt! Rettenetesen, átkozottul fájt! Két nyögés között megfogadtam, hogy amíg élek, Leon Farrellt soha többé nem engedem a közelembe.

Gurultam egyet, és miután négykézláb álltam, valamennyire jobb lett. Igyekeztem emlékezni a helyes légzésre. Ki és be –pillanatnyilag ez volt a legtöbb, amit nyújtani tudtam. Aztán fokozatosan – de nagyon lassan! – a fájdalom enyhülni kezdett. Visszaereszkedtem a földre, és megpróbáltam gondolkodni.

Mit csináljak? Hová menjek?

Nem mintha sok lehetőségem lett volna. Hogy szeretnék-e lemenni a faluba, vagy sem, az immár nem számított. Nem létezett, hogy le tudjak vergődni a hegyoldalon, és különben is, pár óra maradt sötétedésig. Rájöttem, hogy el kellene távolodnom a forrástól, mert mindenféle lények fognak felbukkanni ezen a helyen. Mindenféle

ragadozók. Sokat segített volna, ha tudom, hol vagyok, de az, hogy farkasok élnek errefelé, jó tippnek tűnt. És medvék. Pumák. Sakálok. Vadkutyák. Húsevő kecskék. És ezt mind vonzani fogja a vér szaga, egy szülő nő sikítozása, és egy újszülött sírása...

Rövid időre felhagytam azzal a fene nagy önuralommal, hogy bőgjek egy kicsit, és sajnáljam magamat. Megoldottam egy problémát, erre egy másik szakadt a nyakamba. Ami addig történt velem, tényleg elég lett volna egyetlen napra, és jó lett volna egy kicsit megpihenni, elgondolkodni, hogy alaposan felmérjem a helyzetet, és elgondolkodjak. És akkor tessék, amikor a legkevésbé sem hiányzott...

Figyelnem kellett az összehúzódásokat. Nem volt nálam óra, ezért elkezdtem fejben számolni. Minden tagom reszketett, de valahogy feltápászkodtam. Azt tudtam, hogy még több órám van hátra. És a fájdalom lassan fog felerősödni. Vagyis egyelőre nem kell pánikolni.

A következő fájdalom úgy csapott le rám, mintha elütött volna egy tíztonnás teherautó.

Mi van? Nem! Ez nem lehet! Ez nincs rendben! Hé, még öt perc sem telt el az előző óta! Ennek nem így kéne mennie. Elméletileg...

Megint térdre roskadtam, és a fogaimat csikorgattam. Verejték csípte a szememet. Emlékeztettem magam, hogy ritmikusan lélegezzek. És csak tűrjem a fájdalmat, amíg el nem múlik. Ami meg is történt. A kín elvonult, én meg ott maradtam elgyengülve és kifulladva, viszont az elszántságom csak megerősödött.

Mert biztonságos helyet kellett találnom. Méghozzá hamarosan, mert nem tudtam, hol és mikor vagyok. Mert elvesztem. Totálisan és abszolút mértékben. Elvesztem az időben és a térben. Elvesztem valahol a történelemben. Bárhol lehettem. Bármelyik korban. És most, amikor a legkevésbé sem hiányzott, rám tört a bénító rettegés, ami miatt nem tudtam sem gondolkodni, sem mozogni. Vészjósló mondatok keringtek az agyamban: *Sosem fognak megtalálni. Itt halok meg, és senki sem fog tudni róla. Leon sosem tudja meg, hogy mi történt velem. Azt fogja gondolni, hogy elhagytam? Hogy elmenekültem, és még csak nem is szóltam neki, hogy lelépek? Soha többé egyetlen St. Mary-s kolléga sem fog látni engem, és én sem őket. Soha többé nem találkozom senkivel. Mert*

itt fogok meghalni, vagy a szülési fájdalmak miatt, vagy pedig az éhség, vagy a vérveszteség végez velem, és valami fel fog zabálni, és a csontjaim itt fekszenek majd elszórva, és sosem fogja megtudni senki, hogy mi történt Maxwell-lel és a kisbabájával.

És Leon elveszít még egy gyermeket.

Ez az utóbbi gondolat úgy ért, mint egy lórúgás, és szerencsére újabb erős fájdalomhullám söpört végig rajtam, ami véget vetett a fejemben tomboló, zagyva hülyeségnek. És az embernek tényleg nehezére esik sajnálnia magát, amikor az az érzése támad, hogy egy fehér, izzásig hevített, vastag fúrószár nyomul be a...

Ebben a pillanatban vörös fénypont repült fel a levegőbe, hangos csattanással felrobbant, és szintén vörös fényt árasztva, lassan ereszkedett lefelé.

Az meg mi a lóf... ?

* * *

Az első pillanatban azt hittem, hogy a St. Mary csapata érkezett meg. Ki más lehetett volna?

De rögtön megkaptam a választ: az Időrendőrség.

Hát persze hogy az időrendőrök futottak be.

Valamikor a múltban belekeveredtem egy ügybe, amikor is bizonyos St. Mary-sek kiemeltek egy kortársat a saját idejéből a trójai háború alatt, én meg segítettem nekik kimászni a szorult helyzetből. Az időrendőrök beállítottak, hogy letartóztassanak minket. Mi pedig harcba szálltunk. Többen meghaltak. A mieink közül is, és közülük is. Aztán összehoztunk valamiféle békét, de az mindig is ingatag alapokon nyugodott. A közelmúltban szemérmetlenül hazudtam Ellis századosnak, amikor is néhány társával felbukkant Rouenben, 1431-ben, hogy kivizsgáljon egy állítólagos anomáliát. Persze, nyakig bűnösök voltunk, de szerencsére Sykes akkor tud hányni, amikor csak akar, és e miatt a szuperképessége miatt megúsztuk azt a balhét is. A St. Mary és az Időrendőrség viszonya finoman szólva sosem sima ügy. Mi nem bízunk bennük, ők meg aztán főleg nem bíznak bennünk. A mi szemünkben az időrendőrök általában a végzet hírnökei.

Még életemben nem örültem annyira a végzet hírnökeinek, mint ekkor. Pár pillanattal később egy mesterségesen felerősített hang azt mennydörögte:

– Dr. Maxwell! Kérem, azonosítsa magát, és jelezze a helyzetét!

Na, ez a másik gubanc az időrendőrökkel. Talán még nem is hallottak a finom, halk, feltűnésmentes megoldásokról. Lényegre törőek, céltudatosak, megteszik azt, ami ahhoz kell, hogy elvégezzék a feladatot, és annyi. Mindenesetre gyanítottam, hogy ezúttal az a feladatuk, hogy előkerítsenek engem. És persze, rá kellett jönnöm, hogy mekkora idióta vagyok. Egyszer heteken át üldöztek fel és alá az időtengely mentén pontosan ezek az emberek, én meg totál elfelejtettem, hogy milyen páratlan képességekkel rendelkeznek, ha célszemélyek felkutatásáról van szó. Jeladót hordtam a bőröm alatt, mint az összes többi múltjáró, és pontosan ezért. Mondjuk, a St. Mary nyomkövető műszerei ritka ócskák. A saját keserű tapasztalataimból tanultam meg, hogy mindenki jobban jár, ha az eltűnt személy ugrál, integet, és azt harsogja: „Erre, hülyék, itt vagyok!”, mintha megvárja, hogy a keresőcsapat berendezései érzékeljék a jelet. Ezzel szemben a futurisztikus csodafegyverekkel és műszaki eszközökkel felszerelt időrendőrök simán és könnyen bemérhették, hogy hol vagyok.

Nyilvánvalónak tűnt, hogy mi történt. A St. Mary-sek felfedezték, hogy eltűntem, és mivel halvány fogalmuk sem volt a hollétemet illetően, értesítették az időrendőröket, akik seperc alatt, lazán megtaláltak.

A hegyoldal ismét az imént megszólaló férfi szavaitól visszhangzott:

– Dr. Maxwell! Kérem, tudassa velünk a tartózkodási helyét!

A hang kifejezetten mennydörgésnek hatott. Fogadni mertem volna, hogy a falu lakói ész nélkül menekülnek odalent, vagy éppen igyekeznek elbújni. Alighanem azt hitték, hogy az isteneik beszélnek hozzájuk. Érdekesnek találtam a gondolatot, miszerint számos vallás papjai állítják, hogy az elődeik hallották az isteneik hangját, és talán nem mást hallottak, mint az időrendőröket, amint felszólítottak egy szerencsétlent, hogy adja meg magát, máskülönben seggbe pirítják a hiperszuper szonikus fegyverükkel. Egy pillanat erejéig fontolóra

vettem, hogy talán az időrendőrök a felelősek a Vörös-tenger szétválasztásáért, de rászóltam magamra, hogy ennyire hülye azért ne legyek, és jobbra-balra dülöngélve talpra álltam.

Megtettem pár lépést az ösvényen, majd nekitámaszkodtam egy sziklatömbnek, és azt nyivákoltam:

– Itt! Itt vagyok!

Egy denevér füle kellett ahhoz, hogy valaki meghallja a hangomat, de nekik valahogyan sikerült. Hallottam, hogy férfiak káromkodnak és átkozódnak, mialatt a köveken botladozva másznak felfelé, és néhány perccel később megjelentek előttem. Páncélt viseltek, de sisakot nem, és a fegyverüket a kezükben tartották. Én gyorsan leporoltam magam, a fülem mögé tuszkoltam a hajamat, és olyan egyenesen álltam, ahogyan csak tudtam, mert múltjáró vagyok, és nálunk az imázs a legfontosabb.

Az élen haladó alak megtorpant, és megtörölte verejtékes arcát. A helyzet lehetett volna sokkal rosszabb is. Ellis százados vezette a csapatot, az az időrendőr, akit félig-meddig a barátomnak tartottam.

– Ronan rabolta el? – kérdezte lihegve.

Bólintottam egyet.

– Ő itt van még?

– Rég elhúzott – válaszoltam a fejemet csóválva.

Ellis körülnézett, és kifakadt:

– Az ég szerelmére, Max! Mi a fenét keres itt fenn?

– Kiváló, taktikus gondolkodás – feleltem megfontoltan. –Szun-ce, Scipio és Nelson is azt tanácsolta, hogy ha lehet, foglaljuk el a magaslatokat.

– Nelson tengerész volt, maga szerencsétlen! Mit tudhatott a magaslatokról?

– Hát, többször is megmászta Emma Hamiltont, és ő elég nagydarab lány volt.

Ezekben a pillanatokban megérkezett az osztag másik négy tagja – róluk is szakadt a verejték, és sípolva ziháltak.

– Csak öten jöttek? – érdeklődtem a szemöldökömet felvonva.

– Mi történt a hatalmas és fenséges Időrendőrséggel?

– Három társunk a környéket fésüli át – közölte Ellis. – Magát keresik.

– Á, erről kellemes emlékek jutnak eszembe – gúnyolódtam, de a százados elengedte a füle mellett a megjegyzést.

Az egyik embere kinyitotta a hátizsákját, és azt kérdezte:

– Jól van, dr. Maxwell. Kér egy kis vizet?

És ebben a pillanatban, azzal az egészen káprázatos időzítéssel, amit sosem vártam volna a múltjárók kissé unott és közönyös istenétől, elfolyt a magzatvíz. Az összes férfi elkezdte összevissza kapkodni a fejét, hogy véletlenül se nézzen se a szemembe, se a lábamra.

Megint kétrét görnyedtem, de ez a fájdalom másfajta volt. Akármilyen furának tűnik is, egyfajta sürgetés érződött belőle. Mindkét kezemmel megtámaszkodtam egy kőtömbön, és zihálni kezdtem.

Az időrendőrök pedig pánikolni.

– Le kell vinnünk a hegyről – jelentette ki Ellis. – Gyerünk, vissza a kompba!

– Hogyan vigyük? Nézze már meg, mekkora!

– Hallottam... ám – nyöszörögtem elhaló hangon.

– Max, tud tenni valamit annak érdekében, hogy lelassítsa a folyamatot?

– Nem hiszem – feleltem, és egy-két percre belevesztem a fájdalom világába. Amikor kibukkantam onnan, az időrendőrök valami műszaki probléma megoldásán vitatkoztak, a jelek szerint ügyet sem vetve arra, hogy ott gebedek meg az orruk előtt.

– Aaaagghh! – mondtam nekik, hogy egy kicsi felpörgessem a dolgokat.

– Mindjárt csinálunk egy hordágyféleséget – közölte Ellis. –Képes függőlegesen ülni?

Magabiztosan bólogattam, bár biztosra vettem, hogy nem vagyok rá képes, de én sem láttam más megoldást.

Ellis rátette a kezét a vállamra, és azt mondta:

– Hazavisszük, Max!

Csak bólogattam, mert megszólalni speciel nem tudtam. Szóval, hazamegyek. Ezek szerint mégiscsak jól végződik a történet. Hát nem csodálatosak az időrendőrök?

Nem feltétlenül – szólalt meg az a gonosz kis hang a fejemben.

– Az eszedbe jutott már, hogy nem azért jöttek, hogy megmentsenek, hanem azért, mert biztosítani akarják, hogy a kicsi a saját idejében maradjon?

A torkomon akadt a lélegzet. Ez bizony igaz volt. Jól tudtam, hogy ha most megszületik a gyermekem – és minden jel arra vallott, hogy így lesz –, akkor semmi szín alatt nem fogják hagyni, hogy elmenjen innen. Itt kell maradni. És persze nekem is.

Hát, sosem kedveltem ezeket a rohadékokat.

És a baba jött. De mennyire, hogy jött kifelé! Olyan erős késztetés tört rám, hogy nyomjak, hogy még zihálni sem tudtam.

Régebben nem hittem volna, hogy ilyen kevés ideig is tarthat a vajúdás. Helen elmagyarázta, hogy órákon át fogok szenvedni, gyötrődni és kínlódni. Vagy talán napokig. Hosszú, véres és fájdalmas időszak lesz ez, aminek a csúcspontján kitolok magamból egy gyermeket, aki aztán minden pillanatomat lefoglalja majd, soha nem hagy egy perc nyugtot mindaddig, amíg a kelleténél jóval fiatalabban, totálisan kimerülten beleroskadok a síromba, ahol a régóta vágyott békesség és nyugalom vár... Hát igen, Helent több okból sem várják tárt karokkal a szülészeteken.

Felsandítottam az égre, és úgy becsültem, hogy legfeljebb egy órája kínlódom. Vagyis, bizonyára bőven van még időm.

Az időrendőrök ezalatt egy egyszerű hordszékféleséget fabrikáltak a fegyvereikből, én pedig kissé félve bár, de ráültem. Ketten mellém léptek, megkapaszkodtam a vállukba, aztán nem kevés erőlködés árán megemeltek, és tántorogva elindultak velem a völgy irányába.

A fiúk nem sokat vacakoltak, de rohadt nehéz tereppel kellett megküzdeniük. Minden lépésre jutott egy-két kő, így folyamatosan fennállt a veszélye annak, hogy valaki megbotlik. És tényleg odatették magukat, de így is majdnem elestünk néhányszor, és egy alkalommal el is estünk. Szerencséjükre nem rájuk zuhantam. Nem kaptam időt arra, hogy összeszedjem magam, de még arra sem, hogy nyávogjak. Egy szempillantás alatt felemeltek, és még gyorsabban szedték a lábukat, amit jól is tettek. Nekem legalább egy óra kellett, hogy felmásszak a hegyoldalra, és még én is meg tudtam állapítani, hogy nincs egy óránk. Mélyről induló, erőteljes tolófájások törtek rám szinte szünet nélkül.

Ellis százados ment elöl, ő kereste folyamatosan a legjobb utat, őt követte az a két időrendőr, akik engem cipeltek. A többiek utánunk jöttek, talán azért, hogy elkapjanak, ha hanyatt dőlnék, egy pedig kissé lemaradva követte a csapatot –alighanem az utóvéd szerepét játszotta.

Meg sem próbáltak rejtőzködni. Ők időrendőrök voltak, és nagy ívben tettek a történelmi hűségre meg az összes többi részletre. Elvégezték a melót, akármi legyen is az. Ezen a napon a meló – én voltam. Biztosan tudtam, hogy az eligazításuk nem tartott sokáig. Nagyjából annyit mondhattak nekik, hogy vigyenek vissza a saját koromba, mielőtt megszülök. Ha az nem jön össze, akkor gondoskodjanak arról, hogy a gyermek maradjon ebben a korban, akármelyik legyen is. Igyekeztem megjegyezni, hogy ezt majd meg kell kérdeznem. Hogy velem kapcsolatban mi a terv, azt nem bírtam kitalálni. Megfordult a fejemben, hogy szólok nekik, hogy ha bármi rossz történne velem vagy a kicsivel, akkor Leon vadászni fog rájuk az idők végezetéig, de inkább békén hagytam őket, mert épp elég bajuk volt. Emellett takarékoskodnom kellett az erőmmel a másik, sokkal fontosabb dologhoz.

A következő fájás, ami épp csak fél lépéssel lemaradva követte az előzőt, különösen durva volt. Minden erőfeszítésem ellenére rándultam egyet, és azt ordítottam, hogy „Aaaggghhh!”, amit a tőlem balra izzadó szerencsétlen azonnal visszhangzott, ugyanis amikor a levegőbe kaptam, véletlenül végigkarmoltam a nyakát, míg a jobb oldalamon lévő fickó elvesztette az egyensúlyát, és fél térdre roskadt. Lefordultam a tákolmányról, de sikerült talpon maradnom. A térdemen támaszkodva, kétrét görnyedve álltam, és sípolva ziháltam. Az időrendőrök sürögtek-forogtak körülöttem, aztán egy társa átvette a helyét annak, amelyiknek megsérült a térde, és megint elindultunk.

Bizonyosnak tűnt, hogy hajszálon fog múlni. Már láttam a kompjukat, egy zömök, fekete építményt. Nem volt messze, de én se attól, hogy megszüljek. Hirtelen lecsúsztam a rögtönzött ülőalkalmatosságról, térdre estem, aztán előredőltem, és négykézláb állva lihegtem. A késztetés, hogy nyomjak, minden más gondolatot és érzést a háttérbe szorított. Nem létezett, hogy képes legyek

ellenállni neki. Az oldalamra dőltem, felhúztam a térdemet a hasamhoz, nyomtam, és azt zokogtam:

– Nem megy. Nem bírom tovább. Már jön...

Ketten megragadtak, és nem éppen gyengéden felrántottak. A nyakuk köré fontam a karomat, és máris futottak. Semmit sem tehettem. A lábam jószerével nem is érte a földet. Csúszkálva, ide-oda lódulva tettük meg az utolsó harminclábnyi távolságot. Sikítottam, az biztos, és könyörögtem, hogy tegyenek le.

– Tartson ki, Max, az isten szerelmére! – kiabált Ellis valahol a hátam mögött. – Ki kell tartania! Már csak pár perc.

Csakhogy nekem már nem volt pár percem. Egyáltalán nem volt percem. Viszont, felötlött bennem a gondolat – az elmémnek abban a részében, amelyik már nagyon unta ezt a válsághelyzetet –, hogy hivatalosan melyik az a pillanat, amikor a baba megszületik. Amikor megjelenik a feje? Vagy teljes hosszában kibújik? Amikor először vesz lélegzetet? Amikor elvágják a köldökzsinórt?

Lehajtottam a fejemet, a mellkasomba préseltem az államat, és azt ordítottam: „Nnnngggg!”, de csak a változatosság kedvéért.

Ellis kiabált valamit, mire az időrendőrök fokozták az iramot, és szinte rohantak velem a komp irányába.

A kicsi elindult kifelé. A leghatározottabban éreztem.

Megpróbáltam kiszabadítani magamat, de a rendőrök hatalmas erővel fogtak és tartottak, így nem mentem sehová, csak a komp irányába, de oda legalább csúcssebességgel.

Hallottam, hogy valaki az ordítja: „Ajtó!”, aztán már bent voltunk.

– Gyorsan, szedjük le róla a ruhát!

Valaki lerántotta a cipőmet a lábamról, majd a nadrágomat kezdte ráncigálni.

– Hé! – hörögtem félig sikítva.

– Sajnáljuk, Max, de muszáj – mondta egy másik valaki, bár én addig már túljutottam azon, hogy ilyen jelentéktelen dolgok érdekeljenek.

Felhúztam a térdemet, és ezzel sikeresen állba rúgtam valakit. Bár éppen fülsértő lármát csaptam, azt azért tisztán hallottam, hogy a szerencsétlennek összecsattannak a fogai.

És eljött a pillanat. Éreztem, hogy megtörténik. Most... összegömbölyödtem egy utolsó, rettenetes erőkifejtéshez...

– Nnnggg....

– A kurva életbe! – kiabálta valaki. – Jön kifelé! Mit csináljunk?

Aztán minden egyszerre történt velem és körülöttem. Időrendőrök ugráltak és kiabáltak:

– Add ide az elsősegély-készletet!

– Zárd már be az ajtót!

Valaki megfogta a kezemet, én pedig keményen megmarkoltam az övét.

– Aaaggghhh...

Nem, ez a nyögés nem belőlem szakadt ki, hanem abból a nyomorultból, akinek kificamítottam a hüvelykujját.

– Ajtó!

– Aaaggghhh...

Igen, ez én voltam.

– Aaaggghhh! – ismételtem magamat, mert a baba jött kifelé. Most. Összepréseltem a két fogsoromat, és nyomtam.

– A rohadt életbe, Max! Ne! Még ne! Álljon le!

Ó, persze, mintha az csak így menne.

– Vigyázat!

– Számítógép!

– Aaaggghhh...

– Indítsd...

– Aaaggghhh!

– ... az ugrást!

– Aaaggghhh!

Az utolsó szó beleveszett az én utolsó sikolyomba, egy újszülött első sírásába, és a landolásunkat jelző, erős, de tompa dobbanásba, és hogy ezek milyen sorrendben követték egymást, az egy olyan titok, amit soha életben nem fogok elmondani senkinek.

* * *

Meglepődtem ezen a landoláson. Azt hittem, az időrendőrök ennél azért jobban nyomják. Bár az is igaz, hogy ahogyan Ellis százados

később elpanaszolta nekem, az egyik emberének csúnyán lezúzódott a térde, egy másik elharapta a nyelvét, és elég pocsékul érezte magát, egynek pedig kificamodott a hüvelykujja, vagyis akadt némi mentségük. Mindenesetre hazatértem.

Legalábbis én hazatértem.

Ülő helyzetbe tornásztam magam, hogy megnézzem a kicsit.

– Ez nagyon nincs rendben – mondta valaki.

– Micsoda? – hördültem fel, és azzal a gyorsasággal estem pánikba, amire csak egy tapasztalt múltjáró, illetve egy újdonsült anyuka képes. – Mi nincs rendben? Mi történik? Mondják el!

– A kurva hüvelykujjam – felelte az illető. – Nézze csak, tisztára...

Sosem tudtam meg, hogy mit kellett volna megnéznem, mert ebben a pillanatban kinyílt az ajtón, és Helen állt odakint, a háta mögött Hunterrel, aki elsősegély-készletet tartott a kezében.

– Utat! – parancsolta fennhangon, mire a mi megtermett, kőkemény időrendőreink nem mozogtak elég gyorsan, sőt kifejezetten összetömörültek az ajtónál.

– Helen... – mondtam bágyadtan.

– Igen, mindjárt! Egy perc – felelte Helen, aztán ő és Hunter összehajoltak valami fölött.

– Helen...

A következő pillanatban narancssárga folt villant az ajtónál, és az időrendőrök szétrebbentek a tér összes irányába. Leon is megérkezett.

Gyakorlatilag bezuhant a kompba, térdre esett mellettem, és annyit mondott:

– Max!

A nyaka köré fontam a karomat, és azt suttogtam:

– Leon...

A válla köré igazította a karomat, gyengéden megtartott, és mellém vergődött, hogy nekidőlhessek. Amit én roppant hálásan meg is tettem, és éreztem a belőle áradó, megnyugtató melegséget. A szíve vadul vert, és azt is éreztem, hogy reszket a keze.

– Max – mondta ismét, de a torkán akadt a szó. Csak a kezét szorongattam, mert én sem tudtam megszólalni.

De pár pillanat múlva eszembe jutott egy s más, és felcsattantam:

– Helen! Mi történik? Nem sír!

– Nem mindegyik baba sír – közölte Helen.

– És ő speciel miért nem sír?

– Gyanítom, hogy rendkívül okosan előbb felméri a környezetét, mielőtt kiad bármilyen hangot – válaszolta Helen elgondolkodva. – Nyilvánvalóan erős az életösztöne, amit az édesanyja igazán átvehetne tőle.

– De jól van?

– Amennyire meg tudom állapítani, teljesen rendben van – válaszolta higgadtan és szinte közönyösen, mintha a témának nem lenne semmi jelentősége. – Ha tudnál várni még egy percet...

Ő és Hunter továbbra is a baba fölé hajoltak, és csináltak vele valamit, de hogy pontosan mit, abból semmit sem láttam. Én meg kapaszkodtam Leonba, aki nagy erővel szorított magához.

– Na, kész is vagyunk. Tessék! – mondta végül Helen, és felemelt egy steril kendőbe bugyolált csomagot.

Óvatosan, nagyon gyengéden rátette a babát – az én babámat, a mi babánkat – a karomra.

Én meg csak néztem és néztem, és hallgattam. De nem csak én: teljes csend uralkodott a kompban, és mindenki csak nézett.

– Ejha... – mondta aztán valaki fojtott hangon. – Azt nézd meg!

– Fiú – suttogta rekedtes hangon Leon, és a mutatóujja hegyével megsimogatta a baba fejét.

– Az biztos – feleltem én –, és igen népszerű lesz a lányok körében.

Leon sóhajtott egyet, és azt dörmögte:

– Jó, akkor ez most már eldőlt. Holnap, akár tetszik, akár nem, megvizsgáltatod a szemedet.

Hunyorogva lenéztem, ahová lenéztem, és azt kérdeztem:

– Arról beszélsz, hogy kislány?

– Nem. Fiú – válaszolta Leon mélyet sóhajtva. – Egy tökéletesen egészséges és normális kisfiú. Csak nincs annyira eleresztve, mint hiszed.

– Nem értem, miről beszélsz.

– Az ott a magzatzsinór.

– Most egy kis időre magatokra hagyunk titeket – jelentette be Helen. – A jelekből ítélve, Maxnek köszönhetően, vannak sérültek is.

Azzal ő és Hunter távoztak, de nyitva hagyták az ajtót, hogy fél szemmel figyelhessenek minket, mialatt ellátják az időrendőröket, akiket sikeresen elintéztem szülés közben.

– Piszkosul fáj a nyelvem – panaszkodott valaki furcsán motyogva.

– Azzal nem sok mindent kezdhetünk – mondta Hunter. – Szopogasson jégkockát, és várjon türelemmel, amíg lelohad a duzzanat! Majd elmúlik. A vérzés már elállt. És egy darabig semmi forró ital!

Az időrendőr furcsa hangokat adott ki, ami nyomokban emberi beszédre emlékeztetett.

– Nem, a sör az mehet! – közölte vele Hunter.

Rögtön ezután Helen ráförmedt valakire, hogy álljon már le a hűhóval. Van egy másik térde, nem?

Megint nekidőltem Leonnak, és csendesen, békésen bámultuk a gyermekünket. Figyeltem, ahogy a kicsi megfogja azokkal a gyufaszál ujjaival a férjem hüvelykjét, és éreztem, hogy potyogni kezdenek a könnyeim. Felnéztem Leonra, aki ezekben a pillanatokban, az egyik karjában a feleségével, a másikban a gyermekével, a Föld bolygó legboldogabb embere volt.

Aztán éles visítás harsant, mire mindketten összerezzentünk.

– És még időrendőrnek nevezi magát! – dohogott Hunter odakint. – Szánalmas!

– Átkozottul fájt!

– Jaj, ne nyafogjon már! Visszaraktam az ujját oda, ahová való. Van itt egy nő, aki az előbb gyermeket szült, és őt nem halljuk nyüszíteni.

– Tényleg? Próbáljuk meg visszarakni bele a kicsit, aztán figyeljük, hogy milyen hangokat ad ki!

Röviddel ezután a hangok elhaltak, és mi magunkra maradtunk.

Csak mi hárman...

De persze nem felejtettem el, hogy akadnak még problémák.

Tudtam – Ellis százados is tudta, valamennyien tudták –, hogy a kisfiam két kor között született meg. Onnan már elugrottunk, de ide még nem érkeztünk meg. És ez mit jelent? Visszavisznek minket?

Hirtelen nagyon sötétnek láttam a sarkokra boruló árnyékokat, és kezdett fázni a lábam.

És persze Halcombe... Ő is itt volt még, lepragyanús esetként orvosi kezelés alatt állt, de nem tarthattuk bezárva az örökkévalóságig.

És Trisztán kardja, valamint a német-római császári korona még ott rejtőzött az erdőben, a föld alatt, arra várva, hogy valaki kiássa őket, majd nekik köszönhetően a St. Mary egy csapásra visszaszerezze a hírnevét.

És Dottle, aki lassan kiszabadult Halcombe bűvköréből. Tudtam róla, hogy szeretne itt maradni. Tudunk neki helyet keríteni?

És mi lesz Timmel, meg az ő nagy, különleges kérdésével?

És mi a helyzet azzal az ismeretlen Leonnal, aki váratlanul felbukkant a Stonehenge-nél, megmentette az életünket, majd nyomtalanul eltűnt?

A tennivalók listája pokolian hosszúnak tűnt.

Aztán Matthew Ellis százados megjelent az ajtóban, és közölte velünk:

– Most átviszik a Gyengélkedőbe. Sajnálom, Max, de vissza kell kapnunk a kompunkat.

Valamennyien szétnéztünk a belső térben. Ami úgy festett, mintha egy jelentősebb ütközet dúlt volna benne.

Ellis letérdelt mellém.

– Csak vetek egy pillantást erre az apróságra – dörmögte, majd felém fordult, és továbbra is fojtott hangon hozzátette: –Szerencsés baba. Ha öt másodperccel korábban érkezik, bajban lenne.

Végigsöpört rajtam a megkönnyebbülés hulláma. Ellis tényleg nagyon rendes ember volt.

Leon a jobbját nyújtotta felé, és azt mondta:

– Nem tudom eléggé megköszönni.

– Nem is kell – válaszolta Ellis, és kezet rázott a férjemmel. –

Szóval, kitalálták már, hogy mi lesz a kicsi neve?

– Igen! – jelentette ki Leon, teljesen váratlanul – Ha megengedi, az lesz a neve: Matthew Edward Farrell.

Rövid időre csend támadt.

– Ez rendkívüli megtiszteltetés számomra – mondta aztán Ellis, és a mutatóujja hegyével megsimogatta a baba aprócska kezét. – Szia, Matthew! Légy üdvözölve a világban! – Azzal felénk fordult, de csak az én szemembe nézett, és hozzátette: –Szóval, úgy néz ki, ennek a történetnek jó vége lett.

– Nagyon úgy tűnik – helyeseltem, és én is egyenesen a szemébe nézve, meghatottan azt mondtam. – Köszönöm, Matthew.

– Nagyon szívesen – felelte Ellis. – Nem is, várjunk csak! Hogy is kéne mondanom? Á, megvan: megtiszteltetés és kiváltság!

– Elnézést azért, ami az embereivel történt. Sajnálom –mondtam ekkor. – Nem gondoltam volna, hogy ennyire törékenyek. Több lányt kéne alkalmazniuk.

– Régebben voltak nálunk lányok, de a fiúk sokat sírtak miattuk.

– Ismerem az érzést – dünnyögte Leon.

Ellis megvonta a vállát, és vigyorogva válaszolt:

– Egy lezúzott térd, egy elharapott nyelv, egy kificamodott hüvelykujj – a St. Mary eddigi történetét figyelembe véve azt hiszem, viszonylag olcsón megúsztuk.

25

MÉG SOHA ÉLETEMBEN nem aludtam annyit, mint abban az időszakban. Mintha az a rengeteg álmatlan éjszaka, a hirtelen felébredések, valamint a rossz álmok összeálltak volna, és egyszerre benyújtották volna a számlát. Ha csak hátradőltem, és egy pillanatra lehunytam a szemem, rögtön elaludtam. És amikor valamivel később kinyitottam a szemem, bambán rávigyorogtam Leonra, vagy arra, aki éppen mellettem volt, aztán megint mély álomba zuhantam. Leon állította, hogy egyszer ebéd közben elszundítottam, ami számomra eléggé valószínűtlennek tűnt, de nem tudtam kellően sokáig ébren maradni ahhoz, hogy vitatkozzak.

Matthew első heteinek jókora darabjairól lemaradtam, de ő maga is, mivel hozzám hasonlóan rengeteget aludt. Helen a legkevésbé sem aggódott. A szemébe mondta Leonnak, hogy az élete valószínűleg soha többé nem lesz annyira nyugodt, mint most, úgyhogy igyekezzen kihozni belőle mindent, amit csak lehet.

Hármunk számára ezek a napok a boldogság és a békesség kis, rózsaszín buborékjában teltek. Fogalmam sem volt, hogy mi történik a Gyengélkedőn kívül – mi az ábra Ronannel, az Időrendőrséggel, vagy bármi mással –, és nem is érdekelt annyira, hogy kérdéseket tegyek fel. Az emberek állandóan beugrottak hozzám, hogy megnézzenek, és általában elmentek, miután felébredtem. Dr. Bairstow is meglátogatott, hogy gratuláljon, illetve – ahogyan ő fogalmazott – szemügyre vegye az általa vezetett intézmény legújabb tagját. Amikor így együtt láttam őket, felfedezni véltem bizonyos hasonlóságot. Nem lehetett kétséges például, hogy nekik, kettejüknek ugyanannyi hajuk van, de szerencsére elaludtam, mielőtt ezt megemlíthettem volna.

A negyedik napon Markham betáncolt a szobába. A szeme csibészesen villogott, és úgy vigyorgott, hogy fülig ért a szája.

Leon, aki Matthew-val a karján az ablakpárkányon ült, csendesen megkérdezte, hogy miről van szó.

– Csak azért jöttem, hogy szóljak: nyugalom! – felelte Markham. – Hamarosan lesz itt egy kis ordítozás. Nem akartam, hogy megijedjenek.

– Mit művelt már megint?

– Ami a jelen pillanatot illeti, az égvilágon semmit –magyarázott Markham. – Ugyanakkor, hamarosan feláldozom magam a közjó érdekében. Pontosabban, dr. Peterson érdekében. Lehet, hogy most látnak utoljára. – A fejét féloldalasan tartva, hősies pózba vágta magát, és hozzátette: –Búcsúzom, barátaim. Sokkal, sokkal jobb dolog az, amit most teszek...

– Mikor olvasta a *Két város meséjét?* – szólt közbe Leon.

– Bárányhimlő – felelte kurtán Markham.

Mi még vártunk, de nem mondott többet.

Aztán meghallottam, hogy Hunter közeledik, közben halkan beszél valakivel.

Markham kihúzta magát, és azt mondta:

– Itt a pillanat. Ne mondhassa senki, hogy Markham visszarettent, amikor szembe kellett néznie a veszéllyel... –Azzal kisurrant az ajtón.

Fenomenális alakítással tántorgott a nővérállomás felé, és rekedtes hangon segítséget kért. Sajnálatos módon, Hunternek esze ágában sem volt elhagyni az őrhelyét. Csak sóhajtott egyet, mint akinek már nagyon elege van valamiből, és megkérdezte, hogy ezúttal mi a probléma.

Markham párszor kinyitotta és becsukta a száját, mintha nem tudott volna beszélni.

– Mit mond? – kérdezte ingerülten Hunter.

Markham brekegésre emlékeztető, összefüggéstelennek tűnő hangokat hallatott.

Hunter csípőre tette a kezét, és felcsattant:

– Mondja, kit próbál alakítani? A suttogót?

Markham igen bölcsen feladta a próbálkozást, cserébe megint tántorogni kezdett, és síri hangon bejelentette:

– Azt hiszem, el fogok ájulni.

Hunter továbbra sem adta tanújelét annak, hogy különösebben megrendült volna, és nem mozdult el a helyéről.

– Dugja a fejét a térde közé! – parancsolta határozottan.

– Az ember azt hinné, hogy Hunter mostanra tanult a korábbi esetekből – dünnyögte Leon.

Markham angyali mosollyal nézett a nővérre, és azt felelte:

– Bizonyára sokkal jobban érezném magam, ha egészen máshová dugnám a fejemet. Például...

Hunter egy szempillantás alatt kirobbant a pult mögül, csakhogy Markham sem aznap kezdte, és máris menekült. A futó léptek dobogása és Hunter kiáltásai gyorsan elhalkultak, aztán valahol messze bevágódott egy ajtó.

Leon és én egymásra néztünk, és egyszerre tettük fel a kérdést:

– Mi volt ez?

Hamarosan megtudtuk.

Alig egy perccel később Peterson jelent meg odakint, a folyosón. Megállt az üres nővérállomás előtt, körülnézett, és a mozdulatai valahogy feszengésről és óvatosságról árulkodtak. És önmagához képest meglepően jól festett. Kék kezeslábas helyett elegáns zakót és élre vasalt nadrágot viselt. Esküdni mertem volna, hogy még a haját is megigazíttatta. Aztán kihúzta magát, kiegyenesítette a nyakkendőjét – azt sem láttam még rajta, pedig jó pár éve ismertem –, és belépett Helen irodájába.

És ekkor végre leesett. Te magasságos úristen – a nagy és különleges kérdés! Erről volt szó.

Leon felém fordult, és azt suttogta:

– Ez az, aminek gondolom?

Csak bólogattam, és nyeltem egy nagyot.

– Szerinted mennyi esélye van a sikerre? – kérdezte Leon. –Vagy arra, hogy életben marad?

– Őszintén szólva, fogalmam sincs – válaszoltam a vállamat vonogatva. – Azt hiszem, attól függ, hogy Helen mennyi cigit szívott el mostanában.

– Erről jut eszembe... – mondta Leon, azzal átadta nekem az alvó Matthew-t, és felállt az asztalra.

– Mit művelsz?

– Ellenőrzöm az elemeket – közölte Leon. – A világ két legértékesebb dolga jelenleg ebben a helyiségben van. Ha a St. Mary kigyullad, ami ugyebár bármikor megtörténhet, tudni akarok róla, amilyen gyorsan csak lehetséges. – És vizsgálgatni kezdte a füstérzékelőt.

Matthew és én ugyanannyi érdeklődéssel figyeltük őt. A kisfiam azért, mert aludt, én pedig azért, mert Helen irodájának környékén teljes csend honolt, és ezt sokkal izgalmasabbnak találtam. Mocorogni kezdtem, hogy felkeljek, mire Leon anélkül, hogy odanézett volna, határozottan rám szólt:

– Nem mész oda! Attól, hogy a mi lánykérésünk nyilvános esemény volt, az övéknek még nem kell annak lennie!

Készültem vitatkozni, ám ebben a pillanatban Markham előbukkant a semmiből – hogy ezt hogyan csinálja, azt sosem tudtam megérteni –, és nesztelenül besurrant az ajtón.

– Hahó, megint itt vagyok – zihálta halkan, majd az asztalon álló Leonra sandított, és azt kérdezte: – Mi van, közös öngyilkosságra készülnek? Mi folyik itt?

– Én is épp ezt akartam kérdezni – feleltem.

– Szeretnének kettesben lenni? – tudakolta Markham. –Elmenjek?

– Addig ne, amíg nem mondta el, hogy mi történik.

– Azt innen nem tudom megállapítani – közölte Markham. – Becsukták az ajtót. Viszont, nem hallani ordítozást, amit én rendszerint jó jelnek veszek.

– És a maga esetében elég nagy ritkaság lehet, úgy vélem – dörmögte Leon, és visszatette a füstérzékelő fedelét. – Mit művelt Hunterrel?

– Jelenleg a mosdóban van, és szétröhögi a fejét.

– Tényleg? Mit művelt vele? – kérdezte Leon gyanakodva.

Markham azonban elengedte a füle mellett a kérdést, maga elé húzta a gyümölcsöstálat, és kivett belőle egy mandarint.

Amit én kikaptam a markából, cserébe a kezébe nyomtam Matthew-t.

– Egy pillanat – hördült fel Markham, és úgy tartotta a kicsit, mintha az egy pelenkába csomagolt, fel nem robbant bomba lett

volna. – Meg szabad fogni egyáltalán? Biztonságos? Nem olyan, mint a teknősbéka?

– Mi a fészkes fenéről beszél maga? – tudakolta Leon a mennyezet környékéről.

– Tudja... nem szabad megérinteni őket, mert átadjuk nekik a kórokozókat. Vagy talán fordítva. Már nem emlékszem tisztán.

Leon a fejét rázva, de szemmel láthatóan megnyugodva megjegyezte:

– Soha nem fogom megérteni a Biztonsági Részleg munkatársainak gondolkodásmódját. Hogy mi mehet a fejükben...

– Mondja ezt valaki, aki éppen egy asztalon ácsorog – vágott vissza Markham, azzal finoman meglóbálta Matthew-t, és azt kérdezte tőle: – Na, ki a jó kisfiú?

– Mr. Markham... ő egy kisbaba. Se nem kutya, sem nem papagáj. Emberi lény.

– Aha, és honnan jön ez a szörnyű bűz? – mondta ekkor Markham, és szimatolni kezdett. – Nem tőlem, ugye?

– Matthew alighanem telerakta a pelenkáját – felelte Leon, azzal leugrott az asztalról, és az arckifejezéséből ítélve elégedett volt azzal, hogy ha a St. Mary kigyulladna, nekünk legalább lesz esélyünk arra, hogy kimeneküljünk. – Négy napos, de máris... többször volt vécén, hogy úgy mondjam, mint az anyukája egész életében. – Kivette a babánkat Markham kezéből, és odébb vonult vele.

Engem eközben is aggasztott a csend. Az ajtón kinézve figyeltem Helen irodájának bejáratát.

– Gondolja, hogy Helen főbe lőtte magát? – suttogtam nyugtalanul. – Vagy Petersont lőtte le? Mi a fene folyik odaát?

– Természetesen dr. Foster nem lőtte főbe magát – válaszolta Markham rosszalló modorban. – Egy orvosról beszélünk, ugyebár. Sokkal valószínűbb, hogy valaki mást fog lelőni. Mondjuk... Halcombe-ot. Igen, én biztosan vele kezdeném.

Megkönnyebbült sóhajjal hátradőltem, és megjegyeztem:

– Remélem, Helennek nincs semmi baja. Az orvosi hivatás bizonyára megviseli az embert.

– Senki nem lő le senkit – jelentette ki Leon, a józan ész hangja, boldog ábrándok szertefoszlatója és pelenkák cserélője.

– Jóllehet, meg tudom érteni, ha valakin eluralkodik a teljes kétségbeesés attól a gondolattól, hogy az élete hátralévő részét egy múltjáróhoz bilincselve fogja leélni.

– Nagy kár – sajnálkozott Markham a fejét csóválva. – Ha valaki lelőné Halcombe-ot, sok problémát oldana meg egy csapásra. Én meg vagyok győződve arról, hogy az orvosok állandóan kinyírják a pácienseiket. Majd azt mondjuk, baleset volt. Na?

– És segítünk elásni a tetemet – fűztem hozzá bólogatva. –Persze nem én, mert könnyített szolgálatra vagyok beosztva, de örömmel biztatom majd magukat szóval és gesztusokkal. Csak persze Leon háta mögött kell csinálnunk, mert nem enged nekem semmi szórakozást. Férjek... – És ekkor megsemmisítő tekintettel meredtem Leonra.

Ő csak szeretetre méltóan vigyorgott, a jelek szerint mit sem sejtve arról, hogy éppen megsemmisítem a tekintetemmel.

Ekkor ismét Markhamre néztem, és így folytattam:

– Azzal tisztában van, hogy mivel Leon és én már egymáshoz vagyunk láncolva az idők végezetéig, és ha most Helen igent mond, és Tim túléli a sokkot, amit ez okoz neki, akkor csak maga és Hunter maradnak? Számíthatunk rá, hogy valamikor a közeljövőben sor kerül egy fontos bejelentésre?

Mindketten várakozva néztünk Markhamre, de egyikünk sem reménykedett különösebben. A Hunterhez fűződő viszonyának jellege mindenki számára teljes rejtélyt jelentett.

Markham zsebre vágta a kezét, kinézett az ablakon, sóhajtott egyet, majd ismét felénk fordult, és ravaszkásan, de elégedetten mosolyogva közölte velünk:

– Azt aztán várhatják! Évek óta házasok vagyunk.

És mielőtt bármelyikünk meg tudott volna szólalni, eltűnt a szobából.

Köszönetnyilvánítás

Ezúton mondok köszönetet Catherine Curzonnak az ő kiváló weboldaláért, ami nagy segítség volt ahhoz a részhez, amelyben Karolina megpróbál behatolni a westminsteri apátság épületébe.

Köszönöm Jacquie-nek, hogy türelmesen válaszolgatott a terhességet és gyerekszülést érintő kérdéseimre. És hogy később válasszal szolgált azokra a kérdésekre is, amiket az első körben elfelejtettem feltenni.

Köszönet illeti Phillip Dawsont, aki felvilágosított a különféle rendőrségi eljárásokról.

Köszönöm Sally Myllesnek és Alex Myllesnek, hogy segítettek felállítani az ürülékoldó-képletet. Ha van benne hiba, azt kéretik nekem tulajdonítani! Őket tessék békén hagyni!

Köszönetet mondok a szerkesztőmnek, Rebecca Lloydnak, aki hősiesen kitart, és nem omlik össze attól, hogy én magam képtelen vagyok felfogni a központozás, a helyesírás, a nyelvtan, a karakterfejlődés, a cselekményszerkezet, és úgy általában véve a regényírás legalapvetőbb szabályait.

Köszönetet mondok Hazelnek a sonkás szendvicsekért, a vajas süteményekért és a ropogósra sütött marhaszeletekért. Hogy a nagylelkűségét és azt a mesés vendégszeretetét már ne is említsem.

A SZERZŐRŐL

J o d i T a y l o r angol írónő, aki életének első évtizedeiben prózai foglalkozásokat űzött, és csak álmodozott az irodalmi karrierről. Bár már iskolásként versíró versenyre nevezték, később úgy tűnt, más sorsot szán neki az élet. Leghosszabb ideig könyvtárosként dolgozott Yorkshire-ban. Amikor aztán úgy döntött, kipróbálja az élet naposabb oldalát, követte bátyját Törökországba, ahol letelepedett, és végre írni kezdett. Első regényét jó néhány ügynökségnek elküldte, de semmiféle visszajelzést nem kapott. Barátai unszolására maga fektetett bele némi pénzt, és e-könyvet gyártott belőle. Nem sejtette, ezzel egy sikertörténetet indít útjára. Az *Egyik átkozott dolog a másik után* remek kritikákat kapott, tízezerszámra fogyni kezdett, és hamarosan jelentkezett nála egy igazi könyvkiadó, nem is egy, de három kötetre kínálva szerződést. A St. Mary-krónikák első része 2013-ban jelent meg nyomtatásban, és azóta további 11 regény és 20 novella követte. A regények és novellák, melyek egyedülálló módon vegyítik a történelem szeretetét és az angol humort a kalandos, időutazós SF-történetekkel, bestsellerek lettek.

Időről időre szünetet tart kedvenc sorozatában, hogy modern romantikus történeteket publikáljon, hol a saját nevén, hol pedig

Isabella Barclay-ként. 2014-ben egy kétkötetes romantikus történetet írt *Semmi lány* és *Nem semmi lány* címmel, melyek 2019-ben és 2021-ben jelentek meg magyarul kiadónk gondozásában. 2017-ben új, szó szerint véresen komoly sorozatba kezdett *White Silence* című regényével, melynek hősnője hátborzongató kapcsolatba kerül a túlvilággal. 2019-ben pedig elkezdte megírni az Időrendőrség szemszögéből is a múltjárók történeteit, eddig két kötet készült el.

Tartalomjegyzék

Címoldal
Prológus
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
Köszönetnyilvánítás
A szerzőről
Copyright

A fordítás alapját képező kiadás:
Jodi Taylor: *Lies, Damned Lies and History*
Accent Press 2016

Műfordító Szente Mihály
Metropolis Media Group Kft.
Felelős kiadó a Kft. ügyvezető igazgatója
Sorozatszerkesztő Burger István
Irodalmi szerkesztő Dr. Mund Katalin
Olvasószerkesztő Fehér Katalin
Borító Burger István
Zoe Foster grafikájának felhasználásával
Tördelőszerkesztő Szegedi Gábor

ISBN 978 963 551 085 6

Minden jog fenntartva.